

МАЙКЪЛ СКОТ

ВЪЛШЕБНИЦАТА

Част 3 от „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“

chitanka.info

Уморен съм, толкова съм уморен.

И остарявам бързо. Усещам скованост в ставите, зрението ми вече не е остро и забелязвам, че трябва да се напругам, за да чувам. През изминалите пет дни бях принуден да използвам силите си повече пъти, отколкото през целия последен век и това значително ускори процеса на стареене. По моя преценка, от четвъртък насам съм остарял поне с десет години — а може би и с повече. Ако искам да живея, трябва да си върна „Книгата на Авраам“ и не мога — не смея — да рискувам да използвам отново силите си.

Но Сборника е у Дий и знам, че ще бъда принуден за пореден път да използвам отслабващата си аура.

Трябва, ако искаме да оцелеем.

Всеки път, когато я използвам, се приближавам към смъртта... а щом умра, а с мен и Пернел, няма да има кой да се изправи срещу Дий и Тъмните древни. Когато умрем, ще настъпи краят на света.

Но още не сме мъртви.

Разполагаме с близнаците. Този път истинските, близнаците от легендата с аури от чисто злато и сребро, докато близнаците са живи, има надежда.

Скоро ще влезем в Лондон. Страхувам се от този град повече, отколкото от всички други, защото той е самото сърце на силата на Дий. За последен път двамата с Пернел бяхме там през септември 1666-а и тогава Магьосника го изгори до основи, в опит да ни залови. Повече не сме се връщали. Лондон е привлякъл древни от цялата планета; в този град има повече от тях, отколкото във всеки друг на земята. Древни, Потомци от Следващото поколение и безсмъртни хора се движат свободно по улиците, без да бъдат забелязвани, и знам за поне дузина Сенкоцарства, разпръснати из британските острови.

Обаче в тези келтски земи се срещат и събират множество лей-линии, и аз се моля с вече пробудените сили на близнаците да можем да ги използваме, за да се върнем в Сан Франциско при моята Пери.

Освен това тук се намира цар Гилгамеш, най-старият безсмъртен човек на света. Знанието му е неизмеримо и всестранно. Говори се, че някога той е бил пазител на Сборника и дори познавал неговия създател — митичния Авраам. Гилгамеш знае също така всички стихийни магии, Макар че, колкото и да е чудно, никога не е имал силата да ги използва. Царят няма аура. Често съм се чудил как ли би се чувствал човек в неговото положение: да знае толкова много невероятни неща, да има достъп до древната мъдрост... но да няма възможност да я използва.

Казах на Софи и Джош, че Гилгамеш ми е нужен, за да ги обучи във Водната магия и да ни намери лей-линия, която да ни отведе у дома. Това, което те не знаят, е, че поемам ужасен риск: ако царят откаже, ще се озовем заседнали в самото сърце на владенията на Дий без никаква възможност за бягство.

Освен това не съм им казал, че Гилгамеш е напълно побъркан... и че последния път, когато се срещнахме, той помисли, че се опитвам да го убия.

Из дневника на Никола Фламел, алхимик
Написано днес, понеделник, 4 юни,
в Лондон, града на моите врагове.

ПОНЕДЕЛНИК

4 юни

ГЛАВА 1

Мисля, че ги виждам.

Младежът със зеления анорак, който стоеше точно под големия кръгъл часовник на гара „Сейнт Панкрас“, отдръпна телефона от ухото си и погледна размазаната снимка върху правоъгълния екран. Тя беше пратена от английския магьосник, в ъгъла имаше автоматично поставена дата „04 юни, 11.59.00“. Снимката бе зърнеста, а цветовете ѝ — бледи. Изглеждаше сякаш е правена отвисоко с охранителна камера. На нея се виждаха старец с къса сива коса и двама русокоси тийнейджъри, които се качваха във влак.

Младежът се надигна на пръсти и огледа гарата, търсейки тримата, които току-що бе зърнал. За миг му се стори, че ги е изгубил в тълпата, но дори и така да беше, те нямаше да стигнат далече; една от сестрите му бе на долния етаж, а друга стоеше отвън на улицата и наблюдаваше входа.

И така, къде бяха изчезнали старецът и тийнейджърите?

Тесните му ноздри се разшириха и младежът се зае да търси сред безбройните миризми в гарата. Разпозна и отхвърли смесените зловония на твърде много човеци, неизброими парфюми и дезодоранти, гелове и пасти, мазния мирис на пържена храна от ресторантите, силния аромат на кафе и метално-масления дъх на локомотиви и вагони. Той затвори очи и отметна глава назад. Миризмите, които търсеше, бяха по-стари, по-диви, неестествени...

Там!

Мента: едва доловим дъх.

Портокал: съвсем смътен намек.

Ванилия: почти незабележима следа.

Синьо-черните му очи, скрити зад малки правоъгълни слънчеви очила, се отвориха широко и главата му се обърна, следвайки ефирните миризми през просторната гара. Беше ги уловил!

Прошареният старец, облечен в черни джинси и протритото кожено яке, крачеше през голямата зала на гарата право към него. В лявата му ръка имаше малка пътна чанта. Отзад вървяха двамата руси тийнейджъри, които си приличаха достатъчно, за да са брат и сестра. Момчето беше по-високо от момичето и двамата носеха раници.

Младежът ги щракна бързо с камерата на телефона си и прати снимката на доктор Джон Дий. Макар че не изпитваше нищо друго освен презрение към английския магьосник, нямаше смисъл да го превръща в свой враг. Дий служеше на един от най-опасните Древни.

Той дръпна качулката на анорака над главата си и се извърна, когато тримата се изравниха с него, а после набра номера на сестра си, която чакаше долу.

— Това със сигурност са Флаemel и близнаците — промърмори той по телефона на древен език, от който по-късно бе произлязъл келтският. — Насочват се към теб. Ще ги хванем, като излязат на Юстън Роуд.

После младежът със зеления анорак тръгна след алхимика и американските близнаци. Движеше се с лекота сред тълпата, изпълнила гарата в ранния следобед, и изглеждаше като съвсем обикновен тийнейджър —

безличен и незабележим в провисналите си джинси, протритите маратонки и твърде широкия анорак. Лицето му бе скрито под качулката, а очите му бяха невидими зад слънчевите очила.

Въпреки външния си вид обаче, младежът никога не бе имал нищо общо с хората. Той и сестрите му бяха дошли на тази земя още когато тя бе свързана с Европейския континент и в продължение на поколения бяха почитани като богове. Изпълваше го горчиво негодувание от това, че трябва да изпълнява заповедите на Дий, който в края на краищата си беше просто един човек. Но английският магьосник му бе обещал прелестна награда: Никола Фламел, легендарния алхимик. Нарезданията на Дий бяха ясни; той и сестрите му можеха да вземат Фламел, но не биваше да пипат близнаците. Тънките устни на младежа се извиха. Сестрите му щяха да хванат момчето и момичето, а той щеше да има честта да убие Фламел. Черен като въглен език облиза сухите му напукани устни. Той и сестрите му щяха да пируват в продължение на седмици. И разбира се, щяха да запазят най-вкусните хапки за мама.

Никола Фламел забави крачка, позволявайки на Софи и Джош да го настигнат. Усмихна се насила и посочи към деветметровата бронзова статуя на прегърнатата двойка под часовника.

— Нарича се „Място за среща“ — каза той високо, а после добави шепнешком: — Следят ни. — Фламел стисна с железни пръсти ръката на Джош. — И през ум да не ти е минало да се обръщаш.

— Кой? — попита Софи.

— Какво? — попита сковано Джош.

Гадеше му се; наскоро пробудените му сетива бяха залети от миризмите и звуците на гарата. Светлината бе толкова ярка, че му се искаше да има чифт слънчеви очила, за да прикрие очите си.

— Какво е по-добрият въпрос — рече мрачно Никола. Вдигна пръст да посочи към часовника, сякаш говореше за него. — Не съм сигурен какво е — призна той. — Нещо древно. Усетих го, в мига щом слязохме от влака.

— Усети го? — попита Джош. Беше дезориентиран и с всеки миг все повече се объркваше. Не му беше прилошавало така, откакто получи слънчев удар в пустинята Мохаве.

— Почувствах един гъдел като сърбеж. Аурата ми реагира на аурата на онзи — на онова, — което е тук. Когато придобиете малко повече контрол върху аурите си, и вие ще можете да правите същото.

Софи вдигна глава, сякаш се възхищаваше на решетъчната конструкция на метално-стъкления таван и бавно се обърна. Тълпата щъкаше около тях. Повечето изглеждаха местни, макар че имаше и много туристи, доста от които спираха да се снимат пред статуята „Място за среща“ или пред огромния часовник. Не личеше някой да им обръща особено внимание.

— Какво можем да направим? — попита Джош. — Аз бих могъл да подхраня силите на Софи...

— Не — сръза го Фламел. — Можете да използвате силите си само в най-краен случай. Веднага щом задействате аурите си, ще привлечете вниманието на всеки Древен, Потомък от Следващото поколение или безсмъртен в радиус от петнадесет километра, а тук кажи-речи всеки безсмъртен, когото срещнете, е свързан с Тъмните древни. Освен това в тази земя подобно действие би могло да пробуди и други създания, които е по-добре да си останат спящи.

— Но ти каза, че ни следят — възрази Софи. — Това означава, че Дий знае къде сме.

Алхимика подкара близнаците наляво, встрани от статуята, и заедно забързаха към изхода.

— Предполагам, че е поставил наблюдатели на всяко летище, пристанище и гара в цяла Европа. Вярно, Дий може да е подозирал, че се отправяме към Лондон, но ако някой от вас задейства аурата си, той вече ще го разбере със сигурност.

— И какво ще направи тогава? — попита Джош, като се обърна към Фламел. В ярката светлина, идеща отгоре, новите бръчки по челото и около очите на алхимика се виждаха ясно.

Фламел сви рамене.

— Кой го знае на какво е способен? Той е отчаян, а отчаяните хора вършат ужасни неща. Помнете, Джон беше на покрива на „Нотр Дам“. Беше готов да унищожи тази древна сграда само за да ви спре... и бе готов да ви убие, за да ви попречи да напуснете Париж.

Джош поклати объркано глава.

— Точно това не разбирам — мислех, че ни иска живи.

Фламел въздъхна.

— Дий е некромант. Това е мръсно и ужасно изкуство, което включва изкуствено задействане на аурата на труп и съживяването му.

Леден студ обзе Джош при тази мисъл.

— Искаш да кажеш, че е щял да ни убие, а после пак да ни съживи?

— Да. Като краен вариант. — Фламел протегна ръка и стисна леко рамото на момчето. — Повярвай ми, това е ужасно съществуване, само сянка на живот. И не забравяй, Дий видя какво сторихте, така че вече има някаква смътна представа за силите ви. Вече се е убедил, че вие сте близнаците от легендата. Трябва да се добере до вас. Има нужда от вас. — Алхимика протегна ръка и мушна Джош в гърдите. Протумоля хартия. Под тениската си, в платнена торбичка, окачена на шията, момчето носеше двете страници, които бе откъснал от Сборника. — И най-вече, трябва да вземе тези страници.

Тримата последваха знаците, сочещи изхода за Юстън Роуд, и бяха повлечени от тълпа пътници, движеща се в същата посока.

— Струва ми се, ти каза, че някой щял да ни посрещне — рече Софи.

— Сен Жермен каза, че щял да опита да се свърже с един стар приятел — измърмори Фламел. — Може да не го е намерил.

Те излязоха от изящно украсената сграда от червени тухли и се озоваха на Юстън Роуд. Спряха изненадани. Когато преди три часа бяха напуснали Париж, небето бе безоблачно, а температурата пълзеше към двадесет градуса, но в Лондон валише силен дъжд и вятърът, фучащ по улицата, бе толкова студен, че накара близнаците да потреперят. Те се обърнаха и веднага се шмугнаха обратно в заслона на гарата.

И тогава Софи го видя.

— Момче в зелен анорак, с вдигната качулка — каза тя изведнъж, като се обърна към Фламел и се втренчи настойчиво в бледите му очи. Знаеше, че ако отклони поглед, неволно ще се озърне към младежа, който бързаше подире им. Можеше да го види с крайчеца на окото си. Той се моткаше около една колона, зяпаше към телефона в ръката си и си играеше с него. В позата му имаше нещо неправилно. Нещо неестествено. На Софи даже й се стори, че долавя във въздуха съвсем слаба миризма на мърша.

Усмивката на лицето на Никола стана напрегната.

— С качулка ли? Да, точно той ни следеше. — Близнаците доловиха лек трепет в гласа му.

— Само дето не е момче, нали? — попита Софи.

Алхимика поклати отрицателно глава.

Джош си пое дълбоко дъх.

— Хм... може ли да отбележа, че виждам още двама със зелени анораци с качулки и те също идват насам?

— Не, само не те — прошепна с ужас Фламел. — Трябва да се махаме.

— Той сграбчи ръцете на близнаците и ги повлече навън в сипещия се дъжд, сви надясно и ги задържа по улицата.

Дъждът бе толкова студен, че на Джош му секна дъхът. Капките жилеха лицето му.

— Кой са те? — попита той, като мигаше, за да не му влиза вода в очите, и отметна назад косата от лицето си.

— Закачулените — рече горчиво Фламел. — Дий сигурно е отчаян и помогъщ, отколкото си мислех, щом може да ги командва. Това са закачулени зли духове.

Софи потрепери, когато спомените на Вещицата от Ендор замъждукаха по периферията на съзнанието ѝ. Усети горчив вкус в гърлото си и стомахът ѝ се сгърчи от отвращение. Вещицата бе познавала закачулените духове... и ги бе ненавиждала. Софи погледна косо към брат си.

— Те са плътоядци.

[1] от сърце (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Улиците бяха пуссти. Бурята бе накарала повечето хора да се скрият в гарата или в близките магазини. На Юстън Роуд се бе образувало задръстване и чистачките на колите работеха бясно. Свиреха клаксони и се включи алармата на една близка кола.

— След мен — нареди Никола. После се обърна и се втурна през платното, криволичейки между спрелите автомобили. Софи моментално го последва. Джош се забави за миг, преди да слезе от тротоара, и хвърли поглед назад към гарата. Трите фигури се бяха събрали на входа, със скрити под качулките лица. Докато водата мокреше анорациите, образувайки върху тях тъмнозелени петна, Джош би се закле, че те за миг се превърнаха в наметала. Той потрепери и този път студът не бе предизвикан само от ледения порой. После се обърна и се втурна през платното.

Привел глава под шибация дъжд, Никола поведе близнаците между колите.

— По-бързо. Ако успеем да се отдалечим достатъчно, миризмите от автомобилите и дъжда може да заличат нашите.

Софи се озърна през рамо. Тримата закачулени бяха напуснали заслона на гарата и бързо се приближаваха.

— Те вървят след нас — рече тя задъхано и гласът ѝ тревожно се извиси.

— Какво ще правим сега? — попита Джош.

— Нямам представа — каза мрачно Фламел. Взря се в дългата права улица. — Но ако останем тук, сме мъртви. Или поне аз. — Зъбите му проблеснаха в нерадостна усмивка. — Сигурен съм, че Дий не се е отказал да залови вас двамата живи. — Той се огледа, после забеляза една тясна пресечка вляво и даде знак на близнаците да го последват. — Насам. Ще опитаме да им се измъкнем.

— Искат ми се Скати да беше тук — промърмори Джош. В този момент осъзнаваше истинския размер на загубата им. — Тя щеше да е в състояние да се справи с тях.

В тясната уличка с високи стени беше сухо. Покрай едната стена се редяха сини, зелени и кафяви пластмасови кофи за боклук, а край другата бяха струпани парчета от дървени щайги и препълнени черни найлонови торби за смет. Миризмата беше ужасна, а върху една торба седеше рошава котка и упорито я дереше с ноктите си. Тя дори не вдигна поглед, когато Фламел и близнаците претичаха покрай нея. Но миг по-късно, когато трите закачулени фигури влязоха в уличката, котката изви гръб, настръхна и изчезна в сенките.

— Имаш ли някаква представа накъде води този проход? — попита Джош, докато тичаха покрай редица врати от лявата им страна, които явно представляваха задни входове на магазините по главната улица.

— Никаква — призна Фламел. — Но няма значение, стига да ни отдалечи от Закачулените.

Софи хвърли поглед назад.

— Не ги виждам — съобщи тя. — Може да сме им се изплъзнали. — Последва Никола зад един ъгъл и се блъсна в него, когато той спря рязко.

Миг по-късно Джош също сви зад ъгъла и за малко не се удари в тях.

— Продължавайте — рече задъхано той, докато ги заобикаляше. А после осъзна защо са спрели: уличката свършваше с висока тухлена стена, върху която имаше намотки бодлива тел.

Алхимика се завъртя и притисна пръст към устните си.

— Нито звук. Те може вече да са подминали пресечката... — Порив на студения дъжд опръска земята, носейки със себе си странно зловоние: гнилия мирис на развалено месо. — Или може би не — добави той, когато тримата закачулени зли духове изскочиха безшумно иззад ъгъла. Никола избута близнаците зад себе си, но те моментално застанаха от двете му страни. Софи инстинктивно зае позиция отдясно, а Джош — отляво.

— Отдръпнете се — нареди Фламел.

— Няма — отвърна Джош.

— Няма да ти позволим да се изправиш срещу тези тримата сам — допълни Софи.

Закачулените забавиха ход, после се раздалечиха, за да препречат уличката, и спряха. Стояха неестествено неподвижни, с лица, скрити под огромните качулки.

— Какво чакат? — промърмори Джош. Гласът му бе малко по-силен от шепот. В позата на фигурите, в държанието им имаше нещо животинско. Той беше гледал един документален филм на „Нешънъл Джогеографик“, в който показваха как някакъв крокодил седи в реката и чака антилопите да я преминат. Крокодилът също бе стоял напълно неподвижно — а после изведнъж се хвърли в мълниеносно нападение.

Внезапно в тихата уличка прозвуча силно прашене като от кършещо се дърво, последвано от звук като съдиране на плат.

— Те се променят — прошепна Софи.

Под зелените анораци заиграха мускули, гърбовете на създанията се извиха, главите им се издадоха напред. Ръцете им видимо се удължиха, а дланите, подаващи се от дългите ръкави, се покриха с гъста козина и от тях изникнаха остри извити черни нокти.

— Това вълци ли са? — попита разтреперано Джош.

— По-скоро мечки, отколкото вълци — отвърна тихо Никола, като оглеждаше уличката с присвити очи. — И по-скоро росомахи, отколкото мечки — добави той и в същия миг съвсем лек дъх на ванилия изпълни въздуха.

— И не са заплаха за нас — обяви Софи, като внезапно изпъна снага. Вдигна дясната си ръка и допря левия си палец до златното кръгче върху китката си.

— Не — сопна се Никола, посегна и избута ръката на момичето. — Казах ви: не можете да използвате силите си в този град. Аурите ви са твърде характерни.

Софи поклати възмутено глава.

— Знам какви са тези твари — каза тя твърдо. После в гласа ѝ се прокрадна трепет. — Знам какво правят. Не можеш да очакваш, че просто ще си стоим тук, докато те изаяждат. Нека се погрижа за тях — мога да ги направя на въгленчета. — От тази мисъл гневът ѝ бързо премина във възбуда и тя се усмихна. За миг яркосините ѝ очи проблеснаха в сребристо, а лицето ѝ стана твърдо и грубо, карайки я да изглежда далеч по-възрастна от нейните

петнадесет години.

Усмивката на Алхимика беше мрачна.

— Да, би могла. Но не се съмнявам, че преди да сме изминали и километър, ще ни връхлети нещо много по-смъртоносно от тези създания. Нямах представа що за твари бродят по тукашните улици, Софи. Аз ще се погрижа за това — настоя той. — Не съм съвсем беззащитен.

— Те се готвят да нападнат — каза припряно Джош, който следеше движенията на създанията и видя как те се подреждат в атакуваща формация. Откри, че някъде в дълбините на ума си се чуди откъде го е разбрал. — Ако ще правиш нещо, сега е моментът.

Закачулените зли духове се бяха раздалечили, като всеки от тях зае позиция срещу някой от тримата. Създанията бяха прегърбени, анорациите им се изпъваха върху широките гърди, изпъкналите рамене и мускулестите ръце. В сенките на качулките им синьо-черните им очи блестяха над острите зъби. Те разговаряха помежду си със звуци, наподобяващи лай и ръмжене.

Никола запретна ръкавите на коженото си яке, разкривайки гривната от сребърни брънки и двете оръфани шарени плетени гривни, които носеше на дясната си китка. Смъкна една от простичките плетени гривни, разтри я между дланите си, поднесе я към устните си и духна.

Софи и Джош видяха как хвърли малкото топче на земята пред Закачулените. Видяха как цветните нишки падат в една кална локва точно пред най-едротото създание и се приготвиха за експлозия. Дори ужасяващите създания се отдръпнаха припряно от локвата, дращейки с нокти по паважа.

Не се случи нищо.

Звукът, разнесъл се откъм най-едротото създание, вероятно беше смях.

— Предлагам да се бием — рече предизвикателно Джош, макар че бе смутен от неуспеха на Алхимика. Беше виждал Фламел да мята копия от чиста енергия, да кара гора да поникне от дървен под — затова очакваше нещо зрелищно. Хвърли поглед към сестра си и разбра, че и тя си мисли същото. Фламел старееше, отслабваше и силите му чезнеха. Джош кимна леко и видя как Софи приведе глава в отговор и сви пръсти. — Никола, ти видя какво направихме с гаргойлите — продължи Джош, уверен в своите сили и в тези на сестра си. — Ако сме заедно, двамата със Софи можем да устоим на всекиго... и всичко.

— Границата между увереността и високомерието е много тънка, Джош — каза тихо Фламел. — А границата между високомерието и глупостта е още по-тънка. Софи — добави той, без да поглежда към нея, — ако използваш силата си, ще ни обречеш на смърт.

Джош поклати глава. Беше отвлечен от явната слабост на Фламел. Той се отдръпна от възрастния мъж, свали раницата си и я отвори. От единия ѝ край стърчеше дебел картонен тубус, който обикновено се използваше за носене на плакати и навити карти. Той свали бялата пластмасова капачка, бръкна вътре, хвана намиращия се там предмет, увит в найлон, и го измъкна.

— Никола...? — започна Софи.

— Търпение — прошепна Фламел, — търпение...

Най-едрият от Закачулените се смъкна на четири крака и пристъпи напред. Мръсните му лапи с дълги нокти потракваха по паважа.

— Дадох те на мен — каза звярът с изненадващо писклив глас, почти като на дете.

— Дий е много щедър — каза безизразно Фламел. — Макар да съм изненадан, че закачулените зли духове биха склонили да работят за човек.

Създанието направи още една стъпка напред.

— Дий не е обикновен човек. Безсмъртният магьосник е опасен, но го покровителства безкрайно по-опасен господар.

— Може би трябва да се страхувате от мен — подхвърли Фламел с тънка усмивка. — Аз съм по-стар от Дий и си нямам господар, който да ме пази, нито пък някога съм се нуждаел от такъв!

Създанието се изсмя, а после без предупреждение се метна към гърлото на Фламел.

Един каменен меч изсвистя и разсече качулката на анорака, откъсвайки голямо парче зелен плат. Създанието изскимтя и изви цялото си тяло във въздуха, за да избегне обратния замах на острието, който закачи предницата на анорака, разсече копчетата и унищожи ципа.

Джош Нюман застана пред Никола Фламел. Държеше в двете си ръце каменния меч, който бе извадил от тубуса.

— Не знам кой си или какво си — каза той напрегнато. Гласът му трепереше от възбуда и от усилието да държи меча. — Но предполагам, че знаеш какво е това, нали?

Звярът отстъпи, без да откъсва синьо-черните си очи от сивото острие. Качулката му бе изчезнала, насечена на парцали, а останките ѝ висяха върху раменете му, така че главата на създанието бе открита. Джош видя, че във формата на лицето му няма нищо човешко, но то е необикновено красиво. Беше очаквал чудовище, обаче главата се оказа изненадващо малка, с големи, тъмни очи, хлътнали дълбоко под тясно чело, и с високи, заострени скули. Носът бе прав, а ноздрите — широки. Устата представляваше хоризонтална цепка, която сега бе леко разтворена и разкриваше криви жълто-кафяви зъби.

Очите на Джош се стрелнаха наляво-надясно към другите създания. Те също бяха насочили вниманието си към каменния меч.

— Това е Кларент — каза той тихо и продължи: — Използвах го, за да се сражавам с Нидхьог в Париж. И видях какво причинява на създания като вас. — Той раздвижи леко меча и го усети как затрептя, а дръжката се затопли в ръката му.

— Дий не ни каза за това — рече създанието с детинския си глас. Погледна над рамото на Джош към Алхимика. — Вярно ли е?

— Да — отвърна Фламел.

— Нидхьог. — Създанието почти изплю думата. — И какво стана с легендарния Поглъщач на трупове?

— Нидхьог е мъртъв — рече кратко Фламел. — Унищожен от Кларент. — Пристъпи напред и сложи ръка върху рамото на Джош. — Джош го уби.

— Убит от човек? — произнесе невярващо създанието.

— Дий ви използва, предаде ви. Не ви каза, че мечът е у нас. Какво ли още не ви е казал? Спомена ли за участието на дисите в Париж? Спомена ли за Спящия бог?

Трите създания преминаха на собствения си език, залаяха и заръмжаха помежду си; после най-едрото се обърна пак към Джош. Черният му език затрептя във въздуха.

— Тези неща нямат голямо значение. Пред себе си виждам едно уплашено момче. Мога да чуя как се напрягат мускулите му, докато се мъчи да задържи меча стабилен. Мога да вкуся страха му във въздуха.

— Но въпреки този страх, който подушваш, той все пак те нападна — каза тихо Фламел. — За какво ти говори това?

Раменете на създанието се свиха непохватно.

— Че е или глупак, или герой.

— А вашият вид винаги е бил уязвим и за едните, и за другите — рече Фламел.

— Вярно е, но на света вече няма останали герои. Няма кой да ни напада. Човеците вече не вярват в нас. Това ни прави невидими... и неуязвими.

Джош изсумтя и вдигна върха на меча.

— Не и за Кларент.

Създанието наклони глава, а после кимна:

— Не и за Меча на страхливеца, вярно е. Но ние тук сме трима и сме бързи — добави то с усмивка, която оголи остриите му зъби. — Мисля, че ще се справим с теб, момче; ще избием меча от ръцете ти още преди да си разбрал, че...

Някакъв инстинкт, за който Джош и не подозираше, го предупреди, че създанието ще нападне, в мига щом спре да говори. Тогава всичко щеше да бъде свършено. Без да се замисли, той мушна право напред с движение, на което го бе научила Жана д'Арк. Острието зажука тихо, щом върхът му се устреми към оголеното гърло на чудовището. Джош знаеше, че е достатъчно само да одраска звяра с меча: едно-единствено порязване почти бе убило Нидхьог.

Със смях създанието се дръпна извън обсега му.

— Много бавно, човече, много бавно. Видях как кокалчетата на ръката ти се напрягат и побеляват в мига, преди да нападнеш.

Тогава Джош разбра, че са изгубили. Духовете бяха просто прекалено бързи.

Но чу как Фламел се изкикоти зад рамото му.

Джош се взираше право в създанието. Знаеше, че не може да си позволи да се обърне, но се зачуди какво ли е развеселило Алхимика. Огледа внимателно Закачуления. Но нищо не се бе променило... освен че когато създанието се бе отдръпнало, бе стъпило в локвата мръсна вода.

— Да не си полудял от страх, Алхимико? — попита звярът.

— Сигурно познаваш Древната Ирида^[1], дъщерята на Електра? — попита Фламел разговорливо и заобиколи Джош.

— Тясното лице на Алхимика бе станало твърдо и безизразно, устните му бяха стиснати в тънка линия, а бледите му очи — присвити почти до цепки.

Синьо-черните очи на създанието се разшириха от ужас. То погледна надолу.

Мръсната вода, виеща се около нозете му, изведнъж бе грейнала в дъга от цветове, които се стичаха от орфаните нишки на плетената гривна на Фламел. Закачуленият се опита да отскочи назад, но предните му лапи бяха залепнали здраво в локвата.

— Пусни ме, човеко — изпищя той. Детинският му глас бе изпълнен с ужас. Създанието бясно се мъчеше да се освободи. Заби нокти в земята и се опита да увеличи силата си на дърпане, но крайт на една от задните му лапи също докосна локвата и то зави отново. Дръпна назад лапата си и един извит нокът се откъсна от нея, залепнал във водата. Създанието излая и двамата му другари се хвърлиха напред, сграбчиха го и се опитаха да го издърпат от вихрещата се разноцветна течност.

— Преди десетилетия — продължи Фламел — двамата с Пернел спасихме Ирида от сестрите ѝ и в замяна тя ми даде тези гривни. Видях я как

ги изтъка от своята собствена аура с цвета на дъгата. Каза ми, че един ден те ще внесат малко цвят в живота ми.

Виещите се цветни спирали плъзнаха нагоре по краката на Закачуления. Черните му нокти станаха зелени, после червени, а след това мръсно пурпурната му козина стана ярковиолетова.

— Ще умреш заради това — изръмжа създанието с още по-писклив глас, а сините му очи бяха разширени от ужас.

— Някой ден ще умра — съгласи се Фламел, — но няма да е днес, нито пък от твоята ръка.

— Чакай само да кажа на мама!

— Кажи й.

Чу се звук като от пукащ се мехур и изведнъж цветовете на дъгата се втурнаха нагоре по тялото на чудовището, окъпвайки го в светлина. Цветовете плъзнаха и по лапите на другите двама, които го държаха, и покриха кожата им, изпъстрйки с пищни краски зелените им анораци. Цветовете семеняха в хипнотични шарки, също като на петролно петно във вода, образувайки нови странни оттенъци и трептящи багри. Създанията успяха да нададат един-единствен вопъл на ужас, но той секна рязко и те се свлякоха на купчина върху тротоара. Докато лежаха неподвижни на земята, вихърът от цветове бавно се оттече от телата им. Анорациите им си възвърнаха предишния сивкавозелен цвят, а телата им започнаха да се променят, костите им запукаха, а мускулите и сухожилията се преоформяха. Докато цветовете се стекат обратно в локвата, създанията бяха възвърнали човекоподобния си вид.

Дъжд пръскаше по уличката и повърхността на многоцветната локва трептеше и се замъгляваше от капките. За миг една идеална малка дъга се появи над нея, а после избледня и остави локвата в предишното й кално кафяво.

Фламел се наведе да вдигне от улицата останките от плетената гривна. Нишките й бяха избелели, загубили всякакъв цвят. Той се изправи и погледна през рамо към близнаците. Усмихна се.

— Не съм чак толкова безпомощен, колкото изглеждам. Никога не подценявайте врага си — посъветва ги той. — Но тази победа е твоя, Джош. Ти ни спаси. Отново. Май ти става навик: първо в Охай, после в Париж, а сега и тук.

— Не мислех... — започна Джош.

— Ти никога не мислиш — прекъсна го Софи, като го стисна за ръката.

— Ти действаш — рече Фламел. — Това беше достатъчно. Хайде да се махаме оттук, преди да са ги открили.

— Те не са ли мъртви? — попита Софи, докато заобикаляше създанията. Джош бързо уви Кларент в найлона и го напъха обратно в картонения тубус. После прибра тубуса в раницата и я метна на раменете си.

— Какво стана? — попита той. — Тази шарена вода — какво беше това?

— Дар от една Древна — обясни Фламел, бързайки надолу по уличката. — Наричат Ирида Богиня на дъгата заради многоцветната й аура. Тя също така има достъп до водите в Сенкоцарството на река Стикс — завърши той триумфално.

— Което означава?

Усмивката на Фламел бе свирепа.

— Живите не могат да докоснат водата на Стикс. Шокът претоварва организма им и ги поваля в безсъзнание.

— За колко дълго? — попита Софи, озъртайки се назад към онова, което приличаше на купчина парцали наред уличката.

— Според легендите — за година и един ден.

[1] Древногръцка богиня на дъгата. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 3

Огромната трапезария сияеше, огряна от следобедното слънце. Косите лъчи позлатяваха полираната дървена ламперия и се отразяваха от лъснатия под, хвърляха ярки отблясъци по бронята в ъгъла и нашарваха с цветни петна кутиите за монети, които съдържаха повече от две хилядолетия човешка история. Едната стена бе изцяло покрита с маски и шлемове от всички епохи и континенти, и празните им прорези за очи сезираха надолу към стаята. Маските ограждаха маслена картина от Санти ди Тито^[1], която бе открадната от „Палацо Векио“^[2] във Флоренция преди векове. Картината, която висеше сега във Флоренция, беше идеален фалшификат. В средата на стаята имаше голяма, покрита с белези маса, която някога бе принадлежала на рода на Борджиите. Около нея бяха наредени осемнадесет старинни стола с високи облегалки. Само два от тях бяха заети, а върху масата нямаше нищо, с изключение на един голям черен телефон, който изглеждаше не на място в пълната с антики стая.

От едната страна на масата седеше доктор Джон Дий. Той беше дребен англичанин с бледа кожа и сиви очи. Носеше обичайния си тъмносив костюм и единственият цвят по него бе шарката от мънички златни коронки върху сивата му папийонка. Той обикновено носеше стоманеносивата си коса, вързана на конска опашка, но сега тя падаше свободно по раменете му и долният ѝ край докосваше триъгълната му козя брадичка. Ръцете му в тъмни ръкавици бяха спокойно отпуснати върху дървената маса.

Срещу Джон Дий седеше Николо Макиавели. Разликата във външността на двамата бе поразителна. Докато Дий бе нисък и блед, Макиавели бе висок, с тъмен загар, който подчертаваше единственото общо между двамата мъже — студените сиви очи. Снежнобялата коса на Макиавели бе ниско подстригана, той винаги бе гладко избръснат. Предпочиташе по-елегантния стил на обличане. Черният му костюм и бялата копринена риза очевидно бяха шити по поръчка, а тъмночервената му вратовръзка бе прошарена с нишки чисто злато. Картината, висеща на стената зад него, бе неговият портрет и сега италианецът изглеждаше малко по-стар от момента, в който бе нарисуван, преди повече от петстотин години. Николо Макиавели се бе родил през 1469-а; технически погледнато беше с петдесет и осем години по-стар от англичанина. Всъщност бе умрял в годината на раждането на Дий — 1527-а. И двамата бяха безсмъртни и едни от най-могъщите фигури на планетата. През вековете на дългия си живот те се бяха намразили, но сега обстоятелствата ги принуждаваха да бъдат несигурни съюзници.

Двамата седяха в трапезарията на голямата градска къща на Макиавели край „Плас дю Канада“ в Париж вече тридесет минути. През това време нито един от тях не бе продумал. И двамата бяха получили едно и също известие по мобилните си телефони: образа на змей, поглъщащ опашката си — Уроборос, — един от най-старите символи на Тъмните древни. По средата на кръга стоеше числото тридесет. Няколко години по-рано щяха да получат това известие по факса или по пощата, а преди десетилетия — с телеграма или по пратеник, а пък още по-рано — върху къс хартия или пергамент, и щяха да

разполагат с часове или дни, за да се подготвят за срещата. Сега известието идваше по телефона и времето до отговора се измерваше в минути.

Макар да очакваха обаждането, и двамата подскочиха, когато телефонът по средата на масата иззвъня. Макиавели протегна ръка, завъртя апарата и погледна номера на обаждания се. По екрана се плъзгаше невероятно дълъг номер, който започваше с 31415 — той позна, че това е част от числото пи. Когато натисна бутона за приемане, се разнесе свирещ и прашящ шум, който скоро заглъхна до тих шепот.

— Разочаровани сме. — Гласът по телефона говореше архаична форма на латинския, която бе използвана за последно векове преди времето на Юлий Цезар. — Много сме разочаровани. — Беше невъзможно да се определи дали гласът е мъжки или женски, а понякога дори звучеше, като че ли двама души приказват едновременно.

Макиавели бе изненадан; той очакваше да чуе стържещия глас на своя Тъмен господар — никога досега не бе чувал този. Но Дий не беше. Макар лицето на английския магьосник да остана безизразно, италианецът видя, че мускулите по челюстта му са се стегнали и той се е напрегнал почти недоловимо. Значи това бе загадъчният Тъмен господар на Дий.

— Уверихте ни, че всичко е подготвено... уверихте ни, че Фламел ще бъде заловен и убит... уверихте ни, че Пернел ще бъде премахната и че близнаците ще бъдат хванати и предадени в ръцете ни... — Гласът заглъхна в статичен шум. — Но въпреки това Фламел още е на свобода... Пернел вече не е затворена в килия, макар че си остава пленена на острова. Близнаците избягаха. И още не разполагаме с целия Сборник. Разочаровани сме — повтори безплътният глас.

Дий и Макиавели се спогледаха. Хората, които разочароваха Тъмните древни, обикновено изчезваха. Един Древен господар имаше силата да дарява на човешките си слуги безсмъртие, но този дар можеше да бъде отнет с едно докосване. В зависимост от това колко дълго човекът е бил безсмъртен, тялото му претърпяваше внезапно и често смъртоносно състаряване, вековете го застигаха и унищожаваха плътта и органите му. За броени секунди един здрав наглед човек можеше да се превърне в купчина суха кожа и стрити на прах кости.

— Вие се провалихте — прошепна гласът.

Нито един от двамата мъже не наруши последвалата тишина. Ясно осъзнаваха, че в момента извънредно дългият им живот виси на косъм. И двамата бяха могъщи и важни, но не и незаменими. Тъмните древни имаха и други човешки слуги, които можеха да пратят след Фламел и близнаците. Много други.

Появиха се смущения по линията, а после друг глас заговори:

— Все пак нека отбележа, че не всичко е загубено.

Вековната практика помогна на Макиавели да запази лицето си безизразно. Това беше гласът, който бе очаквал, гласът на неговия Древен господар — същество, което бе управлявало за кратко Египет преди повече от три хиляди години.

— Нека отбележа, че сега сме по-близо отвсякога до целта. Имаме повод за надежда. Уверихме се, че човешките деца наистина са близнаците от легендата; даже видяхме известна демонстрация на силите им. Този проклет алхимик и неговата жена — Вълшебницата, са в безизходно положение и умират. Трябва само да изчакаме и времето, нашият най-голям съюзник, ще се погрижи за това вместо нас. Скатах е изгубена, а Хеката е унищожена. А ние

имаме Сборника.

— Но не целия — прошепна мъжко-женският глас. — Още ни липсват последните две страници.

— Съгласен съм. Но това е повече, отколкото сме имали някога. И със сигурност е достатъчно, за да започнем да привикваме Древните от най-далечните Сенкоцарства.

Макиавели се намръщи и се съсредоточи. Господарят на Дий се славеше като най-могъщ от всички Древни, но ето че неговият собствен господар спореше и обсъждаше нещата с него или нея. Линията пропука и мъжко-женският глас се разнесе почти сприхаво.

— Само че ни липсва Последното призоваване. Без него нашите братя и сестри няма да могат да направят последната крачка от своите Сенкоцарства към този свят.

Господарят на Макиавели отвърна с равен глас:

— Въпреки това трябва да събираме армиите си. Някои от нашите братя и сестри са се отдалечили твърде много от този свят; дори са преминали отвъд царствата в Другите светове. Ще са им нужни много дни, за да се върнат. Трябва да ги извикаме сега, да ги съберем в Сенкоцарствата, намиращи се на границата на този свят, така че когато времето настъпи, да могат с една крачка да се озоват тук и всички като един да тръгнем, за да си възвърнем планетата.

Макиавели погледна Дий. Главата на английския магьосник бе леко килната на една страна, а очите му — полузатворени, докато слушаше Древните. Сякаш усетил погледа на Макиавели, Дий отвори очи и повдигна вежди в безмълвен въпрос. Италианецът поклати леко глава; нямаше представа какво се случва.

— Това е времето, което Авраам предвиди, когато създаде Сборника — продължи господарят на Макиавели. — Той притежаваше прозрението, можеше да зърне нишките на времето. Той предсказа, че ще дойде тази епоха — нарече я Превратното време, — когато на земята ще се възцари редът. Ние открихме близнаците, знаем къде се намират Фламел и последните две страници от Сборника. След като се сдобием със страниците, ще можем да използваме силите на близнаците, за да се подготвим за Последното призоваване.

Линията пукаше от смущения и Макиавели ясно чу на заден фон одобрително мърморене. Осъзна, че и други слушат разговора, и се зачуди колко ли Тъмни древни са се събрали. Прехапа силно бузата си отвътре, за да не се усмихне при мисълта как Древните, в своите различни образи и проявления — човешки и нечовешки, звероподобни и чудовищни, — се вслушват напрегнато в мобилните си телефони. Той избра един момент, когато в мърморенето на гласовете настъпи пауза, и заговори предпазливо, прочиствайки гласа си от всяко чувство, така че да звучи хладно и професионално.

— Тогава мога ли да предложа да ни позволите да довършим задачата си. Нека намерим Фламел и близнаците. — Знаеше, че играе опасна игра, но беше ясно, че в редиците на Древните има разногласие, а Макиавели открай време бе майстор в манипулирането на такива ситуации. Ясно бе доловил копнежа в гласа на господаря си. Древните отчаяно искаха близнаците и Сборника; без тях останалите Тъмни древни нямаше да могат да се върнат на земята. В този миг той разбра, че двамата с Дий са все още ценни притежания. — Двамата с доктора сме съставили план — каза той и млъкна, чакайки да види дали ще се захапе въдицата.

— Говори, човеко — изръмжа мъжко-женският глас.

Макиавели скръсти ръце и не каза нищо. Веждите на Дий подскочиха и той посочи към телефона. „Говори“ — изрече безмълвно с устни докторът.

— Говори! — изръмжа гласът сред прашенето и пиукането.

— Ти не си моят господар — каза много тихо Макиавели. — Не можеш да ми заповядваш.

Раздаде се дълъг съскащ звук, като от изпускане на пара. Макиавели обърна леко глава, опитвайки се да определи какво представлява този шум. После кимна: беше смях. Другите Древни бяха развеселени от отговора му. Беше се оказал прав: имаше разногласия в редиците на Древните и макар че господарят на Дий бе всемогъщ, това не означаваше, че го харесват. Макиавели можеше да използва тази слабост в своя полза.

Дий се взираше в него, с разширени от ужас — а може би и от възхита — сиви очи.

Линията пропука, шумът се смени и заговори господарят на Макиавели. В стържещия му глас ясно личеше веселие.

— Какво предлагаш? И внимавай, човеко — добави той. — Ти също се провали. Бяхте ни уверили, че Флаemel и близнаците няма да се измъкнат от Париж.

Италианецът се наведе към телефона с победоносна усмивка.

— Господарю, аз получих указания да не предприемам нищо, докато не пристигне английският магьосник. Беше загубено ценно време. Флаemel успя да се свърже със свои съюзници, да намери убежище и отдих. — Докато говореше, Макиавели наблюдаваше внимателно Дий. Знаеше, че англичанинът се бе свързал със своя Древен господар, а той на свой ред бе наредил на господаря на Макиавели да каже на италианеца да не прави нищо, докато не дойде Дий. — Това забавяне обаче — продължи той, след като бе изтъкнал каквото искаше, — се оказа в наша полза. Момчето бе Пробудено от Древен, който е на наша страна. Получихме някаква представа за силите на близнаците и знаем къде са отишли. — Той едва успяваше да скрие самодоволството в гласа си. Погледна към седящия срещу него Дий и кимна бързо. Английският магьосник схвана намека.

— Те са в Лондон — продължи Дий. — А Англия е страната, която с най-голямо основание можем да наречем своя — наблегна той. — За разлика от Париж, там имаме съюзници: Древни, Потомци от Следващото поколение, безсмъртни и човешки слуги, които ще ни помогнат. А в Англия има и други, които са верни само на себе си, но услугите им могат да бъдат купени. Всички тези ресурси могат да се насочат към издирването на Флаemel и близнаците. — Той свърши и се приведе напред, взирайки се напрегнато в телефона, в очакване на отговор.

Линията изщрака и замлъкна. После стаята се изпълни с дразнещ сигнал „заето“.

Дий се втрени в телефона със смесица от изумление и гняв.

— Връзката ли прекъсна, или те просто ни затвориха?

Макиавели натисна бутона на говорителя и звукът спря.

— Сега знаеш как се чувствам, когато ми затваряш — каза той тихо.

— Какво ще правим сега? — попита Дий.

— Ще чакаме. Предполагам, че в момента обсъждат бъдещето ни.

Дий скръсти ръце на тесните си гърди.

— Те имат нужда от нас — каза той, като се стараяше гласът му да прозвучи уверено, но не успя.

Усмивката на Макиавели бе горчива.

— Те ни използват. Но нямат особена нужда от нас. Само в Париж знам поне дузина безсмъртни, които могат да правят онова, което и аз.

— Е, да, ти си заменим — каза Дий, като сви самодоволно рамене. — Но аз съм прекарал целия си живот в преследване на Никола и Пернел.

— Искаш да кажеш, че си прекарал целия си живот в неуспешни опити да ги хванеш — рече Макиавели безизразно, а после добави с лукава усмивка: — Толкова близо и все пак толкова далеч.

Каквото и да се канеше да отвърне Дий, извъняването на телефона му попречи.

— Ето нашето решение. — Говореше Древният господар на Дий. Мъжкият и женският глас се сливаха ведно. — Магьосника ще последва Алхимика и близнаците в Англия. Наредданията са изрични: унищожи Флаemel, залови близнаците и върни двете липсващи страници. Използвай всички необходими средства за постигането на тази цел; в Англия имаме съмишленици, които са ни задължени. Ще поискаме от тях да изплатят дълга си. И, докторе... ако този път се провалиш, ще ти отнемем временно дара на безсмъртието и ще те оставим да се състариш почти до самия край... а после, миг преди да умреш, ще те направим пак безсмъртен. — Чу се хъхрене, което можеше да е кикот или поемане на дъх. — Помисли си как ще се чувстваш: гениалният ти ум, затворен в престаряло и немощно тяло, без да можеш да виждаш или да чуваш ясно, без да можеш да се движиш, постоянно измъчван от десетки болести. Ще останеш вечно стар, но никога няма да умреш. Такава ще бъде твоята участ, ако се провалиш. Ще те затворим навеки в тази стара черупка от плът.

Дий кимна, преглътна тежко, а после, влагайки в гласа си толкова увереност, колкото можеше да събере, каза:

— Няма да се проваля.

— А ти, Николо... — заговори Древният господар на Макиавели. — Ти ще заминеш за Америка. Вълшебницата е на свобода на Алкатраз. Направи каквото е нужно, за да завладееш острова.

— Но аз нямам връзки в Сан Франциско — възрази бързо Макиавели. — Нямам съюзници. Моята територия винаги е била Европа.

— Ние имаме много сподвижници из двете Америки. Сега всички те са се отправили на запад, където ще изчакат пристигането ти. Ще наредим на един от тях да те води и да ти съдейства. На Алкатраз ще намериш нещо като своеобразна армия, спяща в килиите — създания от най-мрачните кошмари и най-зловещите митове на хората. Нямахме намерение да използваме тази армия толкова скоро, но събитията се развиват бързо, много по-бързо, отколкото очаквахме. Скоро ще настъпи Времето на Лита, лятното слънцестоене. Тогава аурите на близнаците ще бъдат най-силни, а преградите между този свят и безбройните Сенкоцарства — най-слаби. Смятаме в този ден да си върнем властта над човешкия свят.

Дори Макиавели не успя да запази лицето си безизразно. Погледна към Дий и видя, че Магьосника също е потресен. И двамата работеха за Тъмните древни от векове и винаги бяха знаели, че те смятат да се върнат на света, в който са властвали някога. Въпреки това беше шокиращо след години на чакане и планиране да разберат, че това ще стане след малко повече от три седмици.

Доктор Джон Дий се наведе по-близо до телефона.

— Господари — и знам, че като казвам това, говоря и от името на Макиавели, — ние сме много щастливи, че Превратното време е толкова близо и че вие скоро ще се върнете. — Той преглътна тежко и си пое бързо дъх. — Но ако ми позволите да ви предупредя: светът, в който се връщате, не е онзи, който напуснахте. Човеците имат технология, комуникации, оръжия... те ще се съпротивляват — добави той колебливо.

— Така е, докторе — каза господарят на Макиавели. — Затова ще дадем на човеците нещо друго, за което да мислят, нещо, което да изтощи ресурсите им и да погълне вниманието им. Николо — продължи гласът, — когато завземеш Алкатраз, събуди чудовищата в килиите и ги пусни да върлуват из Сан Франциско. Разрухата и ужасът ще бъдат неописуеми. А когато градът се превърне в димящи руини, остави чудовищата да скитат където пожелаят. Те ще се развилнеят из цяла Америка. Човечеството винаги се е бояло от мрака: ние ще му напомним защо. На всички континенти вече има такива скривалища със създания; всички те ще бъдат освободени едновременно. Светът бързо ще потъне в лудост и хаос. Цели армии ще бъдат изтребени, така че, когато се върнем, няма да има кой да ни се опълчи. И какво ще бъде първото, което ще направим? Ами ще унищожим чудовищата и човеците ще ни приветстват като свои спасители.

— И тези зверове се намират в килиите на Алкатраз? — попита Макиавели ужасен. — Как да ги събудя?

— Ще получиш указания, когато стигнеш в Америка. Но първо трябва да победиш Пернел Флаemel.

— Откъде знаем, че тя още е там? Щом се е измъкнала от килията си, със сигурност трябва да е избягала и от острова, нали? — Италианецът усети как сърцето му заби по-силно; преди триста години се бе заклеl да отмъсти на Вълшебницата. Нима сега най-сетне щеше да му се отдаде такава възможност?

— Тя още е на острова. Освободила е Ареоп-Енап, Стария паяк. Той е опасен враг, но не е непобедим. Предприехме някои стъпки, за да го обезвредим и да си гарантираме, че Пернел ще остане там до твоето пристигане. И, Николо — гласът на Древния стана твърд и заплашителен, — не повтаряй грешката на Дий. — Магьосника се изпъна. — Не се опитвай да заловиш или затвориш Пернел. Не говори с нея, не се пазари с нея и не се опитвай да я убеждаваш. Убий я веднага, щом я зърнеш. Вълшебницата е безкрайно по-опасна от Алхимика.

[1] Италиански художник, автор на известен портрет на Макиавели. — Б.пр. ↑

[2] Стария дворец (ит.) — една от най-известните сгради във Флоренция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Утринното небе над Алкатраз беше с цвета на мръсен метал. Ситен леденостуден дъжд се изливаше върху острова, а морските вълни се разбиваха в скалите, вдигайки пръски солена пяна.

Пернел Флаemel се шмугна обратно в заслона на развалините, останали от къщата на надзирателя. Зае се да разтрива голите си ръце, бършейки капчиците солена влага. Високата елегантна жена носеше лека лятна рокля без ръкави, сега оцапана с кал и ръжда, но не усещаше студ. Макар че нямаше желание да използва намаляващите си сили, тя бе настроила аурата си така, че да поддържа телесната ѝ температура на приятно ниво. Знаеше, че ако ѝ стане твърде студено, няма да може да мисли ясно, а имаше чувството, че в близките часове ще се нуждае от всичките си способности.

Преди четири дни Пернел Флаemel бе отвлечена от Джон Дий и затворена на Алкатраз. Пазеше я един сфинкс, избран заради способността си да се храни с чужди аури — енергийните полета, обкръжаващи всяко живо същество. Английският магьосник се надяваше, че сфинксът ще изсмуче аурата на Пернел и ще ѝ попречи да избяга, но както в много други случаи бе подценил способностите и силите на Пернел. С помощта на духа пазител на Алкатраз Вълшебницата успя да се изплъзне от пазача си. Едва тогава тя откри ужасната тайна на острова: Дий събираше чудовища. Затворническите килии бяха пълни с кошмарни създания от целия свят, които повечето хора смятаха, че съществуват само в най-тъмните кътчета на митовите и легендите. Но най-изненадващото откритие я очакваше в тайните тунели дълбоко под Алкатраз. Там, затворено зад магически символи, по-стари дори от Древните, тя бе открила създанието, известно като Ареоп-Енап, паяка Древен. Двата бяха сключили несигурен съюз и бяха победили Мориган, Богинята-врана, и нейната армия от птици. Но знаеха, че най-лошото тепърва предстои.

— Това време не е естествено — каза тихо Пернел със съвсем слаба следа от френски акцент. Вдиша дълбоко и се намръщи. За нейното изострено обоняние вятърът, носещ се откъм Сан Франциско, бе омърсен с миризмата на нещо противно и отдавна мъртво — сигурен признак, че не е обикновен вятър.

Ареоп-Енап се бе настанил високо на стената на празната сграда. Огромният топчест паяк бе зает да оплита останките от къщата в лепкава бяла паяжина. Милиони паяци — някои големи колкото чинии, други малко по-едри от прашинки — щъкаха по гигантската паяжина като вълни от черна сянка, добавяйки своите слоеве коприна към мократа мрежа. Без да обръща глава, Древния завъртя две от очите си, за да ги фокусира върху жената. После вдигна един от дебелиите си крака право нагоре и пурпурната, посивяла по върховете козина, се разроши на вятъра.

— Да, нещо идва... но не е древно, нито пък човешко — изфъфли той.

— Тук вече има нещо — каза мрачно Пернел.

Ареоп-Енап се обърна да погледне надолу към нея. На върха на зловещата му човекоподобна глава бяха разположени осем малки очички. Той нямаше нос или уши, а устата му представляваше хоризонтална цепка, пълна с дълги, отровни зъби. Заради тях Древния фъфлеше странно.

— Какво е станало? — попита той внезапно и се спусна на земята по една ефирна нишка.

Пернел тръгна по каменния под, като се опитваше да избягва преплетените нишки на паяжината, които се лепяха по всичко, което докосваха. Бяха като направени от дъвка.

— Бях долу, край водата — каза тя тихо. — Искях да видя колко далеч от брега сме.

— Защо? — попита Ареоп-Енап и пристъпи по-близо до жената, извисявайки се над нея.

— Преди много години научих една магия от един инуитски шаман. Тя променя плътността на течаща вода, превръща я в нещо като гъста, лепкава кал. Резултатът е, че можеш да ходиш по водата. Инуитите я използват, когато ловуват бели мечки по плаващи ледени късове. Искях да проверя дали ще действа на топла солена вода.

— И? — попита Ареоп-Енап.

— Нямах възможност да опитам. — Пернел поклати глава. Събра с ръка дългата си черна коса и я отметна зад рамото си. Обикновено я носеше на дебела, стегната плитка, но сега тя висеше свободно и бе прошарена с повече сребристо и сиво, отколкото предния ден. — Виж.

Ареоп-Енап пристъпи по-наблизо. Всеки от краката му бе по-дебел от тялото на жената и свършваше със закривен нокът, обаче паякът се движеше, без да издава нито звук.

Пернел вдигна към него един кичур от косата си. Около десетина сантиметра от края му бяха гладко отрязани.

— Тъкмо се навеждах над водата и съсредоточавах аурата си, за да опитам магията, когато нещо изскочи оттам, почти без да я раздвижи. Челюстите му минаха право през косата ми.

Паякът изсъска тихо.

— Видя ли какво беше?

— Зърнах го съвсем бегло. Бях твърде заета да се катеря обратно по брега.

— Змия ли беше?

Пернел мина на френския от своята младост.

— Не. Жена. Със зелена кожа и зъби... множество ситни зъби. Зърнах проблесък на рибя опашка, когато плесна обратно във водата. — Пернел поклати глава и пусна косата си, като я отметна пак зад рамо, после вдигна поглед към Древния. — Русалка ли е била? Аз никога не съм виждала някого от морския народ.

— Едва ли — промърмори Ареоп-Енап. — Макар че може да е била някоя от дивите нереиди.

— Морските нимфи... но те са далеч от дома.

— Да. Те наистина предпочитат по-топлите води на Средиземно море, но техен дом са всички световни океани. Срещал съм ги навсякъде, дори сред айсбергите в Антарктика. Има петдесет нереиди и те винаги пътуват заедно... което ме кара да мисля, че този остров вероятно е напълно обкръжен. Не можем да избягаме по море. Но това не е най-голямата ни грижа — изфъфли Ареоп-Енап. — Щом нереидите са тук, това вероятно означава, че баща им Нерей също е наблизо.

Въпреки че й бе топло, Пернел усети студена тръпка по гръбнака си.

— Морският старец ли? Но той живее в някакво далечно водно Сенкоцарство и много рядко се появява в нашия свят. Не е идвал тук от 1912-

а. Какво ли го е накарало да се върне?

Ареоп-Енап оголи зъби в свирепа усмивка.

— Ами че ти, мадам Пернел. Ти си наградата. Те искат твоето знание и спомените ти. Вие двамата с твой съпруг сте измежду най-редките хора: станали сте безсмъртни, без да служите на древни господари. А сега, когато си заседнала на Алкатраз, Тъмните древни ще направят всичко възможно да не си тръгнеш оттук жива.

Синьо-бели искри от статично електричество пробягаха по косата на Пернел, тя бавно настръхна и се простря зад нея в блестящ черен ореол. Очите на Вълшебницата пламтяха студени и зелени, а около нея грейна ледено бяла аура, която изпълни вътрешността на порутената къща с ярка светлина. В сенките се появи тъмна вълна от паяци.

— Знаеш ли колко Тъмни древни и техни приближени са се опитвали да ме убият? — попита Пернел.

Ареоп-Енап сви рамене — жест, състоящ се от страховито помръдване на всичките му крака.

— Сигурно много? — предположи той.

— А знаеш ли колко от тях са още живи?

— Малко? — предположи Ареоп-Енап.

Пернел се усмихна.

— Много малко.

ГЛАВА 5

— Чакайте. Телефонът ми звъни.

Софи се шмугна в един вход, порови из джоба си и извади мобилния телефон. Батерията му се бе изтощила в Сенкоцарството на Хеката, но граф Сен Жермен ѝ беше намерил зарядно, което да работи. Тя наклони екрана и се взря в необичайно дългия номер.

— Не знам кой е — каза момичето, като премести поглед от брат си към Никола.

Джош надзърна през рамото на сестра си и добави:

— Този номер не ми е познат.

— С колко започва? — попита Никола, като примижа, мъчейки се да фокусира върху екрана.

— Нула, нула, три, три...

— Това е кодът на Франция — каза Фламел. — Вдигни; може да е само Франсис.

— Или пък Дий, или Макиавели — каза бързо Джош. — Може би трябва...

Но преди да довърши, Софи вече бе натиснала бутона за приемане.

— Ало? — каза тя предпазливо.

— Аз съм! — Гласът на Сен Жермен звучеше безгрижно и без акцент.

По всичкия шум на заден план Софи можеше да познае, че се обажда от улицата. — Дай да говоря със стария. И не му казвай, че съм казал това.

Софи потисна една усмивка и подаде телефона на Алхимика.

— Прав беше, Франсис е. Искате да говори с теб.

Никола прилепи телефона към ухото си и затисна другото с ръка, мъчейки се да заглуши шума от уличното движение.

— Ало?

— Къде сте? — попита Сен Жермен на латински.

Никола се огледа, като се опитваше да се ориентира.

— На Мерилибоун Роуд, тъкмо стигаме до метростанцията на Риджънтс парк.

— Чакай; някой звъни по другата линия. — Никола чу как Сен Жермен се отдалечи от телефона и предаде информацията на скорострелен старофренски. — Добре — каза графът миг по-късно. — Продължете направо по улицата и после чакайте пред църквата „Сейнт Мерилибоун“. Ще ви вземат с кола.

— Как да съм сигурен, че шофьорът работи за теб? — попита Никола.

— Прав си. Имаш ли причини да смяташ, че този разговор се подслушва?

— И италианецът, и англичанинът със сигурност разполагат с нужните средства — каза предпазливо Алхимика.

— Вярно е.

— Освен това ни чакаха нежелани посрещачи. Предполагам, че са докладвали, преди да тръгнат след нас.

— Аха. — Сен Жермен помълча, после каза внимателно: — Предполагам, че сте се погрижили за проблема дискретно.

— Много дискретно. Но...

— Но? — попита Сен Жермен.

— Макар че не използвах аурата си, бе освободено известно количество магическа сила. Това със сигурност ще привлече внимание, особено в този град.

Отново настъпи пауза; после Сен Жермен каза:

— Добре, току-що изпратих съобщение на шофьора. Нека ти напомня за празненството, което дадох във Версай през февруари 1758-а. Тогава имах рожден ден и ти ми подари една подвързана с кожа книга от личната си библиотека.

Устните на Никола се извиха в усмивка.

— Помня.

— Книгата още е у мен. Шофьорът ще ти каже заглавието — продължи той, като повиши глас, за да надвика трясъците на чукове на заден фон.

— Какъв е този шум? — попита Фламел, минавайки отново на английски.

— Работници. Опитваме се да укрепим къщата. Изглежда, има реална опасност да се срути в катакомбите долу, като отнесе със себе си и половината улица.

Никола понижи глас.

— Стари приятелю, не мога да изразя колко съжалявам за неприятностите, които донесохме на дома ти. Разбира се, аз ще платя за щетите.

Сен Жермен се изкикоти.

— Моля те, не си прави труда. Нищо не ми струва. Продадох изключителните права върху историята на едно списание. Сумата покрива изцяло ремонта, а рекламата в пресата е безценна; новият ми албум лети нагоре в класациите за сваляне от интернет... ако това не е противоречие — добави той със смях.

— Коя история? — попита Никола, като хвърли бърз поглед към близнаците.

— Че как, за газовата експлозия, която съсипа дома ми, разбира се — каза весело Сен Жермен. — Трябва да вървя. Пак ще ти се обадя. И стари приятелю — той направи пауза, — бъди внимателен. Ако имаш нужда от нещо — каквото и да е, — знаеш как да се свържеш с нас.

Никола натисна бутона за затваряне и върна телефона на Софи.

— Той каза...

— Чухме. — Пробудените сетива на близнаците им бяха позволили ясно да чуват и двете страни в разговора. — Газова експлозия ли? — попита Софи.

— Е, трудно би могъл да каже, че щетите са причинени от някакъв праисторически динозавър, нали? — подразни я Джош. — Кой ще му повярва? — Той пхна ръце в джобовете си и забърза след Фламел, който вече крачеше нататък по улицата. — Хайде, сестричке.

Софи кимна. Брат ѝ беше прав. Но тя също започваше да разбира как Древните са успели толкова дълго да запазят в тайна съществуването си. Човечеството просто не искаше да повярва в магиите. Не и в сегашната епоха на наука и технологии. Чудовищата и магиите принадлежаха на примитивното нецивилизовано минало, ала въпреки това през последните няколко дни тя постоянно виждаше доказателства за съществуването им. Хората непрекъснато съобщаваха за невъзможни явления; виждаха какви ли не странни неща, какви ли не чудати създания... и никой не им вярваше. Не

можеше всички те да грешат, да лъжат или да се заблуждават, нали? Щом Тъмните древни и техните слуги заемаха важни постове, те трябваше само да отрекат тези съобщения, да ги пренебрегнат или — както се бе случило съвсем наскоро в Париж — да ги осмеят в медиите. Скоро даже авторите на съобщенията — същите хора, които бяха видели нещо необикновено, — щяха да започнат да се съмняват в собствените си сетива. Едва вчера Нидхьог — създание, за което се смяташе, че съществува само в легендите, — бе препускало по тесните улички на Париж, оставяйки дия от разрушения. Бе прекосило с грохот „Шан-з-Елизе“ и бе опустошило част от знаменития крайбрежен булевард, преди да скочи в реката. Сигурно го бяха видели десетки хора; но къде бяха техните разкази, техните изявления? Пресата бе съобщила за събитието като газова експлозия в старите катакомби.

А после всички гаргойли и уродливи фигурки от „Нотр Дам“ бяха оживели и се бяха спуснали по сградата. Извличайки допълнителни сили от аурата на Джош, Софи бе използвала Огнена и Въздушна магия, за да превърне създанията в натрошен камък... а как бе отразено всичко това в пресата?

Като причинено от киселинен дъжд.

Докато пътуваха през Франция с влака „Евростар“, бяха прочели репортажите в интернет на лаптопа на Джош. Всяка новинарска агенция на света бе публикувала съобщение за случилото се, но всички разказваха версии на същата тази лъжа. За появата на Нидхьог се съобщаваше само в уебсайтове и блогове, посветени на конспирациите, където имаше и треперещи кадри, заснети с мобилен телефон. Десетки постове отхвърляха видеоматериалите и снимките като фалшификати, сравнявайки ги със снимките на Саскуоч и чудовището от Лох Нес, които се бяха оказали измама. Но сега, разбира се, Софи започваше да подозира, че тези две създания вероятно също са истински.

Тя забърза да настигне Фламел и брат си.

— Стой наблизко, Софи — каза Никола. — Нямах си представа в каква опасност се намираме.

— Постоянно ни го повтаряш — промърмори тя, макар че точно сега не можеше да си представи как нещата биха могли да се влошат още повече.

— Къде отиваме? — попита Джош. Още бе замаян след прилива на адреналин, а сега започваше и да трепери.

— Ей там — каза Никола, като кимна към една бяла каменна църква отляво.

Софи настигна брат си и забеляза, че е пребледнял и че челото му лъщи от пот. Тя го хвана за ръката и стисна леко.

— Как си?

Знаеше какво преживява; шумът, миризмите, звуците на града започваха да заливат наскоро Пробудените му сетива. Тя бе изпитала същото стресиращо претоварване на възприятията, когато Хеката я пробуди. Но Софи бе получила помощта на Вещицата от Ендор и Жана, за да се справи с пороя от чувства и усещания, а сега нямаше кой да помогне на брат ѝ.

— Добре съм — каза бързо Джош. — Е, не чак толкова добре — призна той миг по-късно, като видя недоверчивото изражение на сестра си. Тя бе преминала през същото преобразяване и знаеше какво изпитва. — Просто всичко... — Той се помъчи да намери думи.

— ... е прекалено — завърши Софи вместо него.

Джош кимна.

— Прекалено е — съгласи се той. — Мога дори да вкуся изгорелите газове на колите.

— Скоро нещата ще се нагодят и ще стане по-лесно — обеща му тя. — Или може би просто човек свиква.

— Не мисля, че някога ще мога да свикна с това — каза той, като вдигна глава и примижа срещу ярката слънчева светлина, пробиваща си път през синьо-черните облаци. Тя блестеше по мокрите улици и пронизваше очите му като с ножове. — Трябват ми слънчеви очила.

— Това е добра идея. — Софи изтича няколко крачки напред.

— Никола, почакай — извика тя.

Алхимика се озърна през рамо, но не спря.

— Не можем да се бавим — тросна се той и продължи да крачи бързо.

Софи спря наскрел улицата и дръпна брат си до нея. Никола измина половин дузина крачки, преди да осъзнае, че близнаците вече не са зад него. Спря, обърна се и им махна да идват. Те не му обърнаха внимание. Той закрачи назад към тях и в лицето му имаше нещо мрачно и неприятно.

— Нямам време за тези глупости.

— Трябват ни слънчеви очила за Джош, а също и за мен — каза Софи, — и вода.

— Ще намерим по-късно.

— Трябват ни сега — каза тя твърдо.

Никола отвори уста да се сопне, но Джош направи крачка напред към Алхимика.

— Трябват ни сега. — В гласа му имаше някаква надменност. Докато бе стоял на площада пред парижката катедрала, усещайки как суровата сила тече през тялото му, и гледаше как каменните гаргойли се трошат на прах, той бе осъзнал колко могъщи са двамата със сестра му. Може в този момент да се нуждаеха от Алхимика, но той също се нуждаеше от тях.

Никола погледна в яркосините очи на момчето и това, което видя, го накара да кимне и да се обърне към редицата магазини.

— Вода и слънчеви очила — каза той, а после попита саркастично: — Имате ли предпочитания за цвета?

— Черни — отвърнаха в един глас близнаците.

Софи стоеше пред магазина заедно с Джош. Беше изтощена, но знаеше, че брат ѝ се чувства още по-зле. Сега, когато дъждът бе отминал, улиците започваха да се изпълват с народ. Хора от дузина различни националности минаваха покрай тях, бърбейки на най-разнообразни езици.

Изведнъж Софи наклони глава на една страна и се намръщи.

— Какво има? — попита веднага Джош.

— Нищо — каза тя бавно, — само...

— Какво?

— Стори ми се, че разпознавам някои от думите в речта на онези хора.

Брат ѝ се обърна да проследи погледа ѝ. Две жени в дълги абайи^[1] от Близкия изток със забулени лица бърбеха оживено помежду си.

— Те са сестри... Отиват при някакъв лекар точно на ъгъла на Харли Стрийт... — каза удивено Софи.

Джош се обърна да чуе по-добре и отметна косата от ухото си.

Съсредоточи се силно и успя да изолира гласовете на двете жени.

— Софи, аз не разбирам и думичка от това, което казват. Мисля, че говорят на арабски.

Двама изискано облечени бизнесмени минаха покрай тях по посока на метростанцията на Риджънтс парк. И двамата говореха по мобилните си телефони.

— Този отляво говори с жена си в Стокхолм — продължи Софи шепнешком. — Извинява се, че е пропуснал тържеството за рождения ден на сина си. Този отдясно говори с централния офис, също в Швеция. Искат да му пратят по имейла някакви таблици.

Джош отново завъртя глава, като пренебрегна шума от уличното движение и безбройните други градски шумове. Изведнъж откри, че като се съсредоточи върху двамата бизнесмени, може да улови отделни думи. Слухът му бе толкова остър, че можеше да чуе дори ехтящите от телефоните им гласове. Нито един от мъжете не говореше на английски.

— Как ги разбираш? — попита той.

— Това е знанието на Вещицата от Ендор — каза Никола. Беше излязъл от магазина навреме, за да чуе въпроса на Джош. Извади от хартиената кесия два чифта еднакви слънчеви очила и им ги подаде. — Опасявам се, че не са маркови.

Софи си сложи тъмните очила. Веднага почувства облекчение и по изражението на брат си позна, че и той изпитва същото.

— Обясни ни — рече тя. — Аз мислех, че тя ми е предала само разни древни работи. Не осъзнавах, че има и нещо полезно.

Никола им подаде две бутилки вода и забърза по улицата към църквата „Сейнт Мерилибоун“. Близнаците го последваха.

— Когато Вещицата те уви в савана от въздух, тя ти предаде цялото си знание. Признавам, че то беше прекалено голямо, за да се справиш с него. Но нямах представа, че ще постъпи така — добави бързо Флаemel, като видя как Джош се намръщи. — Беше съвсем неочаквано и изобщо не се връзва с характера ѝ. Преди поколения жриците трябвало да учат цял живот с Вещицата, за да бъдат възнаградени само с малка част от знанието ѝ.

— А защо на мен ми го даде цялото? — попита объркана Софи.

— Това е загадка — призна той. Зърна отворилата се пролука в уличното движение и бързо пресече заедно с близнаците. Вече бяха достатъчно близо, за да видят елегантната фасада на църквата пред тях. — Знам, че Жана ти е помогнала да пресееш знанието на Вещицата.

Софи кимна. В Париж, докато спеше, Жана д'Арк я бе научила да контролира хаоса от мистична и неясна информация, която заливаше мозъка ѝ.

— Мисля, че това, което става сега, е, че спомените и знанието на Вещицата от Ендор постепенно се просмукват в твоите собствени спомени. Вместо просто да знаеш онова, което знае Вещицата, ще знаеш също така и откъде го знае. Фактически нейните спомени стават твои.

Софи поклати глава.

— Не разбирам.

Най-сетне бяха стигнали до църквата. Никола изкачи две стъпала и се огледа нагоре-надолу по улицата, проучвайки набързо минавачите, а после изви глава да погледне към Риджънтс парк, преди отново да се обърне към близнаците.

— Това е като разликата между гледането на една игра и играенето ѝ. Когато се срещна със Сен Жермен — добави той, — ти веднага разбра какво знае Вещицата за него, нали?

Софи кимна. За миг бе узнала, че Вещицата от Ендор нито харесваше графа, нито му се доверяваше.

— Помисли сега пак за Сен Жермен — предложи Алхимика.

Тя погледна към брат си, който сви рамене. Очите му не се виждаха зад тъмните очила. Софи обърна дясната си китка. От вътрешната ѝ страна имаше златно кръгче с червена точка в центъра. Сен Жермен ѝ бе поставил безболезнено тази татуировка, когато я учеше на Огнена магия. Като се замисли за Сен Жермен, в главата ѝ нахлуха спомени: ярки и наситени физически спомени. Софи затвори очи и мигновено се пренесе в друго време и на друго място.

Лондон, 1740-а.

Тя стоеше в огромна бална зала и носеше рокля, която бе толкова тежка, че сякаш я притискаше към земята. Беше смайващо неудобна, навсякъде се впиваше в нея, притискаше я, стягаше я и ѝ пречеше. Въздухът в балната зала миришеше на восък и твърде много парфюми, на препълнени тоалетни, на готвено и немити тела. Около нея се движеше тълпа, но когато тя тръгна напред, хората несъзнателно се отдръпваха пред нея, отваряйки ѝ пътека към един младеж с тъмни дрехи и потресаващо сини очи. Това беше Франсис, граф Сен Жермен. Говореше на руски с един благородник от двора на бебето император Иван VI^[2]. Тя откри, че разбира думите му. Благородникът намекваше, че най-малката дъщеря на Петър Велики, Елисавета, може скоро да вземе властта и че в Санкт Петербург може да се открият бизнес възможности за човек със способностите на Сен Жермен. Графът бавно се обърна да я изгледа. Взе ръката ѝ, поклони се над нея и произнесе на италиански:

— За мен е чест най-после да се запознаем, мадам.

Очите на Софи се отвориха и тя се олюля. Ръката на Джош се стрелна да я улови.

— Какво стана? — попита той.

— Бях там... — прошепна Софи. Поклати бързо глава. — Тоест тук, в Лондон. Преди повече от двеста и петдесет години. Видях всичко. — Тя посегна да стисне ръката му. — Можех да усетя дрехите, които носех, да подуша миризмите в стаята и когато Сен Жермен говореше на руски, аз го разбирах, а после, когато се обърна към мен на италиански, пак го разбирах. Бях там — повтори тя, все още изумена от новите си спомени.

— Спомените на Вещицата от Ендор стават твои — каза Никола. — Нейното знание става твое. Накрая ще знаеш всичко, което знае и тя.

Софи Нюман потрепери. После изведнъж се сети за нещо смуцаващо.

— Но какво ще стане с мен? — попита тя. — Вещицата притежава хиляди години спомени и преживявания, а аз имам само петнадесет и половина и даже не ги помня всичките. Може ли нейните спомени да изтикат моите?

Никола премигна. После кимна бавно.

— Не ми е минавало през ума, но да, права си, възможно е — каза той много тихо. — Трябва да направим всичко възможно това да не се случи.

— Защо? — попитаха едновременно близнаците.

Никола слезе от стъпалата и застана до тях.

— Защото ние не сме нищо повече от набор спомени и преживявания. Ако спомените на Вещицата изтикат твоите, тогава ти фактически ще се превърнеш във Вещицата от Ендор.

Джош беше ужасен.

— А какво ще стане със Софи?

— Ако това се случи, вече няма да има Софи. Ще остане само Вещицата.

— Значи тя го е направила нарочно — каза Джош и от гняв гласът му се повиши, привличайки вниманието на група туристи, които снимаха часовника на църквата. Близначката му го сръга и той понижи гласа си до дрезгав шепот. — Ето защо е дала на Софи всичкото си знание! — Никола понечи да поклати глава, но Джош продължи. — След като спомените ѝ завладеят изцяло Софи, тя ще има ново, по-младо тяло, вместо онова старо и сляпо. Не можеш да го отречеш.

Никола затвори уста и се извърна.

— Трябва... трябва да помисля за това — каза той. — Никога не съм чувал за нещо подобно.

— Но не си чувал и Вещицата да е давала цялото си знание на един човек, нали? — попита Джош.

Софи хвана Алхимика за ръката и застана пред него.

— Никола, какво ще правим? — попита тя.

— Нямам представа — призна той с уморена въздишка. В този миг изглеждаше много стар, с дълбоко врязани бръчки по челото и около очите му, покрай носа и между веждите.

— Тогава кой знае? — сопна се тя с нотка на страх в гласа.

— Пернел — каза той, а после закима усърдно. — Моята Пернел ще знае какво да направим. Трябва да те отведем обратно при нея. Тя ще може да ти помогне. Междувременно трябва да се съсредоточиш върху това да бъдеш Софи — върху своята собствена самоличност.

— Как?

— Мисли за своето минало, за родителите си, за училищата, в които си ходила, за хората, които си срещала, за приятелите си, за враговете си, за местата, които си посещавала. — Той се обърна към Джош. — Ти трябва да ѝ помагаш. Задавай на сестра си въпроси за миналото, за всичко, което сте правили заедно, за местата, на които сте били. И Софи — добави той, като се обърна да погледне към момичето, — винаги, когато усетиш някой от спомените на Вещицата, умишлено се съсредоточавай върху нещо друго, върху някой свой спомен. Трябва да се бориш, за да попречиш на спомените на Вещицата да надделеят над твоите, докато не намерим начин да ги овладеем.

Изведнъж едно черно лондонско такси спря до тротоара и прозорецът се спусна.

— Влизайте — нареди един глас от сенките.

Никой не помръдна.

— Не разполагаме с цял ден. Влизайте. — В богатия тембър на гласа имаше нещо северноафриканско.

— Не сме викали такси — каза Фламел, като отчаяно се озърташе нагоре-надолу по улицата. Сен Жермен бе казал, че ще им прати някого, но Алхимика изобщо не си бе представял, че ще дойде с нещо толкова обикновено като лондонско такси. Дали това не беше капан? Дали Дий не ги беше настигнал? Той погледна през рамо към църквата. Вратата беше отворена. Можеха да се втурнат по стъпалата и да се скрият вътре, но озовяха ли се веднъж там, щяха да бъдат в клопка.

— Тази кола бе специално поръчана за вас, г-н Фламел. — Настъпи пауза, а после гласът добави: — Автора на една от най-отегчителните книги,

които съм чел някога, „Кратко изложение по философия“.

— Отегчителна ли? — Никола дръпна рязко вратата и набута близнаците в тъмното купе. — Та тя от векове е призната за гениално творение! — Влезе и затръшна вратата. — Сигурно Франсис ти е казал да кажеш това.

— По-добре си сложете коланите — нареди шофьорът. — Насам са се насочили какви ли не приятелчета — нито едно от тях дружелюбно и всичките неприятни.

[1] Традиционно мюсюлманско женско облекло в черен цвят, което покрива цялото тяло, като оставя открити само очите. — Б.пр. ↑

[2] Иван VI (1740–1764) е обявен за руски император едва на неколкomesечна възраст. Царуването му не трае дълго, след малко повече от година е свален от трона от Елисавета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Огромното туловище на мъжа изпълваше предната седалка. Той се извъртя да ги погледне през стъклото, дялящо шофьора от пътниците, и близнаците осъзнаха, че това, което го прави толкова едър, не са тлъстини, а мускули. Черно-бяла раирана тениска без ръкави бе опъната плътно по масивния му гръден кош и той бе толкова висок, че гладко обръснатата му глава докосваше тавана на купето. Кожата му бе тъмнокафява, също като очите, а зъбите му изглеждаха почти неестествено бели. На всяка буза имаше три къси хоризонтални белега точно под очите.

— Едва-що сте влезли в страната и вече успяхте да разръквате гнездото на стършелите — заяви той. — По пътя за насам зърнах някои твари, които не са стъпвали по тази земя от поколения. — Той се ухили. — Между другото аз съм Паламед^[1]. — После поклати глава. — И никога не ме наричайте Пали.

— Паламед ли? — попита Флаemel смаяно и се приведе напред да разгледа по-добре шофьора. — Паламед? Сарацинският рицар?

— Същият — каза шофьорът. Извърна се, стисна кормилото и се вмъкна в движението, без да даде мигач. Зад него забибипкаха клаксони и се чу пищене на гуми. Той вдигна мобилния си телефон. — Франсис ми събщи само най-основното. Аз обикновено не се меса в споровете между различните фракции на Древните — така е по-безопасно, — но след като той ми каза, че е свързано с легендарните близнаци — очите му ги наблюдаваха в огледалото за задно виждане, — разбрах, че нямам избор.

Джош посегна надолу и стисна здраво ръката на сестра си. Искаше да я разсее и да ѝ попречи да мисли за Паламед. Макар че Джош никога не бе чувал за него, не се съмняваше, че знанието на Вещицата ще даде на Софи информация за шофьора им. Мъжът беше огромен — с телосложение на защитник в ръгбито или на професионален борец — и говореше на английски със странен акцент. Джош си помисли, че може да е дори египетски. Преди четири години цялото семейство Нюман бе пътувало до Египет. Бяха прекарвали един месец в обиколки на древни разкопки и напевният акцент на мъжа му приличаше на онези, които бе чул тогава. Джош се приведе напред, за да го разгледа по-добре. Ръцете, стискащи волана, бяха големи и с широки пръсти... а после той забеляза, че китките на мъжа са удебелени, а кокалчетата му — подпухнали и покрити с твърди мазоли. Джош бе виждал подобни ръце у някои от сенсеите, при които бе тренирал; това бяха характерни белези на човек, който е изучавал карате, кунгфу или бокс в продължение на години.

— Дръжте се. — Паламед направи непозволен обратен завой и подкара назад в посоката, от която бяха дошли. — Просто се облегнете и стойте в сянка — предупреди ги той. — По улицата има толкова много такситата, че са на практика невидими; никой дори не ги поглежда. Освен това те няма да очакват да се върнете по същия път.

Джош кимна. Беше умна стратегия.

— Кои са тези „те“? — попита той.

Преди Паламед да успее да отговори, Никола изведнъж се вцепени, взирайки се през прозореца.

— Виждаш ли ги? — попита Паламед с гърления си глас.
— Виждам ги — прошепна Алхимика.
— Какво? — обадиха се едновременно Софи и Джош и се наведоха напред в седалките, проследявайки погледа на Алхимика.
— Тримата мъже от другата страна на улицата — каза той кратко.
Трима младежи с бръснати глави, с пиърсинги и множество татуировки крачеха наперено по средата на пътя. В своите лекъосани сини джинси, мръсни тениски и кубинки те изглеждаха заплашителни, но не особено неземни.
— Ако примижите — обясни Флаemel, — би трябвало да забележите аурите им.
Близнаците присвиха очи почти до цепки и моментално забелязаха грозните сиви пипала мъглива светлина, която се стичаше от тримата. Сивото бе набраздено с пурпурно.
— Кукубути^[2] — обясни Паламед.
— Алхимика кимна.
— Много са редки. Представяват кръстоска на вампир с Торк Мадра — каза той на близнаците. — Често имат опашки. Те са наемници, ловци. Кръвопийци.
— И тъпи като галоши. — Паламед подкара колата редом с един автобус, за да я скрие от кукубутите. — Ще проследят миризмата ви до църквата; после тя ще изчезне. Това ще ги обърка. Ако имаме късмет, накрая ще почнат да спорят помежду си и ще се сбият.
Таксито забави ход, после спря, когато светофарът светна червено.
— Там, до светофара — прошепна Никола.
— Да, подминах ги на идване — рече Паламед.
Близнаците огледаха кръстовището, но не видяха нищо необичайно.
— Кой? — попита Софи.
— Ученичките — избоботи Паламед.
Две червенокоси и бледокожи девойки си бърбяха, чакайки светофара да се смени. Приличаха си достатъчно, за да са сестри, и изглежда носеха училищни униформи. И двете имаха скъпи на вид ръчни чанти.
— Дори не ги поглеждайте — предупреди ги Паламед. — Те са като животни; могат да почувстват кога ги наблюдават.
Софи и Джош се втренчиха в пода, като усърдно се мъчеха да не мислят за двете момичета. Никола взе вестника, който бе открил на задната седалка, и го вдигна разтворен пред лицето си, съсредоточавайки се върху най-скучното нещо, което успя да намери — международните валутни курсове.
— Пресичат точно пред колата — измърмори Паламед и се обърна назад към купето, за да скрие лицето си. — Сигурен съм, че не могат да ме познаят, но не искам да рискувам.
Светофарът се смени и Паламед потегли заедно с останалите коли.
— Дерг-ду^[3] — каза Флаemel, преди близнаците да успеят да го попитат. Той се обърна да погледне през задното стъкло. Червените коси на момичетата още се виждаха, после те изчезнаха в тълпата. — Вампири, които са се заселили в келтските земи след потъването на Дану Талис.
— Като Скати ли? — попита Софи.
Никола поклати глава.
— Нищо подобно. Тези определено не са вегетарианци.
— Те също отиваха към църквата — изкикоти се Паламед. — Ако срещнат кукубутите, ще стане интересно. Мразят се взаимно.

— Кой ще спечели? — попита Софи.

— Дерг-ду, гаранция — рече Паламед с весела усмивка. — Сражавал съм се с тях в Ирландия. Те са свирепи бойци, не могат да бъдат убити.

Продължиха по Мерилибоун Роуд, преди да свият наляво по Хампстед Роуд. Скоростта на потока от коли намаля до пълзене, после движението спря напълно. Накъде пред тях свиреха клаксони и зави сирена на линейка.

— Може да останем тук известно време. — Паламед дръпна ръчната спирачка и се извъртя пак в седалката, за да изгледа близнаците и Флаemel. — Значи ти си легендарният Никола Флаemel — Алхимика. Много съм слушал за теб през годините — каза той. — Но нищо хубаво. Знаеш ли, че в някои Сенкоцарства името ти се използва като ругатня?

Близнаците бяха стреснати от жарта в гласа на мъжа. Не бяха сигурни дали се шегува.

Паламед се втренчи в Алхимика.

— Оставяш след себе си смърт и разрушение...

— Тъмните древни бяха безмилостни, в опитите си да ме спрат — каза бавно Флаemel със забележима студенина в гласа.

— ... а също и пожари, глад, наводнения и земетръси — продължи Паламед, без да обръща внимание на прекъсването.

— За какво намекаваш? — попита остро Никола и за миг в задната част на колата се разнесе слаб аромат на мента. Той се наведе напред и опря лакти на коленете си, стиснал здраво длани.

— Намеквам, че може би трябваше да си намериш по-рядко населени места, където да изживееш дългия си живот. Аляска, може би, или пък Монголия, Сибир, Австралийската пустош или някои затънтени кътчета на Амазония. Места без хора. Без жертви.

Ледена тишина се спусна в колата. Близнаците се спогледаха и Джош вдигна вежди в безмълвен въпрос, но Софи недоловимо поклати глава. Тя притисна показалеца към ухото си и Джош схвана намека: слушай и не казвай нищо.

— Да не би да намекаваш, че съм причинил смъртта на невинни хора? — попита много внимателно Флаemel.

— О, да.

Бледото лице на Алхимика почервения.

— Аз никога... — започна той.

— Можеше просто да изчезнеш от този свят — продължи Паламед и плътният му глас ехтеше в таксито. — Веднъж инсценира собствената си смърт, можеше да го направиш пак и да заживееш на някое отдалечено и недостъпно място. Би могъл даже да се промъкнеш в някое от царствата. Но не го стори; предпочете да останеш тук. Защо?

— Бях длъжен да пазя Сборника — сопна се Алхимика с неподправен гняв в гласа. Мирисът на мента във въздуха се усили.

Отново засвириха клаксони и Паламед се извърна в седалката, освободи спирачката и подкара нататък.

— Длъжен бил да пази Сборника — повтори той. — Никой не те е карал насила да ставаш Пазител на Книгата. Ти пое тази роля с радост и без да задаваш въпроси... точно като всички други Пазители преди теб. Но ти беше различен от предшествениците си. Те се скриваха някъде заедно със Сборника. Но не и ти. Ти остана в този свят. И заради това много човеци умряха; само в Ирландия — милион, а в Токио — повече от сто и четиридесет хиляди^[4].

— Убити от Дий и Тъмните древни!

— Дий следваше теб.

— А ако бях предал „Книгата на Авраам“ — каза с равен глас Фламел, — тогава Тъмните древни щяха да се върнат на този свят и земята щеше да узнае истинския смисъл на думата Армагедон. Разкъсването на Сенкоцарствата би пратило ударни вълни по цялата земя, придружени с урагани, земетресения и цунами. Щяха да измрат милиони. Някога Питагор изчислил, че може би половината от земното население ще бъде унищожено само от това събитие. А после Тъмните древни ще нахлуят в този свят. Ти си срещал някои от тях, Паламед, знаеш ги какви са, знаеш на какво са способни. Ако някога се върнат на тази планета, това ще бъде катастрофа от глобален мащаб.

— Те казват, че ще донесат нов Златен век — отвърна меко шофьорът.

Джош се вгледа в лицето на Фламел, очаквайки реакцията му; Дий бе твърдял същото.

— Така казват, но не е вярно. Видя какво направиха, докато се опитвах да ми отнемат Книгата. Загинаха хора. Дий и Тъмните древни не зачитат човешкия живот — възрази Алхимика.

— А ти зачитаеш ли го, Никола Фламел?

— Не ми харесва тонът ти.

Усмивката на Паламед в огледалото за задно виждане бе свирепа.

— Не ми пука дали ти харесва или не. Защото изобщо не те харесвам, нито пък другите като теб, които си мислят, че знаят кое е най-добро за света. Кой те е назначил за пазител на човечеството?

— Аз не съм първият; преди мен е имало и други.

— Винаги е имало хора като теб, Никола Фламел. Хора, които си мислят, че знаят кое е най-добро, които решават какво трябва да гледат, четат и слушат хората, и които накрая се опитват да наложат на останалия свят как да мисли и да действа. Аз съм прекарал целия си живот, борейки се срещу такива като теб.

Джош се наведе напред.

— Ти с Тъмните древни ли си?

Но този, който отговори, беше Фламел. В гласа му имаше презрение.

— Паламед, Сарацинския рицар, не е взимал ничия страна от векове. В това отношение прилича на Хеката.

— Още една от твоите жертви — допълни Паламед. — Ти донесе унищожение на нейния свят.

— Щом толкова не ме харесваш — каза ледено Фламел, — тогава какво правиш тук?

— Франсис ме помоли за помощ, а аз въпреки всичките му недостатъци, а може би заради тях, го смятам за свой приятел. — Шофьорът на таксито се умълча, а после кафявите му очи проблеснаха в огледалото, за да огледат Софи и Джош. — И разбира се, заради последния комплект близнаци — добави той.

Софи зададе въпроса, който се оформяше и върху устните на брат й.

— Какво имаш предвид под „последния комплект“?

— Да не мислите, че сте първите? — Паламед нададе лаещ смях. — Алхимика и жена му търсят легендарните близнаци от векове. Прекарвали са последните петстотин години в събиране на младежи и девойки като вас.

Софи и Джош се спогледаха потресени. Джош се приведе напред.

— Какво стана с другите? — попита той.

Паламед пренебрегна въпроса, затова момчето се обърна към Никола.
— Какво стана с другите? — повтори той и гласът му трепереше, усилвайки се почти до крясък. За миг очите му припламнаха в златно.
Алхимика сведе поглед, после бавно и съсредоточено отдели пръстите на Джош от ръката си, където момчето го бе стиснало.
— Кажи ми! — Джош усещаше как лъжата се оформя зад очите на безсмъртния и поклати глава. — Заслужаваме истината — сопна се той. — Кажи ни.
Фламел си пое дълбоко дъх.
— Да — каза той накрая. — Имаше и други, вярно е, но те не бяха близнаците от легендата. — После се облегна в седалката и скръсти ръце на гърдите си. Премести поглед от Джош към Софи. Лицето му бе застинало в безизразна физиономия. — Вие сте.
— Какво стана с другите близнаци? — попита настоятелно Джош. Гласът му трепереше от гняв и страх.
Алхимика извърна лице и се втренчи през прозореца.
— Чух, че са умрели — обади се Паламед от предната седалка. — Умрели или полудели.

[1] Един от по-малко известните Рицари на Кръглата маса. Най-често се свързва с легендата за Тристан и Изолда. — Б.пр. ↑

[2] Рядко срещано название на върколаците, използвано от Авицена; понякога им се приписва и вампиризм. — Б.пр. ↑

[3] В ирландските митове: вампири в образа на красиви жени. — Б.пр. ↑

[4] Има се предвид Големия глад в Ирландия през 40-те години на 19-и век и земетресението в Токио от 1923 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Лющещата се табела някога бе гласяла „Части за коли“, но буквата С беше паднала и така и не бяха сложили нова. Зад висока бетонна стена, посипана с натрошено стъкло и увенчана с намотки бодлива тел, стотици ръждясали останки от коли бяха натрупани една върху друга на едва крепящи се кули. Стената около двора бе дебело облепена с белещи се плакати, които рекламираха отдавна минали концерти, „току-що“ издадени албуми отпреди година и безброй инди групи. Плакатите бяха налепени един върху друг и образуваха дебел многоцветен слой, върху който имаше изрисувани графити. Беше почти невъзможно да се видят табелите „Опасно — не влизай“ и „Влизането забранено“.

Паламед спря колата до тротоара една пресечка преди здраво овързания с вериги портал и изключи двигателя. Опря ръце на волана и се наведе напред да огледа внимателно околността.

Флаemel бе заспал, а Софи бе потънала в мисли, от които зениците ѝ ставаха от време на време сребърни. Джош се надигна от седалката и приклепна на пода зад разделителното стъкло.

— Там ли ни водиш? — попита той, като кимна към автомобилното гробище.

— За момента. — Зъбите на Паламед проблеснаха в сумрачната вътрешност на колата. — Може и да не изглежда особено добре, но вероятно е най-безопасното място в Лондон.

Джош се огледа. Тухлените къщи от двете страни на тесния път бяха толкова порутени, че нямаше начин да се ремонтират, и целият район беше запуснат. Повечето врати и прозорци бяха заковани с дъски, а някои даже бяха зазидани. Всички стъкла бяха изпочупени. Отстрани на пътя върху бетонни блокчета стоеше ръждясалата коруба на изгоряла кола. По цялата улица нищичко не помръдваше.

— Изненадан съм, че този район не е бил разчистен и застроен наново.

— Някога и това ще стане — каза тъжно Паламед. — Но сегашният собственик предпочита да чака да се вдигне цената на земята.

— И какво ще стане, когато я продаде? — попита Джош.

Паламед се ухили.

— Никога няма да я продам. — Дебелият му показалец посочи право напред. — По-рано тук имаше автомобилен завод и всички хора от околните улици работеха там. Когато заводът бе закрит през 70-те, къщите започнаха да опустяват — хората умираха или се местеха в търсене на работа. Тогава започнах да изкупувам имотите.

— Колко притежаваш? — попита Джош впечатлен.

— Всички на около километър и половина във всяка посока.

Неколкостотин къщи.

— Неколкостотин! Но това трябва да ти е струвало цяло състояние.

— Живея на този свят отпреди времето на Артур. Натрупвал съм и съм губил няколко състояния. Богатството ми е неизброимо... Най-трудното в цялата работа е да го скрия от данъчните.

Джош примигна изненадано; никога не си бе представял, че един безсмъртен ще има проблеми с правителството. После осъзна, че в днешните времена на компютри и други наблюдателни технологии сигурно става все по-трудно да останеш скрит от властите.

— Тук живеят ли хора? — попита той. — Не виждам никого...

— Няма и да видиш. Хората — той използва тази дума предпазливо, — които живеят в моите къщи, излизат само нощем.

— Вампири — промърмори Джош.

— Не вампири — рече бързо Паламед. — Не ми се занимава с кръвопийците.

— Тогава какво?

— Ларви и лемури^[1]... немъртвите и неумрелите.

— Какви са те? — попита Джош. Предполагаше, че „ларви“ не означава личинки на насекоми и че „лемури“ не са дългоопашатите примати, които бе виждал в зоологическите градини.

— Те са... — Паламед се поколеба, после се усмихна. — ... нощни духове.

— Приятелски настроени ли са?

— Верни са.

— Тогава какво чакаме? — попита Джош. Беше ясно, че Паламед не възнамерява да му каже нищо повече. — За какво се оглеждаш?

— За нещо необичайно.

— И какво ще правим?

— Ще чакаме. Ще гледаме. Потърпи малко. — Той хвърли поглед към Джош. — Досега вече много от безсмъртните на света са разбрали, че Алхимика е открил легендарните близнаци.

Джош се изненада от прямотата на рицаря.

— По-рано не изглеждаше много убеден, че сме ние. Мислиш ли, че сме? — попита той бързо. Трябваше да разбере какво знае Паламед за близнаците и — което бе още по-важно — за Алхимика.

Но Паламед не обърна внимание на въпроса.

— Няма значение дали сте легендарните близнаци или не. Важното е, че Флаemel мисли така. И което е още по-важно, Дий също го мисли. Затова се е задвижила необикновена поредица от събития: Бастет отново е излязла на открито, Мориган се е върнала в този свят, дисите заведоха Нидхьог в Париж. Три Сенкоцарства бяха унищожени. Това не се е случвало от хилядолетия.

— Три ли? Мислех, че е унищожено само царството на Хеката. — Скатах беше говорила за други Сенкоцарства, но Джош нямаше представа колко такива съществуват.

Паламед въздъхна, явно уморен да обяснява.

— Повечето Сенкоцарства са свързани или се пресичат едно с друго чрез една порта. Ако нещо се случи със Сенкоцарството, портата рухва. Но Игдразил — Световното дърво, се простираше от Сенкоцарството на Хеката нагоре до Асгард и надолу до Нифлхайм, Света на мрака. Всичките три загинаха, когато Дий унищожи дървото, а аз знам, че портите към още половин дузина Сенкоцарства са се разпаднали и на практика са запечатали тези светове и обитателите им. Дий прибави още няколко врагове към дългия списък от хора и не хора, които го мразят и се боят от него.

— Какво ще стане с него? — попита Джош. Въпреки всичко, което му бяха разправяли за Магьосника, той усещаше, че все още го човърка възхищение към този човек... което в момента не важеше за френския

алхимик.

— Нищо. Дий е покровителстван от могъщи господари. Той се е съсредоточил изцяло върху това, да върне Древните на този свят с каквито и да било средства.

Джош още не схващаше.

— Но защо? — попита той.

— Защото той е от най-опасния вид противници — онези, които са абсолютно убедени, че това, което вършат, е правилно.

Джош зърна някакво движение с крайчеца на окото си, обърна се и видя огромно сиво-кафяво куче да се носи с подскоци по бялата линия по средата на улицата. Приличаше на кръстоска между ирландски вълкодав и борзой, руска хрътка. То претича покрай таксито и стигна до портала на автомобилния двор, после се заразхожда наляво-надясно, душейки земята.

— Пристигането на Фламел е събудило много древни твари — продължи Паламед, като се взираше внимателно в кучето. — Днес видях същества, за които мислех, че са напуснали завинаги този свят — чудовища, от които са се родили най-мрачните човешки легенди. Освен това трябва да знаеш, че Дий е обявил голяма награда за главите ви. Моите шпиони ми съобщиха, че иска теб и сестра ти живи. Интересно, но Фламел вече не му трябва жив; би приел и доказателство за смъртта му. Това е голяма промяна. Древните, Потомците от Следващото поколение, безсмъртните и човешките им слуги се стичат към Лондон. Дори самата задача да им се попречи да се хванат за гушите ще бъде много трудна; нямам представа как ще го направи Дий. — Паламед изведнъж запали пак двигателя и потегли бавно. — Чисто е — обяви той.

— Как разбра?

Паламед посочи към кучето, което седеше пред входа с лице към тях. Натисна един бутон на таблото и порталът се отвори с плъзгане.

— Кучето — отговори Джош на собствения си въпрос. — Само че всъщност не е куче, нали?

Паламед се ухили.

— Не е никакво куче.

[1] В римската митология лемуриите представляват духове на мъртвци. Те се делят на лари — добронамерени семейни духове пазители, и ларви — зли и страшни духове. Според някои източници пък лемури е просто друго название на ларвите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Всички косъмчета по огромното тяло на Ареоп-Енап изведнъж настръхнаха и затрептяха.

— Мадам Пернел — каза той. — Ще предложи нещо, което може да ти се стори шокиращо.

Пернел се обърна към Древния. Зад него неизброимо множество паяци пъплекха по огромната паяжина, изплетена от съществото.

— Аз трудно се шокирам.

— Имаш ли ми доверие? — попита Ареоп-Енап.

— Да — отвърна Пернел без колебание. Някога би сметнала Стария паяк за несъмнен враг, но сега знаеше чий привърженик е той — на хората. Беше го доказал в битката с Мориган и нейното ято. — Какво искаш да направиш?

— Стой мирно и не се паникьосвай — каза Ареоп-Енап със зъбата усмивка. — Това е за твое собствено добро. — Изведнъж дебела завивка от паяжини падна върху Вълшебницата, покривайки я от главата до петите. Вълна от паяци запълзя по нея, като бързо я омотаваше в коприна и пристягаше тази мантия около тялото ѝ с лепкави нишки. — Имай ми доверие — повтори Ареоп-Енап.

Пернел остана напълно неподвижна, макар че всичките ѝ инстинкти я подтикваха да се бори с паяжината, да я разкъса, да позволи на аурата си да разцъфне и да я обгори до черен прах. Държеше устата си плътно затворена. Беше водила битки с чудовища и беше виждала същества от най-тъмните кътчета на човешките легенди, но все още смяташе мисълта за пролазил в устата ѝ паяк за крайно отблъскваща.

Стария паяк завъртя глава и вдигна единия си дълъг крак да изпробва въздуха, от което косъмчетата му се разрошиха леко.

— Пригответи се — каза Ареоп-Енап. — Те идват. Докато паяжината остава цяла, ти си защитена.

Пернел вече бе напълно омотана в дебел пашкул от бели копринени нишки. През живота си тя бе носила от най-фините коприни, но това сега беше различно. Имаше чувството, че е здраво увита в меко одеяло, което е невероятно удобно, но малко пречи на движенията ѝ. Паяжината около устата и очите ѝ бе по-рехава, така че тя можеше да диша и да вижда, но сякаш гледаше през ефирна завеса. Усети рязко дръпване и изведнъж бе вдигната във въздуха и набутана в един ъгъл. Моментално я покри вълна от черни паяци, които прикрепиха здраво пашкула към стените и подсилващите метални греди на къщата. От новото си място тя можеше да гледа надолу към стаята, където Ареоп-Енап бе приклепнал по средата на пода.

Пернел осъзна, че тъмният килим под Древния представлява гъмжило от хиляди, а може би дори милиони паяци. Подът се гънеше и вълнуваше под Ареоп-Енап, който се бе обърнал на север, към Ангелския остров, сега скрит в утринната мъгла. Пернел се размърда в пашкула си и се опита да погледне в същата посока. От мястото си можеше да вижда далеч над водата. На хоризонта се трупаха буреносни облаци, плътни и синьо-черни; тя очакваше да види как ги прорязват блясъците на мълнии. Но през забулващата лицето ѝ

коприна видя, че този облак се върти, подвива се навътре в себе си... и устремно се приближава. След по-малко от дузина удара на сърцето вече бе покрил северния край на Алкатраз.

А после заваля.

Разрушената къща на надзирателя нямаше покрив. Дебели черни капки се посипаха от облака върху пашкула от паяжини на Пернел... и залепнаха.

Тогава Вълшебницата изведнъж осъзна, че това не са капки, а мухи.

Огромни мухи-месарки и домашни мухи, дебели плодови мушици, тънки конски мухи и хищни мухи валяха над острова и полепваха върху нейния пашкул от паяжини.

Още преди Пернел да успее да извика от отвращение, отделни паяци се втурнаха по паяжината и се заеха да омотават борещите се мухи в коприна.

Вълшебницата вдигна поглед. Огромният облак почти се бе спуснал върху тях. Но сега тя можеше да види, че това изобщо не е облак. Дъждът от насекоми бе само началото на онова, което се задаваше. Гъмжащата маса се състоеше от милиони мухи — дългоножки и зли мухи, москити и дребни мушици, дебели щръклици и червенооки дрозифили.

Насекомите врхлетяха Алкатраз като тъмна жужаща завеса. Първата вълна бе уловена от белите копринени нишки, които бързо потъмняха и натезаха от борещите се насекоми. Пернел видя как паяжините около нея бързо се късат, докато все повече мухи се блъскаха в тях. Орди от паяци покриха пленените мухи и бързо се вкопчиха в извечната битка. Покритите с коприна стени се издуваха от шаваци паяци и отчаяно борещи се мухи, докато не започна да й се струва, че стените на сградата са живи, пулсират и туптят.

Мухите кръжаха около Ареоп-Енап, а малкото, които откриха Пернел, бяха пленени от предпазната паяжина около нея. Тя чуваше смътно жуженето им, докато се опитваха да се измъкнат.

Все повече вълни от мухи заливаха острова, а паяците — Пернел не бе осъзнала, че са толкова много, — се нахвърляха върху тях. Безброй мухи се бяха вкопчили в Ареоп-Енап, покривайки го изцяло, докато той не заприлича на огромна жужаща топка. Големият крак на Древния се стрелна от мърдащата маса, разхвърляйки вълна от мъртви телца, но безброй нови насекоми заеха местата им. Стария паяк подскочи нагоре и се стовари на земята, смазвайки още хиляди под огромното си тяло.

Но те продължаваха да прииждат като безкраен тъмен прилив.

После изведнъж Пернел забеляза, че стените и подът са престанали да мърдат и да се къдрят. Тя се напрегна да види през ефирното було пред очите си и съзря нещо, което я потресе: паяците умираха. Един черно-бял скачащ паяк заби двата си блестящи сини зъба в огромна дългоножка, залепнала в паяжината му. Мухата се мятеше в отчаяни опити да се измъкне, но после изведнъж паякът потрепери и се вкочани. Двете създания умряха едновременно. И това се случваше отново и отново: в мига щом паяците захапваха мухите, умираха. Вълшебницата не се плашеше лесно, но внезапно усети първите тръпки на безпокойство.

Който или каквото да бе пратило тези мухи, ги бе отровило.

И след като една-единствена муха можеше да убие паяк, тогава какво би могло да причини цялото това множество на Ареоп-Енап?

Пернел трябваше да направи нещо. Навсякъде около нея милиони паяци умираха, отровени от мухите. Ареоп-Енап бе изчезнал под тъмното гъмжило. То още мърдаше от борбата и мятането на Стария паяк, но докато гледаше,

Вълшебницата осъзна, че борбата отслабва. Ареоп-Енап беше много стар, но не и неуязвим. Нищо — нито Древен, нито Потомък, нито безсмъртен, нито човек — не беше абсолютно неунищожимо. Дори и Ареоп-Енап. Самата Пернел някога бе съборила един древен храм върху главата на паяка, а той изобщо не бе обърнал внимание — обаче можеше ли да издържи на нападението на милиарди отровни мухи?

Но Вълшебницата се намираше в затруднено положение. Ареоп-Енап я бе окачил високо на стената, далеч от опасността. Ако тя разкъсаше пашкула от паяжини, щеше да падне на пода долу, а разстоянието бе поне шест метра. Ударът вероятно нямаше да я убие, но можеше да счупи някой глезен или крак.

А и как щеше да се справи с напастта от мухи?

Тя вдигна поглед към хоризонта и видя още един виещ се рояк от насекоми, който се приближаваше с бриза. Стигнаха ли до Алкатраз, всичко щеше да свърши. Вятърът донасяше съвсем слабо жужене като звука от далечен моторен трион.

Вятър.

Вятърът носеше насекомите към острова... дали Пернел не би могла да го използва, за да ги отведе?

Но още докато мисълта минаваше през ума ѝ, тя осъзна, че не знае достатъчно за вятъра, за да контролира добре тази стихия. Може би, ако имаше време да се подготви и аурата ѝ бе напълно заредена, щеше да се опита да вдигне някакъв вятър — тайфун, може би, или пък малко торнадо — по средата на острова и да го разчисти от мухи, а вероятно и от паяци. Но сега не можеше да рискува. Трябваше да направи нещо простичко... и да го направи бързо. Вече всички паяци бяха престанали да се движат. Милиони мухи лежаха мъртви, но оставаха още милиони други, които се трупаха върху Ареоп-Енап.

И така, щом не можеше да прогони мухите от острова, дали не би могла да ги подмами да се махнат? Някой контролираше насекомите — Тъмен древен или безсмъртен, който явно първо ги бе отровил, а после бе пратил дребните безмозъчни насекоми срещу острова. Нещо ги бе привлякло тук. Очите на Пернел се разшириха, щом тя проумя това. Значи нещо друго би трябвало да ги отвлече. Какво би привлякло милиони мухи?

Какво обичаха мухите?

Зад ефирната паяжина Пернел се усмихна. На петстотния ѝ рожден ден, на 13 октомври 1820 година, Скатах ѝ бе подарила страхотен медальон, едно-единствено парче нефрит, издялано във формата на бръмбар-скарабей. Повече от три хиляди години по-рано Сянката го донесла от Япония за момчето фараон Тутанкамон, но той умрял един ден след като му го подарила. Скатах презирала жената на Тутанкамон, Анхесенамон, и не искала тя да го притежава, затова една нощ, точно преди балсамирането на момчето фараон, се вмъкнала в двореца и си го взела. Когато Скатах ѝ подари нефритения медальон, Пернел се бе по-шегувала:

— Подаряваш ми торен бръмбар.

Скатах кимна сериозно.

— Торът е по-ценен от всеки благороден метал. Не можеш да отглеждаш храна в злато.

А торът привличаше мухите.

Само че на острова нямаше купчини тор, а за да привлече вниманието на мухите, Пернел трябваше да създаде изключително силна миризма.

Веднага се сети за прекрасните растения от семейство Змирянникови. Някои от тях воняха ужасно на тор. Съществуваше и едно подобно на кактус растение — Стапелия, което беше прекрасно на вид, но смърдеше на мърша. Освен това ги имаше миризливото зеле и най-голямото цвете на света — гигантската Рафлезия, с нейния отвратителен мирис на гниещо месо. Ако можеше по някакъв начин да наподобява тази миризма, може би щеше да успее да отвлече мухите.

Пернел знаеше, че душата на всяка магия и чародейство е въображението. Именно тази дарба за силно съсредоточаване бе отличителна черта на най-могъщите магьосници; преди да опитат каквато и да било голяма магия, те трябваше ясно да си представят крайния резултат. Затова преди да се съсредоточи върху създаването на миризмата, тя трябваше да измисли място, което може да си представи до най-малките подробности. По края на съзнанието ѝ запрелитаха картини на различни места — места, където бе живяла, места, които познаваше. През дългия си живот Пернел бе имала възможност да обиколи голяма част от света. Но сега ѝ трябваше място, което да е сравнително близо, да го познава добре и там да няма многобройно човешко население.

Сметището на Сан Франциско.

Само веднъж бе ходила дотам. Преди месеци помогна на един от работниците в книжарницата да се премести в нов апартамент. След това поеха с кола на юг, към „Монстър парк“^[1] и сметището на Рисайкъл Роуд. Когато свиха по Тънъл Авеню, Пернел, която открай време бе чувствителна към миризми, долови отчетливата остра — макар и не съвсем неприятна — миризма на сметището.

Щом се приближиха, вонята стана толкова силна, че очите ѝ се насълзиха, а въздухът се изпълни с крясъците на безброй морски птици.

Сега Пернел се съсредоточи върху този спомен. Представи си ясно сметището, а по средата му — огромна туфа вонящи на мърша цветя. После си представи вятър, който носи противната смрад на север към Алкатраз.

Миризмата на нещо отдавна изгнило повя над острова и през гъмжилото от мухи мина трепет.

Пернел напрегна волята си. Представи си ширналото се сметище, отрупано с цветя: кали и стапелии, подаващи се сред боклука, огромни рафлезии на червени и бели петна, цъфтящи между отпадъците, и въздуха, изпълнен с тяхното зловоние, което се смесва с гадната смрад на сметището. После си представи вятър, който тласка тази миризма на север.

Миризмата, която нахлу над острова, бе толкова противна, че очите на Вълшебницата се насълзиха. Плътната покривка от мухи се развълнува. Някои се издигнаха с жужене във въздуха, закръжиха безцелно, но после се спуснаха пак върху Ареоп-Енап.

Пернел се уморяваше и знаеше, че усилията я състаряват. Пое си дълбоко дъх и направи последен опит. Трябваше да разкара мухите, преди да е пристигнал вторият рояк. Тя се съсредоточи толкова силно, че леденобялата ѝ аура, която обикновено нямаше мирис, затрептя и в нея се прокрадна дъх на гнилоч.

Непоносимата воня, която заля острова, представляваше отвратителна смес от миризми на пресен тор, отдавна развалено месо и вкиснато мляко.

Мухите се вдигнаха от Алкатраз като плътно черно одеяло. Жужаха и бръмчаха като електростанция, а после вкупом се понесоха на юг към източника на вонята. Оттеглящите се насекоми срещнаха втория рояк, точно

преди той да се спусне върху острова, и двете групи се смесиха в огромно плътно черно кълбо; после цялото гъмжило се обърна и полетя на юг, следвайки силния мирис.

Само след секунди на острова не беше останала нито една муха.

Ареоп-Енап се отръска от мъничките трупове, а после бавно и сковано се покатери по стената, срязва паяжината, държаща Пернел, и нежно спусна Вълшебницата на земята по една тясна спирална нишка. Пернел позволи на аурата си да проблесне за част от секундата и пашкулът ѝ, сега нашарен с точки от пленени мухи, се овъгли и разсипа на прах. Тя отметна глава назад, прибра влажната си коса от челото и врата си и вдиша дълбоко. В паяжината беше задушавашо топло.

— Добре ли си? — попита тя и протегна ръка да погали един от големите крака на Древния.

Ареоп-Енап се олюляваше. Само едно от очите му бе отворено, а когато заговори, обичайното му фъфлене се бе усилило дотолкова, че думите му трудно се различаваха.

— Отрова? — попита той.

Пернел кимна. Огледа се. Развалините бяха покрити с дебел пласт мъртви мухи и паяци. Тя изведнъж осъзна, че е затънала до глезените в мънички трупове. Реши, че когато всичко това свърши, ще трябва да изгори обувките си.

— Мухите бяха смъртоносни. Твоите паяци умираха, щом ги захаят. Някой ги е пратил тук да избият армията ти.

— И успяха — каза тъжно Ареоп-Енап. — Толкова много мъртви, толкова много...

— Мухите, които нападнаха теб, също носеха отрова — продължи Пернел. — Поединично ухапванията им щяха да са незабележими, но ти, Стари паяко, беше ухапан сигурно милиони, а може би и милиарди пъти.

Единственото отворено око на Ареоп-Енап бавно се затвори.

— Мадам Пернел, трябва да се изцери. Кое то означава, че трябва да спя.

Пернел пристъпи по-близо до огромния паяк и изтупа телата на мъртвите мухи от пурпурната му козина. Те се разпадаха на прах при докосването ѝ.

— Спи, Стари паяко — каза тя нежно. — Аз ще бдя над теб.

Ареоп-Енап се заклатушка тромаво към ъгъла на стаята. Два от огромните му крака разчистиха част от пода от мъртви паяци и мухи, а после той се опита да изплете паяжина. Но копринените нишки бяха тънки и леко обезцветени.

— Какво направи с мухите? — попита Ареоп-Енап, като се мъчеше да създаде още паяжина.

— Пратих ги на юг да гонят измислена миризма — усмихна се Пернел. Протегна дясната си ръка, аурата ѝ грейна и нишките на Ареоп-Енап изведнъж надебеляха и се уплътниха. Стария паяк се настани в гнездото си в ъгъла на стаята и отново се зае да плете паяжина около себе си.

— Къде? — попита изведнъж той. Единственото му здраво око беше почти затворено и Пернел можеше да види безбройните сълзящи ранички, които се бяха появили по тялото на съществото от отровните ухапвания.

— Сметището на Сан Франциско.

— Малцина ще стигнат дотам — измърмори Ареоп-Енап, — а които стигнат, ще намерят достатъчно неща да им отвлекат вниманието. Ти спаси живота ми, мадам Пернел.

— А ти спаси моя, Стари паяко. — Голямото кълбо от паяжини беше почти завършено. Коприната вече почваше да заприличва на камък и само отгоре бе останала малка дупчица. — Спи сега — нареди Пернел, — спи и събирай сили. В идните дни ще имаме нужда от твоята сила и мъдрост.

С огромно усилие Ареоп-Енап отвори всичките си очи.

— Съжалявам, че те оставям сама и беззащитна.

Пернел запечата паяка Древен в огромния пашкул, после се обърна и закрачи през стаята. Съвсем лек ветреца разчистваше пода пред нея.

— Аз съм Пернел Фламел — Вълшебницата — каза тя високо, без да е сигурна дали Ареоп-Енап може да я чуе. — И никога не съм беззащитна.

Но още докато изричаше тези думи, усети как в гласа ѝ се прокрадва нотка на съмнение.

[1] Стадион в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

На западния бряг на Острова на съкровищата^[1] в Залива на Сан Франциско един млад наглед мъж седеше върху капака на яркочервен „Тъндърбърд“ 1960 кабрио.

Той бе нисък и слаб, носеше сини джинси с оръфани крачоли, които на коленете бяха протрити до нишки. Изображението на вълча глава върху тениската му бе избледняло до смътно очертание, а каубойските му ботуши бяха ожулени и се нуждаеха от нови подметки и токове. Неугледният му вид, дългата му коса и четинестата брада бяха в ярък контраст с лъскавата кола, върху която седеше — тя изглеждаше като току-що излязла от автомобилния салон. В портфейла си младежът имаше двадесет и девет долара и дребни монети; колата струваше поне хиляда пъти повече.

До него, върху капака на колата, бе поставена антична купа на индианското племе анасази, украсена с елегантна черно-бяла ъгловата геометрична шарка. Купата бе пълна с гъста течност — смес от мед, ленено масло и вода, — и в нея се отразяваше образът на Пернел Фламел, която крачеше през Алкатраз, докато черният килим от трупове на мухи и паяци се разделяше пред нея.

Значи това беше легендарната Пернел Фламел. Младежът започна да върти пръста си в течността по посока на часовниковата стрелка. Яркосините му очи заискриха и за кратко станаха алени, а въздухът се изпълни с мириса на лют червен пипер. Образът на Пернел се увеличи. Той я видя как спря и се намръщи, бръчките на челото ѝ се задълбочиха и тя се озърна бързо, сякаш бе разбрала, че някой я наблюдава. Младежът махна с ръка и течността затрептя, а образът се разпадна. Той скръсти ръце върху мършавите си гърди и се обърна с лице на запад, където Алкатраз лежеше скрит в полумрака. Изглежда, всичко, което бе чувал за тази жена, беше вярно: Пернел представляваше онази най-опасна комбинация — прекрасна и смъртоносна.

За момент изпита колебание. Дали да нападне веднага, или да изчака? Вдигна ръка към лицето си, вдиша дълбоко и аурата му засия в тъмно пурпурночервено, с един нюанс по-тъмно от цвета на тъндърбърда, а соленият морски въздух се изпълни с миризмата на червен пипер. Все още имаше достатъчно сила, за да направи... какво?

Призоваването на мухите беше сравнително лесно; един индиански шаман го бе научил на този номер и той неведнъж му беше спасявал живота. Отравянето на мухите бе по предложение на неговия Древен господар, който даже осигури езерото с отровна вода в окръг Солано, северно от града. Планът беше да се унищожи армията на Ареоп-Енап и самият Древен да бъде убит. И почти беше успял. Гъмжилото от паяци бе мъртво, а Стария паяк се намираше много близо до смъртта. Но в последния миг нещо бе отвлякло мухите от Алкатраз и те бяха отлетели на голям пулсиращ облак. В мазната течност на ясновидската купа младежът бе видял сребристобялото мъждукане на аурата на Пернел и разбра, че това е нейно дело. Слабото му лице се изкриви в гримаса и той прехапа нервно долната си устна. Бяха го уверили, че тя е отслабена и не може да използва силите си по никакъв начин. Очевидно тази информация не беше вярна.

Гъстата течност забълбука и се замъгли, после засъска и почна да се изпарява; ясновидската магия имаше ограничена трайност. Младежът се смъкна от капака на колата и плисна лепкавите останки на земята, после внимателно изми купата с вода от една бутилка и я подсуши с гюдерия, преди да я прибере в багажника на колата, поставяйки я в малко метално куфарче, пълно с предпазна пяна. Купата беше едно от най-ценните му притежания и дори в моментите на безнадеждна бедност през ум не му бе минавало да я продаде.

Той седна в тапицираното с червена кожа купе на колата, отвори един кафяв плик и зачете досието, което му бе пратено по шифрован имейл. От черно-бялата снимка го гледаше белокос мъж със сурова външност. Беше уловен в крачка, докато пресичаше някаква улица. На заден план над покривите се издигаше Айфеловата кула, а датата в долната част на снимката показваше, че е правена на Бъдни вечер, преди шест месеца. Младежът лениво се зачуди защо ли Тъмните древни следят един от най-доверените си слуги. Това бе мъжът, когото пращаха да работи с него: европейският безсмъртен Николо Макиавели. Нарезданията на древните бяха недвусмислени — той трябваше да оказва на Макиавели всякаква помощ. Зачуди се дали италианецът прилича на Джон Дий. Беше срещал Дий за кратко и не го харесваше; той беше един от онези надменни европейски безсмъртни, които се мислеха за по-добри от всички останали просто защото бяха по-стари от Съединените щати. Но докато четеше за живота на Макиавели, откри, че този човек все повече му допада. Беше безмилостен, хитър и лукав, и го описваха като най-опасния човек в Европа.

Щеше да помага на Макиавели, разбира се. Всъщност нямаше избор; да се възпротиви на желанията на Тъмните древни, беше равносилно на самоубийство. Но лично той не смяташе, че има нужда от италианеца. Хвърли папката на пода, въртна ключа в стартера, натисна силно газта и завъртя волана. Колата описа полукръг, вдигайки облаци прах и пясък.

Били Хлапето никога не бе имал нужда от никого.

[1] Изкуствен остров в Залива на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Автомобилното гробище представляваше истински лабиринт.

Зад портала във всички посоки се простираха грамади ръждясващ метал, между които едва можеше да се промъкне кола. Плътна преграда от стотици гуми надвисваше заплашително над тесните проходи. Една стена се състоеше изцяло от врати на коли, а друга — от предни и задни капаци. Двигатели, покрити с петна от капещ бензин и грес, бяха натрупани на висока купчина до една камара ауспуси, които бяха враснали в земята и приличаха на някаква абстрактна скулптура.

Паламед маневрираше с черното лондонско такси, навлизайки все по-навътре в чудовищния лабиринт от смачкани коли. Софи вече бе напълно будна. Беше се привела напред в седалката и гледаше през прозореца с ококорени очи. Посвоему автомобилното гробище бе също толкова необикновено като Сенкоцарството на Хеката. Макар да изглеждаше хаотично, тя инстинктивно усещаше, че в него има някакъв ред. Нещо трепна от дясната ѝ страна и тя бързо се обърна натам, за да мерне смътно движение в сенките. Тъкмо щеше да извърне поглед, когато видя как някаква сянка помръдна и изчезна. Някой ги следеше, но въпреки изострените си сетива, тя не можеше да зърне създанията, макар да остана с впечатлението, че ходят изправени като хора.

— Това Сенкоцарство ли е? — попита тя на глас.

До нея Фламел се събуди и се размърда.

— В центъра на Лондон няма Сенкоцарства — измърмори той. — Те се намират край градовете.

Софи кимна — тя, разбира се, знаеше това.

Паламед направи остър ляв завой и вкара колата в още по-тесен проход. Назъбените метални стени бяха толкова близо, че почти одраскваха вратите на колата.

— Вече не сме в центъра на града, Алхимико — каза той с дълбокия си басов глас. — Намираме се в покрайнините, които имат донякъде съмнителна слава. Освен това грешиш; познавам двама Древни, които притежават малки Сенкоцарства, разположени в самото сърце на Лондон, а и доколкото знам, съществуват входи към поне още три, включително най-известното, във водите зад Портата на предателя^[1].

Джош изви врат, за да погледне нагоре към възвисяващите се стени от метал.

— Прилича на... — Той млъкна. Някъде в дълбините на съзнанието муменящата се схема се намести и той изведнъж осъзна какво вижда. — Това е замък — прошепна той. — Замък от смачкан метал и сплескани коли.

Смехът на Паламед прозвуча като силен лай и стресна двамата близнаци.

— Ха. Впечатлен съм. Малцина са живите, които могат да го познаят. Планът му е основан на проект на великия Себастиан ле Престр, маркиз Де Вобан.

— Това ми звучи като име на вино — промърмори Джош, все още хипнотизиран от откритието си.

— Срещал съм го веднъж — каза отнесено Фламел. — Той беше прочут френски военен инженер. — Завъртя се в седалката да погледне през задното стъкло. — На мен ми изглеждат като останки от коли — каза той сякаш на себе си.

Софи погледна с любопитство към брат си — как бе разбрал той, че тази бъркотия всъщност е замък? Но после, като вдигна поглед към стените от коли, моделът, който бе зърнала по-рано, се намести и тя различи очертанията на замъка — бойниците, кулите и тесните открити пространства, където защитниците можеха да стрелят отвисоко по нападателите. Някаква фигура се раздвижи зад едно от тях и изчезна.

— През годините трупахме колите като стени на замък — продължи Паламед. — Средновековните строители знаеха много за отбраната, а Де Вобан събра всичкото това знание, за да създаде най-здравите отбранителни съоръжения на света. Ние взехме най-доброто от всички стилове. Тук има възвишения и крепостни стени, външни дворове и вътрешен двор, барбикан^[2] и кули.

Единственият вход е през този тесен проход, а той е проектиран така, че да се отбранява лесно. — Едрата му ръка посочи към смачканите коли. — А зад, между и в стените чакат какви ли не гадни капани.

Колата се затресе по метална повърхност. Двата близнаци погледнаха през прозорците и откриха, че се движат по нещо като мост от тесни метални тръби, надвиснали над гъста, бълбукаща черна течност.

— Ровът — каза Джош.

— Нашата модерна версия на ров — съгласи се Сарацинския рицар. — Пълен е с петрол, вместо с вода. По-дълбок е, отколкото изглежда, и по дъното му има шипове. Ако нещо падне вътре... е, нека просто кажем, че няма да излезе. И разбира се, можем да го запалим за миг.

— Ние ли? — попита бързо Джош, хвърляйки поглед към сестра си.

— Ние — потвърди рицарят.

— Значи тук има и други като теб? — попита Джош.

— Не съм сам — съгласи се Паламед и се ухили за миг, а белите му зъби блеснаха на фона на тъмното му лице.

Преминаха по моста и навлязоха в друг проход, който извиваше и свършваше пред здрава метална стена от смачкани коли. Тя бе покрита с дебел слой ръжда с цвят на кръв. Паламед намали, но не спря. Натисна едно копче на таблото и цялата стена затрепери и бавно се плъзна на една страна, образувайки отвор точно колкото да се промуши колата. След като се озоваха вътре, ръждясалата порта тихо се плъзна обратно.

Отвъд нея имаше обширна площ от разровена и кална земя, осеяна с дупки, които бяха пълни с вода. Насред морето от кал се издигаше дълга правоъгълна метална барака, подпряна на бетонни блокчета. Беше разнебитена и мръсна, прозорците ѝ бяха преградени с телена мрежа, а ръждата, нашарила металните стени, ѝ придаваше нездрав вид. Намотки от бодлива тел минаваха по ръба на покрива. Два окаяни на вид флага — британският национален флаг и един с червен дракон върху зелено-бяло поле — плющяха, окачени на леко огънати прътове. И двата бяха дрипави и се нуждаеха от пране.

Софи прехапа бузата си отвътре, за да запази безизразната си физиономия.

— Очаквах нещо...

— ... по-хубаво ли? — завърши Джош. Близначката му вдигна ръка и двамата плеснаха дланите си.

— По-хубаво — съгласи се тя. — Изглежда някак потискащо.

Джош забеляза глутница мършави кучета, които се спотайваха в сенките под бараката. Те бяха от същата порода и със същия цвят като огромното сиво-кафяво куче, което бе видял по-рано, само че бяха по-дребни и козината им нямаше блясък. Джош зърна алена искрица и примижа силно: очите на кучетата не бяха ли червени?

Никола се надигна в седалката. Прозя се и се протегна, докато се оглеждаше, после измърмори:

— За какво ти е толкова охрана, Паламед? От какво се боиш?

— И представа си нямаш — рече простичко Паламед.

— Кажи ми. — Никола разтърка лицето си и се приведе напред, опрял лакти на коленете си. — В края на краищата сме на една и съща страна.

— Не, не сме — каза бързо Паламед. — Може да имаме едни и същи врагове, но не сме на една и съща страна. Целите ни са съвсем различни.

— В какъв смисъл? — попита Фламел. — Вие се борите срещу Тъмните древни.

— Само когато се налага. Вие се опитвате да попречите на Тъмните древни да се върнат на този свят, докато аз и моите братя рицари ходим в Сенкоцарствата и връщаме оттам хората, които са останали затворени в тях.

Джош объркано премести поглед от Фламел към Паламед.

— Какви братя рицари? — попита той. — Кои?

Фламел си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че Паламед говори за Зелените рицари — каза той.

Паламед кимна.

— Точно така.

— Чувал съм слухове... — промърмори Алхимика.

— Верни са — каза късо Паламед. Отби колата до дългата барака с метален покрив и спря двигателя. — Не стъпвайте в дупките — посъветва ги той, докато отваряше вратата. — Не бихте искали да узнаете какво живее вътре.

Софи излезе първа, като мигаше силно зад слънчевите очила от светлината на следобедното слънце. Очите ѝ щипеха и пареха, а гърлото ѝ бе пресъхнало и я гъделичкаше. Зачуди се дали не хваща настинка. Макар че отчаяно се опитваше да не мисли за Паламед, част от спомените на Вещицата бяха проникнали в нейните и тя осъзна, че знае малко за него. Той беше безсмъртен човек, дарен с необикновената способност да се движи между Сенкоцарствата, без те да му влияят. Малцина от хората, влезли някога в създадените от Древните изкуствени светове, се връщаха. Човешката история — както древната, така и съвременната — бе пълна с хора, които просто бяха изчезнали. Малкото, които някак си бяха успели да се върнат, често откриваха, че на земята са минали стотици години, макар че в Сенкоцарствата са изтекли само няколко дни. Много от върналите се бяха луди или бяха започнали да вярват, че Сенкоцарството е истинският свят, а тази земя е само сън. Прекарваха целия си живот в опити да се върнат в онова, което смятаха за реален свят.

— Пак мислиш. — Джош я сръчка с лакът, за да я разсее.

Софи се усмихна.

— Аз винаги мисля.

— Имах предвид, че мислиш за неща, за които не бива. За Вещицата.

— Откъде знаеш?

Усмивката на Джош стана мрачна.

— За миг, само за миг, зениците на очите ти стават сребърни. Страшно е.

Софи обгърна тялото си с ръце и потрепери. Огледа се към стените от коли, заобикалящи ръждивата барака.

— Малко е зловещо тук, нали? Мислех си, че всички Древни и безсмъртни живеят в дворци.

Джош се завъртя в пълен кръг, но когато се обърна пак към нея, на лицето му имаше широка усмивка.

— Всъщност аз мисля, че е яко. Прилича на метален замък. А и ми изглежда невероятно сигурен. Няма начин дори да се приближиш до това място, без стражите да те усетят.

— Зърнах нещо да се движи, докато карахме през лабиринта — каза Софи.

Джош кимна.

— Одеве Паламед ми каза, че къщите по улиците около това място са празни. Той ги притежава всичките. Каза, че в тях имало някакви създания, наречени ларви и лемури.

— Пазители.

— Видях едно огромно куче... — Той кимна към глутницата, която лежеше съвсем неподвижно под бараката. — Беше като тези, само че по-голямо и по-чисто. Изглежда патрулираше по улиците. А ти видя укрепленията — добави той въодушевено. — Има само един вход, който се охранява силно, и от него се влиза в тесен проход. Така че колкото и голяма армия да имаш, не повече от двама-трима войници могат да нападат едновременно. Освен това са уязвими отгоре заради бойниците.

Софи посегна и стисна здраво ръката на брат си.

— Джош — каза тя остро, с разширени от загриженост сини очи. Никога по-рано не бе чувала брат си да говори така. — Престани. Откъде знаеш толкова за укрепленията на замъците...? — Гласът ѝ заглъхна, когато сянката на една обезпокоителна идея затрептя в дълбините на ума ѝ.

— Нямам представа — призна Джош. — Просто... някак си... го знам. Също както в Париж — знаех, че Дий и Макиавели трябва да са на някоя висока позиция, за да насочват гаргойлите. А по-рано днес, когато онези три същества се готвеха да нападнат...

— Закачулени зли духове — промърмори разсеяно Софи и се обърна да изгледа Никола, който се измъкваше сковано от колата. Когато той посегна вътре да извади раницата на Джош, тя видя, че кокалчетата на ръцете му изглеждат леко подути. Леля Агнес, която живееше в Пасифик Хайтс в Сан Франциско, имаше артрит и нейните кокалчета също бяха подути. Алхимика се състаряваше бързо.

— Да, те. По движенията им разбрах, че се строяват за атака. Разбрах, че средният ще нападне пръв, право напред, докато другите двама ще се опитат да минат отстрани. Знаех, че ако го спра, може би ще разсея другите и ще получим шанс да избягаме. — Джош внезапно млъкна, осъзнавайки какво говори. — Откъде знаех това? — зачуди се той.

— Марс — прошепна Софи. После кимна. — Трябва да е дошло от Бога на войната. — Момичето потрепери; двамата с брат ѝ се променяха. После поклати леко глава: не, вече се бяха променили.

— Марс. Да... спомням си — прошепна Джош. — Когато ме пробуждаше, в самия край той каза нещо — че ми давал дар, който можел да ми бъде полезен в идните дни. А после постави ръка върху главата ми и усетих как през мен потича невероятна горещина. — Той погледна към близначката си. — Какво ми даде той? Аз нямам никакви странни спомени като тези, които Вещицата даде на теб.

— Мисля, че вероятно трябва да се радваш, че не притежаваш спомените му — рече бързо Софи. — Вещицата е познавала Марс и го е презирала. Предполагам, че много от спомените му са отвратителни. Джош, мисля, че той ти е дал своите военни познания.

— Направил ме е воин? — Макар че мисълта бе страшничка, Джош не успя да скрие нотката на радост в гласа си.

— Може би дори нещо повече — каза Софи с тих и отнесен глас и очите ѝ проблеснаха в сребърно. — Мисля, че те е направил стратег.

— А това хубаво ли е? — Той звучеше разочаровано.

Софи бързо кимна.

— Битките се печелят от мъже. Войните се печелят от стратегии.

— Кой го е казал? — попита изненадано Джош.

— Марс — рече Софи и тръсна глава, за да прогони внезапния приток на спомени. — Не разбираш ли? Марс беше върховният стратег; той никога не е губил битка. Това е изумителен дар.

— Но защо ми го е дал? — зададе Джош въпроса, който беше и в ума на Софи.

Преди тя да успее да отговори, вратата на дългата метална барака изведнъж се отвори със скърцане и една фигура в оцапан работен комбинезон се спусна бързешком по стълбите. Дребен и слаб, с прегърбени рамене и удължено овално лице, мъжът примигваше късогледо към таксито. Имаше мъхнати мустачки и макар че темето му бе плешиво, косата около ушите и на тила му се спускаше чак до раменете.

— Паламед! — сопна се той, очевидно раздразнен. — Какво означава това? — Английският му беше чист и правилен, с ясно произнасяне на всяка дума. Той видя близнаците и млъкна. Измъкна от горния си джоб чифт огромни очила с черни рамки и ги сложи на носа си. — Кой са тези хора? — После се обърна и забеляза Никола Флазел в същия момент, когато и Алхимика го видя.

Двамата реагираха едновременно.

— Флазел! — изпищя дребният човечец. Завъртя се, втурна се назад към бараката и се закатери с препъване по металните стъпала.

Никола измърмори нещо на старофренски, отвори рязко раницата на Джош и измъкна Кларент от картонения тубус. Стисна здраво меч с две ръце и го размахна над главата си. Острието засвистя и засвири във въздуха.

— Бягайте! — изкрещя той на близнаците. — Бягайте, спасявайте се! Това е капан!

[1] Таен вход за лондонския „Тауър“ по вода, откъм река Темза. — Б.пр.

[2] Укрепена порта на замък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Преди Софи или Джош да успеят да реагират, Паламед се извиси зад Алхимика и огромните му длани стиснаха раменете на Фламел. Аурите на двамата безсмъртни запламтяха и запукаха, яркозеленото на Алхимика се смеси с по-тъмното маслиненозелено на рицаря. Въздухът, миришещ на метал и гума, се изпълни с чистия аромат на мента и пикантния дъх на карамфил. Фламел се помъчи да замахне с Кларент, но рицарят стегна хватката си, натисна Алхимика надолу и го принуди да падне на колене. Пръстите му се впиха в плътта, притискайки нервите. Мечът падна от ръката на Фламел.

Софи разпери пръстите на дясната си длан и се приготви да призове стихията на Огъня, но Джош хвана ръката ѝ и я дръпна надолу.

— Не — каза той напрегнато, точно когато глутницата кучета изскочи изпод бараката и се струпа около тях. Животните се движеха напълно безшумно, а устните им се бяха отдръпнали назад, разкривайки свирепи жълти зъби и провиснали езици, които бяха раздвоени като на змия. — Не мърдай — прошепна той и стисна ръката на близначката си. Кучетата бяха толкова близо, че можеше да види, че очите им са изцяло червени, без никаква следа от бяло или от зеници. Зъбите щракаха и той усети как влажни устни докосват пръстите му. Животните издаваха застояла миризма като от гнили листа. Макар че кучетата не бяха едри, бяха невероятно мускулести — едно се блъсна в краката на Джош, избутвайки го към Софи. Аурите на близнаците заискриха и кучето, притиснато към Джош, се отдръпна с настръхнала козина.

— Стига! — Гръмкият глас на Паламед отекна в цялото автомобилно гробище. — Това не е капан. — Рицарят се наведе над Никола. Едрите му ръце оставаха впити в раменете на Алхимика и го притискаха към земята. — Аз може и да не съм ти съюзник, Никола — призна Паламед, — но не съм ти и враг. Всичко, което ми е останало, е моята чест, а аз обещах на приятеля си Сен Жермен, че ще се погрижа за теб. Няма да предам доверието му.

Фламел опита да се освободи, но хватката на Паламед бе непоклонима. Аурата на Алхимика искреше и пламтеше, после изведнъж угасна със съскане и той се отпусна изтощен.

— Вярваш ли ми? — попита Паламед.

Никола кимна.

— Вярвам ти... но той защо е тук? — С израз на крайно отвращение Алхимика вдигна глава, за да погледне към дребния мъж, който се бе свил току зад входа на бараката и надзърташе иззад вратата.

— Той живее тук — рече простиичко Паламед.

— Тук! Но той е...

— ... мой приятел — каза кратко рицарят. — Много неща се промениха. — Той отпусна хватката си, после улови Никола за двете рамене и го вдигна на крака. Завъртя го и пригладя омачканото му кожено яке, а след това изрече рязко някаква дума на неразбираем език и животните, които се тълпяха около близнаците, се втурнаха обратно под заслона на бараката.

Джош погледна към лежащия на земята меч и се зачуди дали е достатъчно бърз да стигне до него. Вдигна глава и видя, че тъмнокафявите очи на Паламед го наблюдават. Рицарят се усмихна и белите му зъби

проблеснаха. После се наведе и вдигна Кларент от калта.

— Това не го бях виждал от дълго време — каза меко рицарят и акцентът му се усили, отново загатвайки за блискоизточния му произход. В мига щом бе докоснал меча, аурата му бе разцъфтяла около него и за миг той изглеждаше облечен в дълга черна плетена ризница с плътно прилепнала качулка, която покриваше ръцете му до върховете на пръстите, а надолу стигаше почти до коленете му. Във всяка брънка от ризницата проблясваха мънички отражения. Докато аурата му гаснеше, каменното острие на Кларент заблещука в червено-черно като масло във вода и по острието пробяга тих звук като шум от вятър във високи треви.

— Не! — Тъмното каменно острие отново стана кървавочервено, Паламед си пое дълбок треперлив дъх и внезапно изпусна меча. Върху тъмната му кожа лъщеше пот. Оръжието се заби с върха си в калната земя и се залюля насам-натам. Калта около него моментално се втвърди, изсъхна, а после се нацепи и напука. Паламед потърка енергично дланите си една в друга, а после ги избърса в панталоните си. — Мислех, че е Екскал... — Той се завъртя към Фламел. — Какво правиш с това... нещо? Би трябвало да знаеш какво представлява.

Алхимика кимна.

— Пазех го на сигурно място в продължение на векове.

— Пазил си го! — Рицарят стисна огромните си длани в юмруци. По предмишниците и врата му се издуха вени. — Щом си знаел какво е, защо не си го унищожил?

— Той е по-стар от човечеството — каза тихо Фламел, — по-стар дори от Древните и от Дану Талис. Как бих могъл да го унищожа?

— Отвратителен е — тросна се Паламед. — Нали знаеш какво е направил?

— Бил е само оръдие; нищо повече. Използвали са го зли хора.

Паламед поклати глава.

— Имахме нужда от него, за да се измъкнем — каза твърдо Алхимика. — Не забравяй, че ако не беше той, Нидхьог още щеше да е жив и да вилнее из Париж.

Джош пристъпи напред, издърпа меча от земята и избърса калния връх на острието в обувката си. Във въздуха се разнесе съвсем слаб дъх на портокали, но той бе горчив и леко кисел. В мига щом момчето докосна дръжката, го връхлетя вълна от чувства и образи:

Видя Паламед, Сарацинския рицар, начело на дузина рицари в брони и ризници. Доспехите им бяха покрити с белези и насечени, оръжията и щитовете им — нащърбени. Пробиваха си път с бой през армия от примитивни на вид зверочовеци, опитвайки се да стигнат до един малък хълм, където самотен воин в златна броня отчаяно се бранеше срещу създания, които представляваха ужасна кръстоска между хора и животни.

Паламед нададе предупредителен вик, когато едно огромно същество се надигна зад самотния воин — същество, което бе оформено като човек, обаче имаше еленови рога на главата си. Рогатият мъж вдигна къс каменен меч и воинът в златно падна.

Паламед стоеше над падналия воин и нежно измъкваше меча Екскалибур от ръката му.

Паламед тичаше през блатиста местност, гонейки еленоподобното същество. Нападаха го зверове — глиганочовеци и мечкочовеци, вълкочовеци и козелочовеци, — но той си сечеше път през тях с Екскалибур. Мечът

пламтеше и оставяше във въздуха дъги от студена синя светлина.

Паламед стоеше в подножието на невероятно стръмна скала, гледайки как рогатият мъж без усилие се катери към върха.

А на върха съществото се обърна и вдигна нагоре меча, който бе използвало, за да убие краля. От него се виеше алено-черен дим. И той беше почти огледално отражение на меча в ръката на Сарацинския рицар.

Джош си пое дълбок треперлив дъх, докато образите избледняваха. Рогатият мъж бе държал Кларент, близнака на Екскалибур. Той отвори очи и погледна оръжието, и в същия миг разбра защо Паламед бе вдигнал меча от земята. Двете оръжия бяха почти еднакви; имаше само дребни разлики в дръжките им. Сарацинския рицар бе предположил, че каменният меч е Екскалибур. Джош се съсредоточи силно върху сивото острие и се опита да фокусира мислите си върху онова, което бе видял току-що — воинът в златната броня. Нима това беше...?

Застоял мирис на немирно тяло го блъсна в носа и Джош се обърна, за да открие, че плешивият мъж, когото бяха видели по-рано, стои близо до него и присвива късогледо очи зад дебелия очила с черни рамки. Очите му бяха бледосини. И вонеше. Джош се закашля и отстъпи крачка назад с насълзени очи.

— Човече, една баня ще ти дойде добре!

— Джош! — възкликна потресено Софи.

— Не съм привърженик на баните — каза мъжът с отсечения си акцент. Гласът му бе в пълен контраст с външността му. — Те вредят на естествените масла в тялото. Мръсотията е здравословна.

Той пристъпи от Джош към Софи и я измери с поглед. Джош забеляза, че сестра му замига силно и сбърчи нос. После стисна здраво устата си и се отдръпна назад.

— Виждаш ли за какво говорех? — каза той. — Този човек има нужда от баня. — Избърса мръсотията от острието на меча и пристъпи към сестра си. Дребният мъж изглеждаше безобиден, но Джош знаеше, че нещо в него ядосва — или може би плаши? — Алхимика.

— Да. — Софи се опитваше да не диша през носа. Вонята, идеща откъм мъжа, бе неопишуема: смесица от миризма на спарено тяло, мръсни дрехи и гранясала коса.

— Бас лоя, че сте близнаци — рече мъжът, местейки поглед от единия към другия. После кимна, отговаряйки на собствения си въпрос. — Близнаци. — Протегна мръсните си пръсти да докосне косата на Софи, но тя отблъсна ръката му. Аурата ѝ заискри и вонята около мъжа доловимо нарасна.

— Не ме докосвай!

Флаemel застана между мъжа в работния комбинезон и близнаците.

— Какво правиш тук? — попита той. — Мислех, че си мъртъв.

Онзи се усмихна, разкривайки ужасно развалени зъби.

— Аз съм толкова мъртъв, колкото и ти, Алхимико. Макар че съм известен от теб.

— Вие двамата явно сте се срещали и преди — рече Джош.

— Познавах този... — Никола се поколеба и бръчки прорязаха лицето му — ... този човек, откакто беше момче. Всъщност едно време имах големи надежди за него.

— Някой ще ни каже ли кой е той? — попита Джош, местейки поглед от Алхимика към Паламед и обратно в очакване на отговор.

— Той беше мой чирак, преди да ме предаде — тросна се ядно Фламел.
— Стана дясна ръка на Дий.

Близнаците моментално се отдръпнаха от мъжа, а ръката на Джош стисна по-силно меча.

Плешивият човек килна глава на една страна и изражението му стана безпомощно и неопишимо тъжно.

— Това беше много отдавна, Алхимико. Не съм общувал с Магьосника от векове.

Фламел пристъпи напред.

— Какво те накара да си промениш решението? Да не би той да не ти плащаше достатъчно, за да предадеш жена си, семейството си, приятелите си?

Болка проблесна в бледосините очи на мъжа.

— Правил съм грешки, Алхимико, вярно е. И съм прекарал няколко живота в опити да ги изкупя. Хората се променят... Е, поне повечето хора. Освен теб. Ти винаги си толкова уверен в себе си и в своята роля в света. Великият Никола Фламел никога не греши... или ако греши, то никога не си го признава — добави той много тихо.

Алхимика се извърна от мъжа и впери поглед право в близнаците.

— Това — каза той, като махна с ръка към дребния мъж в оцапан комбинезон, — е бившият чирак на Дий, безсмъртният човек Уилям Шекспир.

ГЛАВА 12

Застанал в рамката на вратата на своята внушителна градска къща, Николо Макиавели гледаше как доктор Джон Дий се качва в лъскавата черна лимузина. Елегантно облеченият шофьор затвори вратата, кимна на Макиавели и седна на шофьорското място. Миг по-късно колата се отдели от тротоара и както бе предполагал италианецът, Дий нито погледна назад, нито му махна с ръка. Сивите като камък очи на Макиавели проследиха лимузината, докато тя се вливаше във вечерния трафик. Тъкмо щеше да излезе от „Плас дю Канада“, когато едно невзрачно рено зае позиция на три коли зад нея. Макиавели знаеше, че реното ще следи Дий в продължение на три пресечки, а после ще бъде заменено от втора, а след това и от трета кола. Камери, монтирани върху таблото на всяка от тях, щяха да предават картина към компютъра на Макиавели. Той щеше да следи Дий през всеки един миг, докато докторът останеше в Париж. Инстинктите му, изострени от векове борба за оцеляване, го предупреждаваха, че Дий е замислил нещо. Английският магьосник бе прекалено нетърпелив да си тръгне и отхвърли предложеното му от Макиавели легло за нощувка, като заяви, че трябвало незабавно да се върне в Англия и да поднови издирването на Флаemel.

Беше му нужно усилие да затвори тежката входна врата с нейното дебело бронирано стъкло и той внезапно осъзна, че именно заради такива дреболии му липсваше Дагон.

Дагон бе прекарал с него почти четиристотин години, още откакто Макиавели го бе намерил, ранен и полуумрял в Лазурната пещера на остров Капри. Италианецът го бе излекувал и в замяна съществото бе станало негов прислужник и секретар, телохранител и накрая дори приятел. Заедно бяха пътували по света и даже бяха влизали в някои от по-безопасните Сенкоцарства. Дагон му бе показал различни чудеса, а той на свой ред бе запознал съществото с изкуството и музиката. Въпреки страховития си вид, Дагон имаше необикновено красив и чист глас. Едва през втората половина на двадесети век, когато Макиавели за първи път чу завладяващите звуци на китовите песни, той разпозна в тях тоновете, които съществото умееше да издава.

Почти от половин хилядолетие Макиавели не бе допускал някой да му стане близък. Беше малко над тридесетте, когато се ожени за Мариета Корсини през 1502-а, и през следващите двадесет и пет години им се родиха шест деца. Но когато стана безсмъртен, бе принуден да „умре“, за да скрие истината, че никога няма да остарее. Тъмният древен, който го бе дарил с безсмъртие, му каза, че тази хитрост е необходима. Да остави Мариета и децата, беше едно от най-трудните неща, които бе правил някога, но той продължи да ги наглежда през остатъка от живота им. Беше ги гледал как остаряват, поболяват се и умират: това беше тъмната страна на дара на безсмъртието. Когато Мариета най-сетне умря, той се появи на погребението ѝ дегизиран, а по-късно посети гроба ѝ посред нощ, за да ѝ отдаде последна почит и да положи клетва, че вечно ще зачита брачните им обети и никога няма да се ожени повторно. Беше спазил това обещание.

Макиавели закри по облицования с дървена ламперия коридор и притисна длан върху бронзовия бюст на Чезаре Борджия, който стоеше на една кръгла масичка.

— *Dell'arte della guerra*^[1] — произнесе той и гласът му отекна в празния коридор.

Чу се изшракване и част от стената се плъзна назад, разкривайки личния кабинет на Николо. Когато той влезе вътре, вратата се затвори със съскане и в ниши по стените засияха лампи. Във всяка къща, където бе живял, Макиавели бе имал такава стая — лично, тайно кътче. Това беше неговото владение. По време на съвместния му живот с Мариета, тя нямаше достъп до личните му стаи в никоя от къщите, а през последвалите векове дори Дагон никога не бе пристъпвал там. Някога до тези стаи се стигаше по таен проход, защитен с капани с шипове и остриета, а по-късно — от множество ключалки със сложни ръчно изработени ключове. Сега, през двадесет и първи век, помещението имаше бомбоустойчива обшивка и в него се влизаше с отпечатък от дланта и гласов модел.

Стаята представляваше идеален звукоизолиран куб. Нямаше прозорци, а две от стените бяха покрити с книги, събрани от Макиавели през вековете. Томчета, подвързани с кожа, стояха редом с такива, подвързани с пращен плат. Пожълтели пергаменти бяха наредени един до друг. Свитъци и подшити кожени листове лежах до яркооцветени съвременни издания с меки корици. И всички тези книги, по един или друг начин, бяха свързани с Древните. Макиавели разсеяно намести една акадска плочка^[2] на четири хиляди години, избулвайки я назад върху разпечатка на интернет сайт за митологии.

Докато Фламел бе обсебен от идеята да попречи на Тъмните древни да се върнат на този свят, а Дий бе също толкова решен да върне света на неговите господари, Макиавели се бе съсредоточил върху откриването на истината зад загадъчните владетели на древната земя. Един от уроците, които бе усвоил в двора на Медичите, гласеше, че знанието е сила, затова той твърдо бе решил да разкрие тайните на Древните.

Цялата отсрещна стена бе покрита с компютърни екрани. Макиавели натисна един бутон и всички те светнаха. Всеки показваше различен образ. Това бяха избрани гледки от Париж и от дузина други световни столици, а четири екрана предаваха на живо национални и международни новини от целия свят. Един екран, по-голям от останалите, показваше движещ се зърнист сив образ. Макиавели седна в кожено кресло с висока облегалка и се втренчи в екрана, като се мъчеше да разбере какво вижда.

Това беше картина, предавана на живо от колата, която следеше Дий.

Макиавели пренебрегна черната лимузина в центъра на екрана и се съсредоточи върху улиците. Къде отиваше Дий?

Магьосника му беше казал, че се насочва към летището, където частният му самолет се презареждаше с гориво. Щял да отлети до Англия и да поднови издирването на Алхимика.

Крайчетата на устните на Макиавели се извиха в усмивка. Дий явно не отиваше към летището; насочваше се обратно към града. Инстинктите на италианеца не го бяха подвели: Магьосника бе замислил нещо.

Като държеше екрана под око, Макиавели отвори лаптопа си, включи го и прокара показалец по вградения четец на пръстови отпечатащи. Системата се зареди. Ако италианецът бе използвал някой друг пръст, хард дискът щеше да бъде изтрит от унищожителен вирус.

Той набързо прегледа зашифрованите имейли, пристигащи от лондонските му агенти и шпиони. Тънките му устни отново се извиха в иронична усмивка; новините не бяха добри. Въпреки всичко, което бе сторил Дий, Фламел и близнаците бяха изчезнали, а тримата Закачулени, които Магъосника бе пратил подире им, бяха открити в някаква странична уличка близо до гарата. Всички се намираха в дълбока кома и италианецът подозираше, че ще изминат 366 дни, преди те да се събудят. Изглежда, английският доктор за пореден път беше подценил Алхимика.

Макиавели се облегна в креслото и сплете ръце почти като за молитва. Връхчетата на показалците се притиснаха към устните му. Винаги бе знаел, че образът, в който се представя Фламел — на бърбурив, вятърничав и леко ексцентричен стар глупак, — е само димна завеса. Никола и Пернел бяха оцелели от всичко, което Тъмните древни и Дий бяха пращали срещу тях през вековете, проявявайки смесица от хитрост, умения, мистични познания и здравословна доза късмет. Макиавели смяташе, че Фламел е интелигентен, опасен и абсолютно безмилостен.

Но макар Никола да беше хитрец, дори самият той признаваше, че Пернел е далеч по-умна от него. Усмивката на Макиавели повехна: точно тази жена го бяха пратили да убие, жената, която неговият собствен Тъмен господар бе описал като безкрайно по-опасна от Алхимика. Той въздъхна. Нямахше да е лесно да бъде убит някой толкова могъщ като Вълшебницата. Но Макиавели не изпитваше никакви съмнения, че може да го стори. Веднъж вече се бе провалил, но само защото допусна същата съдбоносна грешка, която направи току-що и Дий: подцени врага си.

Този път обаче щеше да е готов за Вълшебницата. Този път щеше да я убие.

Но първо трябваше да стигне до Америка. Пръстите на Макиавели полетяха по клавиатурата, докато се логваше в един пътнически интернет сайт. За разлика от Дий, който предпочиташе да използва частния си самолет, Макиавели бе решил да хване пътнически полет до Америка. Можеше да използва някой от самолетите на френското правителство, но това щеше да привлече внимание, а Макиавели винаги бе предпочитал да действа в сянка.

Трябваше му директен полет до Сан Франциско. Възможностите бяха ограничени, но имаше един директен, който излиташе от Париж в 10:15 на следващата сутрин. Полетът продължаваше малко над единадесет часа, но поради деветчасовата времева разлика щеше да пристигне на Западния бряг около 12:30 часа местно време.

За този полет на „Еър Франс“ нямаше места в първа класа, така че той си резервира билет в бизнес класа. Това определено бе подходящо. В края на крайщата пътуването му беше по бизнес. Макиавели мина през процедурата за закупуването и си избра място 4-А. То се намираше в задната част на салона за бизнес класа, но когато самолетът кацнеше и вратата се отвореше, той щеше да излезе пръв. Когато имейл потвърждението се появи във входящата му пощенска кутия, той прати копие от информацията за полета на главния агент на Тъмните древни на Западния бряг на Америка: безсмъртния Хенри Маккарти.

Макиавели бе проучил щателно този човек. През краткия си живот Маккарти бе по-известен като Уилям Х. Бони или Били Хлапето. Роден през 1859-а, станал безсмъртен на двадесет и две години — или умрял, според учебниците по история. Макиавели поклати учудено глава. Беше много необичайно човек да стане безсмъртен на толкова ранна възраст; повечето

безсмъртни, които бе срещал през вековете, бяха по-стари. Въпреки годините на проучвания, Макиавели още нямаше представа защо някои хора бяха избирани от Древните да получат този дар. Би трябвало да има някакъв модел или логика, но той бе попадал на крале, принцове, негодници и крадци, които нямаша нищо общо помежду си, освен че им бе дарено безсмъртие — и следователно се намираха на служба при някой Древен. По-малко от шепа хора бяха успели да станат безсмъртни, преди да навършат четиридесет. Така че, за да бъде дарен с безсмъртие на двадесет и две, Били Хлапето трябваше да е наистина много специален.

Рязко движение привлече вниманието му и Макиавели погледна към екрана, следящ Дий.

Колите бяха спрели и той видя как Дий излиза от купето на лимузината, без да остави на шофьора си време да изприпка да му отвори вратата. Магьосника се отдалечи от лимузината, после спря и се обърна да погледне към колата отзад. В мига щом Дий се взря право в камерата, Макиавели осъзна, че той е знаел, че го следят. Магьосника се усмихна, а после изчезна от кадъра. Италианецът натисна бутона за бързо набиране, който го свързваше с шофьора на втората кола.

— Статус? — излая той. Нямаше нужда да се идентифицира.

— Спряхме, сър. Обектът току-що излезе от колата.

— Къде?

— На „Понт о’ Дубл“ сме. Обектът се насочва към „Нотр Дам“.

— „Нотр Дам“! — каза тихо Макиавели. Едва вчера бе стоял на покрива на голямата катедрала редом с Дий и заедно бяха пробудили живот в гаргойлите и уродчетата, а после ги гледаха как пълзят надолу по стената към мястото, където Флаemel, близнаците, Сен Жермен и една загадъчна жена се бяха сгушили на площада пред катедралата. Оживелите каменни създания трябваше да смажат хората, но атаката не се бе развила според плана.

Флаemel и спътниците му бяха оказали съпротива. Италианецът потърка разсеяно крака си, където го бе улучила сребърна стрела, състояща се от чиста аурална енергия. Тъмна синина със звездовидна форма покриваше цялото му бедро и той знаеше, че ще куцука в продължение на седмици. Близнаците бяха спасили всички, като унищожиха гаргойлите и уродчетата от „Нотр Дам“.

Макиавели бе стоял мълчаливо, гледайки със собствените си очи доказателството, че Софи и Джош наистина са близнаците от легендата. Това бе изумителна демонстрация на сила. Макар че момичето бе усвоило само най-основните неща в две от стихийните магии — Въздушната и Огнената, — бе очевидно, че вродените й умения са необикновени. А когато близнаците бяха съчетали аурите си, за да усилят мощта на момичето, той бе осъзнал, че Софи и Джош Нюман са наистина изключителни.

Отделът за връзки с обществеността на Макиавели бе разпространил историята, че унищожението на каменните изваяния на катедралата е причинено от киселинен дъжд и от глобалното затопляне. И в настоящия момент групи от археолози и студенти от парижките университети работеха по разчистването на площада, който бе опасан с ленти и метални прегради.

Италианецът се втренчи настойчиво в екрана, но той не показваше нищо. Защо Дий се беше върнал на онова място?

— Да го проследим ли? — Гласът на шофьора пропукваше поради смущения в сигнала.

— Да — каза бързо Макиавели. — Проследете го, но не се приближавайте до него и не се опитвайте да го задържите. Остави тази линия отворена.

— Слушам.

Макиавели зачака нетърпеливо, впил очи в неподвижния образ на колата върху екрана. Шофьорът заговори припряно с хората в другите две коли и им заповяда да заемат позиции край страничните изходи на голямата катедрала. Главният портал от страната на площада бе затворен. Безсмъртният гледаше как шофьорът мина пред камерата на таблото и изчезна наляво, притиснал телефона към ухото си.

— Насочва се към катедралата — каза задъхано шофьорът. — Влезе вътре. Няма изход — добави той бързо.

Фоновият шум се промени, когато мъжът се втурна вътре. Закънтяха стъпки, затръскаха се врати; после Макиавели дочу екот на развълнувани гласове. Шофьорът говореше все по-високо и по-настойтелно, но думите му не се различаваха. Малко по-късно той пак се обади по телефона.

— Господине, тук има някакви архитекти и плановици, които проучват щетите. Обектът трябва да е минал точно покрай тях, но те твърдят, че никой не е влизал в катедралата през последния час. — Нотка на страх се прокрадна в гласа на мъжа; репутацията на Макиавели като безмилостен човек бе легендарна и на никого не му се искаше да докладва за провал. — Знам, че е невъзможно, но мисля, че... че го загубихме. — Гласът на мъжа заекна. — Аз... нямам представа как е станало, но изглежда... той не е в катедралата. Ще запечатаме сградата и ще повикаме още хора да търсят.

— Не. Оставете го. Върнете се в базата — каза много тихо Макиавели и затвори. Знаеше къде е Дий. Магьосника не беше в катедралата. Беше под нея. Беше се върнал в катакомбите под града. Но единственото нещо в стария Град на мъртвите бе Древният Марс Ултор.

А вчера Дий бе запечатал Древния в кост.

[1] „Искуството на войната“ (ит.) — заглавие на книга от Николо Макиавели. — Б.пр. ↑

[2] Глинена плочка с клинописно писмо от Древна Месопотамия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Миризмата на пържено се носеше над автомобилното гробище, като поглъщаше напълно мириса на метал и масло и влажния мускусен мирис на кучетата.

Фламел стоеше на най-долното стъпало на бараката. Въпреки тази допълнителна височина, той трябваше да държи главата си вдигната, за да гледа рицаря в лицето. Мъжът, когото Алхимика бе представил като Уилям Шекспир, се бе прибрал вътре и бе затръшнал вратата толкова силно, че цялата постройка се разтресе. Малко по-късно от комина се заиздига черен пушек.

— Когато е разстроен, той готви — обясни Паламед.

Джош преглътна тежко, после стисна носа си с пръсти и се насили да диша през устата, когато димът откъм бараката ги обгърна. И без това вече му се гадеше от пробудените му сетива и той знаеше, че трябва да избяга от миризмата на дим и смазка, иначе щеше да повърне. Видя, че сестра му го гледа с разширени от загриженост очи, и посочи с глава на една страна. Тя кимна, после се закашля и очите ѝ се насълзиха, когато се появи още пушек на кълба около тях. Близнаците бързо се отдалечиха от разнебитената метална постройка, като стъпваха внимателно и избягваха дупките капани в калната земя. Джош потърка устните си с длан. Усети върху езика си вкус на олио и смазка.

— Каквото и да е това — промърмори той, — няма да го ям. — Хвърли кос поглед към сестра си. — Предполагам, че пробудените сетива си имат някои недостатъци.

— Само няколко. — Тя се усмихна и добави: — Мислех, че вече свикваш.

— Не — въздъхна Джош. — Поне засега.

Древният Марс го бе пробудил едва вчера — макар да му се струваше, че е минала цяла вечност — и той още бе напълно смазан от усещанията, връхлетели сетивата му. Всичко бе по-ярко, по-гръмко и далеч по-миризливо от когато и да било преди. Чувстваше дрехите груби и тежки върху кожата си и дори въздухът оставяше върху устните му горчив вкус.

— Жана ми каза, че след известно време ще можем да потискаме повечето усещания и да се съсредоточаваме само върху онова, което искаме да знаем — каза Софи. — Помниш ли колко зле ми беше, когато Хеката ме пробуди?

Джош кимна. След пробуждането Софи бе толкова отмаляла, че той трябваше да я носи.

— Теб, изглежда, не те засегна толкова силно — каза тя. — Но ми изглеждаш блед.

— Лошо ми е — каза Джош. Кимна към бараката, където облак от сивочерен дим се виеше от кривия комин, изпълвайки въздуха с вонята на кипяща мазнина и гранясало олио. — А това никак не ми помага. Чудя се дали щеше да мирише толкова зле, ако сетивата ни не бяха пробудени?

— Вероятно не. — Тя се опита да се пошегува. — Може би затова човешките сетива са се притъпили с времето. Просто хората не са могли да

се справят с всичко това.

Флаemel внезапно погледна към близнаците и вдигна ръка.

— Стойте наблизо; не се отдалечавайте — извика той. После, следван от Паламед, се изкачи по стълбите и отвори рязко вратата. Двамата безсмъртни изчезнаха в сумрачната вътрешност и затръшнаха вратата след себе си.

Софи погледна към брат си.

— Изглежда, ние не сме поканени. — Въпреки че държеше гласа си предпазливо неутрален, Джош можеше да познае, че е ядосана; тя винаги хапеше долната си устна, когато бе раздразнена или разстроена.

— Май не. — Той дръпна горния край на тениската върху носа и устата си. — Какво мислиш, че става там вътре? Мислиш ли, че ако се приближим, ще успеем да чуем какво си говорят?

Софи хвърли бърз поглед към него.

— Сигурна съм, че ще чуем, но наистина ли искаш да се приближиш до тази смрад?

Очите на Джош се присвиха, щом му хрумна една мисъл.

— Чудя се...

— Какво?

— Може би затова миризмата е толкова отвратителна — каза той бавно. — Сигурно знаят, че няма да можем да я понасяме и тя ще ни държи настрана.

— Наистина ли мислиш, че ще си правят целия този труд? Защо — само за да могат да си говорят за нас? — Софи погледна пак към брат си и очите ѝ проблеснаха за кратко в сребърно. — Това не е твоя мисъл, Джош.

— Как така не е моя мисъл? — попита той. — Аз се сетих за нея. — Той помълча за миг, после добави: — Нали?

— Първо, твърде е умна — възрази Софи. — И ми звучи като нещо, което би си помислил Марс. Според моите спомени — тоест, тези на Вещицата, — по едно време той си е мислил, че всички го преследват.

— А така ли е било? — попита Джош. Макар че Древния бе ужасяващ, той неволно изпитваше огромно съжаление към него. Когато Марс Ултор го бе докоснал, Джош усети съвсем малка частица от безкрайната болка на воина. Беше непоносимо.

— Да — каза Софи и очите ѝ проблеснаха в сребърно, а гласът ѝ бе малко по-силен от шепот. — Така е било. По времето, когато е станал Марс Ултор — Отмъстителя, той е бил едно от най-мразените и вдъхващи страх същества на планетата.

— Това са спомените на Вещицата — каза Джош. — Опитвай се да не мислиш за тях.

— Знам. — Софи поклати глава. — Но не зависи от мен. Те сякаш се промъкват по периферията на съзнанието ми. — Тя потрепери и обгърна тялото си с ръце. — Това ме плаши. Ами ако... ами ако нейните мисли погълнат моите? Какво ще стане тогава с мен.

Джош поклати глава. Нямаше представа. Само мисълта да изгуби близначката си бе ужасяваща.

— Мисли за нещо друго — настоя той. — За нещо, което Вещицата не би могла да знае.

— Опитвам се, но тя знае толкова много — каза жално Софи. Завъртя се, като се мъчеше да се съсредоточи върху обкръжението си и да не обръща внимание на странните чужди мисли дълбоко в ума си. Знаеше, че трябва да е силна, налагаше ѝ се да е силна заради брат си, но не можеше да надмогне

спомените на Вещицата. — Всеки, когото погледна, всичко, което видя, ми напомня колко са се променили нещата. Как да мисля за нещо обикновено, щом се случва всичко това? Виж ни, Джош — виж къде се намираме, какво става с нас. Всичко се е променило... променило се е напълно.

Джош кимна. Намести тубуса върху рамото си и тежкия меч вътре изтропа. Още от първия миг в книжарницата, когато бе подал глава от избата и бе видял Фламел и Дий да се бият с копия от зелена и жълта енергия, бе разбрал, че светът никога вече няма да бъде същият. Това беше — кога? — преди четири дни, но през тези четири дни светът се бе преобърнал с главата надолу. Всичко, което си мислеше, че знае, се оказа лъжа. Бяха се срещнали с митове, бяха се сражавали с легенди; бяха пропътували половината свят за едно мигване на окото, за да се бият с праисторическо чудовище и да видят как каменни изваяния оживяват и тръгват с тътрене напред.

— Знаеш ли — каза изведнъж Софи, — миналия четвъртък наистина трябваше да си вземем почивен ден.

Джош не можа да сдържи усмивката си.

— Да, трябваше. — От седмици се опитваше да убеди Софи да си вземат почивен ден, за да могат да посетят „Експлораториума“ — научния музей близо до моста „Голдън Гейт“. Още откакто бе чул за него, гореше от желание да види прочутата „Слънчева картина“ на Боб Милър, творение от слънчева светлина, огледала и призми. После усмивката му помръкна. — Ако го бяхме направили, тогава нищо от това нямаше да се случи.

— Именно — каза Софи. Погледна към възвисяващите се наоколо метални стени от ръждясващи коли, надупчената кална земя и червенооките кучета. — Джош, искам нещата да станат пак такива, каквито си бяха. Обикновени. — Тя се обърна отново към близнака си, очите ѝ уловиха неговите и ги задържаха. — Но ти не искаш — каза накрая.

Джош дори не се опита да го отрече. Сестра му щеше да разбере, че лъже; тя винаги разбираше. А и беше права: макар че бе изтощен и едва се справяше с пробудените си сетива, той не искаше нещата да станат каквито бяха; не искаше отново да е обикновен. Цял живот бе бил обикновен, а когато хората все пак го забелязваха, виждаха в него само половината от един чифт близнаци. За всички те бяха Джош и Софи. Заедно ходеха на летен лагер, заедно ходеха на концерти и на кино и никога не бяха прекарвали дори един празник разделени. Поздравителните картички за рождения им ден винаги бяха адресирани и до двамата; поканите за празненства винаги идваха с имената и на двамата. Обикновено това не го вълнуваше, но през последните няколко месеца тези неща бяха започнали да го дразнят. Какво ли щеше да е да гледат на него като на отделна личност? Ами ако Софи я нямаше? Ако той беше само Джош Нюман, а не половината от близнаците Нюман?

Обичаше сестра си, но това бе неговата възможност да е различен, да е самостоятелна личност.

Беше завиждал на Софи, когато нейните сетива бяха пробудени, а неговите — не. Беше се уплашил от нея, когато я видя да се сражава, използвайки невъзможни сили. Беше изпитал ужас за нея, когато видя болката и объркването ѝ, причинени от пробуждането. Но сега, когато собствените му сетива бяха пробудени и светът бе станал отчетлив и ярък, той бе съзрял за миг своя потенциал и започваше да разбира в какво може да се превърне. Бе доловил мислите на Нидхъг и внушенията на Кларент, бе зърнал мимолетни видения на светове отвъд въображението му. Знаеше — без капчица съмнение, — че иска да премине към следващия етап и да бъде обучен в

стихийните магии. Просто не бе сигурен дали иска да го стори с Алхимика. В Никола Флазел имаше нещо нередно. Разкритието, че преди тях е имало и други близнаци, го бе стреснало и разтревожило. Джош имаше въпроси — стотици въпроси, — но знаеше, че от Алхимика няма да получи пряк и честен отговор. В момента не знаеше на кого да вярва — освен на Софи, — а осъзнаването, че тя предпочита да не притежава своите сили, го плашеше. Макар че от пробудените си сетива бе получил туптящо главоболие и киселини в стомаха, гърлото го дращеше, а очите го щипеха, той не би се отказал от тях. Осъзна, че за разлика от сестра си се радва, че не си е взел почивен ден в четвъртък.

Джош притисна ръка към гърдите си. Под тениската му изшумоля хартия — той продължаваше да носи там двете страници, които бе откъснал от Сборника. Хрумна му една мисъл.

— Знаеш ли — рече той тихо, — ако бяхме отишли в „Експлораториума“, Дий щеше да отвлече Никола и Пернел и да разполага с целия Сборник. Вероятно досега щеше да е върнал Тъмните древни от техните Сенкоцарства. Може би вече щеше да е дошъл краят на света. Нямахме да има нищо обикновено, към което бихме могли да се върнем, Соф — завърши той с благоговееен шепот.

Близнаците замълчаха и се опитаха да проумеят случващото се. Самата идея бе ужасяваща: почти не можеха да си представят края на познатия им свят. В сряда биха се изсмели на това. Но сега? Сега и двамата знаеха, че е можело да стане. И което беше още по-лошо — че все още може да стане.

— Или поне Никола твърди така — добави Джош, без да може да скрие горчивината в гласа си.

— И ти му вярваш? — попита Софи с любопитство. — Мислех, че му нямаш доверие.

— Така е — каза твърдо Джош. — Чу какво каза Паламед за него. Заради Флазел, заради онова, което той е направил или не е направил, са измрели стотици хиляди хора.

— Не Никола ги е убил — напомни му Софи и добави саркастично: — Убил ги е твоят приятел, Джон Дий.

Джош извърна поглед към металната барака. Не можеше да отвърне, защото това бе самата истина. Дий бе признал, че е предизвикал пожара и е пуснал чумата по света, в опит да спре семейство Флазел.

— Всичко, което знаем, е, че Флазел ни е лъгал от самото начало. Ами другите близнаци? — попита той. — Паламед каза, че Флазел и Пернел събират близнаци от векове. — Самото произнасяне на думата „събират“ предизвикваше у него гадене и неловко усещане. — Какво ли се е случило с тях?

Порив на леден вятър се втурна над автомобилното гробище и Софи потрепери, но не заради студения въздух. Втрещена в металната барака, без да поглежда към брат си, тя заговори много бавно, като подбираше внимателно думите си. Усещаше, че малко по малко се ядосва.

— След като семейство Флазел продължават да търсят близнаците, това означава, че всички други... какво? — Тя се завъртя да погледне към брат си и откри, че той вече кима в съгласие.

— Трябва да разберем какво се е случило с другите близнаци — каза Джош твърдо, изразявайки на глас нейните собствени мисли. — Неприятно ми е да те питам, но Вещицата знае ли? — рече той предпазливо. — Искам да кажа, знаеш ли дали Вещицата е знаела? — Още му бе трудно да приеме, че

Вещицата от Ендор някак си е предала цялото си знание на сестра му.

Софи помълча за миг, после поклати глава.

— Вещицата, изглежда, не знае много за съвременния свят. Знае за Древните, за Потомците и за някои от най-старите безсмъртни хора. Чувала е за семейство Фламел, например, но никога не се е срещала с тях, преди Скати да доведе Никола при нея. Знам само, че тя от години живее в района на Охай без телефон, телевизор или радио.

— Добре, тогава забрави за това и изобщо не мисли повече за нея. — Джош вдигна едно камъче и го запрати към стената от смачкани коли. То задрънча и заподскача и зад метала се мярна някаква фигура. Червенооките кучета вдигнаха глави и го загледаха внимателно. — Знаеш ли, току-що ми хрумна нещо... — рече той бавно.

Софи го загледа мълчаливо.

— Как стана така, че аз започнах да работя за семейство Фламел, които събират близнаци, а ти си намери място в кафенето отсреща? Това не може да е съвпадение, нали?

— Предполагам, че не. — Софи кимна съвсем леко. Тя бе започнала да си мисли същото, в мига щом Паламед спомена за другите близнаци. Не можеше това да е съвпадение. Вещицата не вярваше в съвпадения, нито пък Никола Фламел и дори Скати бе казала, че вярва в съдбата. А освен това, разбира се, съществуваше и пророчеството... — Мислиш ли, че си получил работата, защото той е разбрал, че имаш близначка? — попита тя.

— След битката в Сенкоцарството на Хеката Фламел ми каза, че едва предния ден започнал да подозира, че ние сме близнаците от пророчеството.

Софи поклати глава.

— Почти нищо не помня от онзи ден.

— Ти спеше — каза бързо Джош, — беше изтощена след битката. — Споменът за сражението го накара да потръпне; тогава за първи път бе видял колко чужда му е станала сестра му. — Скати ми каза, че Фламел е човек, който държи на думата си, и трябва да му вярвам.

— Не мисля, че Скати би ни излъгала — рече Софи, но още докато го казваше, се зачуди дали тези мисли са нейни или на Вещицата.

— Може и да не ни е излъгала. — Джош притисна длани към лицето си и потърка челото си с пръсти, отмятайки назад дългата си руса коса. Опитваше се да си спомни какво точно се бе случило миналия четвъртък. — Тя не се съгласи с него, че не е знаел кои сме. Той каза, че всичко, което е направил, било, за да ни предпази: мисля, че с това тя беше съгласна — завърши той. — А последното, което ми каза Хеката, преди Световното дърво да изгори, беше:

„Никола Фламел никога и на никого не казва всичко“.

Софи затвори очи, опитвайки да се изолира от гледките и звуците на автомобилното гробище, и се съсредоточи. Насочи мислите си към началото на април, когато двамата бяха започнали временната си работа.

— Защо кандидатства точно за тази работа? — попита тя.

Джош примигна изненадано, после сбърчи вежди и напрегна паметта си.

— Ами татко видял обява в университетския вестник. „Търси се помощник за книжарница. Не търсим читатели, търсим работници“. Аз не

искаха да се захващам, но татко каза, че на нашите години работел в книжарница и щяло да ми хареса. Пратих автобиография и след два дни бях поканен на интервю.

Софи кимна, като си припомняше. Докато Джош беше в книжарницата, тя бе пресякла улицата, за да го изчака в малкото кафене. Бърнис, собственичката на кафенето, беше там и разговаряше с една жена с поразителна външност, която сега Софи познаваше като Пернел Фламел.

— Пернел — каза Софи толкова внезапно, че Джош се огледа, почти очаквайки да види жената зад себе си. Не би се изненадал от това.

— Какво за нея?

— В деня, когато получихме работата си. Ти беше на интервю в книжарницата, а аз бях в кафенето. Бърнис говореше с Пернел Фламел. Докато Бърнис правеше моя чай лате, Пернел ме заговори. Помня, че каза, че не ме е виждала в квартала преди, и аз ѝ казах, че съм дошла, защото теб са те извикали на интервю в книжарницата. — Софи затвори очи, като си припомняше. — В онзи момент тя не ми каза, че е съсобственичка на книжарницата, но помня, че попита нещо от рода на: „О, видях те откън с едно момче. Това приятелят ти ли е?“ Казах и, че това е брат ми. Тогава тя каза: „Много си приличате“. Когато ѝ казах, че сме близнаци, тя се усмихна, после бързо си допи питието и си тръгна. Пресече улицата и влезе в книжарницата.

— Спомням си как влезе — съгласи се Джош. — Не смятах, че интервюто върви особено добре. Останах с впечатлението, че Никола — или Ник... каквото там му е името — търси някой по-възрастен за работата. Тогава влезе Пернел, усмихна ми се и го повика в дъното на книжарницата. Видях как и двамата ме гледат. После тя излезе също толкова бързо, колкото беше дошла.

— Върна се в кафенето — промърмори Софи. После млъкна, докато спомените и събитията се наместваха в главата ѝ. Заговори отново, почти шепнешком. — Джош, току-що си спомних нещо. Тя попита Бърнис дали още търси персонал. Подхвърли, че след като брат ми работи отсреща, би било идеално аз да работя в кафенето. Бърнис се съгласи и моментално ми предложи работата. Но знаеш ли, когато на следващия ден се появих на работа, забелязах нещо странно. Бих се заклела, че Бърнис изглеждаше малко изненадана да ме види там. Даже се наложи да ѝ припомня, че ми е предложила работата предния ден.

Джош кимна. Помнеше, че сестра му му беше казала това.

— Мислиш ли, че Пернел някак я е накарала да те назначи? Би ли могла да направи това?

— О, да. — Очите на Софи станаха за кратко сребърни. Дори Вещицата от Ендор признаваше Пернел за необикновено могъща вълшебница. — Значи смяташ, че сме получили работата, защото сме близнаци? — попита тя отново.

— Изобщо не се съмнявам — рече ядосано Джош. — Ние сме били просто още един комплект близнаци, които семейство Фламел да прибавят към колекцията си. Изиграли са ни.

— Какво ще правим, Джош? — попита Софи. Гласът ѝ беше също толкова суров като на брат ѝ. Повдигаше ѝ се от мисълта, че семейство Фламел са ги използвали по някакъв начин. Ако Дий не се бе появил в книжарницата, какво ли щеше да стане с тях? Какво ли щяха да им причинят семейство Фламел?

Джош хвана ръката на Софи и задърпа сестра си към вонящата метална барака, като внимателно заобикаляше дупките в земята. Кучетата се понадигнаха и извиха глави, за да проследят близнаците с блестящите си червени очи.

— Няма път назад. Нямаме избор, Софи; трябва да доведем това докрай.

— Но какъв ще е този край, Джош? Къде ще свърши... и как?

— Нямам представа — каза той. Спря и се обърна, за да погледне право в сините очи на сестра си. Пое си дълбоко въздух, потискайки гнева си. — Но знам едно нещо. Всичко това е заради нас.

Софи кимна.

— Прав си. Пророчеството е за нас, ние сме злато и сребро, ние сме специални.

— Фламел ни иска — продължи Джош, — Дий ни иска. Време е да получим някои отговори.

— Да нападнем тогава — каза Софи, като прескочи една кална локва. — Когато познавах Марс — тоест, когато Вещицата го е познавала, — той винаги казваше, че нападението е най-добрата защита.

— Треньорът ми по ръгби казва същото.

— Вашият отбор не спечели нито един мач миналия сезон — напомни му Софи.

Почти бяха стигнали до бараката, когато от нея изскочи диво облещеният Уилям Шекспир, стиснал в двете си ръце пламтящ тиган.

ГЛАВА 14

Без да се замисли нито за миг, Джош смъкна тубуса от рамото си и изтръска меч от него. Оръжието легна удобно в ръката му и пръстите му се свиха около лекьосаната кожена дръжка. Той направи крачка напред, заставайки между Шекспир и сестра си.

Безсмъртният дори не ги погледна. Обърна пламтящия тиган и изсипа съдържанието му. На калната земя изпопадаха половин дузина почернели наденички. Те засъскаха и зацвърчаха, но продължиха да горят и от тях във въздуха се издигнаха виещи се искрици. Едно от червенооките кучета излезе изпод бараката, сграбчи късче от още горящото месо с дългия си раздвоен език и го погълна цяло. Пламъците превърнаха очите му в рубини, а когато то облиза устни, от ъгълчетата на устата му излязоха струйки сив дим.

Шекспир се наведе и потупа грубо кучето по главата. Тъкмо щеше да се обърне и да се качи по стълбите, когато забеляза близнаците. Слабата вечерна светлина се отразяваше в големите му очила и ги превръщаше в сребърни огледала.

— Стана малка злополука с вечерята ни — каза той с бегла усмивка, която разкри развалените му зъби.

— Няма нищо. Не бяхме чак толкова гладни — рече бързо Софи. — Освен това се опитвам да откажа месото.

— Вегетарианци ли сте? — попита Шекспир.

— Нещо такова — каза Софи и Джош кимна в знак на съгласие.

— Вътре може да има малко салата — рече неясно безсмъртният. — Ние с Паламед не сме вегетарианци. Има плодове — добави той. — Много плодове.

Джош кимна.

— Звучи страхотно. — Само при мисълта за месо стомахът му се бунтуваше.

Шекспир сякаш чак сега забеляза меч в ръката на Джош.

— Блестящите си шпаги приберете^[1] — промърмори той.

— Пристъпи напред, извади изненадващо чиста бяла кърпичка, свали очилата си и започна да ги бърше. Софи забеляза, че без дебелите лещи той повече прилича на портрета на прочутия драматург, който бе виждала в учебниците. Шекспир си сложи пак очилата и погледна Джош. — Това Кларент ли е?

Момчето кимна. Усещаше как мечът потрепва леко в ръцете му и в плътта му бавно се просмуква топлина.

Шекспир се наведе напред, така че дългият му тесен нос се доближи на сантиметри от върха на оръжието, но не се опита да го докосне.

— Виждал съм много пъти близнака му — рече той отнесено. — Остриетата са еднакви, но дръжките се различават малко.

— Кога е било това, когато си бил с Дий ли? — попита проникателно Софи.

Шекспир кимна.

— Когато бях с доктора — потвърди той. Посегна и колебливо докосна върха на острието с показалеца си. Тъмният камък заискри и се изпъстри с

плетеница от бледожълто, сякаш върху острието бе излята някаква течност. Във въздуха се разнесе дъх на лимон. — Дий наследи Екскалибур от своя предшественик, Роджър Бейкър, но всъщност искаше да открие Кларент. Мечовете близнаци са по-стари от Древните, били са стари много преди Дану Талис да се издигне от морето. Поотделно те са могъщи, но легендата твърди, че заедно имат силата да унищожат самата тъкан на планетата.

— Изненадан съм, че Дий не го е намерил — каза Джош, притаил леко дъх. Усещаше как мечът жужи в ръката му и по периферията на съзнанието му прелитаха странни образи. Някак си той разбра, че това са спомените на Шекспир.

Кръгла сграда в пламъци... [2]

Жалък мъничък гроб и едно младо момиче, застанало над ямата, което хвърля вътре шепа пръст...

И Дий. Беше малко по-млад, отколкото го помнеше Джош; по лицето му нямаше бръчки, косата му бе черна и буйна, а в козята му брадичка нямаше и помен от сиви косми.

— Магьосника винаги е смятал, че мечът е бил загубен в едно езеро, дълбоко в Уелските планини — продължи Шекспир. — Изгуби десетилетия да го търси там.

— Фламел го е открил в една пещера в Андора — рече Софи.

— Смята, че Карл Велики го е скрил там през девети век.

Шекспир се усмихна.

— Значи Магьосника е грешал. Приятно е да разбереш, че докторът невинно е прав.

Софи излезе иззад Джош и бутна ръката му надолу. Вятърът стенеше в каменното острие.

— Ти наистина ли... наистина ли си Уилям Шекспир? Барда? — попита тя. Въпреки всичко, което бе видяла и преживяла през последните няколко дни, тази мисъл ѝ вдъхваше благоговение.

Мъжът отстъпи назад и направи изненадващо елегантен реверанс, изтегнал крак и свел глава почти до нивото на кръста.

— На вашите услуги, милейди. — Ефектът бе развален донякъде от спарената телесна миризма, носеща се от него. — Моля, наричайте ме Уил.

Софи не беше сигурна как да реагира.

— Никога досега не съм срещала някой известен... — започна тя, а после млъкна, щом осъзна какво говори.

Шекспир се изправи. Джош се закашля и отстъпи с насълзени очи.

— Запознала си се с Никола и Пернел Фламел — каза Шекспир на своя идеален английски, — доктор Джон Дий, граф Сен Жермен, и разбира се, Николо Макиавели — продължи той. — И без съмнение си срещнала очарователната Жана д'Арк.

— Да — каза Софи със стеснителна усмивка, — срещнахме ги всичките. Но никой от тях не е известен, колкото теб.

Уилям Шекспир се замисли за миг върху това, после кимна.

— Сигурен съм, че Макиавели и определено Дий биха възразили. Но, да, права си, разбира се. Никой от тях няма моята... — той направи пауза — ... творческа биография. Моето дело е оцеляло и процъфтяло, докато техните не са чак толкова популярни.

— А ти наистина ли си служил на Дий? — попита изведнъж Джош, като осъзна, че му се отваря възможност да получи някои отговори.

Усмивката на Шекспир помръкна.

— Прекарах двадесет години в негова служба.

— Защо? — попита Джош.

— Виждал ли си го някога? — отвърна Шекспир.

Джош кимна.

— Тогава знаеш, че Дий е най-опасният от всички врагове: той наистина вярва, че онова, което върши, е правилно.

— И Паламед каза същото — промърмори Джош.

— Истина е. Дий е лъжец, но аз постепенно осъзнах, че той вярва в лъжите, които разправя. Защото иска да вярва, има нужда да вярва.

Дъжд запряска над автомобилното гробище, барабанейки по смачканите коли.

— Но прав ли е? — попита бързо Джош и се приведе, щом големи капки дъжд заудряха по стената на металната барака. Посегна и сграбчи ръката на Шекспир. Аурата му моментално пламна в яркооранжево, а тялото на мъжа бе обвито в бледожълто сияние. Ароматите на портокал и лимон се смесиха и резултатът щеше да е приятен, ако не бе омърсен от вонята на немитото тяло на Барда.

Дий, по-млад, без бръчки по лицето, с черни коса и брада, се взираше в огромен кристал, а до него стоеше Уилям Шекспир.

Образи в кристала...

Тучни зелени поля...

Овощни градини, натежали от плод...

Морета, гъмжащи от риба...

— Чакай... ти мислиш, че Дий трябва да върне Древните на този свят?

Уилям Шекспир тръгна към стълбите.

— Да — каза той, без да се обръща. — Моите собствени проучвания ме карат да вярвам, че може би това е правилното решение.

— Защо? — попитаха близнаците.

Барда се завъртя към тях.

— Повечето Древни са изоставили този свят. Потомците им от Следващото поколение си играят с хората и използват света едновременно като площадка за игра и бойно поле, но най-опасни от всички сме ние, хората. Ние унищожаваме този свят. Смятам, че Тъмните древни трябва да се върнат, за да ни попречат да унищожим земята.

Зашеметени, близнаците се спогледаха вече съвсем объркани. Джош заговори пръв.

— Но Никола каза, че Тъмните древни искат хората за храна.

— Някои, да. Но не всички Древни ядат плът; някои се хранят със спомени и чувства. Това изглежда малка цена за рай без глад, без болести.

— За какво са ни Тъмните древни? — попита Софи. — Ако се съберат Алхимика, Дий и другите като тях, със сигурност ще имат достатъчно сили и знания, за да спасят света?

— Не мисля така.

— Но Дий е могъщ... — започна Джош.

— Не ме питай нищо за Дий; не мога да ти отговоря.

— Ти си прекарал с него двадесет години; трябва да го познаваш по-добре от всеки друг на този свят — възрази Софи.

— Никой не познава истински Магьосника. Аз го обичах като баща, като по-голям брат. Той олицетворяваше всичко, на което се възхищавах, всичко, което исках да бъда. — Една-единствена сълза се появи внезапно под дебелия поглед на безсмъртния и се търкулна по бузата му. — А после той ме

предаде и уби сина ми.

[1] Цитат от „Отело“ на Шекспир (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

[2] Става дума за прочутия лондонски театър „Глобус“, където са били поставяни пиесите на Шекспир. Театърът е унищожен от пожар през 1613 г., а по-късно е построен наново. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

В катакомбите дълбоко под Париж доктор Джон Дий придирчиво изтупа прахта от ръкава на костюма си, подръпна маншетите си и оправи папийонката си. Щракна с пръсти и пред него разцъфтя сярножълто кълбо, което се полюшваше на височината на главата му. То издаваше миризма на развалени яйца, която обаче бе станала толкова привична за Дий, че той дори не я усещаше. Мръсножълта светлина окъпа две извити колони от полирана кост, които бяха оформени така, че да наподобяват рамка на врата. Зад отвора цареше пълен мрак.

Дий пристъпи в подземната зала, за да се изправи пред един замръзнал бог.

През дългия си живот Магьосника бе виждал много чудеса. Беше започнал да приема необикновеното за обикновено, странното и причудливото за банално. Дий бе виждал как оживяват легендите от „Хиляда и една нощ“, беше се сражавал с чудовища от гръцките и вавилонските митове, бе пътувал през царства, които хората смятаха за измислици, създадени от пътешествениците Марко Поло и Ибн Батута. Знаеше, че митовите на келтите и римляните, галите и монголите, русите, викингите и дори маите са нещо повече от приказки — опират се на факти. Боговете на Гърция и Египет, духовете на американските равнини, тотемите от джунглите и японските мио-о^[1] някога бяха живели в действителност. Сега ги помнеха само като части от митове и откъслечи от легенди, но Джон Дий знаеше, че едно време те са крачили по земята. Те принадлежаха към расата на Древните, която бе управлявала света в продължение на хилядолетия.

Един от най-великите Древни бе Марс... а преди по-малко от двадесет и четири часа Дий го бе запечатал в гробница от здрава кост.

Магьосника пристъпи в обширното, но ниско кръгло помещение и реешото се кълбо светлина обагри всичко в жълтеникавия цвят на светло масло. Той огледа стаята. Макар че нейното местоположение му бе известно от векове, никога по-рано не бе имал причина да слезе тук долу и да се изправи пред Спящия бог. А вчера всичко се бе случило толкова бързо, че нямаше възможност да изследва гробницата. Той прокара длан по гладката стена до вратата и ученият в него разпозна материалите: колагенови влакна и калциев фосфат. Стените тук не се състояха от камък, а от кост. Дий забеляза две вдлъбнатини върху далечната стена. Между тях имаше две по-малки и той внезапно разбра какво вижда и осъзна къде се намира. Гледаше чифт очи и нос. Стаята не бе издълбана в едно-единствено парче кост, както си бе мислил — намираше се във вътрешността на огромен череп. За негов ужас черепът изглеждаше почти човешки. Дий усети как по гръбнака му ползват тръпки; беше чувал истории за Сенкоцарства, обитавани от великани човекоядци, макар че самият той никога не ги бе срещал. Вчера стените бяха гладки и полирани; днес приличаха на свещ, която е била оставена твърде близо до огъня. Отдавна застинали костни сталактити се спускаха от тавана като лепкав карамел; огромни мехури бяха замръзнали в момента, докато се пукат; капки и струи гъста течност се виеха в сложни шарки.

По средата на стаята имаше издигнат дълъг правоъгълен каменен плинт, опръскан с капки, които приличаха на бял восък. Древната плоча бе пукната надве.

А на пода пред плинта стоеше сива статуя, отчасти обвита в жълто. Тя представляваше огромен мъж, на ръце и колене, застинал в момента, докато се опитва да се надигне. Фигурата бе облечена като воин, с метално кожени доспехи от древното минало. Лявата ѝ ръка бе протегната напред с разперени пръсти, докато дясната бе затънала до китката в пода. Тялото от кръста надолу също изчезваше в земята. Върху гърба на фигурата две зловещи създания с размерите на деца бяха замръзнали, докато се опитваха да скочат напред на козите си копита. Бяха слаби като клечки, ребрата им се брояха, устите им бяха зейнали, разкривайки страховити зъби, а протегнатите им ръце завършваха с остри като камии нокти.

Дий повдигна палтото си, за да не обърше пода, и дръпна панталоните си нагоре, а после приклепна да разгледа по-добре статуите. Те приличаха на музееен експонат, класическа скулптура от Микеланджело или Бернини, може би — Фобос и Деймос на гърба на Марс Ултор. Дий помръдна ръка и светлинното кълбо се плъзна над главите на сатирите. Виждаха се и най-малките детайли: беше запазен всеки косъм, лигите, течащи по брадичките им, а един от тях — стори му се, че е Фобос — имаше дори счупен нокът. Само че това не бяха статуи; вчера те представляваха свирепи живи създания и Марс ги бе насъскал срещу него. Това би била ужасна смърт. Сатирите се хранеха с паниката и страха... а през вековете Дий бе научил, че има много неща, от които да се страхува. Мисълта за онова, което можеха да сторят с него Древните, винаги предизвикваше панически конвулсии в стомаха му. Фобос и Деймос биха пирували с него в продължение на месеци.

Магьосника се приведе напред да огледа шлема, който покриваше изцяло главата на Марс. Под жълтия слой от втвърдена кост все още се виждаше сивият камък. Той блещукаше като гранит, но не беше с естествен произход. За миг Дий почувства нещо като жал към Тъмния древен. Вещицата от Ендор бе направила така, че аурата му да стане видима и да се втвърди като камък около тялото му, затваряйки го под невъзможно тежка кора. Ако богът я обелеше, аурата му изкипяваше като лава и моментално се втвърдяваше наново. Марс, който някога бе крачил по света и бе почитан като бог от дузина народи под десетки различни имена, от хилядолетия насам бе практически неподвижен. Дий осъзна, че се чуди какво ли престъпление е извършил Бога на войната, за да обиди Вещицата толкова силно, че тя да го осъди на тази продължителна не-смърт. Трябва да е било нещо наистина ужасно. После устните на Магьосника трепнаха в усмивка, щом внезапно му хрумна нещо. Той протегна ръка и почука по шлема. Звукът отекна глухо в обвитата в кост стая.

— Знам, че ме чуваш — рече разговорливо Дий и продължи: — Просто си мислех, че, изглежда, съдбата ти е такава. Първо — Вещицата те затвори в собствената ти аура, а после — аз те обвих в здрава кост.

Струйки черен дим блъвнаха изпод шлема на Древния.

— А, добре — промърмори Дий. — За миг си помислих, че съм те загубил.

Очите проблеснаха в алено в чернотата зад шлема.

— Не мога да бъда убит толкова лесно. — Гласът на Марс представляваше дрезгаво стържение със следа от неопределен акцент.

Дий се изправи и отупа безупречно чистите колене на панталона си.

— Знаеш ли, всеки Древен, когото съм убил, е казвал същото. Но в твоите вени тече кръв. А това, което живее, може да бъде убито. — Той се усмихна едва-едва и показа малките си зъби. — Признавам, че е трудно да бъдеш убит — всъщност почти невъзможно, — но има начин да се направи. Знам това. Правил съм го. Всъщност преди по-малко от седмица убих Хеката.

За миг във вътрешността на шлема засия яркочервена светлина, после помръкна. Прикован от гранит и кост, Марс не можеше да помръдне, но все пак Дий ясно усещаше погледа на Древния върху себе си. Черен дим се виеше от процепа на шлема, а там, където трябваше да са очите на бога, имаше две алени топки, нашарени със сини точки.

— Върна се, за да злорадстваш ли, Магьоснико?

— Нямах такова намерение. — Дий мина зад тройната статуя, като я оглеждаше от всеки ъгъл. — Но след като така или иначе съм тук, мога и да позлорадствам. — Той плъзна ръце по рамото на Древния и усети как собствената му аура заблещука, когато съвсем слаба искрица от енергия пробяга през него. Макар и затворен в обвивка от кост и камък, Древният имаше могъща аура.

— Когато се измъкна оттук — предупреди го Марс, — което несъмнено ще сторя, ти ще бъдеш най-важната ми задача. Още преди да открия местонахождението на Вещицата от Ендор, ще намеря теб и отмъщението ми ще бъде ужасно.

— Уплаши ме — каза Дий с глас, изпълнен със сарказъм. — Вещицата те е държала затворен в камък в продължение на хилядолетия и ти още не си успял да се отървеш от това проклятие. А знаеш, че ако с Вещицата се случи нещо, магията ще умре заедно с нея и ще те остави затворен така навеки. — Магьосника заобиколи и застана пак пред Древния. — Може би трябва да убия Вещицата. Тогава никога няма да се измъкнеш.

От вътрешността на шлема се разнесе странен сумтящ звук и на Магьосника му трябваша няколко секунди да разбере, че Древният се смее.

— Ти! Да убиеш Вещицата? Мен ме наричаха Бог на войната; мощта ми бе ужасяваща. И пак не можах да я убия. Ако тръгнеш срещу нея, Магьоснико, тя ще ти причини нещо кошмарно — и ще се постарее мъченията ти да продължат хиляда години. Веднъж тя превърна цял легион римски войници^[2] във фигурки, големи колкото нокът, а после ги наниза на сребърна тел, за да може да ги носи като огърлица. Поддържаше ги живи в продължение на векове. — Древният се изкикоти, което прозвуча като стържение на камък. — Едно време тя събираше кехлибарени преспапиета и във всяко от тях имаше човек, който ѝ е бил неприятен. Така че, давай, върви да нападнеш Вещицата! Сигурен съм, че ще бъде особено изобретателна при измислянето на наказанието ти.

Дий приклепна пред главата на Древния. Сплете пръсти и се втренчи в тъмната вътрешност на димящия каменен шлем. Две сияещи алени точки отвърнаха на погледа му. Магьосника раздвижи пръсти и кълбото от жълта светлина се спусна и спря зад главата му. Надяваше се, че ярката светлина ще заслепи Марс, но червените точки продължиха да се взират нетрепващо в него. С рязко движение на китката Дий отпрати кълбото към тавана, където то остана да се полюшва, а светлината му омекна и отслабна, обагряйки стаята в червеникавокафяво.

— Няма нищо, което би могъл да ми предложиш всъщност — рече уверено Дий.

— По свой собствен почин ли дойде, или господарите ти те пратиха? — попита Марс.

— Никой не знае, че съм тук.

— Дори и италианецът ли?

Дий сви рамене.

— Той може и да подозира, но не е в състояние да направи нищо. — После млъкна и зачака. Дий разчиташе на тишината. От опит знаеше, че хората често говорят, за да запълнят мълчанието.

— Какво искаш? — попита накрая Марс.

Магьосника приведе глава, за да скрие усмивката си. От този едничък въпрос той разбра, че Древният ще му даде точно каквото иска. Англичанинът винаги се бе гордял с въображението си — то бе сред нещата, които го правеха един от най-могъщите магьосници и некроманти на света, — но дори той не можеше да си представи какво е да бъдеш затворен в продължение на векове в твърда каменна черупка. Беше чул отчаянието в гласа на Бога на войната предния ден, докато умоляваше Софи да вдигне проклятието, и това му бе дало една идея.

— Знаеш, че съм човек, който държи на думата си — започна Дий.

Марс не каза нищо.

— Вярно, лъгал съм, мамил съм, крадял съм и съм убивал, но само с една-единствена цел: да върна Древните на този свят.

— Целта оправдава средствата — промърмори Марс.

— Точно така. А ти знаеш, че ако ти дам дума, ако ти се закълна, ще изпълня обещанието си. Вчера каза, че можеш ясно да усетиш намеренията ми.

— Знам, че въпреки твоите грешки — а може би и заради тях — ти си честен човек, макар че представата ти за чест е малко странна — рече Марс. — Така че, да, ако ми дадеш думата си, ще ти повярвам.

Дий бързо се изправи и заобиколи статуята, за да не може Марс да види триумфалната усмивка върху лицето му.

— Вещицата от Ендор никога няма да вдигне проклятието ти, нали?

Марс Ултор остана мълчалив задълго, но Дий не се опита да наруши тишината. Искаше да даде на Древния време да обмисли онова, което му бе казал току-що; той трябваше да признае, че е прокълнат да носи тази каменна черупка навеки.

— Не — каза най-сетне богът със зловещ шепот. — Няма.

— Може би някой ден ще науча какво си сторил, за да заслужиш такова наказание.

— Може би. Но няма да е от мен.

— И така, ти си в безизходица... а може би не си.

— Кажете ми какво искаш, Магьоснико.

Дий започна да обикаля около замръзналия Древен по посока на часовниковата стрелка, като с тих и безстрастен глас описваше своя план.

— Вчера ти пробуди Джош, слънчевия близък. Докосна го; сега си свързан с него.

— Да, имаме връзка — съгласи се Марс.

— Вещицата докосна лунната близкачка, дари я с Въздушната магия и освен това вля в нея целия си набор от знания — продължи Дий. — Вчера ти каза, че момичето би трябвало да знае заклинанието, което ще те освободи.

— И тя отвърна, че го знае — прошепна Марс.

Дий отлепи ръка от рамото на статуята, завъртя се и приклепна пред нея. В стаята запраща електрическа енергия.

— И тя ти отказа! Но дали ще ти откаже, ако животът на брат й — чакай, още по-добре животът на родителите й — се намира в опасност? Дали би отказала? Дали би могла?

Димът, излизащ иззад наличника на Древния, побеля, после стана сивочерен.

— Макар че ме познаваше, знаеше какъв съм, какво съм направил, на какво съм способен, тя все пак ми се опълчи, за да отърве брат си — изрече много бавно Марс. — Смятам, че би направила всичко, за да спаси него и семейството си.

— Тогава ето какво ти обещавам — продължи Дий. — Намери ми момчето и имаш думата ми, че ще доведе момичето, брат му и родителите им тук, пред теб. Когато тя разбере, че ги чака смърт, гарантирам ти, че ще те освободи от това ужасно проклятие.

[1] Статуи на божества в японския езотеричен будизъм. — Б.пр. ↑

[2] Авторът вероятно намеква за легендата за изгубения легион. През 83 г. римският 9-и легион изчезва безследно в Британия и съдбата му е загадка до ден-днешен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Отвън дългата метална постройка наред калния двор изглеждаше разнебитена и западнала, но както всичко друго в автомобилното гробище това бе само фасада. Отвътре беше спретната и безупречно чиста. Единият край на стаята се използваше за готвене и хранене; имаше мивка, хладилник и печка, разположени до една маса. Средната част съдържаше бюро с няколко плота, върху което стоеше компютър, свързан с два еднакви екрана, докато в далечния край на бараката имаше голям плоскоекранен телевизор с две кожени кресла срещу него. Върху три ниски метални етажерки бяха наредени десетки дивидита.

Когато близнаците влязоха вътре, следвайки Шекспир, те моментално осъзнаха, че са се озовали наред разгорещен спор. Фламел и Паламед стояха в двата края на малката дървена кухненска маса. Рицарят бе скръстил ръце на широките си гърди, а Алхимика бе свил дланите си в юмруци. Въздухът киселееше от миризмата на смесените им аури.

— Мисля, че трябва да изчакате отвън — рече тихо Никола, като изгледа Джош и Софи, а после се обърна пак към рицаря. — Ще свършим след няколко минути.

Софи понечи да излезе, но Джош я бутна навътре в бараката.

— Не. Мисля, че трябва да изчакаме тук — каза той твърдо. Изглежда поред Паламед и Алхимика. — Ако имате да казвате нещо, трябва да го кажете пред нас. В края на краищата става дума за нас, нали? — Той хвърли кос поглед към сестра си. — Ние сме... как се казва? — попита той.

— Катализаторът — помогна му тя.

Джош кимна.

— Катализаторът — повтори той, макар че не търсеше точно тази дума. Огледа се из стаята, като очите му се задържаха за по-дълго върху компютъра, а после се обърна към близначката си. — Много е гадно, когато възрастните те отправят от стаята, за да говорят за теб, нали?

Софи се съгласи.

— Гадно е.

— Ние не говорехме за вас — каза бързо Фламел. — Всъщност това няма нищо общо с вас. Става дума за една дребна недовършена работа между господин Шекспир и мен.

— В момента — рече Джош и пристъпи по-навътре в стаята, съсредоточен върху това да запази гласа си равномерен и да му попречи да затрепери, — кажи-речи всичко, което се случва, ни засяга. — Той погледна право в Алхимика. — Ти едва не ни уби. Ти промени живота ни без... безвъз... безвъзвръ...

— Безвъзвратно — каза Софи.

— Безвъзвратно — повтори Джош. — Така че ако вие двамата имате някакъв проблем, този проблем е и наш, затова трябва да знаем за него.

Софи сложи ръка върху рамото на Джош и го стисна окуражително.

Паламед се ухили и зъбите му се белнаха за миг.

— Момчето има характер. Това ми харесва.

Лицето на Никола бе застинало в безизразна маска, но бледите му очи бяха потъмнели. Една вена туптеше на челото му. Той скръсти ръце на гърдите си и кимна към Паламед.

— Е, щом трябва да знаете, нямам никакви разногласия със Сарацинския рицар. — Той помръдна леко глава, за да посочи към дребния мъж в оцапан комбинезон, който сега стоеше пред отворения хладилник и вадеше торбички с плодове. — Имам проблем с този човек. Голям проблем.

Шекспир не му обърна внимание.

— Какво ще ядете? — попита той, като гледаше към близнаците. — Знам, че не искате никакво месо, но имаме много плодове, пресни, от тази сутрин. А одева Паламед взе хубава риба от рибния пазар „Билингсгейт“. — Той постави няколко торбички с плодове в мивката, а после завъртя кранчето докрай. Водата забумтя в металната мивка.

— Само плодове — каза Софи.

Паламед изгледа близнаците.

— Този спор няма нищо общо с вас — каза той. — Започнал е още преди векове. Но, да, съгласен съм, че вие сте засегнати от него. Всички сме засегнати. — Паламед се обърна пак към Алхимика. — Ако искаме да оцелеем, трябва да се откажем от старите си спорове и навици. Само че — продължи той — предлагам да обсъдим това, след като хапнем.

— Искаме някои отговори сега — каза Джош. — Писна ни да се отнасят с нас като с деца.

Рицарят се поклони и погледна към Алхимика.

— Те имат право на отговори.

Никола Флаemel разтърка лицето си с длани. Под очите му имаше тъмни кръгове, а бръчките на челото му бяха станали по-дълбоки. Софи забеляза, че върху опакото на ръцете му са започнали да се появяват петънца. Алхимика бе казал, че ще старее със скорост поне година за всеки изминал ден, но тя си помисли, че изглежда най-малко десет години по-стар, отколкото преди седмица.

— Преди да продължим — рече Никола и от умората френският му акцент личеше много по-ясно, — трябва да призная, че ми е неудобно да обсъждам каквото и да било пред... — Той вдигна глава и погледна към Шекспир. — ... този човек.

— Но защо? — попита смутено Софи. Издърпа един дървен стол и се тръшна на него. Джош се разположи на съседния. Рицарят постоя още за миг, после също седна. Само Алхимика и Барда останаха прави.

— Той предаде Пернел и мен — изръмжа Флаemel. — Продаде ни на Дий.

Близнаците се извърнаха да погледнат към Барда, който подреждаше в чинии грозде, ябълки, круши и череши.

— Дотук е вярно — рече той.

— Заради него Пернел бе ранена и едва не умря — сопна се Алхимика.

Близнаците погледнаха пак към Барда. Той кимна.

— Беше през 1576-а — каза тихо Шекспир, като вдигна поглед от масата. Бледосините му очи бяха уголемени зад очилата и изглеждаха пълни със сълзи.

Изумен, Джош се дръпна назад.

— Дърлите се за нещо, което е станало преди повече от четиристотин години? — попита той невярващо.

Шекспир се обърна и заговори направо на Софи и Джош.

— Бях само на дванадесет; по-малък, отколкото сте вие сега. — Устните му трепнаха, разкривайки пожълтелите му зъби. — Направих грешка — ужасна грешка — и в продължение на векове плащах за нея. — Той погледна пак към Фламел. — Аз бях даден за чирак на Алхимика. Той имаше малка книжарничка в Стратфорд, където отраснах.

Джош се обърна да погледне към Никола.

— Отношението му към мен не бе добро.

Главата на Фламел се вдигна рязко и той отвори уста да отвърне, но Шекспир продължи.

— Аз не бях необразован; бях ходил в кралското Ново училище и можех да чета и пиша на английски, латински и гръцки. Дори на онази ранна възраст знаех, че искам да стана писател, затова убедих баща си да ми намери място в книжарницата на господин Флеминг. — Сега прочете на Шекспир бяха втрещени в Алхимика, а езикът му и дори акцентът му се промениха, станаха старомодни, почти архаични. — Искях да чета, да се уча и да пиша; а господин Флеминг ме караше да мета пода, да изпълнявам поръчки, да разнасям пакети книги из града.

Алхимика отвори пак уста, но я затвори, без да каже нищо.

— А после в Стратфорд се появи доктор Дий. Трябваше да знаете, че тогава той беше прочут човек. Бе служил на две кралици, Мери и Елизабет, и бе успял да запази главата на раменете си, което в онези времена представляваше немалък подвиг. Беше близък с Елизабет — казваха, че дори избрал датата на коронацията ѝ. Славеше се, че притежава най-голямата библиотека в цяла Англия — продължи Шекспир, — така че беше съвсем естествено да посети книжарницата на Флеминг. Но не щеш ли, семейство Флеминг, които рядко напускаха дома си и никога — града, в този ден не си бяха вкъщи. В книжарницата се разпореждаше един от техните помощници, мъж с конско лице, чието име така и не можах да запомня.

— Себастиан — каза тихо Фламел.

Влажните очи на Шекспир се втрениха в лицето на Алхимика и той кимна.

— А, да, Себастиан. Но Дий не се интересуваше от него. Той подхвана разговор с мен, първо на английски, после на латински и на гръцки. Поиска да му препоръчам книга — предложих му „Медея“ на Овидий, която той купи, — а после ме попита дали съм доволен от настоящото си положение. — Бледосините очи на Шекспир се впиха в тези на Фламел. — Казах му, че не съм. Затова той ми предложи да стана негов чирак. При възможността да избирам между ниското положение на книжарски помощник и чирак на един от най-могъщите мъже в Англия, как можех да му откажа?

Джош кимна. Той самият щеше да направи същия избор.

— И така станах чирак на Дий. А може би и нещо повече: дори започнах да вярвам, че той гледа на мен като на син. Това, което не може да се отрече, е, че той ме създаде.

Объркана, Софи се приведе напред над масата.

— Как така той те е създал?

Очите на Шекспир бяха засенчени от тъга.

— Дий видя нещо в мен — глад за силни усещания, копнеж за приключения — и ми предложи да ме обучава и образова в области, в които семейство Флеминг — Фламел — не искаха или не можеха да го направят. Верен на своята дума, Магьосника ми показва много чудеса. Отведе ме в непонятни светове, подхранваше въображението ми, даваше ми достъп до

изумителната си библиотека, откъдето придобих език, чрез който да vyplътявам и описвам виденията от мен светове. Благодарение на доктор Джон Дий аз станах писателят Уилям Шекспир.

— Пропусна момента, когато той поиска да се вмъкнеш в дома ни посред нощ и да откраднеш Сборника — рече ледено Никола Флаemel. — А когато опитът ти се провали, той ни обвини, че сме испански шпиони. Петдесет от хората на кралицата обкръжиха книжарницата и ни нападнаха без предупреждение. Себастиан бе ранен, а Пернел беше улучена в рамото от мускетен куршум, който едва не я уби.

Шекспир слушаше думите и кимаше много бавно.

— Ние с Дий не бяхме в Стратфорд, когато това се е случило, и аз узнах за него след много, много дълго време — каза той с дрезгав шепот. — А тогава, разбира се, беше твърде късно. Бях омаян от магията на Дий: той ме беше убедил, че мога да стана писател, какъвто исках да бъда. Макар да звучеше невъзможно, аз му вярвах. Баща ми бе производител на ръкавици и търговец на вълна; в семейството ми нямаше никакви писатели, поети или драматурзи. — Той поклати леко глава. — Може би трябваше да поема фамилия бизнес от баща си.

— Тогава светът щеше да е по-бедно място — каза тихо Паламед. Сарацинския рицар наблюдаваше внимателно Шекспир и Алхимика.

— Ожених се. Родиха ми се деца — продължи Шекспир по-бързо, съсредоточен вече само върху Флаemel. — Първо, момиче, моята прекрасна Сузана, а две години по-късно близнаците, Хамнет и Джудит.

Софи и Джош се поизправиха и се спогледаха бързо; дори не бяха чували за близнаците на Шекспир.

Настъпи дълга пауза. Накрая безсмъртният бард си пое дълбок, нахъсан дъх, разпери дългопръстите си длани върху дървената маса и се втренчи настойчиво в тях.

— Тогава разбрах защо Дий се интересуваше от мен. Някак си бе узнал, че ще имам близнаци, и вярваше, че това ще са близнаците от легендата, чието идване се предрича в Сборника. През 1596-а аз бях в Лондон и вече не живеях у дома в Стратфорд. Дий посети жена ми и ѝ предложил да образува близнаците. Тя глупаво се съгласила, макар че по онова време вече бяха започнали да се носят грозни слухове за доктора. Няколко дни по-късно той се опитал да пробуди Хамнет. Пробуждането го уби — завърши Шекспир простишко. — Синът ми беше на единадесет години.

В последвалата дълга тишина никой не продума. Чуваше се само трополенето на дъжда по металния покрив.

Най-сетне Шекспир вдигна поглед и се втренчи във Флаemel. Очите му бяха плувнали във влага и по бузите му се стичаха сълзи. Той заобиколи масата, докато застана точно пред Алхимика.

— Едно неразумно момче те предаде от невежество и глупост. В крайна сметка платих за това свое деяние с живота на сина си. Никола, аз не съм твой враг. Мразя Дий по начин, който ти не би могъл ни най-малко да проумееш. — Шекспир сграбчи ръката на Алхимика и пръстите му се впиха в нея. — Дълго време чаках нашата среща. Ние двамата знаем за Магьосника повече, отколкото всеки друг на тази планета. Уморих се да бягам и да се крия. Време е да обединим своите знания, да започнем да си сътрудничим. Време е да тръгнем в настъпление срещу Дий и неговите Тъмни древни. Какво ще кажеш? — попита той.

— Стратегията е добра — каза Джош, преди Фламел да успее да отговори. Още докато го изричаше, бе наясно, че няма представа за какво приказва. Това бяха думи на Марс. — Цял живот си бягал; Дий не би очаквал да смениш тактиката.

Паламед облегна огромните си ръце върху масата.

— Момчето е право — въздъхна той. — Магьосника на практика ви е приклешил тук, в Лондон. Ако побегнете, ще ви хване.

— Ако останем, пак ще ни хване — рече бързо Джош.

Никола Фламел огледа всички около масата. Личеше си, че е притеснен от чутото.

— Не съм сигурен... — рече той накрая. — Да можех само да говоря с Пернел; тя щеше да знае какво да правим.

Шекспир се ухили радостно за първи път, откакто бяха пристигнали.

— Мисля, че можем да го уредим.

ГЛАВА 17

Пернел Фламел стоеше в рамката на входа и се взираше към полумрака долу. Тежката метална врата, която някога бе препречвала отвора, сега лежеше на земята зад нея, очукана и изкривена, изтръгната от пантите от теплото на паяците, които се бяха изсипали от затворническите килии. След като Ареоп-Енап се бе затворил в своя пашкул, оцелелите паякообразни изчезнаха и по повърхността на Алкатраз останаха само съсухрените телца на мъртви мухи и паяци. Тя се чудеше кой — или какво — бе пратило мухите. Някой могъщ, без съмнение; някой, който вероятно в същия този момент планираше следващия си ход.

Пернел наклони глава на една страна, отметна дългата си черна коса зад ухото, притвори очи и се заслуша. Слухът ѝ бе остър, но не можеше да долови никакъв шум от движение. Въпреки това Вълшебницата знаеше, че килиите не са празни. Островният затвор бе пълен с кръвопийци и плътоядци — байтали, минотаври, вендиги и они, тролове и клурикони, и разбира се, смъртоносния сфинкс. Слънчевата светлина бе презаредила аурата на Пернел и тя знаеше, че може да се справи с по-малките създания — макар че минотаврите и вендиги щяха да ѝ създадат някои проблеми, — обаче бе съвсем наясно, че не може да победи сфинкса. Крилатият лъв се хранеше с магическа енергия; дори само близостта с него щеше да изтощи аурата ѝ и да я остави безпомощна.

Пернел притисна с ръце къркорещия си стомах. Беше гладна. Вълшебницата вече рядко се нуждаеше от храна, но сега усещаше, че изгаря много енергия и ѝ трябват калории, които да я поддържат. Ако Никола бе тук, това нямаше да е проблем; по време на пътешествията им той често бе използвал алхимичните си умения, за да превръща камъните в хляб, а водата — в супа. Тя знаеше няколко магии от типа „Рог на изобилието“, които бе научила в Гърция и които биха ѝ осигурили достатъчно храна, но за да ги направи, трябваше да използва аурата си, а нейният характерен отпечатък щеше да привлече сфинкса.

На острова Пернел не бе срещнала никакви хора — съмняваше се, че някой би могъл да оцелее дори една-единствена нощ на Алкатраз с непокътнато тяло и разум. Спомни си, че наскоро — преди около шест месеца — беше чела дописка в един вестник, в която се казваше, че Алкатраз е закупен от частна корпорация и се затваря за посещения. Държавният парк щеше да бъде преобразуван в мултимедиен исторически музей. След като вече знаеше, че островът е собственост на Дий, тя предполагаше, че истината не е такава. И което бе още по-лошо, след като поне от шест месеца на острова не бе стъпвал човек, изглеждаше твърде невероятно да намери нещо, годно за ядене. Но не за първи път през дългия ѝ живот ѝ се налагаше да гладува.

Магьосника бе събрал в килиите армия — създания от всеки народ и от митовите на всяка раса. Всички те без изключение бяха чудовища, които предизвикваха кошмари у хората от хилядолетия насам. А щом имаше армия, това означаваше, че наближава война. Сочните устни на Пернел се извиха в крива усмивка. Изглежда, тя бе единственият човек на Алкатраз... заедно с подобрена колекция митични зверове, кошмарни чудовища, вампири и

превръщеници. В морето имаше nereиди, отмъстителната Богиня-врана бе заключена в една килия дълбоко в недрата на острова, а някакъв невероятно могъщ Древен или Потомък я нападнаше от неизвестно място на континента.

Усмивката на Пернел помръкна; беше сигурна, че някога в миналото се е намирала и в по-тежко положение, но точно в момента не можеше да си спомни кога. А и винаги по-рано бе имала до себе си Никола. Двамата заедно бяха непобедими.

Съвсем лек ветрец полъхна и разроши косата ѝ, а после пращинките се завихриха и в полумрака се мярна неясна фигура. Пернел се втурна обратно на слънце, където бе най-силна. Съмняваше се, че това е сфинксът; щеше да надуши непогрешимата му миризма: мускусен дъх на лъв, птица и змия.

Една фигура се очерта на входа и придоби наситеност и плътност, когато светлината падна върху нея — фигура, съставена от червени частици ръжда и блестящи късчета паяжина: беше призракът Хуан Мануел де Аяла, откривател и пазител на Алкатраз. Той се поклони дълбоко.

— Радвам се да те видя жива и здрава, мадам — каза привидението на официален старомоден испански.

Пернел се усмихна.

— Защо, да не мислеше, че ще се присъединя към теб като дух?

Полупрозрачният Де Аяла заплува във въздуха, обмисляйки внимателно въпроса, после поклати глава.

— Знаех, че ако загинеш на острова, няма да останеш тук. Духът ти щеше да тръгне да се скита.

Пернел кимна в знак на съгласие и очите ѝ се замъглиха от печал.

— Щях да намеря Никола.

Идеалните зъби, които морякът призрак никога не бе имал приживе, блеснаха в усмивка.

— Ела, мадам, ела: мисля, че има нещо, което трябва да видиш. — Той се обърна и се понесе обратно към стълбите. Пернел се поколеба; тя вярваше на Де Аяла, но призраците не бяха най-умните същества и бе лесно да ги измамиш. А после долови във влажния и солен въздух слаб и неясен дъх на мента. Без да се колебае нито миг повече, Вълшебницата последва призрака в сенките.

ГЛАВА 18

Никола седеше пред двата еднакви компютърни екрана. Уилям Шекспир беше от лявата му страна, а Джош бе надвиснал над раменете им, като се опитваше да се държи колкото може по-далеч от английския безсмъртен и да диша само през устата си. Когато Шекспир се движеше, оставяше подир себе си диря от миризма, но когато седеше неподвижно, зловонието се събираше около него като гъст облак. Паламед и Софи бяха излезли да нахранят кучетата.

— Повярвай ми, съвсем лесно е — обясняваше Шекспир търпеливо, а очите му изглеждаха огромни зад очилата. — Това е просто разновидност на ясновидската магия, на която ме научи Дий преди повече от четиристотин години.

— Трябва ли на този етап да спомена, че компютърът е изключен? — намеси се Джош, внезапно осъзнал онова, което явно никой друг не забелязваше. — Само екраните са включени.

— Но на нас само те ни трябва — рече загадъчно Шекспир. Погледна към Алхимика. — Дий винаги използваше отразяваща повърхност за ясновидство...

— Ясновидство ли? — Джош се намръщи. Беше чувал Фламел да употребява същата дума. — Какво искаш да кажеш?

— Идва от старата френска дума *descrier* — измърмори Шекспир, — която означава „показвам“. В случая на Дий означава „разкривам“. Докато бях с него, той навсякъде носеше със себе си огледало.

Фламел кимна.

— Неговия прочут „показващ камък“ или магическа леща. Чел съм за нея.

— Той я демонстрира пред самата кралица Елизабет в дома ѝ в Мортлейк — каза Шекспир. — Тя беше толкова ужасена от видяното, че избяга от къщата и никога повече не се върна там. Докторът можеше да погледне през лещата и да я фокусира върху хора и места по целия свят.

Фламел кимна.

— Често съм се чудил какво е представлявала.

— Прилича ми на телевизия — каза бързо Джош. А после осъзна, че говори за нещо от седемнадесети век.

— Да, много приличаше на телевизия, но без камера на другия край, която да предава картината. Това беше късче от технологията на Древните — допълни Шекспир, — дар от господаря на Дий. Мисля, че представляваше органична леща, която се задействаше от силата на аурата му.

— Какво ли е станало с нея? — зачуди се на глас Фламел.

Шекспир се усмихна със стиснати устни.

— Откраднах му я в нощта, когато избягах. Мислех да я запазя за себе си, а може би дори да я използвам срещу него. Но после осъзнах, че щом тя е свързвала Дий с неговия господар, вероятно ще свърже господаря му с мен. Хвърлих я в Темза при Саутуорк, близо до мястото, където по-късно построихме театър „Глобус“.

— Чудя се дали още е там — промърмори Фламел.

— Без съмнение е изгубена, затрупана под слоеве кал и тиня, които реката е носила в продължение на столетия. Но оставете това; Дий можеше да използва — и използваше — за яснovidство всякакви добре излъскани повърхности — огледала, прозорци, стъкло, полирани кристали, — но после откри, че течностите вършат по-добра работа. Като насочваше аурата си върху някоя течност, той можеше да промени свойствата ѝ, да я направи отразяваща и да я използва, за да наблюдава хора и места от другия край на света или от други времена и места. При достатъчно време и подготовка можеше дори да надзърне в най-близките царства на сенките. Освен това можеше да я използва, за да вижда през очите на животни и птици. Те ставаха негови шпиони.

— Той е изумителен човек — съгласи се Фламел, клатейки глава в почуда. — Само да беше избрал да работи с нас срещу Тъмните древни.

— Докторът обикновено използваше чиста изворна вода, но знам, че е използвал също така сняг, лед, вино и дори бира. Всяка течност върши работа. — Шекспир се приведе напред и почука по черната пластмасова рамка на компютърния екран. — А какво имаме ние тук... ако не течен кристал?

Бледите очи на Алхимика се разшириха и той кимна бавно. Измъкна изпод тениската си малко пенсне, което носеше окачено на връв на шията си, и го нагласи върху носа си.

— Разбира се — прошепна той. — А свойствата на течния кристал могат да се променят, като към него се приложи електрически или магнитен заряд. Това променя ориентацията на кристалите. — Той щракна с пръсти и върху показалеца му се появи мъничка зелена искра, не по-голяма от убождане с карфица. Във вмирисаната барака се разнесе острият аромат на мента и по двата екрана мигновено плъзна шарка сякаш от дим на кълба. Фламел помръдна пръста си и екраните проблеснаха в бяло, после в зелено, а след това изведнъж се превърнаха в мътни огледала, които отразяваха лицето му, с Шекспир и Джош от двете му страни. — Никога не бих се сетил за това. Гениално е!

— Благодаря — промърмори Шекспир. Изглеждаше малко смутен от похвалата и по бледите му бузи изби руменина.

— Какво ще използваш като огледало в другия край? — попита Фламел.

— Паяжина — каза Барда за тяхна изненада. — Открил съм, че както в дворците, така и в колибите винаги има паяжини. Нишките им винаги лепнат от течност и от тях стават великолепни магически огледала.

Фламел кимна пак, явно впечатлен.

— Сега се нуждаем само от нещо, което те свързва с мадам Пернел.

Никола смъкна тежката сребърна гривна, увита около дясната му китка.

— Пернел направи това за мен със собствените си ръце — обясни той, като я постави на масата. — Преди малко повече от век един маскиран ловец на глави ни преследваше из цяла Америка. Пистолетите му бяха заредени със сребърни куршуми. Мисля, че ни смяташе за върколаци.

— Върколаци и сребърни куршуми! — Шекспир се засмя и закашля, след това поклати глава. — Боже господи, как този уж разумен род човешки цял е глупости и грешки^[1]!

— Мислех, че сребърните куршуми помагат срещу върколаци — каза Джош. — Не е ли така?

— Не — отвърна Фламел. — Аз винаги съм предпочитал оцет.

— Или лимон — обади се Шекспир. — Пиперът също е съвсем приемлива възможност. — Видя озадачената физиономия на Джош и добави:

— Напръскай ги с него или им го хвърли в очите и носа. Ще спрат и ще се разкихат, което ще ти даде време да избягаш.

— Оцет, лимон и пипер — промърмори Джош. — Ще запомня да ги добавя към екипировката си за лов на върколаци. А ако не намеря върколаци, винаги мога да си направя салата — добави той саркастично.

Шекспир поклати глава.

— Не, не, за салата ти трябва хубав зехтин — каза той сериозно, — а зехтинът не е ефикасен срещу никой от превръщенските кланове.

— Обаче е много полезен срещу брукси^[2] и стреги^[3] — промърмори разсеяно Фламел, докато създаваше виещи се фрактални шарки върху двата екрана.

— Не знаех това — каза Шекспир. — А как можеш да използваш...

— Какво стана с онзи ловец на глави? — прекъсна го Джош объркан, опитвайки се да върне разговора на темата.

— А, накрая Пернел го спаси от едно племе ома.

— Ома? — попитаха едновременно Джош и Шекспир.

— Саскуоч... саскехавис — каза Фламел и за миг върху екрана се появи образът на висок, примитивен на вид човек с могъщо телосложение. Беше покрит с дълга червеникава козина и носеше голяма тояга, направена от чепат дървесен корен. — Голямата стъпка — добави той.

— Голямата стъпка. Разбира се. — Джош поклати глава. — Значи казваш, че в Америка има Голяма стъпка... Големи стъпки?

— Естествено — отвърна презрително Фламел. — Когато Пернел спаси ловеца на глави от ома — продължи той, като галеше гривната, — той й подари сребърните си куршуми. — Зелена искра плъзна по метала. — Гледах я как претопява куршумите с аурата си и оформя всяка брънка... — Мирисът на мента изпълни отново бараката. Алхимика вдигна гривната и я стисна в юмрук. — Тя винаги е казвала, че в тази гривна има малка частица от нея.

Тогава внезапно екраните премигнаха и тримата откриха, че гледат право в Пернел Фламел.

[1] Цитат от комедията на Шекспир „Сън в лятна нощ“ (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

[2] Португалска дума за вещица. — Б.пр. ↑

[3] Италианска дума за вещица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Даже и да го нямаше Де Аяла, за да я води, ароматът на мента щеше да привлече Пернел в дълбините на затвора. Ясен и чист, той поглъщаше вонята на разруха в сградата и неизменния дъх на сол. Сега в Алкатраз се усещаше и друга миризма: животинската смрад на твърде много същества, струпани на едно място.

Де Аяла спря пред входа на една килия и се плъзна настрана, разкривайки огромна, изцяло изплетена кръгла паяжина, която препречваше отвора. Тя искреше от трептящи водни капчици. Тук ароматът на мента бе по-силен.

— Никола? — прошепна озадачена Пернел. Това беше характерният, възхитително познат мирис на аурата на съпруга ѝ... но какво правеше тук? Тя се опита да надзърне зад паяжината в килията. — Никола? — прошепна тя още веднъж.

Изведнъж всяка отделна капчица върху нишките затрептя и се сля с останалите. Паяжината за кратко стана отразяваща и на Пернел ѝ се стори, че гледа в голямо огледало. После то помръкна, разкривайки сложната шарка отдолу. Пропукваща зелена енергия се изви по всяка ефирна нишка и тя отчетливо чу гласа на Никола: „Тя винаги е казвала, че в тази гривна има малка частица от нея“, а миг по-късно паяжината засия отново и от полумрака изникнаха три смаяни лица, взиращи се в нея.

— Никола! — Гласът на Пернел прозвуча като дрезгав шепот. Тя положи големи усилия да попречи на аурата си да запламти. Това бе невъзможно — но в края на краищата такъв бе светът, в който живееше. Вълшебницата инстинктивно разбра, че това е форма на ясновидство, която използва течността върху паяжината като зрителен източник... и също така разбра, че съпругът ѝ не би трябвало да е способен на подобно нещо; той никога не бе изучавал това изкуство. Но Никола постоянно я изненадваше, дори и след повече от шестстотин години брак. — Никола — прошепна тя. — Това си ти!

— Пернел! О, Пернел!

От радостта в гласа на Никола ѝ секна дъхът. Вълшебницата премигна, за да спре сълзите си, а после се втренчи в своя съпруг, като го оглеждаше критично. Бръчките на челото му бяха станали по-дълбоки, а около очите и носа му се бяха появили нови, имаше тъмни кръгове, а косата му бе посребряла, но това нямаше значение: той беше жив. Тя усети как нещо в нея потрепери и се отпусна. Сфинксът я бе измъчвал с думите, че Никола е обречен; Мorigан бе казала, че Нидхьог е на свобода в Париж. Пернел почти се страхуваше да си помисли за Никола и какво може да му се е случило. Но ето че той стоеше пред нея: изглеждаше със сигурност по-стар и определено уморен; но съвсем жив!

Момчето, Джош, също бе там, точно зад Никола. То също имаше уморен вид. Челото му бе оцапано, а косата — разрошена, но иначе изглеждаше добре. Не се виждаше и следа от Софи. А къде беше Скатах? Пернел запази безизразно изражение и премести поглед към мъжа, седнал до съпруга ѝ. Струваше ѝ се смътно познат.

— Липсваше ми — каза Никола. Вдигна дясната си ръка с разперени пръсти. На другия край на света Пернел несъзнателно повтори жеста и доближи пръстите си към неговите. Внимаваше да не докосне паяжината, защото знаеше, че това може да прекъсне връзката.

— Невредима ли си? — Гласът на Никола бе малко по-силен от шепот и образът му трептеше от люлеенето на паяжината, предизвикано от вятъра, който духаше от отворената врата в другия край на коридора.

— Невредима съм и се чувствам добре — каза тя.

— Бързо, Пери, нямаме много време. Къде си?

— Недалеч от дома; на Алкатраз съм. А ти?

— Опасявам се, че аз съм по-далеч. В Лондон.

— Лондон! Мориган ми каза, че си в Париж.

Никола се усмихна.

— А, това беше вчера; днес сме в Лондон, но не задълго, ако зависи от мен. Можеш ли да напуснеш острова?

— За съжаление, не. — Тя се усмихна тъжно. — Този остров е собственост на Дий. В коридорите на затвора обикаля сфинкс, килиите са пълни с чудовища, а морето се охранява от nereиди.

— Пази се: ще дойда да те взема — каза твърдо Никола. Пернел кимна. Изобщо не се съмняваше, че Алхимика ще се опита да стигне до нея; дали щеше да пристигне навреме обаче, бе друг въпрос.

— Знам. — Двамата бяха живели заедно толкова дълго, а през по-голямата част от последния век — в такова относително удобство и неизвестност, и имаха толкова малко контакти с Древните и Потомците, че тя понякога забравяше, че знанията му са всеобхватни. — Имаш ли план?

— В Париж прибрах нашата стара карта с лей-линиите на света — каза той с палава искрица в очите. — Някъде в равнината Солсбъри^[1] има една линия, която ще ни отведе право на връх Тамалпайс. Ще тръгнем нататък, след като... — Той се поколеба.

Пернел долови колебанието му и усети, че я обхваща тревога.

— След като какво? Какво си намислил, Никола?

— Има нещо, което трябва да свърша преди това в Лондон — каза той. — Искам да запозная децата с някого.

Тя моментално се сети за дузина имена, но нито едно от тях не й харесваше.

— С кого?

— С Гилгамеш.

Пернел отвори уста да възрази, но студеното изражение върху лицето на съпруга ѝ я спря. Очите му проблеснаха и главата му помръдна почти недоловимо към Джош.

— Ще го помоля да обучи децата на Водна магия.

— Цар Гилгамеш — повтори тя. Усмихна се насила и добави:

— Поздрави го от мое име.

— Непременно — кимна Флаemel. — Сигурен съм, че те помни.

Надявам се, че царят ще ни упъти към лей-линията, която ще ни отведе у дома — добави той.

— Кажи ми бързо, Никола: всичко наред ли е? Децата в безопасност ли са?

— Да. Близнаците са тук с мен — каза Никола. — И двамата бяха пробудени, а Софи усвои Въздушната и Огнената магия. За нещастие Джош още не е получил никакво обучение.

Докато съпругът ѝ говореше, Пернел гледаше Джош. Въпреки трептенето на образа, тя по-скоро усети, отколкото видя разочарованието му.

— Имам много да ти разправам — продължи Фламел.

— Очевидно. Но, Никола, ти забравяш обносните си — укори го Пернел. — Не си ме представил на... — Още докато се канеше да зададе въпроса, разпозна мъжа. — Това да не е господин Шекспир?

Той се поклони толкова дълбоко, колкото можеше да го направи седнал.

— Ваш покорен слуга, госпожо.

Пернел не отговори. Усети бодещ в рамото, където я бяха простреляли при нападението, последвало предателството на Шекспир. Но за разлика от Никола, тя никога не бе таила омраза към момчето. Знаеше колко опасно убедителен може да бъде Дий. Накрая Вълшебницата склони леко глава.

— Господин Уил. Добре изглеждате.

— Благодаря ви, госпожо. Преди почти четиристотин години написах една строфа във ваша чест: „Пред вечната ѝ младост възрастта предава се; привичката не може да вземе връх над нейната безкрайна разнообразност“^[2].

— Изглежда, че тя още важи. Вие сте по-прекрасна от всякога. — Той си пое дълбок треперлив дъх. — Дълга ви извинение, госпожо. Заради това, което сторих, едва не ви убиха. Сгрехих.

— Ти избра неправилната страна, Уил.

— Знам това, госпожо. — Тъгата в гласа на безсмъртния бе почти осезаема.

— Но ти не си сгрешил; грешка щеше да бъде да останеш на тази страна, нали? — попита тя закачливо.

Барда се усмихна и ѝ се поклони с безмълвна благодарност.

— Пери, аз бях несправедлив към господин Шекспир. Той не е приятел на Магьосника. — Никола махна с ръка. — И той направи възможна тази връзка.

Пернел се поклони.

— Благодаря ти, Уил. Не мога да ти опиша колко съм щастлива да видя Никола жив и здрав.

Руменина изби по бузите на Шекспир и плъзна по оплешивяващата му глава.

— Удоволствието е мое, госпожо.

— Ами ти, Джош? Как си?

Момчето кимна.

— Ами добре. Много добре.

— А Софи?

— Чудесно. Тя научи Огнена и Въздушна магия. Трябваше да я видиш какво направи с гаргойлите на „Нотр Дам“.

Пернел обърна зелените си очи към съпруга си и веждите ѝ се повдигнаха в безмълвен въпрос.

— Както казах, имам много да ти разправам. — Алхимика се приведе напред. Заговори първо на английски, но после премина на френския от своята младост. — Бяхме приклучени, обградени от пазителите на града. Момчето подхрани аурата на момичето със своята — сребро и злато заедно. Силата им бе невероятна: те се справиха с обединената магия на Дий и Макиавели. Пернел, открихме ги; най-сетне открихме легендарните близнаци!

Паяжината затрептя, когато откъм коридора лъхна внезапен порив на зловонен вятър. Образът на Никола се разпадна на милион мънички личица,

всяко едно отразено в капчиците на паяжината. После те пак се сляха и отразяващата повърхност се появи отново.

— Мадам... — прошепна припряно Де Аяла, — нещо се приближава.

— Никола — рече бързо Пернел, — трябва да вървя.

— Ще дойда при теб, колкото мога по-бързо — отвърна Алхимика.

— Знам. Само внимавай, Никола. Виждам възрастта върху лицето ти.

— Пери, моля те, един последен съвет — добави Никола. — Господин Шекспир смята, че трябва да се бием. Но ние се намираме в сърцето на Лондон, където властва Дий, и численото превъзходство на врага е отчайващо. Как мислиш, че трябва да постъпим?

— О, Никола — каза тихо Пернел на забравения бретонски диалект от отдавна изгубената си младост. В чертите на лицето ѝ настъпи някаква недоловима промяна, то сякаш се втвърди. Зелените ѝ очи приличаха на стъклени и тя мина отново на английски. — Понякога трябва да бягаш, друг път трябва да спреш и да се изправиш лице в лице с врага. Никола, аз често съм те подтиквала да се биеш. Ти разполагаш с половин хилядолетие алхимични познания, които да използваш срещу Дий и неговите Тъмни древни. Но ти винаги ми казваше, че не можеш — чакаше да откриеш близнаците. Е, сега те са при теб. И както ми каза, са могъщи. Използвай ги. Нанеси удар в самото сърце на империята на Дий. Покажи му, че не сме напълно беззащитни. Време е, Никола, време е да се биеш.

Алхимика кимна.

— Ами ти? Ще съумееш ли да се опазиш, докато стигна до теб?

Пернел тъкмо понечи да кимне, когато някакво ужасяващо създание се метна през паяжината, насочило зъби и нокти към лицето ѝ.

[1] Равнина в Южна Англия, където е разположен мегалитният паметник Стоунхендж. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от „Антоний и Клеопатра“ на Шекспир (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Алхимика, Джош и Шекспир видяха как Пернел понечи да кимне... а после образът се разпадна на пиксели, но не и преди да зърнат проблясъка на закривени нокти. И тримата инстинктивно се дръпнаха от екрана.

— Какво... какво стана? — попита объркан Джош.

Левият екран бе съвсем черен, а десният бе нашарен от групи искрящи червени и зелени точки.

Лявата ръка на Фламел стисна толкова силно сребърната гривна, че кокалчетата му побеляха. Ментовозелен огън заигра по метала, докато върховете на пръстите на дясната му ръка се притискаха към монитора. Върху LCD-то се смени цяла дъга от цветове, а после се появи десет тесни и неравни цветни ивици, криволичещи вертикално, които даваха мъчително непълен изглед към празен коридор на другия край на света. От Пернел нямаше и следа.

— Какво беше това? — попита Джош.

Шекспир поклати глава.

— Нямам представа. — После сви дясната си ръка като хищна лапа и я протегна към екрана. Пет от тесните цветни ивици съвпаднаха с пръстите му. — Нещо е скочило към мадам Пернел и е замахнало срещу нея. Трябва да е минало през паяжината. — Той почука с нокът по стъклото. — Изглежда, още имаме връзка през парцаливите останки. Мога да опитам пак.

— Тя... тя добре ли е? — попита разтревожен Джош. Забеляза, че сребърната гривна е станала на две половинки; беше се разтопила по средата на плоски сребърни капчици. — Никола?

Фламел не каза нищо. Трепереше, лицето му бе обезкървено и измъчено, а устните му бяха очертани в синьо. Върху тях се оформи думата „Пернел“, но той не я изрече на глас.

Образът върху екрана затрептя... и те видяха Пернел.

Тя отстъпваше назад, протегнала ръце пред себе си, за да се предпази. Дълга драскотина минаваше от голото ѝ рамо надолу по едната ръка, плътта бе почервеняла и възпалена.

— Пернел — прошепна Фламел и думата излезе от устата му като дрезгав шепот.

А после видяха създанието. То вървеше бавно по каменния коридор към Вълшебницата. Джош никога не бе виждал нещо подобно: беше в еднаква степен прекрасно и ужасяващо. На ръст бе горе-долу колкото него и макар че пухкавото му розовобузесто лице бе на младеж, тялото беше съсухрено като скелет, костите и ребрата му личаха ясно под сиво-бялата кожа. Нозете му представляваха нещо средно между човешки стъпала и птичи нокти, които потракваха по пода, и макар че ръцете му бяха човешки, имаха дълги черни нокти, силно закривени като на котка. Огромни кожести прилепови криле растяха от кокалестия му гръб и се влачеха по пода зад него.

Тогава се появи и втора фигура. Беше женска. Фина черна коса обрамчваше изящното ѝ красиво лице. Но тялото ѝ като че ли бе още по-сусухрено от това на момчето. Крилете ѝ бяха разкъсани и парцаливи и тя влачеше левия си крак.

— Байтали — прошепна с ужас Фламел. — Кръвопийци, плътоядци.
Още една фигура се появи пред Пернел. Неясна и безплътна, тя приличаше на човек — на мъж. Той вдигна заплашително свитите си в юмруци ръце и застана.

Аурата на Фламел разцъфтя в яркозелено около тялото му и ароматът на мента стана всепоглъщащ.

— Трябва да й помогна — каза той отчаяно.

Внезапно в бараката нахлу Паламед.

— Аурата ти — угаси я веднага! — заповяда той.

Ококорената Софи следваше рицаря по петите, а зад нея червенооките кучета се струпяха в отвора на вратата, залаяха и заръмжаха.

— Пернел е в беда — каза Джош, вперил поглед в Софи. Знаеше, че сестра му наистина харесва жената.

— Фламел, спри! — изкрещя рицарят.

Но Алхимика не му обърна внимание. Въртейки в лявата си ръка останките от съсипаната сребърна гривна, той сви пръсти около тях и ярка изумруденозелена светлина обгърна юмрука му. После Фламел притисна дясната си длан към екрана.

— Пернел! — извика той.

Ментовият аромат на Фламел бе погълнат от по-топлия мирис на карамфил, когато рицарят стисна раменете му с ръце.

— Никола, трябва да спреш! Ще ни навлечеш страшна беда!

Изведнъж аурата на Алхимика запламтя още по-ярко, първо в ослепително изумрудено, после в светло нефритено, а накрая в тъмно маслинозелено. Рицарят бе отхвърлен от Никола и около тялото му се оформи ризница точно преди да се блъсне в стената с такава сила, че металът се изкриви. Зелен огън пълзеше по брънките на ризницата му.

— Уил... спри го! — изкрещя Паламед с усилен от страх акцент. — Прекъсни връзката!

— Учителю, моля те... — Шекспир сграбчи ръкава на Алхимика и го дръпна. Дребни зелени пламъчета плъзнаха моментално по ръката му и той залитна назад.

Джош седеше присвит до Алхимика и се взираше в екрана.

— Какво се опитваш да направиш? — попита той.

— Да подсиля аурата на Пернел с моята — каза отчаяно Никола. — Байталите ще я разкъсат. Но се страхувам, че не съм достатъчно силен. — Ужасът в гласа му бе ясно доловим.

Джош вдигна поглед към сестра си и видя как главата ѝ помръдна в съвсем лекичко кимване. Обърна се към Никола.

— Нека ти помогна — каза той.

— Нека и двамата да ти помогнем — добави Софи.

Близнаците застанаха от двете страни на Алхимика — Софи от дясната, а Джош от лявата — и сложиха ръце на раменете му. Джош погледна към сестра си и попита:

— А сега какво?

Тогава смесицата от аромати в стаята се усили и стана почти главозамайваща: портокал и ванилия, карамфил и мента, примесени с миризмите на пържена храна, немито тяло и мокри кучета.

Сарацинския рицар изкрещя нещо, но думите му се изгубиха сред прашенето на аурите на близнаците — златна и сребърна, — които съскаха и мятаха искри, където докосваха мътно зелена — та сега аура на Фламел. Тя

моментално пламна по-ярко и в нея заблестяха златни точки и сребърни нишки.

— Алхимико — изкрещя отчаяно Паламед, — ти погуби всички ни!

— Пернел! — извика Никола и допря разперените си пръсти към монитора. Виещи се нишки от зелено, жълто и сребърно потекоха на спирални по ръката му, увиха се около всеки пръст и изчезнаха в екрана.

Десният екран се пукна през средата и от него се заиздига гъст черен дим, а после се чу ясно гласът на Пернел, тънък и висок.

— Никола! Спри! Спри веднага! — Звучеше ужасена.

На левия монитор видяха как леденобялата ѝ аура се появи, трептейки около нея, а после бързо угасна.

— Никола! — изпищя Пернел. — Ти ме уби!

А после екранът се разтопи на зловонна локвичка от бълбукаща пластмаса и втечнено стъкло.

ГЛАВА 21

Доктор Джон Дий влезе в залата за пристигащи на лондонското летище. Не беше изненадан да види мъж в черен костюм, бяла риза и тъмни очила, който държеше табела с името ДИЙ, четливо отпечатано върху нея. Магьосника се беше обадил предварително, за да уведоми лондонския офис на „Енох Ентърпрайзис“ за пристигането си.

— Аз съм доктор Джон Дий — каза той, като подаде на мъжа малкия си сак, но задържа чантата с лаптопа.

— Да, сър, познах ви. Последвайте ме, моля.

На Дий му се стори, че долавя следа от блискоизточен акцент в гласа на мъжа; беше почти сигурен, че е египетски. Той го последва до една неотличаваща се с нищо черна лимузина, спряна точно пред изхода, където обикновено паркирането бе забранено. Шофьорът отвори задната врата и се дръпна встрани, и в същия миг ноздрите на Дий усетиха позната миризма. Той внезапно осъзна, че тази кола и шофьорът ѝ не са пратени от неговата компания. За миг си помисли дали да не се обърне и да побегне... но после осъзна, че няма къде да отиде.

— Благодаря — каза той учтиво и се мушна в затъмненото купе.

Вратата се затвори с меко пневматично изщракване. Миризмата в затвореното пространство бе достатъчна, за да му секне дъхът. Той остана да седи кротко и чу избумтяването, когато куфарът му бе прибран в багажника; секунди по-късно колата тихо и плавно се отдели от тротоара и потегли.

Магьосника постави чантата с лаптопа до себе си, а после се обърна да погледне към закачулената фигура, която знаеше, че седи в другия край на кожената седалка. Насила изписа върху лицето си една усмивка и се поклони леко.

— Госпожо, трябва да кажа, че съм изненадан — и щастлив, разбира се, — да ви видя тук.

Фигурата се размърда в сумрака и дрехата ѝ прошумоля. После осветлението в купето се включи и макар че миризмата бе предупредила Дий какво ще види, той трепна при ужасяващата гледка на огромна лъвска глава само на сантиметри от неговата. Светлината сияеше по страховитите резци и проблясваше по гъстите мустачки. Тъмната Древна Бастет надигна глава и впери в него огромните си жълти очи с отвесни зеници.

— Наистина започвам да не те харесвам, доктор Джон Дий — изръмжа тя.

Докторът се насили да се усмихне, после сведе поглед от острите зъби и избърса една невидима прашинка от ръкава си.

— Значи спадате към мнозинството; доста хора не ме харесват. Но което си е право, право си е — добави той нехайно, — аз също не харесвам много хора. Всъщност повечето хора. Само че, повярвайте ми, госпожо, аз съм изцяло предан на вашите интереси.

Лампите угаснаха и Бастет стана невидима в сумрака.

На Дий изведнъж му хрумна нещо и той попита:

— Мислех, че вашата непоносимост към желязото ви пречи да използвате съвременни удобства като коли.

— За разлика от някои други Древни, за мен желязото не е отровно. Мога да го търпя за кратки периоди от време. А и това возило в по-голямата си част се състои от въглеродни влакна.

Дий кимна сериозно, като си отбеляза информацията, че желязото не е отровно за всички Древни. Винаги бе предполагал, че именно откриването на желязото ги е изтласкало от този свят. Макар че той им служеше от четиристотин години, все още имаше много неща, които не знаеше за тях.

Колата забави ход и после спря. През потъмнените стъкла Дий едва успя да различи червения светофар. Изчака, докато светне зелено, и едва тогава намери сили да заговори пак.

— Мога ли да попитам какво съм сторил, за да ви разгневя? — промърмори той и остана доволен, че гласът му не трепна. Бастет бе Древна от Първото поколение и една от някогашните управници на Дану Талис. След потъването на острова, тя в продължение на поколения бе боготворена в Египет. Други страни и народи — от инките до китайците — също почитаха котките в памет на древните времена, когато тя бе крачила по човешкия свят.

Дий дочу шумолене на хартия и прелистване на страници и осъзна, че Древната чете в пълен мрак.

— Ти си истинско бедствие, доктор Дий. Надушвам как неприятностите се излъчват от теб, подобно на онази смехотворна серниста аура, която предпочиташ. — Разнесе се звук от бавно и методично късане на хартия. — Запознах се с досието ти. Не е особено вдъхновяващо четиво. Ти може и да си нашият главен агент на този свят, но аз лично бих те определила като крайно безполезен. Непрестанно си се провалял в задачата си да заловиш семейство Флаemel и си оставял след себе си диря от смърт и разрушения. Било ти е възложено да пазиш живота на Древните, но въпреки това преди три дена ти унищожи не едно, а три свързани помежду си Сенкоцарства. Последната ти авантюра в Париж беше на косъм да разкрие на човечите за нашето съществуване. Ти дори позволи на Нидхьог да вилнее по улиците.

— Ами всъщност това беше идея на Макиавели... — започна Магьосника.

— Много Древни поискаха да бъдеш унищожен — продължи Бастет с ниско ръмжене.

Тези думи накараха Дий да онемее от смайване.

— Но аз служа вярно на Тъмните древни. Правя го от векове — възрази той жално.

— Методите ти са груби, остарели — продължи коткоглавата Древна. — Виж Макиавели: той е като скалпел — изкусен и прецизен; а ти си като меч — груб и недолялан. Веднъж едва не изгори същия този град до основи. Твоите слуги избиха милион човеци в Ирландия. Сто и тридесет хиляди умряха в Токио. И въпреки тези човешки загуби, не успя да хванеш семейство Флаemel.

— Наредиха ми да ги заловя и да им взема Сборника, като използвам всички възможни средства — тросна се Дий. Гневът го правеше безразсъден. — Направих това, което трябваше, за да постигна целта си. А нека ти напомня, че преди три дни аз ви предадох „Книгата на Авраам Мага“.

— Но дори в това се провали — прошепна студено Бастет. — Сборника не беше цял, липсваха последните две страници. — Дишането на Древната се промени и в мрака Дий изведнъж усети нейния вонящ на месо дъх опасно близо до лицето си. — Магьоснико, ти се радваш на покровителството на един могъщ Древен — може би най-могъщия от всички ни — и това те е опазило жив досега — продължи Бастет. Огромните ѝ сияещи жълти очи

изникнаха в сумрака, а зениците им бяха станали тесни като прорези. — Когато другите поискаха да бъдеш наказан със смърт, господарят ти те защити. Но аз се чудя — и не съм сама — защо един Древен използва такъв калпав инструмент.

Последните й думи го смразиха.

— Как ме нарече? — успя да прошепне Дий най-накрая. Устата му бе пресъхнала и той усещаше езика си удебелен.

Очите на Бастет припламнаха.

— Калпав инструмент.

Дий не можеше да си поеме дъх. Опитва се да успокои препускащото си сърце. Бяха минали повече от четиристотин години, откакто чу за последен път тези две думи, но те бяха останали ясно врязани в паметта му. Никога не ги бе забравил. В много отношения те бяха оформили живота му.

Той извърна лице от зловонния дъх на Бастет, опря челото си в хладното стъкло и се втренчи навън в нощта, която прелиташе покрай тях на ивици светлина. В момента Дий пътуваше през сърцето на Лондон от 21-и век, но въпреки това, като затвореше очи и си спомнеше за последния път, когато се е чувствал по този начин, за последния път, когато бе чул тези думи, имаше чувството, че се е върнал в града на Хенри VIII.

Спомените, отдавна погребани, но никога забравени, го заляха като вълна и той разбра, че Древната не може да е използвала случайно тези две горчиви думи. Тя му показваше колко много знае за него.

Беше 23 април 1542 г., студен дъждовен ден в Лондон, и Джон Дий стоеше пред баща си, Роланд, в техния дом на Темз Стрийт. Дий беше петнадесетгодишен — и изглеждаше дори по-голям, — но в този момент се чувстваше, все едно е на десет. Беше стиснал ръцете си в юмруци зад гърба си и не можеше да помръдне, страхуваше се да проговори, бе притаил дъх, а сърцето му биеше толкова силно, че цялото му тяло се тресеше. Знаеше, че ако мръдне, ще се строполи или пък ще се въртне и ще избяга от стаята като дете, а ако заговори, ще загуби самообладание и ще се разплаче. Но не искаше да показва никаква слабост пред Роланд Дий. Над рамото на баща си Джон можеше да види през малкото прозорче с ромбоидни стъкла върха на лондонския „Тауър“, който се намираше наблизо. Стоеше неподвижен и мълчалив, докато баща му не спираше да мърмори.

Джон Дий винаги бе знаел, че е различен.

Беше единствено дете и още от ранна възраст стана ясно, че е надарен с необичайни способности по математика и чужди езици; можеше да чете и пише не само на английски, но също така и на латински и гръцки, а сам бе изучил френски и малко немски. Джон бе изцяло отдаден на майка си Джейн и тя винаги вземаше неговата страна срещу властния му баща. Окуражаван от майка си, Джон бе избрал да посещава колежа „Сейнт Джон“ в Кеймбридж. Беше мислил — по-скоро се бе надявал, — че баща му ще се зарадва, но Роланд Дий бе търговец на платове, който заемаше дребна длъжност при двора на Хенри и се страхуваше от твърде високата образованост. Беше виждал какво се случва с образованите хора в кралския двор: кралят се засягаше много лесно и провинилите се често свършваха в затвора или пък ги убиваха и лишаваша от земите и имуществото им. Джон знаеше, че баща му иска от него да поеме семейния бизнес, а за това не бе нужно голямо образование — стигаше му да може да чете и пише и да събира колонки с числа.

Само че Джон Дий искаше нещо повече.

В този априлски ден на 1542-а той най-сетне бе събрал кураж да каже на баща си, че отива в колеж, с или без неговото разрешение. Дядо му, Уилям Уайлд, се бе съгласил да плаща таксите и Дий се бе записал в колежа без знанието на баща си.

— И ако отидеш в това училище, после какво? — попита Роланд. Рошавата му брада бе настръхнала от ярост. — Ще ти напълнят главата с ненужни глупости. Ще си научиш твоите латински и гръцки, математика и философия, история и география, но каква полза ще донесе това на мен или на теб? Ти няма да спреш дотук. Ще търсиш още знание и това ще те отведе по някои тъмни пътища, момчето ми. Никога няма да се наситиш, защото никога няма да знаеш достатъчно.

— Приказвай каквото си искаш — успя да отговори петнадесетгодишният Джон. — Аз отивам.

— Значи ще станеш като нож, който го точат толкова често, че се затъпява: ще станеш калпав инструмент... а за какво ми е на мен калпав инструмент?

Доктор Джон Дий отвори очи и отново се загледа в улиците на съвременния Лондон.

След онзи ден той рядко говореше с баща си, дори когато старецът бе затворен в лондонския „Тауър“. Дий бе заминал за Чемсфорд, а после в новооснования колеж „Тринити“ и бързо си бе създад репутацията на един от най-гениалните мъже на своята епоха. Понякога си спомняше думите на баща си и осъзнаваше, че Роланд Дий е бил прав: стремежът му към знания бе неутолим и наистина го бе повел по някои много мрачни и опасни пътища. Накрая го бе отвел при Тъмните древни.

А някъде в дълбините на ума му, в онова тъмно тайно кътче, където бяха заровени най-болезнените спомени, се спотайваха тези две горчиви думи.

Калпав инструмент.

Каквото и да бе постигал — невероятните успехи, изумителните открития и невероятно точните предсказания, дори безсмъртието си и сътрудничеството със същества, които в продължение на поколения са били почитани като богове и митове, — тези две думи му се надсмиваха, защото той тайно се боеше, че баща му е бил прав и за това. Може би наистина беше калпав инструмент.

Дий прочисти гърлото си и отлепи чело от прозореца, изписа върху лицето си лукава усмивка и се обърна пак към тъмната вътрешност на колата.

— Не знаех, че имате досие за мен.

Кожата на седалката изскърца, когато Бастет промени позата си.

— Имаме досиета на всички безсмъртни и смъртни човеци, които се намират на наша служба. А твоето е по-голямо от всички останали, взети заедно.

— Поласкан съм.

— Няма за какво. Както казах, то е низ от провали.

— Разочарован съм, че гледаш на него по този начин — рече меко Дий. — За щастие, не отговарям пред теб, а пред по-висша инстанция — добави той, без да сваля усмивката от лицето си.

Бастет изфуча като котка, която са хванали за опашката.

— Но стига толкова любезности — продължи Магьосника, като потри енергично ръце. — Какво те води в Лондон? Мислех, че след нашето приключение в Мил Вали си се върнала в имението си в Бел Еър.

— По-рано днес с мен се свърза някой от миналото ми. — Гласът на Тъмната древна представляваше ниско, гневно бучене. — Някой, когото смятах за отдавна мъртъв; някой, с когото изобщо не исках да разговарям отново.

— Не съм сигурен какво общо има това с мен... — започна Магьосника.

— Беше Марс Ултор.

Дий се изпъна. Сега, когато очите му вече бяха свикнали със сумрака, той можеше смътно да различи черния силует на котешката глава на Бастет върху по-светлия правоъгълник на прозореца.

— Свърза се с мен за първи път от векове насам. Искаше да ти помогна.

Дий кимна. Когато по-рано напусна катакомбите, Древния още не бе отговорил на предложението му да върне близнаците в Париж и да принуди Софи да вдигне проклятието.

Изшумоля плат и котешката миризма на богинята се усили.

— Вярно ли е? — попита тя, приведена толкова близо до Дий, че той се отдръпна от зловонния ѝ дъх и се извърна, премигвайки с насълзени очи.

— Кое... — Той се закашля. — Кое дали е вярно?

— Можеш ли да го освободиш? Вещицата го прокле и няма да вдигне проклятието си.

Една от причините английският магьосник да оцелее в смъртоносния двор на кралица Елизабет и през следващите векове бе, че той никога не обещаваше нещо, което не може да изпълни, и не изричаше заплахата, която няма намерение да осъществи. Макар че в купето на колата бе тъмно, той знаеше, че това е без значение за коткоглавата Древна. Тя можеше с лекота да вижда в мрака.

— Вещицата прехвърли всичкото си знание и умения в момичето, Софи, което вече знаем, че е от легендарните близнаци. Самата Софи призна, че знае как да премахне магията, но когато Марс поиска — помоли я — да го направи, тя отказа. Аз само трябва да ѝ дам добра причина да не откаже следващия път. — Жестоките устни на Дий се извиха в усмивка. — Мога да бъда страшно убедителен.

Тъмната древна изсумтя.

— Май не се радваш много на това. Бих помислил, че ще си възхитена от възможността някой като Марс да се върне в редиците ви.

Древната се изсмя противно.

— Ти не знаеш нищо за Марс Ултор — Отмъстителя, нали?

Магьосника се забави малко, преди да отговори.

— Знам някои от митовете — призна той.

— Някога той бе герой; после се превърна в чудовище — рече бавно Бастет. — Природна стихия, неукротима, непредсказуема и невероятно смъртоносна.

— Изглежда, не го харесваш много.

— Да го харесвам? — повтори Бастет. — Аз го обичам. И точно защото го обичам, не искам да тръгне отново по света.

Объркан, Дий поклати глава.

— Аз бих си помислил, че ще се нуждаем от Марс в приближаващата битка.

— Неговият гняв вероятно ще опустоши този свят и всички съседни царства... а тогава или някой човешки герой, или някой воин Древен ще бъде принуден да го унищожи напълно. А докато е в катакомбите, поне знам къде се намира и знам, че е в безопасност.

Дий се опита да открие някакъв смисъл в чутото.

— Как можеш да твърдиш, че го обичаш, и въпреки това да искаш да е обречен на тази жива смърт?

По-скоро усети, отколкото чу свистенето на нокти, които профучаха във въздуха пред лицето му. Те пробиха с пукот кожената седалка и се разнесе съскане. Когато Древната заговори, гласът ѝ трепереше от чувства.

— През вековете човешките народи са наричали Марс с много имена. Аз го наричам Хор^[1]... и той е малкото ми братче.

Зашеметен, Дий се облегна в седалката.

— Но тогава защо Вещицата го е проклела? — попита той. — Ти намекваш, че това проклятие всъщност го предпазва.

— Защото тя го обичаше повече и от мен. Вещицата от Ен-дор е негова жена.

[1] Египетски бог, който понякога се свързва с войната. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Байтал.

Вълшебницата заотстъпва от съществото, което бе минало през паяжината. То явно бе спало в килията отзад. В последния миг преди появата му тя бе зърнала смътно движение, но не бе достатъчно бърза, за да избегне замахналите лапи. Един нащърбен нокът бе раздрал плътта ѝ и сега рамото и ръката ѝ пареха като изгорени. Пернел знаеше, че трябва час по-скоро да излезе отново на слънце и да промие раната. Побиваха я тръпки от мисълта що за гадости може да има под ноктите на байтала.

Зад вампира паяжината висеше разкъсана на парцали. Мънички зелени искрици играеха по нея и Вълшебницата се зачуди дали те не бяха събудили създанието. Върху ивиците още се виждаха части от образите на Никола, Джош и Шекспир.

А после второ същество пристъпи през висящите нишки паяжина.

Пернел забеляза, че двете създания си приличат толкова много, че биха могли да са близнаци. Лицата им бяха прекрасни, с фини и деликатни индийски черти, безупречна кожа и огромни влажни кафяви очи. Тя знаеше, че байталите обикновено държат черните си прилепови криле, увити около себе си, за да скриват съсухрените си сивокожи тела и ноктестите си крайници, до мига, в който нападнат.

Пернел заотстъпва заднишком по коридора, бавно отдалечавайки се от байталите, като отчаяно се мъчеше да си спомни какво знае за тях. Те бяха примитивни и звероподобни твари, създания на нощта и тъмнината, и подобно на много нощни представители на вампирския клан бяха чувствителни към светлина и не можеха да понасят слънцето.

Трябваше да стигне до стълбите зад себе си... но не смееше да се обърне и да побегне.

Де Аяла се появи пред двамата байтали, вдигна двете си ръце и се плъзна през създанията. Застена — протяжен, ужасяващ вой на крайно отчаяние и абсолютна самота, който отекваше във влажните камъни. Байталите не обърнаха внимание на призрака. Огромните им очи бяха вперени във Вълшебницата, леко разтворените им устни разкриваха идеално бели зъби, а по брадичките им се стичаше слюнка. Де Аяла изчезна, а после вратите над главите им започнаха да се тряскат и дрънчат с такава сила, че отгоре се посипа прах. Байталите изобщо не реагираха. Само продължиха да се промъкват напред.

— Мадам, не мога да ви помогна — каза отчаяно Де Аяла, като се появи до Вълшебницата. — Те сякаш знаят, че съм призрак и нямам сили да ги нараня.

— Изглеждат гладни — промърмори Пернел — и явно разбират, че не могат да те изядат. — Тя спря, щом забеляза, че зад вампирите дрипавите останки от паяжината са засияли в мътно трепкащо зелено. Зърна откъслечен образ на съпруга си, очертан от своята аура.

— Пернел.

Гласът на Никола представляваше едва доловим шепот. Край него се мярна някакво движение, а после аурата му запламтя толкова ярко, че мътно

зелено сияние бликна през останките от паяжината в коридора на Алкатраз.

Вълшебницата знаеше дузина магии, които можеха да поразят вампирите, но за да ги използва, трябваше да задейства аурата си... а това щеше да привлече сфинкса. Тя продължи да отстъпва. Веднъж да стигнеше до стълбите, щеше да се обърне и да се втурне нагоре с надеждата, че ще стигне до вратата, преди създанията да я повалят. Смяташе, че би могла да успее. Байталите бяха горски създания; ноктите им бяха предназначени за мека пръст и дървесна кора и тя бе видяла как се хлъзгат по каменния под. Свитите им криле също бяха неудобни и ги правеха тромави. Пернел направи още една крачка назад към светлия правоъгълник на вратата зад себе си. Вече усещаше топлината на слънцето върху гърба си и разбра, че е близо до стълбите.

Тогава сред ивиците висяща паяжина тя видя Софи и Джош, застанали от двете страни на съпруга ѝ. Близнаците сезираха съсредоточено в нея, сбърчили силно вежди. Аурата на Никола грееше в ярко изумрудено. От дясната му страна Софи бе разцъфнала в сребърно, а Джош отляво — в златно. Паяжината засия като фенер и освети целия коридор.

— Пернел.

При този звук и внезапната светлина двата байтала се обърнаха, фучейки като котки, и Пернел видя как съпругът ѝ протегна разперената си длан към нея. Светли искрици играеха по върховете на пръстите му... и в този миг тя разбра какво ще направи.

— Никола! Спри! Спри веднага! — изпищя тя.

Виещи се спирал и кръгове от пращяща сребърна, зелена и златна енергия се стрелнаха от разкъсаната паяжина. Отскачаха с искрене и съскане от стените и тавана, а после се събраха около нозете на Пернел, образувайки локва от светлина, която постепенно попи в камъните. Вълшебницата ахна, когато топла вълна от енергия потече нагоре по краката ѝ, мина през гърдите ѝ и избухна в главата ѝ. Образи затанцуваха по крайчеца на съзнанието ѝ; мисли и спомени, които не бяха нейни.

Айфеловата кула, пламнала в светлини...

Нидхьог, препускащ по улиците...

Валкирии в бяла броня...

Същите жени, затворени в лед...

Гаргойли, пълзящи надолу по „Нотр Дам“...

Приближаването на злоещите закачулени зли духове...

Неканена, аурата оживя с трептене около тялото ѝ — ледено бяла и студена, а косата ѝ се разстла зад нея като тъмен плащ.

— Никола — изкрещя Пернел, докато паяжината почерняваше и се разпадаше на прах, а аурата ѝ угасваше. — Ти ме уби!

В този миг, отеквайки през самите камъни на Алкатраз, се разнесе ужасяващият рев на сфинкса.

Дори байталите се обърнаха и побягнаха.

ГЛАВА 23

Сфинксът се появи в края на коридора сред вихрушка от пляскащи криле, носейки със себе си смрад. Огромните му лъвски лапи дращеха по пода. Създанието се сниши, прилепи корем към земята, разпери орловите си криле и изпищя победоносно на език, по-стар от първия египетски фараон.

— Ти си моя, Вълшебнице. Ще пирувам със спомените ти, а после ще изям костите ти. — Сфинксът имаше глава на красива жена, но очите му бяха с котешки зеници, а езикът, който се размахваше във въздуха, бе дълъг, черен и раздвоен. Създанието затвори очи, отметна глава назад и си пое дълбок треперлив дъх. — Но какво е това... какво е това? — Езикът му се стрелна напред, вкусвайки въздуха. Сфинксът направи няколко крачки по коридора, трачайки с нокти по камъните. — Как е възможно? Ти си могъща... наистина могъща... прекалено могъща. — А после той спря и съвършеното му лице се сгърчи в грозна гримаса. — И силна. — Гласът му заглъхна. — По-силна, отколкото би трябвало.

Пернел наполовина се бе обърнала, за да побегне към стълбите, но внезапно спря и се завъртя пак с лице към сфинкса. Ъгълчетата на очите ѝ се набръчкаха и устните ѝ се извиха в съвсем лека усмивка, от което лицето ѝ придоби жесток вид. Тя вдигна ръка, за да я разгледа по-добре, и се втренчи удивено в нея, когато около пръстите ѝ се образува нещо като стъклена ръкавица, която после се разпротря и върху дланта ѝ. Стъклото от прозрачно стана мътно, а после непроницаемо.

— Ама разбира се — прошепна тя. После се изсмя високо и гръмкият звук отекна в стените. — Благодаря ти, Никола; благодаря ви, Софи и Джош! — извика тя.

Усмивката на жената уплаши сфинкса, но смехът ѝ го ужаси. Създанието направи колеблива крачка напред, после се дръпна обратно. Въпреки страховитата си външност и ужасната си репутация, сфинксът беше страхливец. Бе израсъл във времена на чудовища и именно страхът и малодушието го бяха опазили жив през хилядолетията.

Вълшебницата се обърна срещу него и събра длани, допирайки пръстите си един в друг. Изведнъж аурата ѝ пламна в бяло и погълна всички цветове в коридора, а после запраща около нея в предпазен овал от силно отразяващи огледални кристали. Всяка ронеща се тухла, всяка ръждясала тръба, нашареният с плесен таван, разкъсаните паяжини и разпадащите се метални пръти на вратите на килиите се очертах в най-ясни детайли. Дълги ъгловати сенки се протегнаха по коридора към сфинкса, макар че самата Пернел не хвърляше сянка.

Жената протегна дясната си ръка. Кълбо от бяла светлина, което изглеждаше почти като снежна топка, излетя от дланта ѝ и подскочи по пода веднъж, втори път, а после подскочи пак и се търкулна, за да спре между мръсните лапи на сфинкса.

— И какво трябва да правя с това? — изръмжа създанието. — Да го взема с уста и да ти го донеса ли?

Усмивката на Пернел бе ужасяваща, а косата ѝ се надигна в тъмен облак зад нея.

Кълбото започна да расте. Въртеше се и върху него се трупаха слоеве от блестящи ледени кристали. Температурата на въздуха рязко спадна и дъхът на сфинкса започна да образува бели облачета.

Сфинксът бе създание на пустинята. Целия си дълъг живот бе прекарал в суха жега, под палещото слънце. Разбира се, през седмиците, откакто получи задачата да пази Алкатраз, бе привикнал към студа на острова затвор, към хапещата влага на кълбящата се в залива мъгла, към жилещия дъжд и пронизителния вятър. Но никога не бе усещал такъв мраз като сега. Беше толкова силен, че направо пареше. Безброй ситни кристалчета изригнаха от сияещото кълбо и заблещукаха върху тялото на сфинкса като огнени искрици. Снежинка, не по-голяма от прашинка, кацна върху езика му: той се почувства, все едно е лапнал горещ въглен. А кълбото продължаваше да расте.

Пернел направи крачка към него.

— Би трябвало да ти благодаря.

Сфинксът отстъпи.

— Ако бях побягнала, ти щеше да ме настигнеш. Но когато ми напомни, че съм по-могъща отпреди, осъзнах какъв дар са ми направили моят съпруг и близнаците.

Сфинксът нададе пронизителен писък като дива котка, когато леденият въздух зажали човешкото му лице.

— Силата ти няма да изтрае дълго. Ще я изсмуча.

— Ще се опиташ — каза Пернел тихо, почти нежно. — Но за да го направиш, трябва да се съсредоточиш върху мен. А аз поне винаги съм намирала, че е много трудно да се съсредоточа, когато е студено. — Тя пак се усмихна.

— Аурата ти ще отслабне. — Острите като игли зъби на сфинкса започнаха да тракат. По стената се образуваше тънка ледена кора.

— Вярно е. Разполагам с минута, а може би и по-малко, преди аурата ми да отслабне до нормалното си ниво. Но това време ми е достатъчно.

— Достатъчно? — Създанието потрепери. Вече гърдите и краката му бяха покрити със скреж, бледите му бузи бяха почервенели, а устните му — посинели.

— Достатъчно, за да направя това!

Снежната топка вече беше с размерите на голяма тиква. Сфинксът замахна към нея с огромната си лъвска лапа и разсече замръзналите кристали. Когато дръпна лапата си обратно, кожата и ноктите му бяха изгорени до черно от силния студ.

— На тази магия ме научи един шаман от Алеутските острови^[1] — рече Пернел, като тръгна към сфинкса.

— Създанието веднага се опита да отстъпи, но подът бе хлъзгав, покрит с пукащ лед, така че краката му загубиха опора и то се сгромоляса на земята. — Алеутите са майстори на снежната и ледената магия. Съществуват различни видове сняг — каза Вълшебницата. — Мек...

Меки като перце снежинки се надигнаха от въртящата се топка и се понесоха около сфинкса, като кацаха със съскане върху кожата му, парваха го и се стопяваха, в мига щом го докоснат.

— Твърд...

Остри и твърди като камък ледени късчета излетяха от топката и зажиха ловешкото лице на сфинкса.

— Освен това има и виелици.

Топката избухна. Гъст сняг зашиба създанието и покри гърдите и лицето му. То се закашля, когато ледените кристали влязоха в устата му. Опитва се да отстъпи, дращейки с лапи, но вече целият коридор бе покрит с лед. Надигна криле, но те бяха натежали от дебелия слой скреж и едва се движеха.

— И, разбира се, градушка...

Късчета лед колкото грахово зърно заудряха древното създание. Снежни топчета и парчета град отскачаха от въртящата се топка и пробиваха мънички дупки в крилете му.

С вой сфинксът се обърна и побягна.

Ледената буря го последва, парчетата град подскачаха и звънтяха по пода, разбиваха се в тавана, дрънчаха по металните врати на килиите. Двусантиметров леден слой покри целия коридор, металните пръти се чупеха от силния студ, тухлите се разпадаха на прах и големи части от тавана рухваха под тежестта на леда.

Сфинксът почти бе стигнал до края на коридора, когато таванът се срути върху него, затрупвайки го под тонове камък и метал. А после пукащият лед покри всичко, запечатвайки отломките под близо половин метър твърда като желязо ледена покривка.

Пернел се олюля и аурата ѝ угасна.

— Браво, мадам — прошепна призракът Хуан Мануел де Аяла, изниквайки от сумрака.

Вълшебницата се подпря на стената, дишайки тежко. Трепереше от изтощение, ставите я боляха, а мускулите ѝ се бяха схванали от положените усилия.

— Уби ли го?

— Едва ли — каза уморено Пернел. — Забавих го, раздразних го, уплаших го. Опасявам се, че е нужно нещо повече от това, за да убиеш сфинкс. — Тя се обърна и бавно се изкачи по стълбите, като се подпираше на стената.

— Снегът и ледът бяха впечатляващи — каза Де Аяла, като се плъзгаше заднишком по стълбите, за да може да се възхищава на плътната преграда от лед в края на коридора.

— Щях да опитам нещо друго, но по някаква причина имах видение на две жени-воини, запечатани в лед; приличаха на валкирии...

— Спомен? — предположи Де Аяла.

— Не и мой, във всеки случай — прошепна Пернел, после въздъхна облекчено, щом излезе под прелестното утринно слънце. Използвайки последните остатъци от аурата си, тя почисти своите рани, като прокара пръсти по тях. После затвори очи и вдигна лице към светлината. — Мисля, че бяха спомените на Софи — каза тя с почуда. После млъкна, щом една внезапна мисъл я смрази. — Валкириите и Нидхьог отново са излезли по света — рече изненадано Вълшебницата. Инстинктивно се обърна на изток и отвори очи. Какво ставаше с Никола и децата? В колко голяма опасност се намираха?

[1] Редица острови в Аляска, населени от ескимоси. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

— Алхимико — извика отчаяно Паламед, — ти погуби всички ни!

Фламел седеше прегърбен пред унищожените екрани. Кожата му бе с цвят на пожълтял пергамент, около очите му имаше нови бръчки, а тези по челото му бяха станали по-дълбоки. Когато се обърна да погледне Сарацинския рицар, очите му бяха изцъклени и нефокусирани, а бялото им имаше зеленикав оттенък.

— Казах ти да не използваш аурата си — изръмжа Паламед. — Предупредих те. — Той се завъртя към Шекспир. — Пригответи се за битка. Вдигни накрак пазачите. — Барда кимна и излезе забързано. Червенооките кучета, които се бяха смълчали, го заобиколиха в защитна формация. Ризницата на рицаря се появи около едрата му фигура — отначало като призрачни очертания, после се уплътни. — Какво ти казах, Алхимико? Смъртта и разрушението те следват по петите. Колцина ще умрат тази нощ заради теб? — изкрещя той, преди да изхвъркне през вратата.

Джош премигна, за да прогони плуващите пред очите му черни петна. Видя, че сестра му се олюлява и я хвана за ръката.

— Изтощен съм — каза той.

Софи кимна в знак на съгласие.

— Аз също.

— Направо усещах как енергията минава през тялото ми и се стича по ръката ми — рече той удивено. Погледна към върховете на пръстите си. Кожата там бе почервеняла и се издуваше в пришки. Той отведе близначката си до един стол и я сложи да седне, после коленичи пред нея. — Как се чувстваш?

— Изцедена — измънка Софи и Джош забеляза, че очите ѝ все още представляват плоски огледални сребърни дискове. Бе смутен да види в тях собственото си разкривено отражение. Промяната бе почти незначителна, но придаваше на лицето ѝ зловещ и почти нечовешки вид. Докато я гледаше, сребърното постепенно избледня и нормалният син цвят на очите ѝ се върна. — Пернел? — попита Софи, но устата ѝ бе пресъхнала и думите излизаха завалено. — Какво стана с нея? — прошепна тя дрезгаво, а после добави: — Имам нужда от малко вода.

Джош тъкмо се изправяше, когато Шекспир изникна до него с две чаши, пълни с течност с цвят на кал.

— Изпийте това.

Джош взе чашите, но преди да подаде едната на сестра си, отпи предпазливо от нея. Направи физиономия.

— Сладко е на вкус. Какво има вътре?

— Само вода. Позволих си да добавя и по лъжичка натурален мед — каза безсмъртният. — Вие току-що използвахте много калории и изгорихте голяма част от естествените запаси на захари и соли в телата си. Ще трябва да ги възстановите възможно най-бързо. — Той се усмихна криво, показвайки развалените си зъби. — Смятайте, че това е цената на магията. — Шекспир постави на масата пред Алхимика трета чаша, в която плуваше кафяв мед. — Ти също, Никола — каза той нежно. — Пий бързо. Имаме много работа за

вършени. — После се обърна и излезе забързано в нощта.

Софи и Джош наблюдаваха как Никола вдигна чашата към устните си и отпи от лепкавата течност. Дясната му ръка трепереше и той я хвана с лявата. Видя, че го гледат и опита да се усмихне, но се получи по-скоро гримаса на болка.

— Благодаря ви — прошепна той с дрезгав глас. — Вие я спасихте.

— Пернел — повтори Софи. — Какво стана?

Никола поклати глава.

— Не знам — призна той.

— Онези същества... — започна Джош.

— Байтали — рече Никола.

— И нещо, което приличаше на призрак — добави Софи.

Никола допи водата и остави чашата, като потрепери.

— Всъщност това ми дава основание да се надявам — каза той и този път усмивката му бе искрена. — Пернел е седма дъщеря на седма дъщеря. Може да общува със сенките на мъртвите; те не я плашат. Алкатраз е остров на призраците, а те най-често са безобидни.

— Най-често? — обади се Джош.

— Най-често — съгласи се Никола. — Но никой не може да нарани моята Пернел — добави той уверено.

— Мислиш ли, че нещо ѝ се е случило? — попита Софи точно когато Джош отваряше уста да зададе същия въпрос.

Настъпи пауза, после Фламел отговори.

— Едва ли. Видяхме аурата ѝ да пламти. Подсилена от нашите аури — особено от вашите, — за кратко време тя ще е особено могъща.

— Но какво имаше предвид тя, като каза, че си я убил? — попита Софи, вече с по-укрепнал глас.

— Не знам — промълви той тихо. — Но в едно съм сигурен: ако нещо се бе случило с нея, щях да разбера. Щях да го почувствам. — Изправи се бавно и сковано на крака, опрял ръце отзад на кръста си. Огледа празната барака и кимна към раниците на близнаците. — Вземайте си нещата; трябва да се махаме оттук.

— И къде ще отидем? — попита Джош.

— Където и да е, само да сме далеч от това място — рече Никола. — Обединените ни аури сигурно са подействали като маяк. Бас държа, че всеки Древен, Потомък и безсмъртен в Лондон в момента се е запътил насам. Ето защо Паламед се разстрои толкова.

Софи се изправи. Джош протегна ръка да задържи сестра си, но тя поклати глава.

— Мислех, че ще останеш и ще се биеш — каза тя на Никола. — Това е, което искаше от теб Пернел, а нали Шекспир и Паламед също казаха, че трябва да постъпим така?

Фламел се спусна по стълбите и изчака близнаците да се присъединят към него в хладния нощен въздух отвън, преди да отговори. Той погледна към Джош.

— А ти как мислиш? Да останем и да се бием, или да бягаме?

Джош го погледна смаяно.

— Питаш мен? Защо?

— Ти си нашият тактик, вдъхновен от самия Марс. Ако някой знае какво да прави в битка, това си ти. И както ми напомни Пернел, вие сте легендарните близнаци и сте наистина могъщи. Така че, кажи ми, Джош,

какво да правим?

Джош тъкмо щеше да възрази, че няма никаква представа... но още докато клатеше глава, изведнъж разбра отговора.

— След като не съм наясно какво идва срещу нас, не мога да кажа. — Той се огледа. — От една страна, се намираме на сигурно място, в умно проектирана и защитена с капани крепост. Знаем, че около замъка има предпазна зона и че къщите там се обитават от същества, верни на рицаря. Сигурен съм, че Шекспир и Паламед разполагат и с други средства за отбрана. Но ако останем да се бием, ще се окажем заседнали тук и тъй като това е страната на Дий, той ще има време да докара подкрепления и да ни приклепи напълно. — Погледна към сестра си. — Аз казвам да бягаме. Когато се бием, трябва да е при наши условия.

— Добре казано. — Алхимика кимна. — Съгласен съм. Сега ще избягаме, за да можем да се бием друг ден.

Паламед се появи от мрака, носейки със себе си аромат на карамфил. Вече бе напълно преобразен в Сарацинския рицар, който някога се бе сражавал редом с крал Артур. От главата до петите го покриваше гладка черна метална броня, облечена върху черна ризница. Качулка от метални брънки предпазваше главата и врата му и се спускаше по раменете. Над нея имаше гладък метален шлем с дълъг предпазител за носа. На кръста му висеше закривен шамшир^[1], а на гърба му бе привързан широк двуостър меч.

Мъжът и без това си беше едър, а в бронята изглеждаше направо чудовищен. Преди да успее да заговори, се появи забързан Шекспир, следван от пет от червенооките кучета.

— Колко зле са нещата? — попита Паламед.

— Доста зле — промърмори Шекспир. — Преди малко няколко души — предимно безсмъртни и няколко човеци — ловци на глави — навлязоха в улиците, охранявани от ларвите и лемуриите. Не стигнаха далеч. — Аурата на Шекспир пропукваше в мътно жълто и във въздуха се усещаше миризмата на лимон. Върху оцапания работен комбинезон на безсмъртния се образува комплект съвременна полицейска броня. Той държеше хлабаво в лявата си ръка боздуган с верига, а покритата с шипове глава на боздугана се влачеше в калта. Едно от кучетата я облиза с раздвоения си език. — Ларвите и лемуриите са първата ни отбранителна линия — продължи той, местейки поглед от Алхимика към близнаците. — Верни са, но не са твърде умни. А и щом се нахранят, ще заспят. Нападателят ще стигнат до стените преди полунощ.

— Замъкът ще издържи — рече уверено Паламед.

— Никой замък не е напълно непревземаем — рече простичко Джош, а после млъкна, щом от мрака изникна една огромна червеноока фигура. Всички се обърнаха да проследят погледа му. Това беше най-едрото куче. Козината му бе сплъстена от кал, а на гърба му, опасно близо до гръбнака, имаше дълбока порезна рана.

— Гавраил! — извика Шекспир.

Само за миг, между две крачки, кучето се преобрази. Мускулите му заиграха, кокалите запукаха и затрещяха и то се изправи на задните си крака, шията му се скъси, а чертите на лицето и линията на челюстта му се разместиха. Кучето се превърна в млад мъж със сиво-кафеникава коса, който имаше почти човешки вид. Лилаво-сини татуировки се виеха по бузите му, спускаха се по врата му и се разстилаха по голата му гръд. Беше бос и носеше само грубо изтъкани вълнени панталони в червено-черно каре. Кървавочервените му очи надничаха изпод криво подрязан бретон.

— Гавраил, ти си ранен — рече Барда.

— Драскотина — отвърна човекът-куче. — Нищо повече. А създаването, което ми направи това, никога вече няма да прави нищо. — Той говореше с напевен акцент, който Софи разпозна като уелски.

Едно по едно кучетата около Шекспир придобиха човешка форма.

— Вие Торк Алта ли сте? — попита Джош, като си спомни създанията, пазили Царството на сенките на Хеката.

— Те са ни роднини — рече Гавраил. — Ние сме Торк Мадра.

— Хрътките на Гавраил^[2] — рече Софи, чиито очи проблясваха в сребърно.

Гавраил се обърна и погледна момичето, а раздвоеният му език се стрелна да опита въздуха, подобно на змийски.

— Отдавна не са ни наричали с това име. — Езикът се показва отново. — Но ти не си изцяло човек, нали, Софи Нюман? Ти си Лунната близначка и си твърде, твърде млада, за да носиш мъдростта на вековете в себе си. Воняш ми на онази противна Вещица от Ендор — рече той презрително и се извърна, а носът му потрепна с отвращение.

— Хей, не можеш да говориш така на... — започна Джош, но Софи го сграбчи за ръката и го издърпа назад.

Гавраил пренебрегна това избухване и се обърна към Паламед.

— Ларвите и лемуриите са сразени.

— Толкова бързо! — извика Сарацинския рицар. Двамата с Шекспир бяха видимо потресени. — Но не всичките, нали?

— Всичките. Вече ги няма.

— Бяха почти пет хиляди... — започна Шекспир.

— Дий е тук — каза Гавраил, а гласът му звучеше като тихо ръмжене. — А също и Бастет. — Той размърда рамене и направи гримаса, когато раната на гърба му се отвори.

— Обаче има и още нещо, нали? — обади се уморено Фламел. — Последователите на Тъмните древни и агентите на Дий в града са долнопробно сборище от враждуващи фракции, които по-скоро биха се счепкали помежду си, отколкото да тръгнат заедно на бой. За да бъдат избити ларвите и лемуриите, е нужна добре обучена и организирана армия, подчинена на един водач.

Гавраил наведе леко глава.

— Ловът е излязъл.

— О, не. — Паламед си пое дълбок, накъсан дъх и смъкна големия меч от гърба си.

— А също и господарят им — добави мрачно Гавраил.

Джош погледна към сестра си, чудейки се дали тя знае за какво говори Торк Мадра. Очите ѝ се бяха превърнали в плоски сребърни дискове и върху лицето ѝ имаше изражение не на страх, а почти на страхопочитание.

— Кернунос^[3] се е появил отново — каза Гавраил с нотка на върховен ужас в гласа. А после, една по една, всички хрътки отметнаха глави и завиха жално.

— Рогатият бог — прошепна Софи и се разтрепери. — Господарят на Дивия лов^[4].

— Той Древен ли е? — попита Джош.

— Архонт.

[1] Тънка и извита персийска сабя. — Б.пр. ↑

[2] Огромни кучета на отвъдния свят. Произлизат от келтски мит, но са навлезли в християнството, където се смята, че са предвождани от архангел Гавраил — оттам идва и името им. — Б.пр. ↑

[3] Келтски бог, който се свързва с мъжките рогати животни, плодородието и подземния свят. — Б.пр. ↑

[4] Според средновековен европейски мит Дивия лов представлява група призрачни ездачи, придружени от кучета, които препускат по небето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

— Казаха ми, че тази Пернел била уловена в капан, слаба и беззащитна — произнесе твърдо Били Хлапето в тесния блутуут микрофон, който минаваше покрай небръснатата му челюст. — Това просто не е вярно. — През зацапаното с буболечки предно стъкло на форда можеше ясно да види Алкатраз от другата страна на залива. — И мисля, че имаме проблем. Голям проблем.

На другия край на света Николо Макиавели слушаше внимателно гласа, носещ се от високоговорителя на телефона, докато подреждаше куфара си. Не помнеше кога за последен път сам си е стягал багажа. За това винаги се бе грижил Дагон.

— И защо ми се обаждаш? — попита той. Постави в куфара трети чифт ръчно изработени обувки, после реши, че два чифта са достатъчни, и го извади.

— Ще бъда откровен — каза неохотно Били. — Не мислех, че ще имам нужда от теб. Бях сигурен, че ще успея сам да се справя с жената.

— Това е грешка, за която мнозина са платили с живота си — промърмори Макиавели на италиански; после мина отново на английски. — И какво те накара да размислиш?

— Преди няколко минути на Алкатраз се случи нещо. Нещо странно... нещо могъщо.

— Откъде знаеш? Ти не си на острова.

Италианецът ясно долови страхопочитанието в гласа на американския безсмъртен.

— Усетих го... от пет километра!

Макиавели се изправи.

— Кога? Кога точно? — попита той, като погледна часовника си. Прекоси стаята, отвори лаптопа и прекара показалеца си по четеца на пръстови отпечатащи, за да го включи. Беше получил дужина зашифровани съобщения от шпионите си в Лондон, които докладваха, че се е случило нещо необикновено. Имейлите бяха пристигнали в 8:45 вечерта, преди малко повече от четвърт час.

— Преди петнадесет минути — каза Били.

— Кажи ми точно какво стана — рече Макиавели. Натисна един бутон от страни на телефона си, с който се включваше запис на разговора.

Били Хлапето излезе от колата и вдигна един очукан зелен военен бинокъл към тъмносините си очи. Беше паркирал колата близо до моста „Голдън Гейт“; вдясно пред него далечният остров бе огрян от слънцето под безоблачното небе и изглеждаше спокоен и мирен, но той знаеше, че този вид е измамен. Намръщи се, опитвайки да си припомни точно какво бе станало.

— Беше... беше все едно пламна някаква аура — обясни той. — Само че мощна, много по-мощна от всяка, която съм виждал през живота си.

Гласът на Макиавели се чуваше изненадващо ясно по презокеанската линия.

— Мощна аура...

— Много мощна.

— Имаше ли миризма?

Били се поколеба и пое инстинктивно въздух, но подуши само неизменния морски мирис на сол, примесен с горчивия дъх на замърсяване. Поклати глава, после осъзна, че Макиавели не може да го види, и каза:

— И да е имало, не си спомням. Не, сигурен съм, че нямаше.

— Какво точно усети?

— Беше студено, ужасно студено. И разпали моята собствена аура. За няколко минути няха никакъв контрол. — Гласът на Били потрепери леко. — Помислих, че ще изгоря.

— Нещо друго? — попита Макиавели, като запази гласа си спокоен, защото искаше американецът да се съсредоточи. Всеки безсмъртен знаеше, че неконтролираната аура може да погълне изцяло човешкото тяло, което обгръща; процесът бе известен като „спонтанно човешко възпламеняване“. — Кажи ми.

— Имах късмет, че колата ми беше паркирана, когато това се случи; ако шофирах, щях да я блъсна. Бях напълно ослепял и оглушал. Не можех да чуя дори биенето на собственото си сърце. А когато слухът ми се върна, сякаш всяко куче в града виеше. Птиците също крещяха.

— Може би сфинксът е убил Вълшебницата — промърмори италианецът и Били се намръщи, когато чувствителните му уши доловиха нещо като нотка на съжаление в гласа на мъжа. — Доколкото разбрах, било му е дадено разрешение да го стори.

— И аз така си помислих — рече Били. — Имам ясновидска купа. Изработка на анасази, много рядка и мощна.

— Казвали са ми, че те са най-добрите — съгласи се Макиавели.

— Когато овладях отново аурата си, веднага се опитах да видя острова. Зърнах нещичко, само бегъл образ на Вълшебницата, застанала пред някаква стена в двора за разходки. Наслаждаваше се на слънцето и беше изключително спокойна. А после — макар да знам, че това е невъзможно, — тя отвори очи, вдигна глава нагоре... и заклевам се, че ме видя.

— Нищо чудно и да е възможно — промърмори Макиавели. — Никой не знае докъде стигат силите на Вълшебницата.

— Течността в ясновидската ми купа замръзна в плътна буца лед. — Хлапето погледна надолу към седалката до себе си, където парчетата от древната купа лежаха увити в сутрешния вестник. — Тя се пръсна — каза той с нотка на отчаяние в гласа. — Отдавна имах тази купа. — После гласът му укрепна. — Вълшебницата е жива, обаче не усещам сфинкса. Мисля, че Пернел го е убила — каза той със страхопочитание.

— Това също е възможно — рече бавно Макиавели. — Но не е много вероятно. Да не бързаме със заключенията. Единственото, което знаем със сигурност, е, че Вълшебницата още е жива.

Хлапето си пое дълбоко дъх.

— Мислех, че мога да се справя сам с Пернел Флаemel; сега знам, че не мога. Ако разполагаш с някакви по-специални европейски магии или заклинания, време е да ги донесеш. — Били Хлапето се изсмя, но в този звук нямаше нищо весело. — Ще имаме само една възможност да убием тази вълшебница; ако се провалим, няма да напуснем Скалата живи.

Николо Макиавели усети, че кима в знак на съгласие. Зачуди се дали американецът знае, че Мориган също е изчезнала. Но това, което Хлапето не би могло да знае, бе, че точно в момента, когато онази аура бе запулсирала на острова, подобна енергия бе оживяла и в Северен Лондон. Макиавели бързо

прегледа получените имейли; всички те докладваха за пламването на нещо, което би трябвало да представлява много мощна аура.

„... по-мощна от всяка, която съм виждал досега...“

„... сравнима с аурата на Древен...“

„... доклади за спонтанно възпламеняване на аури в «Хампстед Хийт»^[1], на Камдън Роуд и в гробището «Хайгейт»...“

Интересно беше, че два имейла докладваха за характерен аромат на мента.

Подписът на Фламел.

Макиавели поклати глава с възхищение. Изглежда, Алхимика се бе свързал с Пернел. Ясновидството бе относително проста работа и макар че действаше най-добре на къси разстояния, все пак семейство Фламел се бяха оженили през 1350-а и бяха живели заедно над 650 години. Връзката между тях бе много силна и изглеждаше нормално да могат да се свържат един с друг през хиляди километри разстояние. Но ясновидството не би трябвало да задейства аурите на Фламел и Пернел по толкова драматичен начин. Освен ако... освен ако Пернел не се е намирала в опасност и Алхимика е подсилит нейната аура със своята. Макиавели се намръщи. Обаче Никола отслабваше; подобно действие би следвало — и щеше — да го убие.

Близнаците!

Николо Макиавели поклати глава с отвращение. Май от старост умът му започваше да работи бавно, помисли си той. Това трябваше да е свързано с близнаците. Беше ги видял да действат заедно при „Нотр Дам“, за да победят гаргойлите. Сигурно те бяха дали на Фламел част от силата си, а той на свой ред някак бе успял да се свърже с Алкатраз и Пернел. Ето защо характерният аромат на аурата бе толкова силен.

— Защо реши да се обадиш точно на мен? — запита на глас Макиавели.

— Ти не беше първият, на когото позвъних — призна Хлапе-то. — Но не мога да се свържа с господаря си. Помислих, че трябва да те предупредя... а и се надявах, че може би знаеш някакъв начин да надвием тази Пернел Фламел. Срещал ли си я някога?

— Да. — Макиавели се усмихна горчиво, докато си спомняше. — Само веднъж. Много отдавна: през 1669 година. Дий беше изгубил следите на семейство Фламел след Големия лондонски пожар и те бяха избягали на Европейския континент. Аз се намирах на почивка в Сицилия, когато съвсем случайно ги забелязах. Никола беше болен, повален от хранително натравяне, и аз уредих местният лекар да добави малко сънотворно към лекарството му. С цялата си надменност помислих, че мога да се справя първо с Пернел, а после да се заловя с Алхимика. — Италианецът вдигна лявата си ръка към светлината. Върху нея още личеше фина мрежа от белези, а по раменете и гърба му имаше и други. — Бихме се цял ден — нейното вълшебство срещу моята магия и алхимия... — Гласът му се провлачи и заглъхна.

— И какво стана? — попита накрая Били.

— Енергиите, които освободихме, предизвикаха изригване на вулкана Етна. Едва не загинах на острова в онзи ден.

Били Хлапето свали бинокъла, после обърна гръб на залива и приседна на една ниска каменна стена. Втрънчи се в износените си каубойски ботуши; кожата бе орфана и разкъсана, на места протрита почти до дупки. Беше време да си купи нови, но това означаваше да предприеме пътуване до един познат общар в Ню Мексико, който все още изработваше ботуши и обувки по стария метод. Били имаше някои приятели в Албъкърки и Лас Крусес, други в

Силвър Сити, където бе отраснал, и във Форт Съмнър, където го бе застрелял Пат Гарет.

— Бих могъл да събера банда — рече той бавно. Очакваше италианецът да възрази и бе изненадан, когато не чу нищо в отговор. — Ще бъде също като в старите времена. Познавам няколко безсмъртни, които са ни верни — някой и друг каубой, един испански конкистадор и двама велики воители на апахите. Може би, ако нападнем острова заедно...

— Идеята е добра, но така вероятно ще обречеш приятелите си на смърт — каза Макиавели. — Има и друг начин. — Линията пропука. — На острова има армия — армия от чудовища. Мисля, че вместо да нападаме Пернел, трябва просто да събудим дремещите зверове. Много от тях са спали омагьосан сън в продължение на месец или повече; ще бъдат гладни... и ще тръгнат да търсят най-близкото топлокръвно ястие: мадам Пернел.

Били Хлапето кимна, а после го прониза една мисъл.

— Хей, а ние няма ли също да сме на острова?

— Повярвай ми — рече Макиавели, — след като събудим спящата армия, няма да се мотаем наоколо. Е, ще се видим утре в дванадесет и половина по обяд местно време, когато каца самолетът ми. Ако всичко върви по план, Пернел няма да доживее до края на деня.

[1] Парк в Лондон. — Б.пр ↑

ГЛАВА 26

Доктор Джон Дий беше ужасен.

До него Бастет си пое рязко дъх и потрепери, и Дий осъзна, че тя също е уплашена. Това го ужаси още повече.

И по-рано Дий бе изпитвал страх и винаги го бе приемал с радост. Страхът го опазваше жив, караше го да бяга, когато другите оставаха, биеха се и умираха. Но това сега не бе обикновен ужас: беше нещо отвратително, което проникваше до костите, преобръщаше стомаха му, предизвикваше тръпки по тялото му и го обливаше в ледена пот. Хладната аналитична част на ума му разбираше, че това не е рационален страх; беше нещо по-силно, първично и древно — ужас, стаен дълбоко в лимбичната система^[1], най-старата част от човешкия мозък. Това бе първобитен страх.

През дългия си живот Дий се бе срещал с някои от най-отвратителните Древни — страховити създания, които не бяха дори смъртно човекоподобни. Изследванията и пътешествията му го бяха отвеждали в някои от най-мрачните Сенкоцарства — места, където кошмарни създания се носеха в изумрудени небеса или ужасни твари с пипала се гърчеха в кървавочервени морета. Но никога не бе толкова уплашен. Черни петна танцуваха в периферното му зрение и той осъзна, че диша толкова учестено, че чак се задъхва. Отчаяно се опита да успокои дишането си и се съсредоточи върху причината за своя страх — създанието, крачещо по средата на празната улица в Северен Лондон.

Повечето улични лампи бяха тъмни, а тези, които светеха, обливаха фигурата в мъртвешко сияние, нашарвайки я с жълто-черни петна. Тя бе висока близо два метра и половина, имаше огромни ръце, а краката ѝ завършваха с кози копита. От двете страни на черепа ѝ стърчаха гигантски еленови рога с по шест разклонения, които добавяха още поне метър и половина към ръста ѝ. Създанието бе увито в най-разнообразни кожи от отдавна измрели животни и на Дий му бе трудно да каже къде свършват те и къде започва косматото тяло. Върху лявото рамо на гиганта бе метната двуметрова тояга, направена от динозавърска челюст; по едната ѝ страна минаваше редица остри зъби.

Това бе Кернунос, Рогатият бог.

Преди петнадесет хиляди години един уплашен художник от палеолита бе надраскал образа на това създание върху стената на пещера в Югозападна Франция — образ, който не бе нито човек, нито животно, а нещо по средата. Дий осъзна, че вероятно в момента изпитва същите чувства като онзи първобитен човек. Само като гледаше съществото, се чувстваше дребен, незначителен и жалък.

Винаги бе смятал, че Рогатият бог е просто някакъв Древен — може би дори един от Великите древни, — но по-рано днес Марс Ултор му бе разкрил нещо потресаващо, което го ужаси. Рогатият бог не беше Древен. Той бе нещо по-старо, много по-старо, нещо, което съществуваше по самите краища на митовете.

Кернунос бе един от легендарните архонти — расата, управлявала земята в невероятно далечното минало. Когато Рогатият бог е крачил за първи

път по света, Игдразил е бил само семенце, Нидхьог и неговият род са били новоизлюпени, а до появата на първите човеци са оставали стотици хиляди години.

Рогатият бог пристъпи напред и светлината обля лицето му.

Дий се почувства, сякаш са му забили юмрук в корема. Бе очаквал нещо ужасяващо, но създанието се оказа красиво. Поразяващо, неестествено красиво. Лицето му имаше тъмен загар, но бе гладко и без бръчки, сякаш изсечено от камък, а от дълбоко хлътналите орбити грееха овални кехлибарени очи. Когато Кернунос заговори, пълните му устни едва помръдваха, а дългата му шия оставаше неподвижна.

— Древна и човек, котка и нейният господар, а кой от тях е по-опасен, чудя се? — Гласът му бе изненадващо мек, почти нежен, макар и напълно лишен от емоции, и въпреки че Дий го чуваше да говори на английски, беше убеден, че долавя в главата си жуженето на същите тези думи, изречени на стотици други езици. Кернунос се приближи и приклепна на едно коляно, като се втренчи първо в Бастет, а после и в Дий. Магьосника погледна в очите на Рогатия бог: зениците му представляваха черни процепи, но за разлика от змийските бяха разположени хоризонтално като черни водоравни линии. — Значи ти си Дий. — Жужащите гласове се завихриха в главата на доктора.

Магьосника се поклони ниско, без да смее да погледне в кехлибарените очи, като отчаяно се опитваше да овладее страха си. Странен мускусен аромат обгръщаше архонта, мирис на дива гора и гниеща растителност. Дий бе поразен от тази миризма и осъзна, че тя вероятно е свързана с чувствата, които изпитваше. Бе виждал и по-отвратителни създания, и със сигурност по-стряскащи — тогава какво в Рогатия бог го ужасяваше толкова? Той насочи вниманието си към страховитата на вид тояга, на която се подпираше съществото. Приличаше на челюст от саркозук, гигантския крокодил от периода креда, и Дий откри, че се чуди колко точно стар е архонтът.

— Радваме се, че сте тук — изсъска високо Бастет. На Дий му се стори, че долавя трепет на страх в гласа ѝ.

— Не мисля така — рече Кернунос, като се изправи.

— Ние... — започна Бастет, но изведнъж огромната тояга замахна и спря на сантиметри от котешкия ѝ череп.

— Създание, не ме заговаряй повече. Не съм тук по свое желание. Ти. — Кернунос завъртя кехлибарените си очи към Дий. — Твоите Древни господари се позоваха на древен дълг между нас, който датира още от зората на времето. Ако ти съдействам, дългът ми към тях ще бъде изчистен. Това е единствената причина да съм тук. От какво имаш нужда?

Дий си пое дълбоко дъх. Поклони се отново, а после прехапа силно бузата си отвътре, за да не се усмихне. Един архонт се поставяше на негово разположение. Когато заговори, със задоволство установи, че гласът му е равен и овладян.

— Каква част са ти казали? — започна той.

— Аз съм Кернунос. Мога да чета мислите и спомените ти, Магьоснико. Знам онова, което знаеш и ти. Знам какъв си бил, знам какъв си сега. Алхимикът Флаemel и децата се намират заедно със Сарацннския рицар и Барда зад стените на импровизираната им метална крепост. Искаш аз и Дивия лов да ти проправим път. — Макар че лицето на архонта си оставаше гладка маска, на Дий му се стори, че долавя нещо като саркастична нотка в гласа на Рогатия бог.

Магьосника се поклони отново, като се опитваше да държи под контрол мислите си.

— Точно така.

Архонтът извъртя огромната си глава да погледне към металните стени на автомобилното гробище.

— Бяха ми обещани някои неща — призна той. — Роби. Прясно месо.

— Разбира се — рече бързо Дий. — Можеш да вземеш Фламел и който друг искаш. На мен ми трябват само децата и двете страници от Сборника, които все още са у Фламел. — Той пак се поклони. С могъществото на Рогатия бог и водения от него Див лов нямаше начин да се провали.

— Наредено ми е да ти кажа следното — рече меко Кернунос и помръдна глава, за да се втренчи в Магьосника с кехлибарените очи, греещи върху тъмното му лице. — Ако се провалиш, твоите Древни господари те дават на мен. Подарък, малка компенсация за това, че ме пробудиха от съня ми. — Огромната рогата глава се килна на една страна и хоризонталните зеници се разшириха, от което очите му станаха черни и бездънни. — Не съм имал питомец от хилядолетия. Те обикновено не издържат дълго, преди да се преобразят.

— Преобразят ли? — Дий преглътна тежко.

Вълна от воняща козина, нокти, зъби и очи, пожълтели от светлината на лампите, се понесе надолу по улицата — извираше от къщите, скачаше през прозорците, събаряше оградите, блъчаше от каналите. Гнусните зловонни създания се събраха в голям тих полукръг зад архонта. Те имаха тела на огромни сиви вълци... но всичките бяха с човешки лица.

— Да се преобразят — повтори Кернунос. Без да помръдва тялото си, той завъртя глава под невъзможен ъгъл, за да погледне към притихналата армия зад себе си. После се обърна отново към Дий. — Ти си силен. Ще изкараш поне година, преди да станеш част от Дивия лов.

[1] Част от мозъка, която е свързана с човешките емоции. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Паламед се завъртя към Алхимика.

— Виж какво направи! — От гняв акцентът му се бе усилил и думите му бяха почти неразбираеми.

Фламел го пренебрегна. Обърна се към Шекспир.

— Има ли път за бягство? — попита той спокойно.

Барда кимна.

— Разбира се. Има тунел точно под бараката. Излиза на около километър и половина оттук, в един изоставен театър. — Той се усмихна криво. — Аз лично избрах мястото.

Фламел се обърна към Софи и Джош.

— Вземайте си нещата и да тръгваме. Докато Рогатия бог пристигне, можем да сме много далеч оттук. — Преди някой от близнаците да успее да възрази, Алхимика ги хвана за ръцете и ги забута към бараката. Джош ядно отблъсна ръката на безсмъртния, а Софи се изтръгна от хватката му.

Алхимика тъкмо щеше да възрази, когато осъзна, че нито Паламед, нито Шекспир бяха помръднали. Той се обърна да погледне към по-дребния мъж. — Бързо; знаеш на какво е способен Рогатия бог, а след като Дивия лов веднъж е опитал кръв, дори Кернунос ще има твърде малка власт над тях.

— Ти върви — каза Шекспир. — Аз ще остана тук. Мога да ги задържа и да ти дам нужното време, за да избягаш.

Никола поклати глава.

— Това е лудост — каза той отчаяно. — Няма да се спасиш. Кернунос ще те унищожи.

— Тялото ми — може би — усмихна се Шекспир. — Но името ми е безсмъртно и винаги ще бъде. Думите ми няма да бъдат забравени никога, докато съществува човешката раса.

— Ако Тъмните древни се върнат, това може да е по-скоро, отколкото си мислиш — тросна се Фламел. — Ела с нас — каза той, а после добави нежно: — Моля те.

Но Барда поклати глава. Аурата му пропукваше топла и бледа около тялото му, изпълвайки въздуха с аромат на лимон. Съвременната броня се превърна в рицарски доспехи и ризница, преди накрая да се спре на пищна и причудлива средновековна броня. Шекспир бе обвит изцяло в блестящ жълт метал, гладък и огънат, оформен така, че да отрази всеки удар. От коленете и лактите му стърчаха шипове. Той вдигна наличника на шлема, който покриваше главата му. Бледите му очи блестяха, уголемени зад очилата, които още носеше.

— Ще остана и ще се бия редом с Хрътките на Гавраил. Те са ми били верни от векове; сега аз ще им бъда верен. — Той се усмихна с изпочупените си зъби.

— Уилям... — прошепна Фламел, клатейки глава.

— Алхимико, аз не съм съвсем беззащитен. Не съм живял толкова дълго, без да науча някоя и друга магия. Нали помниш, душата на всяка магия е въображението... а никога не е имало по-голямо въображение от моето.

— Нито пък по-голямо его — намеси се Паламед. — Уил, това е битка, която не можем да спечелим. Трябва да избягаме, да се прегрупираме и да се бием някой друг ден. Ела с нас. — Гласът на Сарацинския рицар звучеше почти умоляващо.

Безсмъртният бард поклати твърдо глава.

— Аз оставам. Знам, че не мога да спечеля. Но мога да ги държа тук с часове... може би чак до разсъмване. Дивия лов не може да тича през слънчевите часове. — Той погледна към Алхимика. — Това е нещо, което трябва да сторя. Веднъж вече те предадох; позволи ми да изкупя вината си.

Никола пристъпи напред и стисна бронираната ръка на Барда с такава сила, че аурите и на двамата грейнаха с цвърчене.

— Шекспир, след всичко, което знам сега, за мен би било чест да остана и да се бия заедно с теб. Но нека направим както казва Паламед: нека избираме кога да водим битките си. Не си длъжен да правиш това за мен.

— О, но аз не го правя само за теб — рече Шекспир. Завъртя леко глава и хвърли кос поглед към смълчаните близнаци. — Правя го заради тях. — Скърцайки с бронята, той пристъпи към Софи и Джош и се вгледа в лицата им. Сега от него се носеше силна миризма на лимон, остра и чиста, и те можеха да видят отраженията си в лъскавите му доспехи. — Видях какви сили притежават. Те са близнаците от легендата, не се съмнявам в това. Ние сме длъжни да обучим тези близнаци, да ги възпитаем и да ги накараме да разгърнат целия си потенциал. Наближава време, когато те ще имат нужда от силите си... всъщност целият свят ще има нужда... — Той отстъпи и поклати глава. Големите му очи зад очилата бяха овлажнели. — Правя го също и за Хамнет, моя скъп мъртъв син. Моя малък близнак. След неговата смърт сестра му никога вече не бе същата, макар че живя още много години. Тогава аз не бях там, за да му помогна, но мога да помогна на вас.

— Можеш да ни помогнеш, като тръгнеш с нас — каза тихо Софи. — Знам какво идва насам. — Тя потрепери, когато по периферията на съзнанието ѝ се появиха тъмни, обезпокоителни образи.

— Кернунос и Дивия лов. — Шекспир кимна, а после погледна към Хрътките на Гавраил. Някои от тях още се намираха в кучешката си форма, макар че повечето вече бяха приели човешки облик. — Хора-вълци срещу хора-кучета. Ще бъде интересна битка.

— Имаме нужда от теб — каза настоятелно Джош.

— От мен ли? — Шекспир изглеждаше изненадан. — Защо?

— Ти знаеш толкова много. Можеш да ни научиш — рече момчето бързо.

Барда поклати глава и бронята му проблесна. Той понижи глас и заговори само на Джош и Софи:

— Алхимика знае повече — много повече — от мен. А Софи има достъп до знанията на вековете; тя знае повече, отколкото сама съзнава. Нямате нужда от мен. Аз не мога да ви науча на стихийни магии. Това е важното за вас: ако искате да имате някакъв шанс за оцеляване през бъдните дни, трябва да овладеете петте чисти магии.

— Пет! — Джош изглеждаше слисан. — Мислех, че стихииите са само четири. — Той погледна към Софи. — Въздух и Огън, а освен това Вода и Земя.

— Четири стихии ли? — Шекспир се усмихна. — Пропускаш Етера, петата магия. Най-загадъчната и най-могъщата от всички. Но за да я усвоиш, трябва първо да владееш останалите четири. — Той вдигна глава, обърна се

към Алхимика и повиши глас. — Сега тръгвайте. Отведи ги при цар Гилгамеш. И Никола — добави той мрачно, — внимавай. Знаеш го какъв е.

— Какъв е? — попита бързо Джош, почувствал внезапна нервност.

Барда обърна бледосините си очи към Фламел.

— Не си ли им казал? — Погледна към близнаците, а после свали наличника, скривайки напълно лицето си. Когато заговори пак, гласът му отекна глухо. — Благородният ум на царя е мръднал. Той е луд. Съвсем, съвсем луд.

Джош се завъртя към Алхимика.

— Ти изобщо не ни каза...

Тогава един звук изпълни нощта. Това бе ревът на елен: дъвен и първичен, той отекна в металните стени, накара земята да затрепери и водата в локвите затрептя.

В отговор аурата на Софи изникна неканена около тялото ѝ и автоматично се оформи в предпазна броня. Тази на Джош се появи като слабо златно сияние около главата и ръцете му.

Влажният и мазен мирис на ръждясалите коли и мократа козина на Хрътките на Гавраил внезапно бе погълнат от отвратителна воня. Близнаците моментално я познаха — тя им напомни за една ваканция, когато бяха с родителите си на разкопки в Перу: това бе спарената миризма на джунгла, натежала от лепкавия дъх на гнилоч и влага, на разлагащи се дървета и смъртоносни отровни цветя.

А после Кернунос и Дивия лов нападаха.

ГЛАВА 28

Джош изведнъж осъзна, че държи в ръце Кларент, макар да не помнеше да го е вадил от тубуса. Увитата с кожа дръжка бе топла и суха в потните му длани и той усещаше нещо като гъдел, сякаш го лазеше насекомо. Древното оръжие пропукваше, струйки сиво-бял дим се виеха от острието, а ситните кристалчета в камъка блещукаха с червено-черна светлина.

Приливът на усещания и идеи почти го погълна. Тези мисли не бяха негови, а тъй като по-рано бе използвал меча и бе изпитал чувствата му, не смяташе и че са на оръжието. Усещанията бяха нови и странни. Той се чувстваше... различен: уверен, силен, могъщ. И гневен. Повече от всичко друго изпитваше ужасен гняв. Той се разгоря в стомаха му и го накара да се превие от болка. Можеше да усети как топлината тече от стомаха към гърдите му и оттам се разлива по ръцете му. Дланите му станаха почти неприятно горещи, а после димът, струящ от Кларент, промени цвета си и стана грозно червено-черен. Мечът потръпваше в ръцете му.

Болката изчезна и докато Джош се изправяше, откри, че вече не се бои. Всички страхове от последните пет дни бяха изчезнали.

Той се озърна, обхващайки с поглед укрепленията и групата защитници. Нямаше представа колко голяма е армията, срещу която са изправени, и макар че металната крепост бе изградена добре, Джош инстинктивно разбра, че няма да издържи до сутринта. Тя бе проектирана да устоява на човешки нападатели. Той машинално вдигна глава, опитвайки се да прецени времето по разположението на звездите, но те бяха скрити зад слой облаци с кехлибарен оттенък... а после се сети, че носи часовник. Осем и двадесет и пет. Имаше поне девет часа до разсъмване, когато Дивия лов щеше да се оттегли в здрачното си Сенкоцарство.

Той потупа с каменния меч по дланта на лявата си ръка и се огледа, присвил очи. Как би атакувал такова място? Скатах щеше да знае; Девата-воин би могла да му каже срещу какво са изправени и откъде ще дойде първата атака. Предполагаше, че нападателите не са докарали обсадни машини, така че един шум на стените би им коствал много време и жертви. Рогатия бог трябваше да направи пробив...

А после Джош внезапно осъзна, че не се нуждае от Девата-воин, за да му дава напътствия. Той вече знаеше. Софи бе права: когато Марс го бе пробудил, му бе дал своите военни познания.

Момчето се обърна да изгледа Паламед и Шекспир. Хрътките на Гавраил се бяха покатерили по металните стени, присъединявайки се към другите, които вече бяха там. Имаше общо около стотина воители и Джош знаеше, че те не са достатъчни. Всички бяха въоръжени с лъкове и стрели, арбалети и копия. „Защо нямат съвременни оръжия?“ — зачуди се той. Стрелците имаха по една стиска стрели в колчаните, а копиехвърлячите — по две или три копия всеки. След като хвърлеха копията и изстреляха стрелите си, щяха да станат безполезни. Щяха само да стоят и да чакат нападателите.

Джош откри, че се обръща към портата, и ръката му едва ли не по своя собствена воля се вдигна и насочи натам върха на меча. Знаеше, че това е най-слабото място на всяка крепост. Устните му се извиха в зловеща усмивка.

— Той ще съсредоточи атаката си тук — каза Джош, вперил очи в портата, без да се обръща конкретно към никого, и сякаш в знак на съгласие от острието се издигна струйка сиво-черен дим. Там Рогатия бог щеше да се опита да направи пробива.

В този миг върху портата се стовари толкова силен удар, че стените заехтяха. Високите купчини от коли се размърдаха. Още един удар като от таран разтρε се нощта. Някъде вдясно една кола се прекатури и се сгромоляса на земята. Стъклата ѝ се пръснаха.

Еленът изрева пак и в този звук имаше необуздана сила.

Кларент сякаш реагира на звука. Потръпна и се изви в дланта на Джош. Жегата обхвана китката на момчето и изведнъж аурата му пламна в оранжево.

— Джош... — прошепна Софи.

Той се обърна да погледне близначката си и видя, че тя се взира в ръцете му. Сведе очи. Върху дланите му, които стискаха дръжката на каменния меч, се бяха появили чифт ръкавици. Приличаха на направени от мека кожа, бяха лекьосани и протрити, а кожата бе ожулена и зацапана с нещо като прах и кал.

Още един мощен удар се стовари върху портата.

— Нямаме достатъчно воители, за да удържим стените — каза Джош, разсъждавайки на глас. Посочи с Кларент. — Паламед и Шекспир трябва да отворят портата. Хрътките на Гавраил биха могли да избият нападателите, докато те се блъскат на тесния вход.

Фламел пристъпи напред и посегна към Джош.

— Трябва да се махаме оттук.

В мига щом пръстите му докоснаха рамото на момчето, аурата на Джош грейна по-силно, жълти нишки от енергия плъзнаха по гърдите и ръцете му. Алхимика отдръпна бързо пръстите си, сякаш се бе опарил. Каменният меч засия за кратко в златно, после потъмня до грозно черно с червени петънца и Джош изненадващо бе залят от порой от чувства.

Страх. Ужасен всепоглъщащ страх от звероподобни създания и сенчести хора.

Загуба. Безчет лица — на мъже, жени и деца, семейства, приятели и съседи. Всичките мъртви.

Гняв. Чувството, което надделяваше, бе гняв — едва сдържан всепоглъщащ гняв.

Момчето се обърна бавно да погледне към безсмъртния. Очите им се срещнаха. Джош моментално разбра, че тези нови чувства нямат нищо общо с меча. Беше държал Кларент и преди и познаваше странно отблъскващия характер на неговите спомени и образи. Разбра, че това, което бе усетил току-що, бяха мислите на Алхимика. Когато Фламел го бе докоснал, Джош беше усетил неговия страх, чувство на загуба и гняв, а и още нещо: само за миг бе доловил смътните образи на деца... много деца, в дрехи на дузина различни страни и от всякакви времеви периоди. И докато безсмъртният отдръпваше ръката си, Джош остана с впечатлението, че всички тези деца са били близнаци.

Той направи крачка към Алхимика и протегна дланта си с разперени пръсти. Може би, ако докоснеше Никола и задържеше ръка върху него, щеше най-сетне да получи някои отговори. Щеше да разбере истината за безсмъртния Никола Фламел.

Алхимика отстъпи от Джош. Макар че устните му още бяха извити в усмивка, момчето видя, че дланите му се свиват в юмруци, и долови съвсем лек намек за светлина, когато ноктите му позеленяха. Слаб дъх на мента се

разнесе във въздуха, но бе кисел и горчив.

Още един трясък разтърси автомобилното гробище и портата завибрира в рамката си. Металът заскърца и застана, когато Дивия лов се хвърли напред, дращейки с нокти по стените. Джош се поколеба, разкъсван между желанията да предизвика сблъсък с Алхимика и да се справи с атаката. В главата му се появи нещо, което баща му му бе казал веднъж. Двамата се разхождаха по бреговете на река Тенеси и разговаряха за битката при Шайло от Гражданската война. „Винаги е по-добре да водиш битките си една по една, синко — бе казал той. — Така ще спечелиш повече“.

Джош се извърна. Трябваше да говори със Софи, да ѝ каже какво е усетил, а после заедно да се изправят срещу Фламел. Втурна се към Паламед. — Чакайте — извика той, — не стреляйте!

Но преди да успее да го спре, чу дълбокия глас на Сарацинския рицар, който отекна силно и ясно над гробището.

— Огън!

Стрелците по бойниците пуснаха стрелите си, които прорязаха със свистене и съскане въздуха и изчезнаха в нощта.

Джош прехапа устна. Трябваше да пазят мунициите си, но бе принуден да признае, че Сарацинския рицар разбираше от тактика. Първо стрелите, после копията, а мощните, но с малък обсег арбалети се пазеха за близък бой.

— Копия — извика Сарацинския рицар. — Хвърляй!

Хрътките на Гавраил метнаха дългите си копия с листовидни върхове надолу от стените.

Джош наклони глава и се вслуша, напрягайки усилените си сетива, но не долови никакъв звук откъм нападателите. Изглеждаше невероятно, но Дивия лов се движеше и биеше в пълна тишина.

— Трябва да вървим — каза настоятелно Фламел.

Джош не му обърна внимание. После чу как нокти и зъби дерат метала, разкъсват оградите, дращят по натрупаните коли.

— Стрели — извика Шекспир от друга част на стената. — Пускай!

Още един ужасяващ удар разтресе портата.

— Портата — изкрещя Джош с мощен и заповеден глас. — Ще минат през портата!

И Паламед, и Уилям Шекспир се обърнаха да го погледнат.

Кларент пламтеше в червено-черно в ръката му, когато момчето посочи.

— Съсредоточете се върху портата. Оттам ще се опитат да пробият.

Паламед поклати глава, но Барда моментално подкара намиращите се под негова команда Хрътки на Гавраил към портата.

Кларент засия в яркочервено и взе да потръпва в ръката му. Джош несъзнателно направи крачка напред, сякаш мечът го теглеше към врага.

— Още един удар — промърмори той.

ГЛАВА 29

— Още един удар — прошепна Дий.

Двамата с Бастет бяха стояли мълчаливо, гледайки как Дивия лов се хвърля срещу металните стени. За разлика от нормалните вълци, тези създания се движеха, без да лаят и да ръмжат; единственият звук, който издаваха, бе тракането на ноктите им по паважа. Повечето тичаха на четири крака, но някои и на два — приведени и изгърбени, — и Дий се зачуди дали това не е първоизточникът на легендата за върколаците. Кучетата, Хрътките на Гавраил, винаги бяха защитавали хората; а вълците от Дивия лов винаги ги бяха преследвали.

Около стотина от по-пъргавите вълци бяха прехвърлили оградата и започнаха да се катерят по натрупаните коли. Тогава бранителите се появиха на бойниците. Засвистяха стрели, които се забиха в първата редица на нападателите, и в мига щом докоснеха вълците с човешки лица, създанията се променяха. Дий зърна първобитни хора, римски центуриони, монголски воители, неандерталци, пруски офицери и английски кръглоглави^[1]... а после те се разпадаха на прах във въздуха.

— Кернунос си прахосва войската — рече кратко Бастет. Беше отстъпила в сенките и сега, увита в дългото си черно кожено палто, бе почти напълно невидима.

— Това е отвличане на вниманието — каза високо Магьосника, без да поглежда към Древната. Тя проговаряше за първи път, откакто архонтът я бе засрамил, и Дий почти усещаше яростта, лееща се от нея на бавни вълни. Магьосника се съмняваше, че някой — или нещо — някога е говорил по този начин на Древната и е останал жив. Освен това съзнаваше, че е станал свидетел на унижението ѝ; Бастет никога нямаше да забрави това. С ъгълчето на око си видя как голямата котка се обърна и го погледна отвисоко.

— Тези, които се хвърлят срещу стената, са само за отвличане на вниманието — поясни той бързо. — Главната атака ще се състои при портата. — Замълча за малко, а после попита: — Предполагам, че нищо не може да нарани архонта?

Очите на Бастет се присвиха до цепки.

— Той е жив — изсъска тя. — Следователно може да умре.

— Мислех, че архонтите са само легенда — рече бързо Дий. Зачуди се какво точно знае коткоглавата богиня за създанието.

Древната помълча за момент, преди да отговори.

— На младини ме учеха, че в сърцевината на всяка легенда има зрънце истина — каза тя.

Дий откри, че му е трудно да си представи коткоглавата богиня като малка; внезапно го връхлетя абсурдният образ на пухкаво бяло котенце. Дали Бастет някога изобщо е била млада — или пък се е родила, или излюпила съвсем възрастна? Имаше толкова много неща, които би искал да знае. Очите му се присвиха, когато погледна през улицата към Кернунос. А сега се бе сблъскал с нова загадка: архонта. В продължение на няколко човешки живота Дий бе изучавал легендите на Древните. От време на време попадеше на фрагменти от истории за загадъчна раса, която управлявала земята в много

далечното минало, дълго преди Великите древни да издигнат Дану Талис от морското дъно. Говореше се, че Древните са построили империите си върху останки от архонтската технология, дори завладели и се настанили в някои от градовете, изоставени от старата раса. Но как един от тях е задлъжнял към Древен? Със сигурност архонтите са били по-могъщи от дошлите след тях, нали? Древните и дори Потомците от Следващото поколение бяха безкрайно по-могъщи от хората, появили се на този свят след тях.

Магьосника гледаше как архонтът надигна огромната си тояга и я стовари с ужасна сила върху здравата наглед метална порта. Оглушителен трясък отекна в нощта и нажежени до бяло искри се разлетяха във въздуха. Портата затрепери и заскърца, а когато Кернунос издърпа тоягата, тя отпра дълги ивици метал, които останаха да висят. Гигантското рогато създание пусна тоягата, сграбчи двата края на разкъсаната порта и я изтръгна, огъвайки метала, сякаш бе хартия.

Кернунос се дръпна назад и позволи на Дивия лов да се втурне през назъбения отвор. После се обърна да погледне към Дий и Бастет, и красивото му лице грейна в лъчезарна усмивка.

— Време е за вечеря — каза той.

[1] Така са били наричани привържениците на парламента по време на Английската революция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Джош се втурна напред и зае позиция, от която можеше да наблюдава портата. Видя как дебелият метал се изду навътре и се разцепи, и зърна за миг едно огромно рогато създание, което бе разкъсало укрепленията с голи ръце. Кларент отново подскочи в ръката му, опитвайки се да го издърпа напред, по-близо до действието; Джош трябваше да положи усилия, за да остане на място.

А после се появи Дивия лов.

Бяха по-малки, отколкото си ги представяше, но въпреки това по-големи и по-широки от всички вълци, които бе виждал преди. А зад козината и мръсотията лицата им бяха несъмнено човешки. Свирепите създания нахлуха през пролуката, катерейки се едно върху друго, втурнаха се напред със святащи зъби и нокти, но тесните метални стени ги държаха скупчени нагъсто. Не се чуваше лаене или вой; единствените звуци бяха потракването на ноктите и щракането на зъбите им.

— Стрели — прошепна Джош.

— Пускай! — извика Паламед от бойниците отляво, сякаш го бе чул.

Втори залп от стрели се посипа върху Дивия лов. За миг създанията си възвръщаха облика, който бяха имали като хора: спартански воители, боядисани в синьо келти, едри викинги и високи масайски^[1] ловци. Козината, плътта и костите им се разсипваха във вековен прах. Идещите отзад запремигнаха, за да го махнат от жълтите си очи, и закихаха, когато той покри муцуните им.

— Огън! — извика Шекспир отясно.

Трети залп от стрели покоси вълците. Самураи в пълна броня, свирепи гурки^[2] в горска маскировка и примитивни хуманоиди за миг се превръщаха от вълци в хора и после в прах. Рицари-кръстоносци, облечени в метал, и немски офицери от Втората световна война в сиви униформи, френски легионери в синьо и свирепи вандала в животински кожи за кратко приемаха човешките си форми, преди да изчезнат. Джош забеляза, че всички те се усмихваха, сякаш изпитваха облекчение, че най-после са свободни.

— Три залпа: Хрътките на Гавраил са свършили стрелите — промърмори той.

— Трябва да тръгваме вече — тросна се Фламел, като заобиколи Джош и застана пред него.

— Не — отвърна тихо момчето. — Няма да си вървим.

— Ти се съгласи, че е по-добре да се махнем — започна Фламел. — Ще се бием с тях, но не днес.

— Промених си мнението — каза кратко Джош. От една страна — разсъждавайки хладно, практично, логично, — знаеше, че най-умното е да избягат, да се скрият и да се регрупираат. Огледа се за Шекспир и го видя на бойниците, заобиколен от Хрътките на Гавраил. Барда беше готов да се жертва, за да спечели за другите време да избягат. Това нямаше нищо общо с логиката; беше емоционално решение. А понякога емоциите печелеха повече битки от логиката. Кларент трепереше в ръката му и за първи път Джош зърна беглите образи на върволица от воители, които бяха държали древния меч, бяха влизали в невъзможни битки, бяха се сражавали с демони и чудовища, дори с цели армии. Някои — много от тях — бяха загинали. Но никой не бе

побягнал. Каменното острие шепнеше в ума му и се съгласяваше с него. Воините не бягаха.

— Джош... — В гласа на Алхимика започна да се прокрадва гняв.

— Оставаме! — сопна се момчето. Обърна се да изгледа Фламел и нещо в лицето и очите му накара Алхимика да отстъпи.

— Поставяш себе си и сестра си в ужасна опасност — рече ледено Фламел.

— Мисля, че сме в ужасна опасност от мига, в който те срещнахме — каза Джош. Несъзнателно вдигна димящото острие и го прокара във въздуха между тях, оставяйки дия от две лъкатушни линии. — През последните няколко дни бягаме с теб от опасност към опасност. — Устните му се дръпнаха и оголиха зъбите в страховита усмивка. — Мисля, че би трябвало да бягаме от теб.

Алхимика скръсти ръце, но не преди Джош да усети отново горчивия ментов мирис.

— Ще се престоря, че не си казал това.

— Но го казах. И говорех сериозно.

— Преуморен си — рече тихо Никола. — Съвсем наскоро беше пробуден и не си имал време да се справиш с това. Може би част от знанията на Марс са се просмукали в теб и са те объркали, а освен това — добави Алхимика, като кимна към Кларент — ти носиш Меча на страхливеца. Знам какво може да направи той, какви мечти носи, какви обещания дава. Може дори да накара едно момче да се мисли за мъж. — Той млъкна, пое си бързо дъх и промени тона си, прогонвайки горчивината от гласа си. — Джош, ти не разсъждаваш трезво.

— Не съм съгласен — отвърна Джош. — За първи път мисля съвсем ясно. Това — всичко това — е заради нас. — Той погледна над рамото на Алхимика, съсредоточавайки се върху Дивия лов.

Фламел се обърна да проследи погледа му.

— Да — съгласи се той. — Но не заради вас самите, заради Софи и Джош Нюман. А заради това, което сте и което можете да станете. Това е просто още една битка във война, която бушува от хилядолетия.

— Като печелиш битки, печелиш и войната — рече Джош. — Баща ми веднъж каза, че е най-добре битките да се водят една по една. Тази ще я водим.

— Може би трябва да попиташ сестра си — отвърна Фламел.

— Няма нужда — каза тихо Софи. Привлечена от спора, тя бе дошла и стоеше зад брат си.

— Значи сте еднородни за това? — попита Фламел.

— Дватама, които са един — рече Софи, наблюдавайки лицето на Алхимика. — Нали това сме ние?

Джош се обърна, за да се съсредоточи върху атаката. Хрътките на Гавраил бяха метнали копията си и бяха изстреляли последните арбалетни стрели. Металният проход сега бе изпълнен с гъсти облаци виещ се прах. В тях се движеха неясни фигури, но все още никой от враговете не бе успял да се измъкне навън. Паламед и Шекспир бяха слезли от стените и събираха Хрътките около входа на прохода. Джош изведнъж вдигна поглед, осъзнавайки, че стените са останали уязвими, и не бе изненадан, когато първата вълча глава се появи над бойниците.

— Ако сега с някой от вас се случи нещо — рече отчаяно Фламел, като се извърна от Джош и насочи вниманието си към Софи, — тогава всичко,

което направихме, всичко, което постигнахме, ще се окаже напразно. Софи, ти притежаваш спомените на Вещицата. Знаеш какво са правила Тъмните древни с човечеството в миналото. Ако пленят теб и брат ти и вземат последните две страници от Сборника, ще направят с този свят същото, а и някои още по-лоши неща — много по-лоши неща.

Думите на безсмъртния пробудиха у Софи ужасни спомени и тя премигна, за да прогони кошмарните образи на опустошена и наводнена земя. Пое си дълбоко дъх и кимна.

— Но преди да направят каквото и да било, Тъмните древни трябва да ни хванат. — Тя протегна лявата си ръка, която се превърна в плътна сребърна ръкавица. — А ние вече не сме обикновени, нито пък сме съвсем хора — добави момичето с горчивина.

— Изтеглете всички назад! — извика Джош и когато се обърна да погледне сестра си, тя шокирана видя, че зениците му са станали златни, напърсени с черни и червени точки, също като цветовете на каменния меч, който държеше. Очите на Марс бяха червени, спомни си Софи. Преди да успее да каже нещо, Джош посегна и я хвана за ръката. — Ще ги изтеглим зад рова — каза той. — После ще го запалим.

Софи премигна. Гледаше как Джош стои гордо изправен, хванал в лявата си ръка пламтящия Кларент, а после очите ѝ станаха сребърни, щом спомените на Вещицата нахлуха в нея и тя видя наложен върху брат ѝ призрачния образ на Марс, в броня в червено и златно. Той също държеше меча в лявата си ръка.

Джош съзря Барда и си пое дълбоко дъх.

— Шекспир! — Мощен и заповеден, гласът му отекна в тишината и Барда и Паламед се обърнаха към него. Джош им махна и посочи към стените, които бяха посивели от вълци, преливащи над бойниците. — Отстъпвайте! Върнете се зад рова!

Барда понечи да поклати глава, но едрият рицар просто го хвана през кръста и метна дребния човек на раменете си. После, без да обръща внимание на ритането и протестите му, се обърна и се втурна към Фламел и близнаците, а Хрътките на Гавраил, в човешка и кучешка форма, го последваха по петите.

— Добра работа — рече Сарацинския рицар, като стигна до Джош. — Тъкмо щяха да ни залееят. Ти ни спаси. — Той свали Шекспир от раменете си и го остави прав на земята. После вдигна шлема си и се ухили, на безсмъртния. — Ах, само ако пишеше още, Уил; помисли си каква история би излязла от това. — Той погледна към Джош. — Тези са всички. И последните Хрътки на Гавраил са при нас. Да запалим рова.

— Не още. Нека изчакаме да се приближат — каза уверено Джош. — Това ще ги задържи. — После млъкна и изгледа Паламед, когато в ума му изплуваха съмнения. — Искам да кажа... нали ще ги задържи? Сражавал ли си се по-рано с Дивия лов?

Едрият рицар кимна.

— Да, бил съм се с тях. И още не съм виждал живо създание, което охотно би минало през огън. А въпреки външността си, Кернунос е отчасти животно.

— Няма да го прекосят. — Зачервеният Шекспир се обърна да погледне към тях. Очилата стояха накриво на лицето му. — Добавих едно-две неща към петрола. Малко минерали, билки и екзотични подправки, които Древните и Потомците по някаква причина смятат за отблъскващи. Ровът е ограден с живак, а аз размесих в течността също така желязна руда и различни оксиди.

Дори Кернунос няма да успее да мине през пламъците.

— Архонтът идва — прошепна Софи, но никой не я чу. Тя обгърна здраво тялото си с ръце, за да не се разтрепери. Вещицата от Ендор познаваше Кернунос; познаваше го, боеше се от него и го мразеше. В продължение на векове бе търсила останки от архонтската технология и систематично ги бе унищожавала — изгаряше книгите, стопяваше артефактите, убиваше разказвачите, които повтаряха историите. Опитваше се да заличи спомените си за онези, които бяха управлявали преди Древните. Сега тези спомени заплашваха да обсебят Софи.

Един чудовищен силует се раздвижи сред прахта, останал от Дивия лов, и Кернунос излезе от металния проход. Създанието вървеше бавно, без да бърза, крепейки с лекота тежката тояга върху лявото си рамо. Езици бял огън играеха по рогата му, прескачаха от едно разклонение на друго и окъпваха красивото му изваяно лице в мека светлина. Той наклони глава на една страна, изви устните си в усмивка и разпери широко ръце. Устата му се раздвижи, но думите, които се оформиха в умоте на слушателите, не бяха в синхрон с устните му, а звукът се състоеше от дузина гласове, говорещи едновременно. Близнаците го чуха да говори на английски с идеален бостънски акцент; в главата на Фламел езикът бе френският от неговата младост; Паламед чу думите на напевния пустинен език на Вавилон; докато за ушите на Шекспир говорът бе английски от епохата на Елизабет.

— Дойдох да пирувам. Дойдох за близнаците. Дойдох даже и за малко развлечение. Но не съм подозирал, че идвам да прибера стар приятел. — Кернунос протегна дясната си ръка и каменният меч в ръката на Джош запламтя в червено-черен огън и късчета тъмна пепел се извиха в нощния въздух. — Ти имаш нещо, което е мое, момче. Върни ми меча.

Джош стисна по-здраво оръжието.

— Той вече е мой.

Смехът на Рогатия бог бе лек, почти като кикот.

— Твой! Ти нямаш представа какво държиш.

Кернунос закричи напред, огромните му кози копита газеха в калта. Той спря накрая на рова и ноздрите му се сбърчиха — това бе първият намек за изражение върху съвършеното му лице.

— Знам какво е — каза Джош. Направи крачка към Рогатия бог. Сега ги делеше само двуметровият ров, пълен с гъста черна течност. Джош бе хванал меча с две ръце и се опитваше да го задържи неподвижен. Оръжието трепереше, играеше в хватката му. А после той осъзна, че вибрациите, предаващи се по ръцете към раменете му, представляват равномерен пулс... като биенето на сърцето. Докато приятната топлина се разливаше по тялото му и се събираше в гърдите и стомаха му, той се почувства силен и уверен, не се боеше от никого и от нищо. Ако Кернунос го нападнеше, Джош знаеше, че ще съумее да го победи. — Това е Кларент, Огнения меч — рече той и гласът му бе еклив и звънящ. — Видях какво направи с Нидхьог. Знам какво може да направи с теб.

— Заплашва ме едно човешко момче — каза учудено Рогатия бог.

Джош пристъпи на самия ръб на рова и се втренчи в създанието отвъд виещата се течност. Откъслечни мисли танцуваха в ума му, образи от времето, когато Кернунос бе носил меча.

— Наближава битка — каза високо Джош. — И мисля, че ще имам нужда от този меч.

Кернунос се усмихна.

— Помни, че го наричат също така Меча на страхливеца — рече той, като опря голямата си тояга в земята и се облегна на нея. Огромната му рогата глава се издаде напред, а кехлибарените му очи се впиха в Джош. — Това е прокълнатото оръжие. Всички, които го носят, са прокълнати.

— Ти си го носил.

— Точно така — каза Кернунос. — И виж ме сега. Някога аз властвах над този свят; а сега изпълнявам чужди повели. Този меч ще те отрови, а накрая дори ще те погуби.

— Може и да ме лъжеш — рече протичко Джош, но някъде дълбоко в ума си знаеше, че архонтът казва истината.

— Че защо ми е да те лъжа? — Кернунос изглеждаше искрено изненадан. — Аз не съм нито Древен, нито Потомък. Няма причина да лъжа хората.

Софи пристъпи напред и застана точно зад брат си. Скрита зад гърба му, тя опря леко палец в татуировката на китката си. Трябваше само да докосне червената точка в златното кръгче и Огнената ѝ магия щеше да запламти. Рогатия бог я погледна със сияещите си очи, а зениците му се свиха до черни хоризонтални линии.

— Виждали сме се и преди — каза той с нотка на почуда в гласа, като местеше поглед от едното лице на другото.

Смаяни, близнаците поклатиха глави.

— Така е — настоя Рогатия бог.

— Мисля, че щяхме да си спомняме — рече Софи.

— Не си от онези, дето се забравят — добави Джош.

— Познавам ви — каза твърдо Кернунос. — Но тази загадка ще я разрешим по-късно — добави той, когато Никола, последван от Паламед и Шекспир, се приближиха забързано да застанат до близнаците. Рогатия бог ги изгледа всички поред, като започна и свърши с Алхимика. После се изправи, вдигна динозавърската си тояга и я насочи към Флаemel. — Вечеря — каза той. След това тоягата се премести към Паламед. — Обяд. — Тоягата се плъзна обратно през гърдите на Алхимика, за да посочи Шекспир. — Закусчица.

— Имам чувството, че би трябвало да се обидя — промърмори Барда.

Рогатия бог го изгледа.

— А твоите Хрътки на Гавраил ще се присъединят към Дивия лов; двата древни клана отново ще се обединят. — Той надигна тоягата. В полумрака зад него настъпи раздвижване и скупчените вълци изведнъж се хвърлиха напред с раззинати челюсти.

Софи затвори очи, съсредоточи се, притисна палеца си към кръглата татуировка и създаде малка огнена топка в дланта си. Впи пръсти в рамото на Джош и го издърпа от края на рова, докато пускаше пламтящото златно кълбо в гъстата черна течност.

То цопна в петрола и заплува за миг, а после изчезна сред съскане и бяла пара.

— О — прошепна Софи. Имаше чувството, че всичият въздух е изсмукан от дробовете ѝ, оставяйки я без дъх. Макар че едва вчера бе усвоила Огнената магия, тя вече бе станала част от нея. Беше я използвала в битка срещу дисите и гаргойлите, но сега осъзна, че знае твърде малко за свойствата ѝ. Имаше още толкова много неща, които трябваше да научи.

Мълчаливият Див лов се втурна към рова. Джош падна рязко на едно коляно и потопа Кларент в гъстата течност. Мечът моментално избухна, лумна с глух тътен, който изпрати към небето лепкави черни пламъци. Силата

на експлозията отхвърли Джош и Софи назад в калта — а от другата страна на рова вълците от Дивия лов се заблъскаха един в друг, докато се мъчеха да се дръпнат от огъня. Някои продължиха да се плъзгат напред по мократа земя, а други бяха избутани в пламъците от натиска на телата зад тях. Те моментално изчезнаха, превръщайки се в ронлива черна пепел.

— Ще си платите за това! — Кернунос посочи с тоягата си към Джош.
— А що се отнася до теб, момче... ще си получа меч!

— Нека опитам пак. — Софи протегна пръсти и прати дебела струя жълт огън по огромната тояга на Рогатия бог. Тоягата пламна и се разнесе отвратителната воня на горяща кост. — Майка ти не ти ли е казвала, че е неприлично да сочиш?

[1] От името на африканското племе масаи. — Б.пр. ↑

[2] Народност в Непал. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Пернел Фламел слезе от последното стъпало на ръждясалата стълба и вдигна глава към мъничкото кръгче синьо небе високо над себе си. После се намръщи. Към нея се спускаше нещо, което приличаше на облак — носеше се право надолу по дългата шахта, водеща от повърхността на Алкатраз към стария контрабандистки тунел в недрата на острова. Облакът стана на кълба, а после се уплътни в Хуан Мануел де Аяла.

— Мадам Пернел, какво правите тук долу? — попита морякът на изискан испански.

— Не съм съвсем сигурна — призна Пернел. — Мислех си дали да не посетя Богинята-врана. — Предния ден — нима бе толкова скоро — Пернел и Ареоп-Енап бяха сразили Мориган, Богинята-врана, и нейната армия от птици. Древният искаше да даде Мориган за храна на някои от своите птицеядни паяци, но Пернел отказа и вместо това го помоли да отнесе овързаното създание в тъмната килия дълбоко в недрата на острова.

Когато Пернел бе освободила Ареоп-Енап от затвора, трябваше да развали сложна фигура от копия, забити в калния под пред вратата. На върха на всяко копие бе изрисувана стара Дума на силата и това създаваше преграда, която нито един представител на Древната раса не можеше да разруши. Щом Ареоп-Енап внесе здраво овързаната Мориган в килията, Пернел използва необикновената си памет, за да възстанови защитната фигура около входа на пещерата. После с помощта на кал и мидени черупки нарисува отново сложните шарки върху плоските върхове на копията, затваряйки Мориган зад Думи на силата и символи, по-стари от самите Древни. Само човек можеше да я освободи; Древните и Потомците не биха могли дори да се доближат до невидимата и смъртоносна магия, създадена от прастаро чародейство.

— Мадам — каза припряно Де Аяла. — Трябва да ви измъкнем от острова.

— Знам — отвърна Пернел и устните ѝ се сгърчиха от отвращение, когато кракът ѝ затъна до глезена във воняща блудкава кал. — Работа по въпроса. Видя ли някакви нереиди?

— Дузина от тях се препичаха на крайморските скали и зърнах още две около пристана. Не видях и следа от баща им Нерей, но знам, че трябва да е наблизо. — Тънки струйки се отделиха от призрака, когато той обхвана тялото си с ръце. — Те не могат да излязат на брега... но той може. И ще го направи.

Пернел направи няколко стъпки по коридора. Хвърли поглед назад към призрака, изненадана.

— Това не го знаех.

— Нереидите имат тела на жени, но са с рибешки опашки. Нерей има нещо като крака. Понякога излиза на брега в уединени рибарски селца, за да... за да яде или пък се промъква на някоя лодка посред нощ, за да грабне непредпазлив моряк.

Пернел спря и се вторачи в коридора. Далечният край на тунела се спускаше към морето и тя внезапно си представи как Морския старец пълзи оттам към нея. Тръсна глава, за да прогони образа, а после щракна с пръсти и създаде дълъг два-три сантиметра бял пламък като на свещ, който се рееше

точно над средата на челото ѝ. Подобно на лампата на миньорска каска, той хвърляше напред жълто-бял лъч. Пернел се обърна пак към Де Аяла.

— Ще стоиш ли на пост, за да ме предупредиш, ако някой или нещо се зададе?

— Разбира се. — Призракът се сгъна през средата, в опит да се поклони, без да има крака. — Но защо сте тук, мадам? В този тунел няма нищо, освен Богинята-врана.

Усмивката на Пернел озари полумрака.

— Именно нея дойдох да видя.

— Дошла си да злорадстваш ли? — Гласът на Мориган звучеше дрезгаво, почти като мъжки.

— Не — отвърна честно Пернел. Застанала на вратата, тя скръсти ръце на гърдите си и се взря в килията. — Дойдох да говоря с теб.

Ареоп-Енап бе изплел прекрасна кръгла паяжина по средата на подземната килия. Нишките бяха дебели горе-долу колкото кутрето на Вълшебницата и блестяха като течено сребро на светлината на пламъка, играещ над главата ѝ. Точно по средата на паяжината лежеше с разперени ръце Богинята-врана, а пернатото ѝ наметало бе разстлано около нея. Изглеждаше сякаш просто е увиснала във въздуха и всеки момент може да се спусне надолу.

— Не изглеждаш добре — каза Пернел след няколко секунди. В меката светлина се виждаше, че алабастровата кожа на богинята е придобила зеленикав оттенък. Черният ѝ кожен костюм бе изсъхнал и се бе покрил с дълги цепки, които оголваха бледата ѝ кожа. Сребърните капси по жакета ѝ бяха зацапани и потъмнели. Тежкият кожен колан около кръста ѝ бе прогизнал от влага, а по кръглите щитове върху него имаше петна със същия зелен цвят като този на лицето ѝ.

Мориган се усмихна и облиза черните си устни с върха на езика си.

— А ти си остаряла през часовете от последната ни среща. Изглежда, ще умрем заедно.

Пернел помръдна ръка и пламъкът се плъзна към Мориган. Богинята-врана се опита да извърне глава настрани, но лепкавата сребърна паяжина я държеше здраво. Пламъкът се отрази в катраненочерните ѝ очи, създавайки впечатлението, че те имат зеници. Костите личаха под плътта на лицето.

— Изглеждаш болна — рече Пернел. — Може да си отидеш преди мен.

— Оковаващите символи ме тровят — сопна се Мориган, — но ти без съмнение знаеш това.

Пернел се обърна да погледне засукания квадратен глиф, който бе начертала на върха на най-близкото копие.

— Не знаех. Знам, че те държаха Ареоп-Енап затворен тук, но иначе той изглеждаше невредим.

— Ареоп-Енап е Древен. Аз съм Потомка от Следващото поколение. Как откри Символите? — попита Мориган и се изкашля сухо. — Много Древни и повечето Потомци вярват, че Оковаващите символи и Думите на силата са просто легенда.

— Не съм ги открила аз. Твоят приятел Дий ги бе използвал, за да затвори Ареоп-Енап в същата тази килия — рече Вълшебницата.

Тъмните устни на Мориган се сгърчиха от отвращение.

— Дий ли? Дий е знаел тези древни Думи? — Тя млъкна и поклати бавно глава.

— Не ми ли вярваш? — попита Пернел.

— О, напротив. Вярвам ти. Мисля, че познавам английския магьосник по-добре от всяко друго живо същество, но колкото повече научавам, толкова по-малко осъзнавам, че знам. Той никога с нищо не ми е показвал, че притежава това древно знание — завърши тя.

— А сега се чудиш кой му го е предал — рече проникателно Пернел. — Ареоп-Енап ми каза, че с Дий имало някой друг — мислеше, че е Древен, но бил толкова могъщ, че дори Стария паяк не можел да ги види. Сигурно ги е предпазвала някаква сложна скриваща магия. Без съмнение е била направена от господаря на Дий.

— Никой не знае кой е древният господар на Дий.

Пернел премигна изненадано.

— Дори и ти ли?

Дългите бели зъби на Мориган прехапах черните ѝ устни.

— Дори аз. Никой не знае, а онези, които са проявявали любопитство — Древни, Потомци или хора, — са изчезвали. Това е една от големите тайни... макар че най-голямата тайна е защо господарят му продължава да го закриля и да го пази жив въпреки многото му провали. Той цели векове не успяваше да залови теб и съпруга ти. — От нея се изтръгна кратък клокочещ смях. — Древните не са нито добри, нито щедри и със сигурност не прощават лесно. Познавам хора, които са били превърнати в прах само защото не са им се поклонили достатъчно ниско.

— Знаеш ли какво смята да прави Дий с всички същества на този остров?

Мориган я изглежда мълчаливо.

Пернел се усмихна.

— Има ли значение дали ще знам... след като и двете скоро ще умрем?

Богинята-врана се опита да кимне, но главата ѝ бе залепнала здраво.

— Дий получи нареждане да събере създанията, но съм сигурна, че не знае какво възнамеряват да правят с тях Древните.

— Ти обаче знаеш — предположи Пернел.

— Виждала съм и по-рано да става нещо подобно — много отдавна дори по вашето човешко измерване на времето. Това е своеобразна армия — рече уморено Богинята-врана. — Когато му дойде времето, тя ще бъде пусната срещу града.

Пернел ахна. Изведнъж си представи небето над Сан Франциско пълно с прегладнели вампири, канализацията гъмжаща от таласъми и тролове, пейсти в залива, вендиги и клурикони по улиците.

— Ще настъпи касапница.

— Това е идеята — прошепна Мориган. — Как мислиш, че ще реагират хората, като видят чудовища от митовете и легендите по улиците и в небето?

— С ужас, неверие. — Пернел си пое дълбок, треперлив дъх.

— Цивилизацията ще рухне.

— И по-рано е рухвала — рече презрително Мориган.

— И се е въздигала — каза бързо Пернел.

— Този път няма да се въздигне. Чух слухове, че имало подобни сбирки от същества — армии, зоопаркове, менажerii, наричай ги както искаш — на всеки континент. Предполагам, че ще бъдат пуснати по света в един и същи ден. Човешките армии ще изхаят личния състав и оръжията си срещу тези създания... а после, когато са изтощени и отслабени, онези, които наричате Тъмните древни, ще се върнат на земята. — Богинята-врана се засмя, после

смехът ѝ премина в мъчителна кашлица.

— Е, поне планът е такъв. Разбира се, това няма как да се случи, ако Дий не вземе последните две страници от Сборника. Без Последното призоваване Сенкоцарствата не могат да бъдат подредени в права линия. — Мориган се закашля пак. — Чудя се какво ли е подготвил господарят на Дий за него, в случай че се провали? Нещо жестоко, без съмнение — добави тя почти радостно.

— Но аз мислех, че той ти е приятел — каза Пернел изненадана. — Работила си с него в продължение на векове.

— Не по свое желание — сопна се Мориган. — Древните, на които служи Дий, ми заповядаха да изпълнявам неговите нареждания. — Тя опита да се обърне в лепкавата паяжина, но нишките се свиха и я хванаха по-здраво. — И виж докъде ме докара това.

— Блестяща черна сълза набъбна в ъгълчето на окото ѝ и се изтърколи по бузата ѝ. — Ще умра тук днес, отровена от Оковаващите символи, и никога вече няма да видя небето.

Пернел гледаше как черната сълза капна от брадичката на Мориган. В мига щом се отдели от нея, тя се превърна в снежнобяло перце, което се спусна леко към земята.

— Може би Дий ще прати някого да те спаси.

— Съмнявам се. — Богинята-врана се закашля. — Ако умра, за него това ще бъде просто едно дребно неудобство. Дий ще получи нов слуга от своя Древен господар, а аз ще бъда забравена.

— Изглежда, и двете сме предадени от Магьосника — прошепна Пернел. Видя как още една черна сълза се търкулна по лицето на богинята и се превърна в бяло перце, в мига щом се отдели от брадичката ѝ. — Мориган... иска ми се... иска ми се да можех да ти помогна — призна Пернел, — но не съм сигурна, че мога да ти вярвам.

— Разбира се, че не можеш да ми вярваш — отвърна Мориган.

— Ако сега ме освободиш, ще те унищожа. Такава ми е природата. — Бледото ѝ лице бе потъмняло до синьо-зелено и по челото и бузите ѝ бяха избили петънца. Тя започна да се мятва в паяжината, черни пера се откъсваха от наметалото ѝ, за да се присъединят към малката купчинка бели перца на земята под краката ѝ. — Време е да умра... — Очите ѝ се оцъклиха широко, черни и празни, а после много, много бавно струйки червено и жълто се заизвиваха през чернотата, придавайки ѝ блед оранжев цвят. Богинята-врана си пое дълбоко дъх, затвори очи и замря.

— Мориган? — прошепна Пернел.

Създанието не помръдна.

— Мориган? — повтори Пернел. Макар че създанието бе неин враг от поколения насам, тя бе поразена, ужасена от това, че бе стояла тук и бе оставила една легенда да умре.

Очите на Мориган се разтвориха рязко. Вече не бяха черни, а яркочервени, с цвета на прясна кръв.

— Мориган...? — Пернел отстъпи крачка назад.

Гласът, който излезе от устните на Богинята-врана, бе малко различен от обичайния за нея. Ясно се долавяха следи от ирландски или шотландски акцент.

— Мориган сега спи... Аз съм Бав.

Очите на създанието се затвориха бавно, после се отвориха. Сега пък бяха яркожълти.

— А аз съм Маша. — Келтският акцент беше още по-силен, а гласът бе по-дълбок, по-дрезгав.

Очите на създанието се затвориха още веднъж, а когато се отвориха пак, едното бе наситено светлочервено, а другото — яркожълто. Два гласа се разнесоха от устата едновременно, леко извън синхрон.

— Ние сме сестрите на Мориган. — Червеното и жълтото око се завъртяха надолу към Вълшебницата. — Хайде да поговорим.

ГЛАВА 32

— Мислех, че и двете сте мъртви — каза Пернел Фламел.

Знаеше, че трябва да е уплашена, но чувстваше единствено облекчение. И любопитство.

Танцуващият над главата ѝ пламък огряваше с топла жълта светлина тъмната фигура на Богинята-врана, залепнала към огромната паяжина. От покритото с мехури зеленокожо лице едно червено и едно жълто око се взираха надолу към Вълшебницата, а когато черните устни се раздвижиха, двата гласа заговориха като един.

— Спящи, може би. Но не и мъртви.

Пернел кимна; идеята не беше необичайна. Тя бе израснала в свят на призрци; виждаше мъртвите всеки ден и често разговаряше с тях, но разбра, че гласовете, идещи от устата на Мориган, не принадлежат на духове. Това беше нещо различно. Тя се опита да си спомни каквото знаеше за създаването. Богинята-врана бе Потомка от Следващото поколение, родена след потъването на Дану Талис. Беше се заселила в земите, които един ден щяха да бъдат наречени Ирландия и Британия, и много скоро келтите бяха започнали да я почитат като богиня на войната, смъртта и кръвопролитията. Подобно на много Древни и Потомци, тя бе триединна богиня: имаше три проявления. Някои Древни се променяха видимо с течение на времето — Хеката бе прокълната да се изменя физически от малко момиче до старица в течение на деня. Други се променяха с фазите на луната или сезоните, докато трети бяха просто различни проявления на една и съща личност. Но доколкото Пернел помнеше, Маша, Бав и Мориган бяха три различни създания с различни личности... всичките свирепи и смъртоносни.

— Когато двамата с Никола бяхме в Ирландия през деветнадесети век, една мъдра жена ни каза, че Мориган някак си ви е убила.

— Не съвсем. — За миг и двете очи станаха червени и създаването заговори само с един глас. — Ние никога не сме били три; винаги сме били една.

Пернел запази лицето си безизразно, стараяйки се да остане спокойна.

— Едно тяло с три личности? — попита тя. После кимна. — Значи затова никога не са виждали трите сестри заедно.

— Всяка от нас поемаше контрол върху тялото в различно време от месеца, в зависимост от фазата на луната.

Очите станаха жълти, гласът се промени и костите под плътта се разместиха, правейки лицето малко по-различно.

— А имаше определени периоди от годината, когато една или друга от нас властваше изцяло. Моето време винаги е било средата на зимата.

Лявото око почервения, а дясното остана яркожълто и богинята отново заговори на два гласа.

— Но това тяло обикновено се управляваше от нашата по-малка сестра, Мориган. — Създаването се закашля толкова силно, че паяжината се разтресе и на устните му изби гъста черна течност. Червеното и жълтото око се отместиха към фигурата от копия зад гърба на Пернел. — Вълшебнице, разруши Оковаващите символи... те ни тровят, убиват ни.

Пернел погледна през рамо. Пред входа на пещерата дванадесетте дървени копия, наредени по коридора, образуваха преплитаща се поредица от триъгълници и квадрати. С крайчеца на окото си тя можеше да види ефирната дияра от черна светлина, жужаща между металните върхове на копията, на които бе изписала с мокра кал древните Думи на силата.

— Вълшебнице... моля те. Разруши магията — прошепна Богинята-врана. — Нашата сестра Мориган те познава... и те уважава. Знае, че си силна и могъща... но никога жестока.

Пернел излезе в коридора и измъкна едно от копията от калта, разрушавайки фигурата. Едва доловимото бучене изчезна на мига и горчивият метален вкус на въздуха бе заменен от обичайните миризми на подземен тунел: сол и зловонна кал, гниеца риба и водорасли. Стиснала здраво копието с две ръце, Вълшебницата се върна в килията.

— Гледайте това да не е номер — предупреди тя. Поднесе върха поблизо до Богинята-врана и той засия. После пламна и от него се разля студена черно-бяла светлина. Пернел докосна с върха на сияещото копие купчинката пера под паяжината и те зацвърчаха, запушиха, а после се сгърчиха и овъглиха. От вонята на горящи пера очите ѝ се насълзиха и тя бе принудена да излезе от килията.

Очите на богинята премигнаха сред виещия се дим.

— Не е номер...

После по уловеното в паяжината тяло премина тръпка и червеният и жълтият цвят се оттекоха от очите, оставяйки ги черни и празни.

— Лъжат! — изпищя Мориган. — Не ги слушай!

Пернел вдигна високо копието и светещият метален връх почти се изравни с лицето на Богинята-врана. Черно-бялата светлина огря оцветената ѝ в зелено кожа, при което богинята стисна очи и неуспешно се опита да извърне глава. Когато ги отвори пак, червеното и жълтото на Бав и Маша се бяха върнали. Очите започнаха да менят с трепкане цвета си, докато двете сестри говореха.

— Мориган ни изигра — рече Бав.

— Затвори ни, омагьоса ни, прокле ни... — добави Маша.

— Използва гнусна некромантска магия, която научи от предшественика на Дий, за да плени духовете ни, да ни пороби и да ни направи безсилни...

— Тази магия ни държеше оковани в продължение на векове — рече червенооката Маша. — Можехме да виждаме и да чуваме всичко, което виждаше и чуваше нашата сестра, но не можехме да направим нищо, не можехме да предприемем никакво действие...

— Само че разяждащият ефект на Оковаващите символи отслаби магията и ни позволи да си върнем контрола над това тяло.

— Какво искате? — попита Пернел с любопитство, странно натъжена от историята.

— Искаме да сме свободни. — Гласовете се сляха, лявото око още сияеше в червено, а дясното пламтеше в жълто. — Нашата сестра може да е готова да се пожертва. Но ние не сме. Сестра ни може да робува на Дий и Древните. Но не и ние. Ние не сме взели страната на хората след потъването на Дану Талис, но и не сме се борили срещу тях. С времето те даже започнаха да ни боготворят и това ни направи по-силни. При всяка война, която са водили, при всяка спечелена или загубена битка те са ни хранили със своята болка и спомени. Дори ни оплакваха, когато изчезнахме от света човешки. А това е повече от всичко, което е направил някой от нашия

клан, приятели или роднини. Никой от тях не го интересуваше, нито пък се възпротиви, когато Мorigан ни окова, затвори, омагьоса. Вълшебнице, ние не дължим вярност нито на Древните, нито на Потомците.

Пернел опря дръжката на копие в калния под, като го държеше току под металния връх, и се облегна на него. Изписаният с кал знак пулсираше меко като бавно биещо сърце. Тя усещаше топлината му върху лицето си и долавяше съвсем слабото туптене в дървения прът.

— Освободи ни — продължи разпалено Богинята-врана — и ще ти бъдем задължени.

— Предложението е много изкусително — рече Пернел. — Но откъде да знам, че мога да ви се доверя? Откъде да знам, че няма да се нахвърлите върху мен, в мига щом ви освободя?

Уловеното в паяжината същество се усмихна, тъмните му устни се изтеглиха назад и оголиха дългите бели зъби.

— Защото ще ти дадем думата си — думата на воин, ненарушимата дума на Богинята-врана — отсече жълтооката Бав.

— И защото ти държиш копие с изписан на него архонтски глиф — добави червенооката й сестра.

— Архонтски ли? — попита Пернел. През целия си дълъг живот беше чувала тази дума може би два пъти.

— Преди Древните тази планета бе управлявана от Дванадесетте архонта.

— Преди Древните ли?

— Този свят е по-стар и по-чудат, отколкото си мислиш. — Богинята-врана се усмихна. — Далеч по-стар. И много по-чудат.

Пернел кимна.

— Винаги съм вярвала в това. — Идеята за архонтите бе заплениваща — Никола би я харесал, — но тя се съсредоточи върху по-практичните неща. — Можете ли да ме отнесете от този остров? — попита Вълшебницата. Ръката й стисна по-здраво копие. От отговора на създаването зависеше много.

Настъпи моментно колебание, после богинята каза:

— Не можем да сторим това. Колкото и да си лека, ще бъдеш прекалено тежка за нас. Онези измежду Древните и Потомците, които притежават способността да летят, имат почти кухи кости. Ние не сме силни.

Вълшебницата кимна и се отпусна. Вече бе знаела отговора; преди почти два века се бе сражавала с гнездо харпии от Следващото поколение на Палатинския хълм над Рим в Италия. Бе открила, че въпреки свирепия им вид и смъртоносните им нокти, на тях им липсва физическа сила. Докато Никола успее да намери меч и копие в багажа, Пернел ги бе свалила от въздуха с коженото си наметало, а после използва камшика си, изплетен от змии, които бе изтръгнала от косата на Медуза, за да превърне създаванията в камък. Ако богините й бяха казали, че могат да я отнесат от острова, щеше да разбере, че лъжат.

— В мига, когато ти помисли, че сестра ни е мъртва — продължи Богинята-врана, — ние усетихме скръбта ти, съжалението ти за нейната смърт. Освободи ни, Вълшебнице, и докато това тяло е в наша власт, няма да посегнем на теб или на близките ти. Такава е нашата клетва.

За разлика от съпруга си Никола, който бе човек на науката, Пернел разчиташе на интуицията си. Винаги бе следвала своя инстинкт и той рядко я подвеждаше. А ако сега грешеше и Богинята-врана я нападнеше, тя се надяваше, че съчетанието от нейната сила и смъртоносното копие ще има

ефект срещу съществото.

— Тогава дайте ми думата си — настоя Пернел.

— Имаш я — прошепнаха двата гласа. — Няма да ти причиним зло. Имаме към теб дълг на честта.

— Затворете очи — нареди Вълшебницата. Пристъпи напред и насочи копието към паяжината. Сиво-бял дим се понесе нагоре и лепкавите нишки засъскаха и зацвърчаха, когато тя притисна върха към тях. Опита се да ги среже, така че да спусне леко на земята овързаната Богиня-врана, но после си спомни, че това е създание, което почти не изпитва болка. Копието се раздвижи и Потомката се строполи на земята, без да издаде и звук. Макар и свободна от паяжината, тя все още бе здраво омотана в нишки.

Червеното и жълтото око се отвориха.

— Внимателно, Вълшебнице — промърмори Богинята-врана, докато Пернел се приближаваше, хванала копието с две ръце. Очите се впиха в димияния връх. — Едно порязване може да бъде смъртоносно.

— Ще го запомня — обеща Вълшебницата, докато внимателно и деликатно срязваше почти невидимия пашкул, после го разтвори и освободи Богинята-врана.

Създанието се надигна на крака и избърса нишките лепкава паяжина от кожената си ризница. После се протегна и дрехите ѝ запукаха, когато разпери широко ръце и изви гърба си. Двата гласа зазвучаха заедно:

— Ах колко е хубаво да си отново жив.

— Има ли някаква опасност Мориган да се появи пак? — попита Пернел, като се изпъна, стиснала здраво копието. Можеше с едно движение да го стовари върху Богинята-врана.

Очите преминаха от червено в жълто, а после обратно в червено.

— Ще държим малката си сестричка под контрол. — После главата се завъртя рязко, за да погледне към нещо над рамото на Пернел.

Докато се обръщаше, жената откри, че се чуди дали не се е хванала на най-стария номер на света.

Хуан Мануел де Аяла се рееше на входа на килията. Очите и устата на призрака представляваха празни дупки и дълги, къдреци се струйки от изграждащата го субстанция се точеха в тунела зад него като веещо се знаме.

— Какво има? — попита Пернел, моментално разбрала, че нещо не е наред. Тя размаха копието и призракът се уплътни за кратко, когато извърна глава от Богинята-врана и се съсредоточи върху сияещия метален връх. — Някакъв проблем ли?

— Нерей дойде. — Гласът на Де Аяла бе изтънял от ужас. — Морския старец е тук.

— Къде? — попита Пернел.

— Тук! — извика призракът и се обърна, вдигайки лявата си ръка, за да посочи към сумрака. — Току-що излезе от морето в другия край на тунела. Идва за теб!

И тогава откъм прохода лъхна вонята на отдавна умряла, гниеща риба и противният мирис на китова мас.

ГЛАВА 33

Яркочервени пламъци се издигаха с рев, пращяха, пукаха и мяха искри. Мръсен черен мазен дим се кълбеше и виеше в нощния въздух над автомобилното гробище. Джон Дий отметна глава назад и вдиша дълбоко; единственото, което надушваше, бе вонята на горяща гума и петрол, не можеше да долови никаква магия.

— Аз влизам вътре — каза той, като погледна към Бастет.

— Не бих те посъветвала — предупреди го коткоглавата богиня.

— Защо не?

Тъмната древна показва зъбите си в нещо, което би могло да мине за ужасяваща усмивка, и придърпа дългото черно палто по-плътнo около тесните си рамене.

— Срамota ще е, ако някой от Дивия лов погрешно те вземе за враг или пък архонтът реши да те направи един от глутницата си. Тази нощ той загуби доста вълци; ще трябва да ги замени.

— Аз не съм съвсем беззащитен, госпожо — рече Дий. Измъкна изпод палтото си каменния меч Ексакалибур и закри по пустата улица към автомобилното гробище. Спря пред дебелия порти. Тежкия метал бе осеян с дупки от зъбите на тогата на архонта, а там, където се бе разцепил, бе разтворен и извит като алуминиево фолио. Дий поднесе меча към мястото, където архонтът бе докоснал метала, но не се случи нищо. Ако Кернуос бе използвал някаква магия, Ексакалибур щеше да реагира, но острието си оставаше студено и тъмно. Дий кимна; създанието бе разкъсало портите само с груба сила. Той започваше да се чуди колко точно аурална или магическа мощ притежава Кернуос. Легендите разказваха за архонтите — и дори за най-ранните Древни, Великите древни, които дошли след тях — като за великани или ужасни чудовища, а понякога и двете. Но те никога не бяха описвани като магьосници или чародеи. Тези способности бяха развити за първи път от Великите древни.

Дий скри една усмивка; сега, когато подозираше, че Кернуос притежава малка или никаква магическа сила, започваше да се чувства по-уверен. Създанието бе намекнало, че умее да чете мислите му, но можеше и да лъже. Той се опита да си спомни какво точно бе казал архонтът при появата си.

„Мога да чета мислите и спомените ти, Магьоснико. Знам онова, което знаеш и ти. Знам какъв си бил, знам какъв си сега“.

Ами това не означаваше нищо. Кернуос твърдеше, че можеше да прочете мислите на Дий, но не го беше доказал по никакъв начин. Дий знаеше, че неговият Древен господар е осведомил архонта за ситуацията.

„Алхимикът Фладел и децата се намират заедно със Сарацинския рицар и Барда зад стените на импровизираната им метална крепост. Искаш аз и Дивия лов да ти проправим път“.

Тук Кернуос също не бе разкрил нищо ново. Просто повтаряше един факт — факт, който вече бе известен на Дий, — а после съобщаваше заповедите, които е получил от Древния. Само бе накарал думите си да звучат така, като че ли чете мислите на Магьосника.

Доктор Джон Дий се засмя тихо. Създанието определено бе много старо, могъщо и без съмнение смъртоносно. Но изведнъж вече не му се струваше чак толкова страшно.

Той стисна здраво меча и се промуши през отвора в тесния метален проход. Чуваше огъня, който сега бе по-близо, прашеше и фучеше, обагряйки стените в танцуващи и мятаци се сенки. Дий осъзна, че при всяка негова стъпка от земята се вдигат облаци прах. Стисна здраво устни, извади от джоба си една бяла кърпичка и я притисна към устата си; не искаше да вдиша изпепелените останки от Дивия лов. От твърде отдавна беше магьосник, чародей, некромант и алхимик и лесно можеше да си представи що за отвратителни съставки съдържа този прах. Определено не ги искаше в дробовете си.

Земята бе покрита с дървени стрели с каменни върхове, къси арбалетни стрели и копия с листовидни остриета. Тази гледка го върна към младостта му. Той бе присъствал на обсади, бе изучавал военно дело при двора на Елизабет, така че можеше по останките да разбере какво се е случило: защитниците бяха приклепили Дивия лов в тесния проход и бяха превърнали вълците в прах. Зачуди се защо не бяха останали по местата си и не бяха продължили да стрелят надолу към нападателите. „Защото са им свършили мунициите — рече си наум, отговаряйки на собствения си въпрос — и са били принудени да се оттеглят на по-удобна за отбрана позиция“. Под бялата кърпичка устните му се разтеглиха в широка усмивка. Историята го бе научила, че почнат ли веднъж бранителите да отстъпват, обсадата е към края си. Фламел и останалите бяха в капан.

Щом излезе от металния проход, видя горящия ров. Той заобикаляше от всички страни една жалка метална барака по средата на двора. Дий забърза напред; знаеше дузина магии, които щяха да угасят огъня, или пък можеше и да превърне петрола в пясък, а после да използва една персийска магия, която превръщаше пясъка в стъкло.

Алхимикът и близнаците стояха от другата страна на огъня, момчето и момичето — близо един до друг. Светлината на пламъците превръщаше русите им коси в червено-златисти. До тях имаше още двама човеци, единият висок и масивен в черната си броня, другият дребен и крехък в доспехи, съставени от най-разнообразни части. Червенокоси Хрътки на Гавраил, в човешка и в кучешка форма, се бяха струпали около по-дребния мъж, за да го пазят.

Архонтът стоеше очертан на фона на танцуващите пламъци и светлината играеше по разклонените му рога, а зад него остатъците от Дивия лов чакаха търпеливо. Човешките лица на вълците проследиха движението на Дий, докато той вървеше по осеяната с дупки кална земя. Без да мърда тялото си, Кернунос завъртя глава към Магьосника. Очите на Рогатия бог се спряха на каменното острие в ръцете му, от което бе започнал да се точи студен син дим.

— Екскалибур и Кларент заедно на едно и също място — прошепна гласът на Кернунос в черепа на Дий. — Това е наистина паметен миг. Знаеш ли кога за последен път са се събирали тези два меча?

Дий се канеше да му отговори, че и двата меча са били в Париж предния ден, но реши да не казва нищо, което може да подразни създанието. Един ужасяващо мръсен план започваше да се оформя в дълбините на ума му, нещо толкова невъобразимо, че той почти се страхуваше да се съсредоточи върху идеята — просто за в случай че Кернунос наистина можеше да чете мислите

му. Застана отляво на архонта, хвана Екскалибур с дясната си ръка и скръсти ръце на гърдите си. Сияещото синьо острие оцвети лявата страна на лицето му в мразовити багри.

— Мисля, че е било тук, в Англия — рече Дий. — Когато Артур се е сражавал със своя племенник Мордред в равнината Солсбъри. Мордред използвал Кларент, за да убие Артур — добави той.

— Аз убих Артур — рече меко Кернунос. — А също и Мордред. Освен това той беше син на Артур, а не негов племенник. — Главата на Рогатия бог се обърна пак към огъня. — Ти си магьосник; предполагам, че можеш да потушиш тези пламъци?

— Разбира се. — Нова миризма се просмука във вече зловонния въздух: сернистата миризма на развалени яйца. — Не можеш ли да минеш през огъня? — попита той, за да провери докъде стигат силите на Рогатия бог.

— В пламъците има метал — рече кратко Кернунос.

Дий кимна. От опит знаеше, че някои метали — особено желязото — са отровни за Древните. А както бе открил току-що, и за архонтите. Зачуди се дали между двете раси има някаква роднинска връзка; винаги бе предполагал, че макар да си приличат, те са отделни раси като Древните и човеците.

— Мога да угася огъня — каза уверено Дий.

Архонтът се приведе напред и зрелият му мирис на гора изведнъж се усили, докато се взираше през огъня. Дий проследи погледа му и откри, че е насочен към момчето, Джош.

— Ти, Магьоснико, можеш да вземеш близнаците и твоите страници. Аз взимам тримата безсмъртни човеци и Хрътките на Гавраил.

— Съгласен съм — каза моментално Дий.

— И Кларент. Взимам Огнения меч.

— Разбира се, че можеш да го вземеш — отвърна Дий без никакво колебание. Умишлено позволи на аурата си да разцъфне жълта и воняща около него, защото знаеше, че ще скрие мислите му. Нямаше намерение да дава меча на Кернунос. Магьосника от векове търсеше меча-близнак на Екскалибур и не смяташе да гледа как той изчезва в някакво далечно царство заедно с Рогатия бог. Планът му изведнъж се избистри. — За мен ще е чест лично да ти поднеса меча.

— Ще ти позволя това — рече архонтът с нотка на надменност в гласа.

Дий се поклони, за да не види съществото триумфа в очите му. Той щеше да застане пред архонта с Екскалибур в дясната си ръка и Кларент в лявата. Щеше да се поклони на Рогатия бог, да пристъпи напред... а после да забие и двата меча в него. От вълнение сярната аура на Магьосника се разгаряше все по-ярко и по-ярко. Какво ли щеше да почувства, какво ли щеше да научи, какво ли щеше да узнае, след като убие архонта?

ГЛАВА 34

Кашляйки, с насълзени очи, Софи, Джош и тримата безсмъртни побързаха да се отдръпнат от изгарящата жегата, като се хлъзгаха и падаха на калната земя. Зад огнената преграда се намираха в безопасност, но бяха също така и в капан.

Джош помогна на сестра си да се изправи. Бретонът ѝ бе опърлен до ронливи кичури, скулите ѝ бяха почервенели, а от веждите ѝ бяха останали само петна.

Софи протегна ръка и прокара с пръст линия над очите на Джош.

— Веждите ти ги няма.

— Твоите също. — Той се ухили. Докосна скулите си. Усещаше лицето си стегнато, а устните — сухи и напукани, и изведнъж осъзна какъв късмет е извадил. Ако бе стоял няколко сантиметра по-близо до рова, сега щеше да е тежко обгорен. Софи протегна ръка и притисна кутре към бузата му. Той усети мирис на ванилия и приятна хладина плъзна по опърлената му кожа. Джош хвана ръката на сестра си и я дръпна от лицето си; върхът на кутрето ѝ бе покрит със сребро. — Не бива да използваш силите си — каза той загрижено.

— Това е обикновено изцеряване — Жана го наричаше „ръкополагане“. Използва съвсем малка част от аурата, или даже никаква. Вече никога няма да имаме порязвания или синини. — Тя се усмихна.

— Имам чувството, че ще трябва да се тревожим за по-сериозни неща от порязвания — каза Джош. Обърна се да погледне през огнената завеса. Рогатия бог стоеше търпеливо от другата страна на пламъците. Бе скръстил ръце върху огромните си гърди, а в краката му лежаха димящите останки на тоягата. Макар че стотици вълци от Дивия лов се бяха превърнали в прах, оставаха поне още два пъти по толкова. Повечето се бяха събрали в полукръг зад Кернунос, седяха или лежаха, а поразяващо човешките им лица се вираха неотклонно в господаря им. Джош се извъртя в пълен кръг. Останалите вълци се бяха разположили из двора. Групичката беше напълно обкръжена. — Какво правят? — зачуди се той.

— Чакат — отвърна Паламед зад него.

Джош се обърна.

— Чакат ли?

— Знаят, че огънят няма да гори дълго.

— Колко ще гори?

— Час. Може би два. — Той обърна лице към небето, преценявайки времето. — Може би до полунощ, но това не е достатъчно. — Рицарят сви рамене. Черната му броня бе оцапана с кал и прах и миришеше на петрол. Скърцаше при всяко движение. — Ние построихме тази крепост по-скоро за уединение, отколкото за защита, макар че тя ни пазеше от някои по-неприятни създания, обитаващи тези земи. Но никога не е била предназначена да спре някого като Кернунос. — Той изведнъж хвърли кос поглед към Софи, сякаш му бе хрумнало нещо. Огънят се отразяваше в очите му и ги караше да блестят. — Ти си овладяла Огнената магия. Би могла да поддържаш пламъците.

— Не — каза веднага Джош и застана инстинктивно пред сестра си. — Ако тя дори се опита да направи нещо такова, това ще я убие, ще я овъгли.

Алхимикът кимна.

— Софи ще трябва да поддържа пламъците до заранта; не е достатъчно силна за това. Поне засега. Налага се да намерим друг начин.

— Аз знам някои магии... — започна Шекспир. — А също и ти, Паламед. Ами ти, Никола? Ако тримата действаме заедно, сигурно ще можем... — А после главата на Барда се завъртя рязко с разширени ноздри и очите му се присвиха.

— Какво има? — попита Паламед, като се обърна и примижа към огнената стена.

— Дий — казаха едновременно Шекспир и Фламел.

Още докато го изричаха, една дребна човешка фигурка, застанала до архонта, се очерта в сернисто жълто. Мъжът държеше пламтящ син меч.

— С Екскалибур — допълни Фламел.

Докато групичката го гледаше, Магьосника пхна Екскалибур в огнената стена и го завъртя. Със съскане и цвърчене каменният меч прониза огъня, а после внезапен повей на леден вятър образува в бушуващите пламъци идеално кръгла дупка като прозорец. Дий погледна през отвора и се усмихна. Огънят се отрази кървавочервен в зъбите му.

— Виж ти, какво имаме тук? Господин Шекспир — чирак едновременно на Алхимика и на Магьосника. Ами че това си е направо семейна среща. И Паламед — Черния рицар, отново събран — почти — с мечовете, които управляваха и погубиха живота на господаря ти. И близнаците, разбира се. Толкова мило от твоя страна, Никола, да ми ги доведеш у дома, макар че щеше да е много по-удобно, ако бяхме приключили с тази работа още на Западния бряг. Сега ще трябва да ги връщам в Щатите. Но все едно, дай ми ги доброволно и ще си спестиш много неприятности.

Алхимика се изсмя, макар че в този звук нямаше никакво веселие.

— Не забравяш ли нещо, Джон?

Магьосника наклони глава на една страна.

— Никола, както ми се струва, ти си затворен зад пламъци и си обкръжен от Дивия лов. — Той посочи с палец към едрата фигура до себе си. — И разбира се, Кернуос. Този път няма как да се измъкнеш. Дори ти.

— Ние, тримата безсмъртни, не сме лишени от сила — рече тихо Фламел. — Можеш ли да се опреш на всички ни?

— О, не се налага да го правя — каза Дий. — Достатъчно е само да угася огъня. Дори вие не можете да надвиете един архонт и Дивия лов.

Джош пристъпи напред. Кларент в лявата му ръка представляваше пламък от черна светлина и танцуващите сенки караха лицето му да изглежда по-старо от неговите петнадесет години.

— Ами ние — ще сбъркаш, ако забравиш за нас — заяви той. — Ти беше в Париж. Видя какво направихме с гаргойлите.

— И с Нидхьог — добави Софи, която стоеше до него.

Кларент изстена и тогава Джош замахна с него към Екскалибур. Мечовете, се срещнаха в кръглият отвор посред огъня и остриетата се кръстосаха с взрив от черни и сини искри.

И мислите на Дий заляха Джош.

Страх. Ужасен всепоглъщащ страх от звероподобни създания и сенчести хора.

Загуба. Безброй лица — мъже, жени и деца, роднини, приятели и съседи. Всичките мъртви.

Гняв. Над всичко друго надделяваше чувството на гняв — клокочеща, всепоглъщаща ярост.

Глад. Неутолим глад за знания, за сила.

Кернунос. Рогатия бог. Архонтът. Лежащ мъртъв в калта, докато Дий стои над него, хванал в двете си ръце Кларент и Ексакалибур, които пламтят с червено-черен и синьо-бял огън.

Мислите и чувствата връхлитаха Джош като удари. Усещаше как главата му се разтърсва при всеки стряскащ образ. Но най-поразителна от всичко бе гледката на лежащия в калта архонт. Дий смяташе да убие Кернунос. Само че за да го стори, се нуждаеше от Кларент. А Джош нямаше да се откаже от Огнения меч. Той сграбчи дръжката по-здраво и натисна силно срещу Ексакалибур, но все едно натискаше срещу каменна стена. Хвана меча с две ръце и натисна пак срещу меча на Дий, камъкът застържа и изскочиха искри, само че оръжието не помръдна. Отразената светлина превърна лицето на Магьосника в ухилен череп.

Джош беше виждал Софи да фокусира аурата си, да я оформя около тялото си; беше усетил целебните ѝ способности върху собствената си кожа, но нямаше представа как го прави. Жана я беше обучила на това. А него нямаше кой да го обучи.

— Сестричке...?

— Тук съм — Софи моментално се озова до него.

— Ти как... — Момчето потърси точната дума. — ... как караш аурата си да се фокусира?

— Не знам. Просто... ами, предполагам, просто се съсредоточавам много силно.

Джош си пое дълбоко дъх и опита да се съсредоточи колкото може повече — намръщи се, челото му се сбръчка, веждите му се свъсиха.

Не се случи нищо.

— Затвори очи — каза Софи. — Представи си ясно какво искаш да се случи. Започни с нещо малко, дребничко...

Джош кимна. Още веднъж си пое дълбоко дъх и стисна здраво очи. Софи можеше да фокусира аурата в кутрето си, тогава защо той да не...

За миг усети нещо да клокочи в стомаха му; после то се устреми нагоре през гърдите и по двете му ръце към дланите, свити около дръжката на меча. Аурата му избухна в ярка, ослепителна светлина, която потече по оръжието.

Кларент изстена в истинска агония, когато каменното острие се превърна в чисто злато. В мига щом докосна меча на Дий, той погълна студения синьо-бял пламък на Ексакалибур и го превърна отново в прост сив камък.

Джош премигна изненадано.

И аурата му угасна.

Моментално златният огън на Кларент помръкна и бе сменен от червено-черен. Ексакалибур лумна отново сред рой от искри. Зашеметен и треперещ, Джош съумя да удържи Кларент, но страховитата сила бе отхвърлила Дий назад, вдигайки гейзер от кал. Той се хлъзна по гръб по мръсната земя, а Ексакалибур се праметна във въздуха, за да се забие с върха надолу в калта близо до главата му.

На Джош му бе необходимо огромно усилие да изтегли Кларент от огъня. Кръглият прозорец в пламъците моментално се затвори. Лицето на

момчето бе мъртвешки бледо, с дълбоки синьо-черни сенки под очите, но то все пак успя да отправи една колеблива усмивка към близначката си.

— Видя ли: не беше никакъв проблем.

Софи посегна към брат си и сложи ръка на рамото му. Той усети как тънка струйка енергия от аурата ѝ се вля в тялото му и укрепи треперещите му крака.

— Чудя се какво ли ще направи Дий сега? — каза тя.

Миг по-късно изтрещя гръмотевица и една мълния блесна точно над главите им. Дъждът, който последва, бе истински порой.

ГЛАВА 35

Пернел вървеше през калния тунел назад към стълбата. В едната си ръка държеше копието; с другата бе стиснала носа си, но въпреки това усещаше гадната рибешка миризма върху езика си и долавяше вкуса ѝ в гърлото си при всяко преглъщане.

Хуан Мануел де Аяла се плъзгаше редом с нея, обърнат назад, към другия край на тунела. Нямаше и следа от Богинята-врана.

— От какво те е страх? — попита Пернел. — Ти си призрак; нищо не може да ти навреди. — После се усмихна и гласът ѝ омекна. — Съжалявам. Не исках да ти се сопвам. Знам какво невероятно усилие е трябвало да положиш, за да стигнеш до входа на пещерата и да ме предупредиш.

— След като ти разруши Оковната магия, беше по-лесно — рече призракът. Голяма част от изграждащата го субстанция се бе разсеяла и във въздуха висяха само смътните очертания на лицето и главата му. Тъмните му блестящи очи изглеждаха ярки в полумрака. — Нерей е кошмарът на всеки моряк — призна той. — А аз не се страхувам за себе си, а за теб, Вълшебнице.

— Какво е най-лошото, което може да се случи? — попита безгрижно Пернел. — Най-много да ме убие. Или да се опита.

Очите на призрака станаха сияйни.

— О, той няма да те убие. Поне не веднага. Ще те завлече в някое царство в морските дълбини и ще те държи жива там в продължение на векове. А когато приключи с теб, ще те превърне в някое водно създание — например морска крава или ду-гонг^[1].

— Това са само приказки... — започна Пернел, но после млъкна, осъзнавайки колко абсурдни са думите ѝ: тя бягаше по подземен тунел в компанията на призрак, гонеше една древна келтска богиня и бе следвана от Морския старец. Когато стигна до края на тунела, Вълшебницата протегна шия и погледна нагоре. Далеч над себе си видя късче синьо небе.

Тя отпра тясна ивица от орфания край на роклята си и я върза около кръста си. Затыкна копието отзад в този импровизиран колан и протегна ръка да се хване за хлъзгавите метални стъпала на ръждясалата стълба.

— Пернел! — извика Де Аяла, докато се носеше нагоре.

— Толкова рано ли си тръгваш, Вълшебнице? — Гласът отекна в коридора, влажен, бълбукащ, гъргорец и клокочещ.

Пернел се обърна и хвърли малка искрица светлина в тунела. Тя отскочи като гумено топче от тавана, удари се в стената и в земята и отскочи пак нагоре.

Нерей изпълваше мрака.

В мига преди той да се протегне и да смачка светлината в ципестите си пръсти, Пернел зърна набит, изненадващо обикновен на вид човек. Главата му бе обрасла с гъста къдрава коса, която падаше по раменете му и се смесваше с късата брада, засукана в два плътни кичура. Той носеше елек от кафяви и зелени морски водорасли, а в лявата си ръка държеше зловещо заострен каменен тризбец. Чак когато светлината угасна и тунелът отново потъна в мрак, Пернел осъзна, че Морския старец няма долни крайници. Под кръста му тялото преминаваше в осем октоподски пипала, които се гърчеха и виеха по

коридора.

Миризмата на гнила риба се усили. Пернел мярна някакво светкавично движение и едно от пипалата се уви около глезена ѝ и я стисна здраво. Второ, лепкаво и слизесто, обхвана пищяла ѝ.

— Остани за малко — изгъркори Нерей. Още едно пипало се стрелна и се уви около коляното на Пернел и смукалата се впиха в кожата ѝ. Смахът му приличаше на звука от изстискване на мокра гъба. — Настоявам.

[1] Едри морски бозайници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Джош седеше замаян, докато огнената стена започна да гасне сред издигащи се облаци от бяла пара. Дъждът превръщаше земята в гъста, лепкава кал, а неспирни гръмотевици раздираха небето. Проблясваха мълнии, които оцветяваха всичко в пепеляво бяло и абаносовочерно.

— Време е да тръгваме — каза решително Паламед. По шлема му се стичаше дъждовна вода. Той се обърна да погледне към Софи и Джош, Никола и Шекспир. Всичките бяха прогизнали, а косата на близнаците бе полепнала по главите им. — Понякога трябва да се биеш, друг път — да бягаш. Един добър войник винаги знае кое кога да предприеме. Можем да останем тук и да се бием с Дий и Кернуос, но никой от нас няма да оцелее. Освен вас, може би — каза той на близнаците. Светлината на огъня обагряше тъмната му коса и броня в кехлибарено. — Макар че не знам, що за живот ще е вашето на служба на Тъмните древни. Нито пък колко дълго ще оцелеете, след като вече не сте им нужни.

Лютив дим се виеше около тях — гъст, лепкав и задушлив — и ги изтласкваше към металната барака.

— Уил, вземи Хрътките на Гавраил...

— Аз няма да бягам — каза моментално Барда.

— Не те карам да бягаш — сопна се Паламед. — Искам да се регрупираме и да не жертваме напразно нашите сили.

— „Нашите“ сили ли? — попита Никола. — Не ми казвай, че Сарацинския рицар най-после е взел страна?

— Само временно, уверявам те — рече Паламед. Обърна се пак към Барда. — Уил, вземи Хрътките на Гавраил и ги прекарай през тунела под бараката. Гавраиле — извика той. Най-едрият човек-куче се приближи бързо. Сините татуировки по бузите му бяха покрити с кал и капчици кръв, а сиво-кафявата му козина стърчеше във всички посоки. — Пази господаря си. Измъкни го от Лондон и го заведи при Големия хендж. Чакайте ме там.

Шекспир отвори уста да протестира, но я затвори, когато Сарацинския рицар го изгледа втренчено.

Гавраил кимна.

— Ще бъде сторено. Колко дълго да чакаме при Хенджа?

— Ако не се върна до утре по залез-слънце, отведи Уил в някое от близките царства — Авалон или Лионес, може би. Там би трябвало да сте в безопасност.

Пренебрегвайки Алхимика, Гавраил обърна зачервените си очи към близнаците.

— Ами двамата, които са един?

Джош и Софи чакаха мълчаливо, докато Паламед си поемаше дълбоко дъх.

— Ще ги откарам обратно в Лондон. — Той погледна към Алхимика. — Ще ги заведем при царя.

Свирепите зъби на човека-куче проблеснаха в усмивка.

— Може би ще е по-безопасно да ги оставите с Кернуос.

Софи и Джош седяха отзад в черното лондонско такси и гледаха как Алхимика, Шекспир и Паламед са се скупчили около пламтящ варел, в който горяха парчета дърво и ленти димяща черна гума. Дъждът се сипеше със съскане върху огъня, вдигайки пара, и гъстите облаци бял дим от гаснещите пламъци в рова се смесваха с мазния черен пушек, излизаш от варела.

— Мога да видя аурите им — промърмори уморено Джош.
Неочакваната поява на неговата собствена аура го бе изтощила. Гадно главоболие туптеше току над очите му, мускулите на ръцете и краката го боляха, а в стомаха си усещаше гадене, сякаш всеки момент щеше да повърне. Ръцете му бяха изтръпнали на местата, където бяха стискали дръжката на Кларент.

Софи се обърна да погледне през запотеното стъкло. Джош бе прав: тримата безсмъртни бяха обвити в съвсем слаби аури — изумруденозелената на Флаemel и по-тъмната маслинозелена на Паламед затваряха между себе си бледата лимоненожълта на Шекспир.

— Какво правят? — попита Джош.

Софи натисна бутона за сваляне на прозореца, но колата не бе запалена и електрическата система не работеше. Тя избърса с длан стъклото и затаи дъх. Аурите на безсмъртните станаха по-ярки и момичето усети гъдела на магическа енергия, която закапа от ръцете им във варела като лепкава течност.

— Изглежда, Никола и Паламед дават от силата си на Шекспир. Устните на Барда се движат, той говори нещо... — Тя откряна вратата, за да чуе, и премигна, когато пръски дъжд влязоха в тъмното купе на колата.

— ... въображението е ключът, братя безсмъртни — каза Шекспир. — Искam от вас само да се съсредоточите и ще успея да направя адска смес с огромна сила^[1].

— Това е овеществяване — рече благоговейно Софи. Моментално осъзна, че само преди дни изобщо не би използвала тази дума, дори не би я разбрала.

Джош се плъзна до сестра си, за да погледне навън в мократа нощ.

— Какво е ове... овеще...?

— Той създава нещо от нищото, оформя и твори нещо, като само си го представя. — Тя отвори още малко вратата, без да обръща внимание на пръскащия в лицето ѝ дъжд. Знаеше — защото Вещицата знаеше, — че това е най-мъчната и изтощителна от всички магии и изисква необикновено умение и концентрация.

— Направи го бързо — процеди Алхимика през стиснатите си зъби. — Огънят почти угасна, а не съм сигурен колко още сила ми остава.

Шекспир кимна. Напъха и двете си ръце дълбоко в горящия варел.

— Ври, бълбукай, ври, бълбукай — прошепна той и акцентът му се усили, връщайки се към познатия Елизабетински, с който бе израснал. — Нека да започнем с египетски змийчета...

Димът се загърчи и заувива около варела, който изведнъж кипна и запрелива от стотици змии. Те се посипаха по земята.

— Змии! Защо винаги има змии? — простена Джош и извърна поглед.

— ... змии петнисти с раздвоен език... — продължи Шекспир.

Още змии се изсипаха от варела, като се виеха и плъзгаха около краката на безсмъртните. Хрътките на Гавраил мълчаливо отстъпиха, впили червените си очи във влечугите.

— А сега малко ежове бодливи, гущери и слепи глисти... — продължи Шекспир. Гласът му се издигаше и спадаше напевно, сякаш речитираше стих.

Главата му бе отметната назад, а очите му — затворени. — ... и жаби, грозни и отровни... — добави той и гласът му стана дрезгав.

От варела се заизсипваха стотици тлъсти таралежи, уродливи жаби, хлъзгави гущери и гърчеци се червеи.

— ... и накрая, кукумявки...

Дузина кукумявки изригнаха от пламъците сред рой от искри.

Шекспир изведнъж се отпусна и щеше да падне, ако Сарацинския рицар не го бе подхванал.

— Стига — каза Паламед.

— Стига ли? — Барда отвори очи и се огледа. Тримата бяха затънали до колене в създанията, излезли от горящия варел. Земята около тях бе покрита с дебел слой виещи се змии, подскачащи жаби, припкащи гущери и гърчеци се червеи. — Да, свършено е. — Над тях проблесна мълния, когато той се протегна да стисне ръката на Алхимика и бързо прегърна Сарацинския рицар. — Благодаря ви, братя мои, приятели мои. Кога ще се видим пак?

— Утре вечер — рече Паламед. — Сега върви, върви. — Той вдигна внимателно левия си крак. Една черна усойница падна от глезена му. — Колко дълго ще издържат тези?

— Достатъчно дълго. — Шекспир се усмихна. Отметна кичурите, провиснали над очите му, и вдигна ръка към близнаците в колата. — Разделяме се само за да се срещнем пак.^[2]

— Това не си го написал ти — каза бързо Паламед.

— Знам, но ми се иска да бях. — После, заобиколен от кучетата, Уилям Шекспир се пхна под металната барака и изчезна. Гавраил изчака, докато всички други хрътки последват Барда.

— Пазете го — извика Паламед.

— Ще го браня с цената на живота си — отвърна Гавраил с мекия си уелски акцент. — Кажете ми обаче... — Той кимна към гъмжилото от твари в калта. — Тези... създания...? — Остави въпроса си недовършен.

Паламед се усмихна свирепо.

— Малък подарък за Дивия лов.

Гавраил кимна, след това се наведе и се превърна в голямо куче, преди да се промуши под бараката и да изчезне.

А после, с последно шипящо съскане, огънят в рова загасна.

— Време е да тръгваме — каза Фламел, като се промъкваше внимателно сред тварите, създадени от магията на Шекспир. — Не знаех, че той може да прави това.

— Сътвори ги единствено със силата на въображението си — рече Паламед. Задържа вратата на таксито отворена, за да може Алхимика да влезе в купето. — Сложете си коланите — посъветва ги той и черната му броня изчезна. — Ще друса.

Поройният дъжд спря също толкова бързо, колкото бе започнал, а после вълците от Дивия лов се метнаха през сивия дим.

Миг по-късно Кернунос прекрачи рова, а димът се виеше между рогата му. Архонтът отметна глава назад и се изсмя гръмко и победоносно.

— Къде си мислите, че отивате? — попита той, докато вървеше към колата. — Не можете да избягате от Рогатия бог.

[1] Тук и по-нататък в настоящата глава Шекспир вмъква в речта си фрази от пиесите „Макбет“, „Антоний и Клеопатра“, „Сън в лятна нощ“ и „Както ви харесва“. Доколкото мога, съм ги съобразил с превода на Валери

Петров, но самите цитати са твърде откъслечни и невинаги точни, което понякога налага дребни изменения. — Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Така започва известно стихотворение от английския поет Джон Гей (1685–1732). — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 37

Като се държеше здраво с една ръка за стъпалото, Пернел измъкна копието и мушна силно в едно от октоподските пипала, които я държаха. Металът едва докосна слюзестата кожа и пипалото се дръпна рязко, оставяйки редица белези от смукала върху плътта на жената. Преди тя да успее да мушне пак, другите две пипала изчезнаха обратно в тъмния тунел.

— Вълшебнице, това положително беше грубо. Можеше да ме нараниш. Малко по-дълбоко и щеше да ми отсечеш пипалото.

— Такава беше идеята — промърмори Пернел, като затъкна отново копието в импровизирания колан и започна да се катери.

— Не съм губил пипало от векове. А отнема толкова дълго време да израсте ново — добави кисело съществото на гръцки с ужасен акцент.

Без да му обръща внимание, Пернел изкачи още едно стъпало, приближавайки се към светлината. Зачуди се дали Нерей изобщо ще може да се побере в тясната шахта. Противната смрад на съществото я облъхна и очите ѝ се насълзиха. Тя преглътна тежко, усещайки как стомахът ѝ се бунтува. Отмести се настрани в тясното пространство и погледна надолу. Нерей стоеше на дъното на шахтата. Тя едва успя да различи главата и раменете му в смътната светлина, идееща отгоре; за щастие всичко под тях бе скрито в сенки. Той вдигна тризбеца си и го размахна.

— Изглежда си в капан, Вълшебнице. Не можеш едновременно да се катериш и да ме мушкаш със своята клечка за зъби. Но аз мога да те достигна...

Пернел зърна гърчещи се октоподски пипала в дъното на шахтата. Едно, после две, а после и четири запълзяха към нея, като се гънеха и извиваха, опипвайки влажните камъни като пръсти.

— Имаш ли някаква представа коя съм аз? — попита тя на английски. Повтори въпроса си на старогръцки.

Нерей сви рамене и от това движение по всичките му пипала пробягаха вълни.

— Признавам, че не знам.

— Тогава защо си тук? — попита Пернел, като се издърпа едно стъпало по-нагоре по ръждясалата стълба. Стори ѝ се, че той звучи като отегчен академик.

— Изплащам вековен дълг — избълбука Нерей. — Един от Великите древни ми каза, че дългът ми към тях ще бъде заличен, ако се върна на този свят и дойда на този остров заедно с дъщерите си. Каза ми, че мога да те взема и макар че от теб щяла да излезе само посредствена слугиня, може би след век-два ще станеш добра съпруга. Знам само, че те наричат вълшебница.

— Но знаеш ли коя вълшебница? — попита Пернел.

Създанието се изсмя.

— О, човешка жено, не знам и не ме интересува. По мое време тази дума имаше смисъл. Вълшебница бе жена със сила, жена, от която да се боиш и която да уважаваш. Но тук, в това време и на този свят, старите думи, старите звания не означават нищо. Както разбрах, сега магьосник е просто някой, който забавлява децата, като вади зайци от шапката си^[1].

Смехът на Пернел накара Древния да млъкне поразен.

— Тогава трябва да знаеш нещо, Старче: аз не се занимавам със забавления. Изненадана съм, че твоят Древен не ти е казал срещу кого си изправен на този остров. Или може би не чак толкова изненадана. Може би, ако знаеше, нямаше да се заловиш с това глупаво начинание. — Гласът на Пернел ехтеше в шахтата. — Аз съм седма дъщеря на седма дъщеря. Живяла съм на този свят почти седемстотин години и нося в себе си мъдростта на вековете. Обучавала съм се при някои от най-добрите магьосници, вещири, заклинатели и чародеи, живели някога. Някои, за които дори ти ще си чувал. Бях чирачка на Вещицата от Ендор и ученичка на две от най-великите чародейки в историята: Цирцея^[2] и Медея^[3].

— Цирцея ли? — Нерей се размърда неловко и пипалата му потрепнаха. — И Медея? — добави той с жален глас.

— Ти най-добре от всички би трябвало да познаваш репутацията на учителките ми.

— А добра ученичка ли беше? — подпита предпазливо Нерей.

— Най-добрата. Знай това, Морски старец: никога няма да бъда твоя жена. Венчана съм за алхимика Никола Фламел.

— О — каза Древният много тихо.

— Аз съм безсмъртната Пернел Фламел.

— А, тази вълшебница — измънка Нерей.

— Да, тази вълшебница. — Пернел изтръгна от стената един метален шип, съсредоточи аурата в дланта си и загледа как ръждивият метал се усуква и извива, а после се разтопява в мръсно кафява течност. — Нека ти покажа един номер, на който ме научи самата Цирцея. — Тя разтвори шепа и остави стопения метал да закапе от нея. Десетки мънички златно-кафяви топчета полетяха към сенките долу. Нажеженият дъжд засъска и зацвърча, щом попадна върху плътта на Нерей, и въздухът внезапно се изпълни с миризмата на пържена риба. Октоподските пипала се замятаха и заудряха по камъните, а Морския старец нададе вой на двадесетина човешки и нечовешки езика. Пернел тръсна последната капка от пръстите си. Проследи с поглед златната сълза, която полетя право надолу... и падна точно по средата на челото на Нерей, току над носа му. Този път той изкрещя толкова силно, че Пернел чу внезапния бурен плясък на криле, щом хиляди от морските птици, събрани на острова, се издигнаха високо във въздуха с крякане и пищене.

Нерей изчезна в сенките, оставяйки подир себе си миризма на изгоряла риба.

— Пак ще се срещнем, вълшебнице Пернел — изхленчи той. — Няма да се измъкнеш жива оттук!

Надмогвайки вълната от умора, която я заля, Пернел се обърна отново към стълбата и се закатери нагоре.

— Всички така казват — промърмори тя. — Но аз съм още жива.

* * *

— Можехте да ми помогнете. — Пернел седеше на едно от каменните стъпала в двора за разходки. Обърна лице към следобедното слънце и остави топлината да навлезе в тялото ѝ и да презареди аурата ѝ.

— Защо? — Кацнала едно стъпало по-ниско от Пернел и вдясно от нея, Богинята-врана бе разтворила черното си наметало и също бе обърнала лице към слънцето. Очите ѝ не се виждаха зад огледалните слънчеви очила. Кожата ѝ бе възстановила предишния си алабастров цвят — по нея оставаше само съвсем блед зеленикав оттенък и леки пъпчици около устните.

Пернел се замисли за момент и кимна. Не можеше да отговори. Нерей не беше техен враг.

— Можехме и да отлетим — подхвърли Богинята-врана, без да помръдва глава.

Пернел започваше да различава гласовете; този на Бав беше малко по-мек от грубия и мъжествен глас на Маша.

— А защо не отлетяхте? — попита Пернел. Когато най-после бе излязла от шахтата, мръсна и почти капнала от изтощение, знаеше, че не е в състояние да се бие срещу Богинята-врана. Изобщо не очакваше да намери създаването още на острова, но то бе приклекло край изхода на шахтата под ръждясалата водна кула и грижливо пришиваше дълги черни пера обратно към наметалото си. — Защо останахте?

Богинята-врана се размърда.

— Бяхме затворени в Мориган твърде дълго. Тя се забавляваше в продължение на цели човешки животи; сега е наш ред. А решихме, че в близките часове няма да има по-интересно място от Алкатраз.

Пернел се надигна на лакти, за да погледне надолу към създаването.

— Интересно ли? Струва ми се, че определенията ни за тази дума се различават.

Богинята-врана помръдна глава и бутна надолу тъмните си очила с върха на дългия си чернонокътест пръст. Едно червено и едно жълто око премигнаха срещу Вълшебницата.

— Помни, човешка жено, ние сме Бав и Маша. Ние сме Яростта и Кръвопролитие. Нашата сестра е Смъртта. От хилядолетия бойните полета по целия свят ни притеглят, за да пируваме с болката и спомените на мъртвите и умиращите. — Черните устни се разтеглиха в ужасяваща усмивка, показвайки дългите бели зъби. — А в момента този остров е мястото, където трябва да бъдем. — Тя облиза устни. — Мисля, че скоро тук за нас ще има банкет!

[1] На английски думата „магьосник“ означава също така и „фокусник“.
— Б.пр. ↑

[2] В гръцката митология: нимфа, която омагьосва спътниците на Одисей. — Б.пр. ↑

[3] В гръцката митология: дъщеря на царя на Колхида (и племенница на Цирцея), която притежава магически дарби. Тя се влюбва в Язон и му помага да открадне Златното руно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Думите се завъртяха в калта и тежкото такси се стрелна напред. Софи изпъшка, когато коланът се впи в нея и я издърпа назад в седалката. Джош простена, когато неговият се врязва болезнено в стомаха.

— Съжалявам! — извика Паламед. — Дръжте се. Идват...

Никола сграбчи гумената лента над вратата и се приведе напред.

— Насочваме се право към тях! — каза той и гласът му се извиси тревожно.

— Знам. — Белите зъби на Паламед проблеснаха в полумрака. — Най-добрата защита е...

— ...нападението — довърши Джош.

Плътна редица от вълци с човешки лица се хвърлиха към колата. Втурнали се през още димящия огън, те не видяха килима от змии, преди да е станало твърде късно. Змиите се надигнаха като въпросителни, със зейнали усти и стрелкащи се глави... и предната редица на Дивия лов се разпадна на мръсен прах, който върхлетя срещу прозореца и го покри напълно. Паламед спокойно пръсна вода на стъклото и включи чистачките, но успя само да превърне сивия прах в гъста каша.

Три огромни вълка, по-едри и по-широки от всички останали, се метнаха през рова... право върху таралежите. Настръхналите бодли пронизаха краката и лапите им. Вълците се разсипаха на прах с израз на крайна изненада върху лицата.

Кернунос зави и зарева, щом нагази в килима от змии и таралежи. Змиите го кълвяха, таралежите го бодяха, но без никакъв видим резултат. Джош потрепери и усети, че му се повдига, докато гледаше как змиите се вият нагоре по дебелиите като дънери крака на Рогатия бог.

Паламед форсира двигателя на колата, после включи на скорост и прелетя с рев по тесния метален мост над рова, върхлитайки челно срещу други три вълка. Два изчезнаха под гумите в гейзери от прах, докато третият се метна на капака и заудря по стъклото с острите си нокти. Прозорецът се напука и Сарацинския рицар удари спирачките. Колата спря със скърцане и вълкът се плъзна от капака право в едно гнездо на пепелянки.

Джош се обърна в седалката, за да гледа как още зверове от Дивия лов падат, докосвайки мазната кожа на отровните жаби; видя как други се превръщат в прах, попадайки на тритони или настъпвайки червеи. Въздухът се сгъсти от постоянните прашни експлозии. Кукумявки се спускаха от нощното небе с протегнати нокти и косяха вълците, оставяйки подир себе си облаци прах.

— Шекспир ли създаде всички тези твари? — попита учудено Софи. Тя се взираше през задния прозорец и можеше да види, че земята е покрита с шаваща маса.

— Всички до една — рече гордо Паламед. — Всяка от тях е родена във въображението му и е съживена от неговата аура. А не трябва да забравяш, че той е предимно самоук. — Рицарят хвърли поглед в огледалото за задно виждане и улови погледа на Алхимика. — Представи си какво би постигнал, ако беше обучен както трябва.

Никола сви неловко рамене.

— Аз не бих могъл да го науча на това.

— Но трябваше да разпознаеш таланта му.

— Дий! — каза рязко Джош.

— Да, Дий го разпозна — съгласи се Паламед.

— Не. Дий. Точно пред теб! — извика Джош.

Доктор Джон Дий бе изпълзвал от пушека и въртеше леко Екскалибур в лявата си ръка, така че мечът образуваше свистящо колело от син огън. От дясната му ръка капеше жълта енергия. И бе заел позиция точно пред входа на автомобилното гробище, препречвайки пътя им.

— Какво... да не си мисли, че няма да го прегазя? — рече Паламед.

Дий насочи меч към таксито и метна едно кълбо от енергия. То се удари в мократа земя, отскочи веднъж и се търкулна под колата. Двигателят и цялото електричество изгаснаха. Колата продължи по инерция и спря, с блокирала и неизползваема кормилна система.

Софи долови някакво движение зад тях и се обърна... точно когато обвитият в змии архонт пристъпи през гъстите сиви облаци.

— Това не е хубаво — промърмори тя, като дръпна ръкава на Джош.

— Лоша работа — съгласи се близникът ѝ, като видя архонта. — Много лоша.

— Какво ще правим сега?

— Винаги е по-добре да водиш битките си една по една. Така ще спечелиш повече.

— Кой го е казал? — попита Софи. — Марс ли?

— Татко.

ГЛАВА 39

Джош! — извика Никола.

Джош Нюман отвори лявата врата, погледна да се увери, че по земята няма змии, и изскочи навън. Кларент застана и зазвънтя, когато той го насочи към Дий.

— Аз ще му отвлека вниманието — извика Джош. — Можеш ли да запалиш колата? — попита той рицаря.

— Ще се опитам — каза мрачно Паламед. Обърна се да погледне към Алхимика. — Акумулаторът е изтощен. Можеш ли да го презаредиш?

— Джош Нюман — каза любезно Дий, докато момчето се приближаваше. — Нали не смяташ сериозно да се биеш с мен?

Джош не му обърна внимание. Стисна здраво с две ръце дръжката на Кларент и усети как мечът се намести удобно в хватката му.

Дий се ухили и продължи търпеливо.

— Искам за секунда да се замислиш върху онова, което смяташ да направиш. Аз съм прекарал с това оръжие целия си живот, а ти имаш Кларент от малко повече от ден, в най-добрия случай. Няма начин да ме победиш.

Без предупреждение Джош се хвърли в яростна атака срещу Магьосника. Кларент буквално изпищя, когато срещна Екскалибур — това приличаше на пронизителен вик на триумф. Джош дори не се опита да си спомни движенията, на които го бяха учили Жана и Скати; позволи на меча да поеме контрол над него, да ръга и да мушка, да сече и да парира. И усещаше, че някъде в дълбините на ума си анализира всяко движение на Дий, следи стъпките му, начина, по който държи меча, присвиването на очите му точно преди да скочи.

Кларент дърпаше Джош напред, сечейки из въздуха. Единственото, което момчето можеше да направи, бе да стиска дръжката с две ръце. Сякаш се опитваше да удържи скачащо куче: прегладняло бясно куче.

И за миг на Джош му хрумна абсурдната мисъл, че Кларент е жив и е гладен.

— Софи! — изрева Никола.

Но тя не го чу. Беше се съсредоточила изцяло върху брат си. Отвори дясната врата и излезе навън. В мига щом краката ѝ докоснаха земята, аурата ѝ заискри, обвивайки я в броня, досущ като онази, която Жана носеше. За разлика от Джош тя нямаше оръжие, но бе обучена във Въздушна и Огнена магия. Момичето съзнателно свали преградите, които Жана д'Арк бе поставила, за да я пазят от спомените на Вещицата от Ендор. В момента имаше нужда да знае всичко, което Вещицата някога е знаела за архонта Кернуос.

Слухове, откъслечи, нашепвани истории.

Някога той бил красив. Великан; висок, горд и надменен. Уважаван учен. Експериментирал първо върху другите, а после, когато това било забранено, върху себе си. Накрая станал отблъскващ, костени израстъци се появили от черепа му, ноктите на краката му се сраснали в дебели копита. Само лицето му останало същото, напомняйки зловещо за някогашната му красота. През изтеклото невъобразимо дълго време огромният му интелект

бил унищожен и сега той представляваше нещо малко повече от животно. Прастар, могъщ, все още владеещ способността да превръща хората във вълци, той живееше в едно далечно царство на усойни, гниещи гори...

Никое животно не обича огъня, реши Софи, а щом архонтът живееше във влажен горски свят, вероятно се боеше от огън. Тя усети съвсем кратък проблясък на страх — ами ако огънят отново й изневереше, — но яростно потисна тази мисъл. Този път магията нямаше да я предаде. В мига преди да натисне с пръст татуировката и да призове Огнената магия, тя използва мъничка част от аурата си, за да задейства Въздушната си магия.

Фучащо торнадо се появи около архонта. Останките от Дивия лов, всяка частица прах и пясък, се надигнаха и обвиха Кернунос в дебела жужаща мантия. Заслепиха го, изпълниха устата и ноздрите му с прах и накараха създанието да закрие лице. Тогава Софи натисна с показалец кръглата татуировка и възпламени прашния облак. В последния миг, преди да се свлече в безсъзнание на земята, тя чу писъка на Рогатия бог. Това бе най-ужасяващият звук, който бе чувала някога.

* * *

— Джош — изпъшка Дий, отчаяно парирайки мощните удари, от които чак ръцете му изтръпваха. — Има толкова много неща, които не знаеш. Толкова много неща, които мога да ти кажа. Въпроси, на които мога да отговоря.

— Вече знам много за теб, Магъоснико. — Всеки път, когато остриетата близнаци се срещаха, летяха синьо-бели и червено-черни искри, които засипваха биещите се. Лицето на Джош бе осеяно с черни точки, а съсипаният костюм на Дий бе покрит с десетки дупчици. — Ти. Си. Мислеше. Да. Убиеш. Архонта. — Джош подчертаваше всяка дума с удар.

— Ти си държал Кларент — отвърна Дий. — Вкусил си от силата му. Знаеш какво може да прави. Помисли си само: ако убиеш архонта, ще придобиеш хилядолетия, стотици хилядолетия знание. Ще узнаеш историята на света от самото начало. А и не само на този свят. На безброй светове.

Изведнъж ги блъсна огромна вълна от жегата с мирис на ванилия и ги събори на колене. Дий беше обърнат по посока на архонта и рухна назад, закрил лицето си с ръце, заслепен от светлината. Джош се претърколи, видя Рогатия бог, погълнат от златисто-зелени пламъци, а после и сестра си, свличаща се на земята в безсъзнание. Прилоша му от страх. Претърколи се на четири крака — и откри, че Ексакалибур лежи в калта до дясната му ръка. Пръстите му моментално се свиха около дръжката и мълниеносна болка се стрелна по лявата му ръка, в която държеше Кларент. Той се опита да пусне Меча на страхливеца, но не можа — оръжието бе залепнало за дланта му, сякаш се бе сраснало със стиснатия му юмрук. Ярочервена кръв се процеждаше между пръстите му. Той се дръпна от Ексакалибур и изгарящата болка в лявата му ръка отслабна. Джош се изправи с мъка на крака, подхвана дръжката на Ексакалибур с острието на Кларент и метна меча надалеч, а после се затича към сестра си.

Дий се надигна на колене, като премигваше, за да прогони светлите петна от очите си. Видя как Джош запрати Ексакалибур през въздуха и той цопна в лепкавото вещество, останало в димящия ров. За миг заплува на повърхността на гъстата черна течност, после тя забълбука силно и мечът

потъна.

Джош се смъкна на колене ужасен. Взе Софи на ръце и я вдигна върху задната седалка точно когато двигателят задавено запали. Никола Фламел, с болнав вид, се строполи в колата, а от ръцете му се точеха струйки зелена енергия, с която бе заредил акумулатора.

Джон Дий бе принуден да се хвърли в страни от пътя, когато колата, с врати, които още се люлееха отворени, се понесе с вой по тесния проход, мачкайки под колелата си стрели и копия. Магьосника отчаяно се помъчи да съсредоточи мислите си и да събере достатъчно енергия, за да спре таксито, но беше физически и умствено изцеден. Надигна се на крака и загледа как архонтът се тръшна на земята и се затъркаля в лепкавата кал, за да угаси пламъците, които трепкаха и играеха по козината му. По-малко от шепа вълци бяха преживели атаката и два от тях изчезнаха в облаци прах, когато Кернунос неволно ги смачка.

Черното такси се промъкна през разкъсаната порта със стържене на метал, сипейки рояци искри от калниците и отворените си врати, излезе с поднасяне на мократа улица и полетя с рев в нощта. Стоповете грееха в червено; после колата сви зад един ъгъл и изчезна.

Скрита в сенките, Бастет извади от джоба си тънък мобилен телефон и натисна бутон за бързо набиране. Отговориха ѝ още на първото иззвъняване.

— Дий се провали — каза тя кратко и затвори.

ГЛАВА 40

Софи се събуди, когато таксито мина по един „лежаш полицей“. Беше съвсем дезориентирана и ѝ трябваше известно време, докато избледнеят спомените, които отначало ѝ се сториха като откъслечи от сънища. Още чуваше в главата си писъците на Кернуос и за миг наистина ѝ стана жал за създаването. Тя се надигна бавно и сковано до седнало положение и се огледа. Джош лежеше отпуснато на седалката до нея и дишаше тежко. Лицето му бе почерняло и подутото от искрите, попаднали върху него. Алхимика седеше в сянка до прозореца и се взираше в нощта. Като я чу да се движи, той обърна глава и в уморените му очи проблеснаха отражения на светлините на града.

— Надявах се, че ще спиш малко по-дълго — рече той тихо.

— Къде сме? — попита тя завалено. Устата ѝ беше суха и ѝ се струваше, че усеща грубия прах от Дивия лов върху езика си.

Фламел ѝ подаде бутилка вода.

— На „Милбанк“. — Той почука леко с пръст по прозореца и тя погледна навън. — Тъкмо подминахме парламента.

През задния прозорец Софи зърна зрелищно осветената сграда на английския парламент. Осветлението ѝ придаваше топъл, почти неземен вид.

— Как се чувстваш? — попита Никола.

— Изтощена — призна тя.

— Не съм изненадан, след това, което направи току-що. Сигурно знаеш, че днес ти стори нещо уникално в човешката история: победи един архонт.

Тя глътна още вода.

— Убих ли го.

— Не — каза Фламел и Софи откри, че тайно изпитва облекчение. — Макар че, смея да кажа, би могла, ако беше напълно обучена... — Алхимика замълча за момент, после добави: — След като завършите обучението си, не мисля, че ще има нещо, което ти или брат ти да не можете да направите.

— Никола — каза Софи, внезапно натъжена, — не искам да се обучавам. Искам просто да се върна у дома. До гуша ми дойде всичко това, бягането и битките. Писна ми да се чувствам зле, писна ми от постоянното главоболие, от болката в очите и ушите ми, от възела в стомаха ми. — Осъзна, че в очите ѝ напират сълзи, и разтърка лицето си с ръце. Нямахше да плаче точно сега. — Кога можем да се върнем вкъщи?

Настъпи дълго мълчание и когато Фламел най-сетне отговори, акцентът му бе силен и ясно издаваше френския му произход.

— Надявам се, че скоро ще мога да ви отведа в Америка — може би още утре. Но не можете да се върнете вкъщи. Поне засега.

— А кога? Не можем да бягаме и да се крием вечно. Родителите ни вече задават въпроси. Какво да им кажем? — Тя вдигна ръка и загледа как върху меката ѝ плът се оформя гладка огледална сребърна кожа. — Как да им съобщим за това?

— Нищо няма да им казвате — рече простичко Никола. — Но може би няма и да се наложи. Нещата се развиват бързо, Софи. — От акцента му името ѝ прозвуча екзотично. — По-бързо, отколкото съм си въобразявал или очаквал. Всичко се приближава към критичната си точка. Тъмните древни,

изглежда, са изоставили всякаква предпазливост, в отчаяния си стремеж да ви заловят и да вземат страниците от Сборника. Виж какво направиха: пуснаха по света Нидхьог, Дивия лов и дори архонта Кернунос. Това са създания, които не са крачили по земята от векове. Те отдавна искат да хванат мен и Пернел живи заради онова, което знаем за Сборника и за близнаците; сега ни искат мъртви. Вече не се нуждаят от нас, защото притежават по-голямата част от Книгата и знаят, че вие двамата с брат ти сте близнаците от пророчеството. — Никола въздъхна уморено. — По-рано си мислех, че ние с Пернел разполагаме най-много с месец, преди магията за безсмъртие да загуби силата си и да умрем от старост.

Вече не мисля така. След малко повече от две седмици е Лита: лятното слънцестоене. Това е невероятно важен ден; ден, в който царствата на сенките се приближават до този свят. Смятам, че тогава всичко ще свърши, по един или друг начин.

— Какво искаш да кажеш с това „всичко ще свърши“? — попита Софи изтръпнала.

— Всичко ще се промени.

— Всичко вече се промени — тросна се тя. Страхът я караше да изпитва гняв. Джош се размърда, но не се събуди. — За теб всичко това е нормално. Ти живееш в свят на чудовища и създания от приказките. Но не и ние с Джош. Или поне доскоро не живеехме — поправи се тя. — Докато ти и жена ти не ни избрахте...

— О, Софи — каза меко Никола. — Това няма нищо общо с Пернел и мен. — Той се изсмя тихо на себе си. — Вие с брат ти сте били избрани много отдавна. — Той се приведе напред и очите му блестяха в мрака. — Вие сте среброто и златото, луната и слънцето. Носите в себе си гените на оригиналните близнаци, които се сражаваха на Дану Талис преди десет хилядолетия. Софи, вие с брат ти сте наследници на богове.

ГЛАВА 41

— Има ли някой, към когото можеш да се обърнеш за помощ? — попита Хуан Мануел де Аяла.

— Не съм сигурна. — Пернел се бе облегнала на едно дървено перило, почти точно над официалната табела, която приветстваше посетителите на острова.

ЗАТВОР НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ ОСТРОВ АЛКАТРАЗ,
ПЛОЩ 12 АКРА.

2.5 КИЛОМЕТРА ДО ТРАНСПОРТНИЯ ПРИСТАН.

ДОПУСКАТ СЕ САМО ПРАВИТЕЛСТВЕНИ СЪДОВЕ.

ОСТАНАЛИТЕ ТРЯБВА ДА ПОДДЪРЖАТ ДИСТАНЦИЯ
200 МЕТРА.

НИКОЙ НЕ СЕ ДОПУСКА НА БРЕГА БЕЗ ПРОПУСК.

Над табелата с червена боя бяха изписани думите „Индианци, добре дошли“, а под нея с по-големи, избледнели червени букви пишеше „Индианска земя“. Пернел знаеше, че тези надписи датират от 1969-а, когато Американското индианско движение бе окупирало Алкатраз.

Вълшебницата бе прекарала остатъка от следобед в методично обикаляне из острова, търсейки някакъв начин да избяга. Нямаше лодки, макар че дървеният материал беше в изобилие и тя за кратко се замисли дали да не направи сал, като използва кърпи и одеяла от експонатите в килиите, за да привърже дървото. Смяташе се, че през 1962-а трима затворници са избягали, като построили собствен сал. Но Пернел знаеше, че нищо няма да мине покрай Нерей и свирепите му дъщери. От мястото си на втория етаж на пристана, над книжарницата, тя можеше да види как главите на нерейдите се полюшват върху водата точно пред нея, а дългите им коси се стелят зад тях като водорасли. Отдалеч може да приличаха на тюлени, но за разлика от тях бяха неподвижни и я пронизваха със студени, немигащи очи. От време на време Пернел зърваше остриите им зъби, докато дъвчеха още мятаци се риби. Без съмнение бяха чули какво е направила на баща им.

При своята обиколка из острова тя бе намерила дрехи и сега носеше комплект груби затворнически панталони и риза, които бяха поне с два размера по-големи и я дращеа навсякъде. Те представляваха част от експозицията, която по-рано бе посрещала многобройните посетители на острова. Но от месеци насам, след като компанията на Дий го бе купила, на Алкатраз не бяха идвали посетители. Пернел откри, че много от килиите са украсени с артефакти и предмети, принадлежали някога на затворниците. Докато обикаляше килиите, бе намерила тежко черно палто и го беше взела. Макар да миришеше на мухъл и да бе леко влажно, беше далеч по-топло от леката й копринена рокля и това означаваше, че няма да ѝ се налага да хаби от енергията си, за да се сгрява. Не беше открила никаква храна, но намери в кухнята прашна метална купа и след като я почисти, можеше да я напълни с

вода от многото дъждовни локви на острова. Водата имаше лек привкус на сол, но не чак толкова, че да ѝ прилошее.

Към края на следобед Пернел стигна до пристана, където всички посетители на Алкатраз — затворници и туристи — бяха започвали и завършвали пътуването си. Отляво на книжарницата намери стълбище, което водеше към втория етаж, и се изкачи по него. Сега стоеше, подпряна на перилото, и се взираше над вълните. Градът се намираше мъчително близо, само на около два километра и половина. Пернел бе израснала на студения северозападен бряг на Франция, в Бретон. Беше добра плувкиня и обичаше водата, но не можеше и дума да става за плуване в коварните и мразовити води на залива — дори там да не я чакаха Нерей и дъщерите му. Тя осъзна, че е трябвало да се научи да лети, докато беше в Индия по време на Моголската империя^[1].

Вълните се разбиваха в пристана, вдигайки сребристобели пръски ВИСОКО във въздуха... и от тези блестящи капчици се оформи призракът на Де Аяла.

— Трябва да има някой в Сан Франциско, когото можеш да повикаш на помощ — каза той. — Може би някой друг безсмъртен?

Пернел поклати глава.

— Дватамата с Никола винаги сме живели уединено. Нали помниш, че повечето безсмъртни са слуги или дори роби на Тъмните древни.

— Със сигурност не всички безсмъртни са обвързани с Древен — каза Де Аяла.

— Не всички — съгласи се тя. — Ние не сме; нито пък Сен Жермен или Жана. Чувала съм слухове и за други като нас.

— А може ли някой от тези други да живее в Сан Франциско? — настоя той.

— Сан Франциско е голям град. Безсмъртните предпочитат големите градове с постоянноменящо се население, където е по-лесно да останат анонимни и незабележими. Така че, да, трябва да има някой.

Призракът се премести от лявата ѝ страна и зарея поглед.

— Би ли познала друг безсмъртен, ако се разминеш с него на улицата?

— Аз — да. — Пернел се усмихна. — Никола може и да не го познае.

Призракът се плъзна точно пред Вълшебницата.

— След като не сте имали контакт с други като вас в града, как ви е открил Дий?

Пернел сви рамене.

— Добър въпрос, нали? Ние винаги сме изключително внимателни, но Дий има шпиони навсякъде и ни намира, рано или късно. Всъщност изненадана съм, че успяхме да останем скрити толкова дълго.

— Но имате приятели в града, нали? — продължи настойчиво призракът.

— Познаваме някои хора — рече Пернел, — но не много и не особено добре. — Тя отметна редките кичури посребрена коса от лицето си и присви очи срещу мъртвия моряк. В светлината на следобедното слънце Де Аяла беше почти невидим. Само една трептяща сянка във въздуха и неясни воднисти очи издаваха местоположението му. — От колко време си призрак? — попита тя.

— Повече от двеста години...

— И през цялото това време някога искало ли ти се е да беше безсмъртен?

— Никога не ми е минавало през ума — рече бавно призракът. — Имало е моменти, когато ми се е искало да съм още жив. В дните, когато в залива пада мъгла или пък вятърът носи водните пръски във въздуха, ми се е искало да имам физическо тяло, за да ги усетя. Но не съм сигурен дали бих желал да съм безсмъртен.

— Безсмъртието е проклятие — рече твърдо Пернел. — Разбива ти сърцето. Не можеш да си позволиш да се сближиш с хората. Самото ни присъствие е опасно за тях. Дий е сривал със земята цели градове, в опитите си да ни залови, предизвиквал е пожари и глад, дори земетресения, мъчейки се да ни спре. Двамата с Никола прекарахме живота си в бягане, криене и спотайване в сенките.

— Ти не си искала да бягаш, така ли? — попита призракът.

— Трябваше да останем и да се бием — кимна Пернел. Опря лакти на дървеното перило и се загледа надолу към пристана. Въздухът трептеше и за миг тя зърна безчет фигури в костюми и униформи от миналото, тълпящи се по кея. Вълшебницата се съсредоточи и призраците на Алкатраз изчезнаха. — Трябваше да се бием. Можехме да спрем Дий. Имахме възможност да го сторим през 1945-а в Ню Мексико, а двадесет години по-рано, през 1923-а, в Токио, той беше в ръцете ни, изтощен почти до смърт след земетресението, което бе предизвикал.

— Защо не го направихте? — попита Де Аяла.

Пернел огледа опакото на дланите си, изучавайки новите бръчки по някога гладката кожа. Синьо-зелените старчески вени вече се виждаха ясно; вчера ги нямаше.

— Защото Никола каза, че тогава няма да сме по-добри от Дий и другите като него.

— А ти не беше съгласна?

— Чувал ли си някога за един италианец на име Николо Макиавели? — попита Пернел.

— Не съм.

— Блестящ ум, хитър и безмилостен. Сега, за съжаление — и за голямо мое учудване, — работи за Тъмните древни — каза Вълшебницата. — Но преди много години беше казал нещо като „ако трябва да нараниш някого, нарани го толкова силно, че да няма нужда да се боиш от отмъщението му“.

— Не ми звучи като особено добър човек — рече Де Аяла.

— Не е. Но е прав. Преди три века безсмъртният човек Темуджин^[2] предложи да затвори Дий в някое далечно Сенкоцарство вовеки веков. Трябваше да се съгласим.

— И ти искаше да го направите? — попита Де Аяла.

— Да, аз бях за това да го затворим в Сенкоцарството на Монголската империя на Темуджин.

— Но съпругът ти отказа?

— Никола заяви, че нашата задача е да пазим Сборника и да открием близнаците от пророчеството, а не да воюваме с Тъмните древни. Но няма да отрека, че щеше да ни е по-лесно, ако Дий не ни преследваше постоянно. В Токио иммахме възможност да го лишим от силите му, от паметта му и може би дори от безсмъртието му. Тогава той нямаше да е заплаха за нас. Трябваше да го направим.

— Но това щеше ли да спре Тъмните древни? — попита призракът.

Пернел се замисли за момент.

— Щеше да им причини някои неудобства, да ги забави малко, но не, нямаше да ги спре.

— Вие двамата щяхте ли да имате възможност да изчезнете напълно? Усмивката на Пернел бе горчива.

— Вероятно, не. Където и да отивахме, по някое време ни се налагаше да продължим нататък. Винаги — рано или късно — се местехме. — Тя въздъхна. — Задържахме се прекалено дълго в Сан Франциско. Даже собственичката на кафенето, намиращо се срещу нашата книжарница, беше започнала да коментира липсата на бръчки по кожата ми. — Пернел се изсмя. — Без съмнение си мисли, че си инжектирам ботокс. — Тя вдигна ръце пред себе си и ги огледа критично. — Чудя се какво ли би казала, ако ме види сега?

— Тази жена приятелка ли ти е? — попита бързо Де Аяла. — Дали ще може да помогне?

— Тя ми е позната, не приятелка. Освен това е обикновен човек. Няма как дори да се опитам да ѝ обясня и най-малката частица от това — каза Пернел. — Така че, не, няма да я помоля за помощ. Само ще я изложа на опасност.

— Помисли, мадам, помисли: трябва да има някой, към когото можеш да се обърнеш — настоя отчаяно Де Аяла. — Някой Древен, който е благоразположен към делото ви, или безсмъртен, който не е свързан с Тъмните древни? Дай ми име. Нека отида и ги намеря. Колкото и да си силна и могъща, не можеш да устоиш сама на сфинкса, Морския старец и чудовищата в килиите. А онзи, който прати мухите сутринта, със сигурност ще опита нещо ново, нещо още по-смъртоносно.

— Знам — каза Пернел мрачно. Загледа се в нереидите в морето и остави мислите си да се зареят. Трябваше да има безсмъртни в Сан Франциско — всъщност тя знаеше, че има; по-рано днес бе уловила беглия образ на младолик момък с мъртви очи, който се взираше в нея. Той използваше ясновидска купа, за да я наблюдава. Устните на Вълшебницата се извиха в усмивка; вече нямаше да използва тази купа. В него обаче имаше нещо — нещо диво и смъртоносно в начина, по който се движеше и я гледаше, и то ѝ напомни за...

— Има някой — рече тя внезапно. — Тя е живяла тук в продължение на десетилетия; обзалагам се, че познава всеки Потомък и Древен в града. Тя ще знае на кого можем да се доверим.

— Нека отида при нея — рече Де Аяла. — Мога да ѝ кажа къде си.

— О, тя в момента не е в Сан Франциско — усмихна се Пернел. — Но това няма значение.

Призракът изглеждаше озадачен.

— Тогава как ще се свържеш с нея?

— Ще използвам ясновидство.

— И кого ще търсиш? — попита любопитно призракът.

— Девата-воин, Скатах Сянката.

[1] Ислямска империя на територията на днешна Индия през 16–19 век.
— Б.пр. ↑

[2] По-известен като Чингис хан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Надрасканото и очукано такси мина по „Милбанк“ покрай парламента и спря на един светофар. Веднага рошав скитник с чорлава брада, увит в няколко ката дрехи, се отдели от черния метален парапет и забърза към колата. Топна една гумена миячка за прозорци в синя пластмасова кофа и я прекара напред-назад по напуканото предно стъкло с три бързи движения, остъргвайки калта и слепения прах от Дивия лов. Паламед свали прозореца и подаде на стареца монета от две лири.

— Изглежда, днес и двамата работим до късно, старче. Добре ли я караш?

— На топло и сухо и с пълен корем, Пали. Какво повече мога да искам? Нищо. Освен може би куче. Хубаво би било да си имам едно куче. — Гласът му се издигаше и спадаше в странен напевен ритъм. Скитникът подсмръкна шумно и носът му се сбърчи с отвращение. — Пфу! Нещо мирише. Мисля, че може да си прегазил някакво животно. На бас, че е залепнало отдолу на колата. Най-добре го изстържи оттам, иначе няма да имаш много клиенти. — Той се изсмя; звукът приличаше на клопочене в гърдите му. Премигна късогледо, внезапно осъзнал, че на задната седалка има пътници. — Опа, не ги видях тези там. — Наведе се по-близо до Паламед и каза с дрезгав, но ясно доловим шепот: — Предполагам, че нямат обоняние.

— О, те знаят какво е — рече небрежно рицарят. Светофарът светна зелено и той хвърли поглед към огледалото за задно виждане, но зад тях нямаше никой, така че Паламед остана на кръстовището с работеща на празен ход кола. — Това са останките от Дивия лов. Или поне от тези, които не се дръпнаха достатъчно бързо от пътя ми.

— Дивия лов, а? — Скитникът потърка с палец страничното огледало, за да обере малко прах, и го поднесе към устата си. Един розов език се подаде от сплетената брада и го близна. — Тук имаш малко хети, смесени с римляни, и лек привкус на маджари. — Той го изплю. — Онова рогато чудовище още ли се смята за господар на Лова?

— Той е.

— Никога не съм го харесвал — рече кратко скитникът. — Как е той?

— Когато го видях за последно, му гореше главата.

Скитникът прокара ръка по надрасканата врата.

— Това няма да се оправи с полиране. — Той се ухили и намигна. — Знам едно хубаво автомобилно гробище, откъдето можеш да вземеш някоя друга резервна врата.

— Вече го няма — каза тихо Паламед. — Кернунос и Дивия лов ни посетиха преди час-два. Когато си тръгнахме, Кернунос гореше наскреда двора. Опасявам се, че може да се сети, че сме дошли да те търсим — продължи тихо Паламед. Светофарът се смени и оцвети лицето му в червено, а бялото на очите му поаленя.

— Той само се пени; няма да направи нищо — изкикоти се мъжът, а после изведнъж стана сериозен. — Знаеш, че се страхува от мен.

— С него е английският магьосник, Дий — добави Паламед.

Изненадващо съвършените зъби на скитника проблеснаха в широка усмивка.

— Той пък изпитва ужас от мен. — После усмивката помръкна. — Но също така е достатъчно глупав да не го знае. — Той пхна миячката за прозорци в кофата, отиде до парапета и набута вещите си зад един храст. — В наши дни трудно се намира хубава миячка — рече скитникът, връщайки се при колата. — Нужна е цяла вечност, за да ги разработиш. — Отвори задната врата и се взря в купето. — Така, какво имаме тук?

При отварянето на вратата лампата в таксито светна и Джош се събуди, премигвайки. Примижа и заслони очите си. После се изправи стреснато, щом видя един парцалив и мръсен бездомник да се качва в колата.

— Какво става? Кой... кой си ти? — изломоти той.

Скитникът обърна поразително сините си очи към момчето и се намръщи.

— Аз съм... аз съм... — Погледна към Софи. — Знаеш ли кой съм? — Когато тя поклати глава, мъжът се обърна към сенчестата фигура на Алхимика. — Ти ми се виждаш учен човек. Та кой съм аз? — попита той.

— Ти си цар Гилгамеш — рече тихо Никола Фламель. — Най-старият безсмъртен на света.

Скитникът се набута между Софи и Джош, усмихвайки се доволно.

— Ето кой съм аз. — Той въздъхна. — Аз съм царят.

Светофарът светна зелено и таксито потегли. Зад тях „Биг Бен“ отби полунощ.

ГЛАВА 43

Софи беше уплашена, уморена и всичко я болеше. Помъчи се да се отдръпне колкото може от скитника, който се бе напъхал между нея и Джош. Усещаше как студената влага се просмуква от палтото му в джинсите ѝ и плъзва по лявата ѝ ръка. Забеляза, че от другата страна брат ѝ също се отмества малко по малко, а с крайчеца на окото си виждаше, че Никола се е напъхал в сенките. Видя го как вдигна дясната си ръка и небрежно я сложи върху устата си, затулвайки долната половина на лицето си. Стори ѝ се, че той се опитва да се скрие от стареца.

— О, така няма да стане. — Гилгамеш се надигна и отпусна върху малката свалеща се седалка точно срещу тях. — Сега мога да ви виждам както трябва. — Той плесна леко с ръце. — И така, какво имаме тук?

Уличните лампи и светлините от фаровете на преминаващите коли осветиха за кратко вътрешността на таксито. Софи наклони глава на една страна и се втренчи в бездомника, а изострените ѝ сетива попиваха всяка подробност. Това със сигурност не можеше да е човекът, когото бяха дошли да видят в Лондон — безсмъртният, наречен Гилгамеш, най-старият човек на планетата. Никола го беше нарекъл цар. Паламед беше казал, че е луд. Той не приличаше нито на едното, нито на другото, просто един безобиден стар скитник, облечен в твърде много дрехи, който се нуждаеше от подстригване и от подрязване на брадата. Но ако последните няколко дни я бяха научили на нещо, то беше, че никой не е такъв, какъвто изглежда.

— Е, това е приятно — рече Гилгамеш, като сви ръце в скута си. Усмихна се щастливо. Говореше английски със следа от неопределим акцент, смътно близоизточен. — Винаги казвам, че като се събудиш сутрин, никога не можеш да кажеш как ще свърши денят. Това ми харесва: поддържа те млад.

— А колко стар си? — попита веднага Джош.

— Стар съм — рече простиичко Гилгамеш и се ухили. — По-стар, отколкото изглеждам, но не толкова, колкото се чувствам.

Случайни образи проблеснаха в главата на Софи. Това бяха спомени на Вещицата. Жана д'Арк я беше научила как да ги игнорира и да се разграничава от постоянно жужащите гласове и звуци в главата си, но този път Софи умишлено свали преградата...

Гилгамеш, неостаряващ и неизменен.

Гилгамеш, възправил гордо снага — владетел в одеждите на дузина различни епохи и цивилизации: шумерска и акадска, вавилонска, египетска, гръцка и римска, а после в кожите на Галия и Британия.

Гилгамеш воинът, предвождащ келти и викинги, руси и хуни в битки срещу хора и чудовища.

Гилгамеш учителят, в простата бяла роба на жрец, с клонки дъб и имел в ръце^[1].

Очите на Софи станаха сребристи и тя заговори с дрезгав шепот.

— Ти си Стария по дни^[2].

Гилгамеш си пое рязко дъх.

— Отдавна не са ме наричали така — каза той много бавно. — Кой ти го каза? — В гласа му имаше нотка едва ли не на страх.

Момичето поклати глава.

— Просто го знам.

Джош се усмихна.

— Колкото пирамидите ли си стар?

— По-стар, много, много по-стар — рече щастливо Гилгамеш.

— Възрастта на царя се измерва не с векове, а с хилядолетия —
подхвърли Паламед от предната седалка.

Софи предполагаше, че Гилгамеш не е много по-висок от Джош, но дебелите катове дрехи — палта върху палта, няколко кожуха, тениски и суитчъри — го правеха дебел, а буйната му рошава коса и рунтавата брада го състаряваха. Софи се взря внимателно в него, опитвайки се да види зад косата, и откри, че той ѝ напомня за баща ѝ с високото си чело, дългия прав нос и яркосините очи върху силно загоряло лице. Стори ѝ се, че и на възраст изглежда колкото него: някъде в средата на четиридесетте.

Подминаха един ярко осветен магазин. Вътрешността на колата се озари в жълто-бяла светлина и Софи осъзна също, че онова, което бе взела за мръсни и мазни петна по дрехите на царя, представляваха странни символи и редове текст, написани с нещо като черен маркер. Тя присви очи и разпозна сред символите някои, които ѝ приличаха на клиновидно писмо и на египетски йероглифи, а онова, което отначало бе сметнала за дупки и бримки в плата, бяха дълги и дебели назъбени шевове, които приличаха на ранна писменост. Беше сигурна, че е виждала в кабинета на родителите си древни глинени плочки с подобни дракулки върху тях.

Софи усещаше, че старецът наблюдава нея и брат ѝ. Яркосините му очи се стрелкаха от нейното лице към това на Джош и обратно, а бръчките на челото му и от двете страни на носа му станаха по-дълбоки от съсредоточаване. И още преди да заговори, тя знаеше какво ще каже.

— Аз ви познавам.

Софи погледна към брат си. Рогатия бог беше казал съвсем същото. Джош улови погледа ѝ, стисна здраво устни и поклати леко глава; това беше знак, който многократно бяха използвали като малки. Казваше ѝ да си мълчи.

— Кога сме се срещали? — попита той.

Гилгамеш опря лакти на коленете си и се приведе напред. Долепи дланите си една в друга, с изпънати пръсти, а после притисна двата показалеца под носа си и се взря в близнаците.

— Срещали сме се много отдавна — каза той накрая, — когато бях много, много млад. — Сините му очи се замъглиха. — Не, не е вярно. Видях ви да се биете и да падате... — Гласът му секна и изведнъж в очите му заблестяха сълзи. Гласът му одрезгавя от болка. — Видях ви как умирате.

Софи и Джош се спогледаха стреснато, но Фламел се размърда в сенките, изпреварвайки въпросите им.

— Паметта на царя често му изневерява — рече той бързо. — Не вярвайте на всичко, което ви каже. — Думите му прозвучаха като предупреждение.

— Видял си ни как умираме? — попита Софи, пренебрегвайки Фламел. Думите на Гилгамеш бяха разбудили у нея смътни спомени, но докато се мъчеше да се съсредоточи върху тях, те се изплъзнаха и отлетяха.

— Небето лееше огнени сълзи. Океаните кипяха, а земята се раздираше... — изрече Гилгамеш с отнесен шепот.

— Кога е било това? — попита бързо Джош, жаден за повече информация.

— Във времето преди времето, във времето преди историята.

— Нищо от онова, което казва царят, не може да се приеме за точно — каза студено Фламел и гласът му отекна силно в смълчаното купе. Френският му акцент се бе усилил, както ставаше, когато бе под напрежение. — Не съм сигурен, че човешкият мозък е в състояние да побере и да съхранява около десет хилядолетия знание. Негово Величество често се обърква.

Софи се пресегна над седалката и стисна ръката на брат си. Когато той я погледна, тя направи познатия знак — стисна здраво устни и поклати глава, предупреждавайки го да не казва нищо. Искаше време, за да проучи спомените и мислите на Вещицата. Нещо витаеше по периферията на съзнанието ѝ, нещо мрачно и грозно, което бе свързано с Гилгамеш и с близнаци. Видя как брат ѝ кимна лекичко, а после погледна пак към скитника.

— Значи... ти си на десет хиляди години? — попита той внимателно.

— Повечето хора се смеят, като им го кажа — рече Гилгамеш. — Но не и вие. Защо?

Джош се ухили.

— През последните два-три дена аз бях пробуден от погребана легенда, яздих дракон и се бих с Рогатия бог. Бях в царство на сенките и видях дърво, голямо колкото света. Гледах как хора се превръщат във вълци и кучета, видях жена с котешка глава... или може би беше котка с човешко тяло. Така че, ако трябва да съм честен, един човек на десет хиляди години не е нещо чак толкова странно. А и всъщност ти си може би най-нормално изглеждащият от всички хора, които срещнахме. Не се обиждай — добави той бързо.

— Не се обиждам — кимна Гилгамеш. — Може да съм на десет хиляди и дори повече години. — После гласът му се промени и изведнъж зазвуча уморено. — Или може да съм просто един смахнат стар глупак. Мнозина са ме наричали така. Макар че всички те вече са мъртви. — Той се ухили, после се завъртя в седалката и почука по разделителното стъкло. — Къде отиваме, Пали?

Сарацинския рицар представляваше неясен силует в полумрака.

— Ами, първо, искахме да те видим...

Гилгамеш се усмихна щастливо.

— ... а после, исках да измъкнем тези хора от Острова. Водя ги при Хенджа.

— Хенджа ли? — попита скитникът, като се мръщеше. — Познавам ли го?

— Стоунхендж — обади се Фламел от сенките. — Би трябвало да го познаваш; ти си помогнал да го построят.

Ясните сини очи на Гилгамеш се замъглиха. Той примижа към Алхимика, вирайки се в полумрака.

— Така ли? Не си спомням.

— Било е много отдавна — промърмори Фламел. — Мисля, че си започнал да издигаш камъните преди четири хиляди години.

— А, не, по-стар е — каза изведнъж Гилгамеш и лицето му светна. — Започнах да работя върху това поне хиляда години по-рано. А мястото си беше древно още тогава... — Гласът му се провлачи и той погледна първо към Софи, а после и към Джош. След това се обърна пак към Паламед. — И защо отиваме там?

— Ще се опитаме да задействаме една от старите лей-линии и да измъкнем тези хора от страната.

Гилгамеш кимна.

— Лей-линии. Да, в Солсбъри има много лей-линии. Това беше една от причините да построя портите там. А защо искаме да ги измъкнем от страната?

— Защото тези деца са слънцето и луната — рече Фламел, — с аури от чисто злато и сребро. И Тъмните древни ги преследват. Тази нощ те върнаха на земята един архонт. Преди два дни Нидхьог препускаше из Париж. Знаеш какво означава това.

Нещо в гласа на царя се промени. Той стана студен и делови.

— Вече са изоставили всяка предпазливост. Това означава, че краят иде. И то скоро.

— Идва отново — каза Никола Фламел. Приведе се напред и кехлибарена светлина обля лицето му, придавайки му цвят на стар пергамент; сенките подчертаваха бръчките по челото и торбичките под очите му. — Ти можеш да ни помогнеш да предотвратим това.

— Алхимико! — Очите на Гилгамеш се разшириха и той изсъска тревожно. — Паламед! Какво си направил? — извика с изтънял, безумен глас. — Предал си ме!

Ненадейно в ръката на скитника изникна дълъг нож с черно острие. Той проблесна на светлината, когато Гилгамеш замахна с него към гърдите на Фламел.

[1] Става дума за древна друидска церемония на галите. — Б.пр. ↑

[2] За Стария по дни се споменава в библейската „Книга на пророк Даниил“, като там се има предвид Господ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 44

Мръсен и разчорлен, със съдрани и оцапани дрехи, доктор Джон Дий се прокрадваше по пустите улици, криейки се в сенките, докато полицията, пожарните коли и линейките профучаваха покрай него с виещи сирени. Поредица от експлозии озариха нощното небе зад него, когато тубите с бензин се възпламениха. Хладният юнски нощен въздух вонеше на изгоряла гума и горещо масло, обгорен метал и стопено стъкло.

По-рано, когато Флаemel и другите избягаха с колата, Дий се втурна към рова, падна по корем и напъха лявата си ръка в мазната каша, където бе потънал Екскалибур. Ровът се оказа по-дълбок, отколкото очакваше, и ръката му влезе почти до рамото. Течността бе гъста и още топла там, където бе горяла, а под носа му се пукаха зловонни мехури, от които му се замайваше главата. Очите му пареха ужасно. Той заопипва, търсейки трескаво меча, но не намери нищо. Чувахе сирените в далечината; сигурно цял Северен Лондон бе видял горящия ров и без съмнение спешните служби бяха получили десетки обаждания. Той заби пръстите на дясната си ръка в калната земя, закрепил се здраво и се наведе още повече през ръба, така че лицето му почти докосна водата. Къде беше? Нямаше да си тръгне без меча. Най-сетне пръстите му се свиха около гладък студен камък. Нужни му бяха огромни усилия да измъкне Екскалибур от гъстата течност. Той излезе с плъокане. Дий се претърколи по гръб и го притисна към гърдите си. Макар че бе изтощен, зареди дланта си със своята аура и изтърка камъка с жълта енергия, премахвайки мръсната гадост от него.

Надигна се с мъка на крака и се огледа, но от Рогатия бог нямаше и следа. Последните остатъци от менажерията, създадена от Шекспир — змии, таралежи и гущери, — изчезваха като пукащи се мехури, оставяйки във въздуха тъмни очертания. В автомобилното гробище цареше разруха, навсякъде горяха десетки мънички огньове, а изпод металната барака бълваше черен дим. Вътре гореше. Някъде вдясно една стена от коли заскърца зловещо, после се олюля и се стовари на земята с оглушителен грохот. Из въздуха се разлетяха парчета стъкло и метал.

Дий се обърна и изтича на улицата. Не беше изненадан да открие, че Бастет и колата, с която бяха пристигнали, ги нямаше.

Бяха го изоставили. Нещо повече, сега наистина беше сам.

Дий осъзнаваше с горчивина, че е провалил своите Тъмни господари. А те много ясно му бяха дали да разбере какво ще му се случи. Той не се и съмняваше, че Бастет е съобщила за провала му. Устните му се изкривиха в грозна усмивка. В близките дни трябваше да направи нещо с това коткоглаво създание. Но не сега, не още. Беше се провалил, но не всичко беше загубено, освен ако господарят му не си вземеше обратно дара на безсмъртието — а за да го направи отново човек, той трябваше да го докосне, да сложи и двете си ръце върху него. Това означаваше или лично да излезе от Сенкоцарството си, или да прати някого — или нещо — да залови Дий и да го замъкне обратно при него, за да бъде съден.

Но това нямаше да стане веднага. Древните гледаха на времето по различен начин от хората; щеше да отнеме ден, може би два, да се

организира залавянето му. А през това време можеха да се случат много неща.

Никога, даже и в най-тежките ситуации, доктор Джон Дий не се бе признавал за победен и винаги успяваше да триумфира накрая. Ако съумееше да залови близнаците и да открие липсващите страници, бе сигурен, че ще успее да се реабилитира.

Лондон все още беше неговият град. Компанията му, „Енох Ентърпрайзис“, имаше офиси в бизнес комплекса „Кенъри Уорф“. Той разполагаше с дом тук — всъщност с повече от един и с ресурси, които би могъл да използва: слуги, роби, съюзници и наемници.

Глупостта винаги ядосваше Дий; особено неговата собствена. Беше толкова зашеметен от присъствието на Бастет и от появата на архонта и Дивия лов, че не беше взел нужните предпазни мерки. В предишните случаи семейство Фламел му се бе измъквало благодарение на комбинация от късмет, случайност и собствените си умения и сили. Но Дий никога не бе смятал, че той самият има вина. Този път беше различно. Този път вината бе изцяло негова. Беше подценил близнаците.

Сини и бели светлини обялха закованите с дъски къщи и Магьосника се шумгуна зад една стена, докато три полицейски коли прелетяха с вой покрай него.

Знаеше, че момичето е обучено в поне две магии — Въздуш-на и Огнена, — и бе проявило необикновено умение и кураж, изправяйки се срещу архонта. Но ако момичето бе опасно, то момчето... е, за момчето имаше съмнения. То беше загадка. Току-що пробудено, необучено в никоя стихийна магия, то боравеше с Кларент така, сякаш е родено за него, и се биеше с неподобаващо умение. А това би трябвало да е невъзможно.

Магьосника поклати глава. Той знаеше най-голямата тайна на четирите Меча на силата; знаеше какво правят те с нормалните човеци. Мечовете бяха коварни и смъртоносни, почти вампирски по природа. Те шепнеха за идни победи, намекваха за невъобразими тайни и обещаваха върховна власт. Човеците трябваше само да продължат да използват оръжието... и през цялото време мечът изпиваше спомените им, поглъщаше всяка тяхна емоция, преди накрая да погълне аурата им. На този етап човеците забравяха да ядат и да пият. Най-силните оцеляваха до месец; повечето не изкарваха и десет дни. Магьосниците като него се подготвяха в продължение на десетилетия, преди дори да докоснат студените каменни оръжия; бяха нужни месеци на пости и упражнения, преди да усвоят изкуството да оформят от аурите си предпазни ръкавици. И даже тогава мечовете бяха толкова могъщи, че много магьосници и чародеи се бяха поддали на влиянието им.

Тогава как момчето съумяваше да борави с Кларент?

И как бе разбрало за намерението на Дий да убие архонта?

Магьосника се промъкна през тесен, затрупан с боклуци проход и пое крадешком по една пуста улица. Притискаше ръка отстрани на мръсното си палто, където усещаше топлината на Екскалибур. Всичките четири меча много си приличаха, макар че всеки бе неповторим по начини, които Дий не можеше ни най-малко да проумее. Екскалибур беше най-известният от тях и макар че не бе най-могъщият, притежаваше свойства, които липсваха на останалите. Джон Дий се шумгуна в друга пуста уличка, извади меч изпод палтото си и го постави на земята. Нокътят на кутрето му засия в жълто и миризмата на сяр се изгуби сред смърдящите отпадъци, когато той докосна острието и прошепна:

— Кларент.

Каменният меч затрептя и завибрира, а после бавно се извъртя с върха на юг. Екскалибур винаги сочеше към близнака си. Дий вдигна оръжието и продължи бързо нататък.

Магьосника от векове събираше Мечовете на силата. Притежаваше три от четирите и току-що бе стигнал потресаващо близо до възможността да добави и Кларент към колекцията си. Нито Древните, нито Потомците можеха да устоят на съблазната на Мечовете. Говореше се, че Марс Ултор носил Екскалибур и Кларент в две еднакви ножници на гърба си. Той бе защитавал хората, преди да започне да носи мечовете-близнаци; след това се бе превърнал в чудовище. А щом двата меча бяха покварили един Древен, какъв шанс имаше едно необучено човешко момче? Всеки път, когато то държеше меч, всеки път, щом докоснеше дръжката, Кларент придобиваше все по-голяма власт над него. А докато момчето го носеше, Дий щеше да е в състояние да го открие.

ГЛАВА 45

Николо Макиавели се облегна в стола и насочи вниманието си към най-големия LCD екран на стената отпред. Гледаше английския сателитен новинарски канал „Скай Нюз“. По емисията в два часа сутринта показваха въздушни снимки на пожар, бушуващ в промишлен район. Текстът, който пълзеше по лентата в долната част на екрана, съобщаваше, че пожарът е избухнал в автомобилно гробище в Северен Лондон. През живота си Макиавели бе виждал достатъчно укрепени замъци, за да разпознае структурата, макар че този тук бе изграден от коли, а не от каменни блокове. Черните очертания на рова още се виждаха ясно и от него се кълбеше сив дим.

Макиавели се ухили, посегна към дистанционното и усили звука. Това място му изглеждаше познато. На един друг екран той пусна своята криптирана база данни на Древни, Потомци и безсмъртни и въведе местоположението в Северен Лондон. Моментално изскочиха две имена: Паламед — Сарацинския рицар, и Барда — Уилям Шекспир.

Макиавели прегледа и двете досиета: Шекспир бе чиракувал при Дий в продължение на години, преди изведнъж да се обърне срещу Магьосника. Беше безсмъртен, макар че как е станал такъв, си оставаше мистерия, тъй като не бе свързан с никой известен Древен. Паламед беше загадка. Принц-воин от Вавилон, той се бе сражавал заедно с Артур и бе присъствал в самия край, при неговото убийство. Отново нямаше данни кой го е направил безсмъртен, а и по традиция Сарацинския рицар оставаше неутрален във войните между Древните и Тъмните древни.

Макиавели никога не бе срещал някого от двамата, макар че от поколения насам знаеше за тях и копнееше да се запознае с Барда. Винаги се бе чудил как, кога и къде са се срещнали Шекспир и Паламед. Според неговите досиета, първата им регистрирана среща се бе състояла в Лондон през деветнадесети век, но Макиавели подозираше, че се познават от доста по-рано; някои данни сочеха, че Барда е написал ролята на Отело за Паламед в началото на седемнадесети век. Шекспир се бе появил в Лондон някъде в средата на деветнадесети век като вехтошар, който препродаваше дрехи втора ръка. За него работеха поне шестдесет босоноги хлапаци, които спяха на тавана на неговия склад край доковете, а през деня излизаха из града да търсят изхвърлени дрехи и парцали. В полицията бе постъпил доклад, че в склада може би се съхраняват крадени вещи, и поне два пъти полицаите бяха нахлували там. Сарацинския рицар се бе намирал в Лондон по същото време и си изкарваше хляба като актьор в театрите в Уест Енд. Беше се специализирал в монолози по пиеси на Шекспир.

Макиавели огледа зърнестата снимка на човека, идентифициран като Уилям Шекспир. Беше направена с телеобектив и показваше съвсем обикновен на вид мъж, облечен в мръсен син комбинезон, който се бе привел над двигателя на една кола, а в краката му бяха разпилени инструменти и автомобилни части. На заден план се виждаха две кучета, чиито очи на снимката бяха излезли червени. Втората снимка беше с по-голяма разделителна способност. Тя показваше едър тъмнокож мъж, който се бе

подпрял на лъскаво лондонско такси и пиеше чай от бяла картонена чашка. На заден план се виждаше „Лондонското око“.

Гласът на един репортер изпълни стаята.

— ... бушува през последните два часа в това автомобилно гробище. Засега от мястото не са изнесени никакви трупове и полицията не очаква да намери такива. Официални лица изразиха безпокойството си от наличието на голямо количество възпламеними материали в района, затова пожарникарите използват кислородни апарати, за да влязат в гробището. Съществуват опасения, че ако натрупаните гуми се подпалят, ще отделят отровни газове. Хубавото в случая е, че в тази западна част от Лондон повечето къщи са изоставени и пустеещи...

Макиавели натисна бутона за изключване на звука. Облегна се в коженото кресло и прокара длани по ниско остриганата си бяла коса, при което я чу как шумоли в тишината. Дали Дий беше убил Алхимика и заловил близнаците?

Репортерът се появи на екрана, държейки в шепата си нещо като кремъчни върхове на стрели, и Макиавели едва не падна от креслото в бързината си да включи звука.

— ... и за своя изненада намериха стотици предмети, приличащи на кремъчни върхове на стрели.

Камерата обхвана околността и показва разпилените по цялата земя счупени стрели и копия. Макиавели забеляза сред тях къси и дебели арбалетни стрели. Е, ако Дий е заловил близнаците, не е станало без бой.

Мобилният телефон на Макиавели извънтя и го стресна. Той го извади от вътрешния си джоб и се втренчи в екрана. Моментално позна твърде дългия номер и невъзможния код. Пое си дълбоко дъх, преди да отговори.

— Да?

— Дий се провали. — Гласът на Древния господар на Макиавели бе малко по-силен от шепот. Говореше на късноегипетски — езика, използван в Новото царство преди повече от три хиляди години.

Макиавели отговори на изискания италиански от своята младост.

— Гледам новините за пожара в Лондон; знам, че това място е свързано с двама неутрални безсмъртни. Предполагам, че между двете събития има някаква връзка.

— Фламел и близнаците са били там. Избягали са.

— Изглежда, мястото е било защитено; телевизионните репортажи показват следи от битка — стрели и копия. Може би трябваше да дадем на английския магьосник повече ресурси — подхвърли внимателно Макиавели.

— Бастет беше там.

Макиавели запази лицето си безизразно; той презираше коткоглавата богиня, но знаеше, че тя е близка с неговия Древен господар.

— А и на Кернуос бе възложено да помогне на Магьосника.

Макиавели бавно се изправи.

— Архонтът ли? — попита той, като се мъчеше да скрие смайването в гласа си.

— А архонтът доведе Дивия лов. Аз не съм давал разрешение за това. Не бих искал архонтите да се върнат на този свят.

— А кой е позволил?

— Другите са — рече кратко гласът. — Господарите на Дий и техните поддръжници. Това може да се окаже в наша полза; след като Магьосника се провали, те трябва да заповядат да бъде унищожен.

Макиавели остави телефона на масата и натисна бутона на високоговорителя. Изпъна сакото си, скръсти ръце на гърдите си и погледна към стената, покрита с телевизионни и компютърни екрани. Повечето новинарски канали бяха започнали да показват кадри от пожара в Северен Лондон.

— Дий не е глупак. Сигурно знае, че е в опасност.

— Знае.

Макиавели се постави на мястото на Дий, чудейки се какво би направил, ако ролите им бяха разменени.

— Той е наясно, че трябва да залови близнаците и да вземе страниците — каза италианецът решително. — Това е единственият начин да си върне благоразположението на своите Древни. Ще бъде отчаян. А отчаяните хора вършат глупости.

Репортерът говореше с някакъв развълнуван брадат мъж, който държеше един връх на копие и го размахваше.

— Какво искаш да направя? — попита Макиавели.

— Има ли начин да ни помогнеш да установим местонахождението на Фламел и близнаците в Англия преди Дий?

— Не виждам как... — започна Макиавели.

— Защо Фламел е в Лондон? Защо рискува да води близнаците в самото сърце на империята на Дий? Знаем, че той се опитва да ги обучи. В такъв случай с кого измежду Древните, Потомците и безсмъртните би опитал да се срещне?

— Може да е всеки. — Макиавели премигна изненадано. Без да сваля очи от телевизионните екрани, продължи: — Аз съм глава на френските тайни служби. Откъде мога да знам дори кой се намира в Лондон? — Беше доволен, че гласът му остана неутрален и спокоен.

— Със сигурност тази информация я има в твоята база данни? — подхвърли гласът по телефона и италианецът бе уверен, че долови усмивката в думите.

— Моята база данни ли? — попита той внимателно.

— Да, твоята тайна база данни.

Макиавели въздъхна.

— Явно не е толкова тайна. Колко ли души знаят за нея? — зачуди се той на глас.

— Магьосника знае — рече гласът — и е казал на господарите си... а аз... ами, да кажем, че разбрах от тях.

Макиавели предпазливо запази лицето си безизразно, просто за в случай, че господарят му можеше да го види. Винаги бе знаел за различните фракции сред Тъмните древни. Не беше изненадан. Тъмните древни някога са били управници, а където имаше управници, винаги имаше и други, които чакат, заговорничат и кроят планове да отнемат властта. Това беше онзи тип политика, която Макиавели разбираше и в която бе преуспял.

Италианецът седна и отпусна пръсти върху клавиатурата.

— Какво искаш да знаеш? — попита той с въздишка.

— Лондон принадлежи на Магьосника. Но Фламел разполага с двамата, които са един, и те са пробудени. Момичето е усвоило Въздуха и Огъня, момчето не знае нищо. Кой в Лондон владее някоя от стихийните магии и което е по-важно, симпатизира достатъчно на Фламел и неговото дело, за да обучи близнаците?

— Със сигурност имаш и други начини да установиш това? — попита Макиавели, докато пръстите му се движеха по тънката клавиатура.

— Естествено.

Макиавели разбра. Неговият Древен господар не искаше другите да знаят, че търси тази информация. На екрана се появи списък с имена, към някои от които имаше прикрепени снимки: Древните в Лондон, които владееха една или повече стихийни магии.

— В Лондон има дванадесет Древни — каза той — и всички те са ни верни.

— Ами Потомци?

На екрана се появиха шестнадесет имена. Макиавели провери пристрастията им и отново поклати глава.

— Всички са ни верни — повтори той. — Малцина от онези, които ни се противопоставят, избират да живеят в Англия, макар че има няколко в Шотландия и един в Ирландия.

— Провери безсмъртните хора.

Пръстите на Макиавели затанцуваха по клавишите и се появи половин екран имена.

— Има безсмъртни хора, пръснати из цяла Англия, Уелс и Шотландия... — каза той. Пръстите му се движеха по клавиатурата, докато стесняваше търсенето. — ... но само петима са в Лондон.

— Кои са те?

— Шекспир и Паламед...

— Шекспир е изчезнал, вероятно е загинал при пожара в Лондон — каза веднага господарят на Макиавели, — а Паламед е бил видян с Алхимика. Никой от тях не владее стихийни магии. Кой Друг?

— Байбарс Мамелюка^[1]...

— Приятел на Паламед и наш враг. Той не знае стихийни магии.

— Вирджиния Деър^[2]...

— Опасна, смъртоносна и вярна само на себе си. Господарят ѝ е мъртъв; смятам, че може тя да го е убила. Тя е Господарка на въздуха, но не обича Фламел и в миналото се е сражавала редом с Дий. Фламел няма да иде при нея.

Макиавели погледна последното име, което мигаше на екрана.

— И остава Гилгамеш.

— Царят — прошепна гласът, — който знае всички магии, но няма силата да ги използва. Разбира се.

— На кого ли е верен той? — запита се на глас Макиавели. — Името му не е свързано с никой Древен.

— Авраам Мага, съзателят на Сборника, е направил Гилгамеш безсмъртен. Мисля, че процесът не е протекъл безупречно. Увредил е ума му и с вековете той е развил лудост и къса памет. Може да обучи близнаците, но също толкова лесно може и да откаже. Имаш ли негов адрес?

— Няма постоянно местожителство — каза Макиавели. — Изглежда, живее на улицата. Тук имам една бележка, че обикновено може да бъде открит да спи в парка близо до монумента „Бъкстон“, който се намира край сградата на парламента. Ако Фламел и близнаците са били в онова автомобилно гробище в Северен Лондон, ще им е нужно известно време да прекосят града.

— Моят шпионин докладва, че една черна кола е потеглила оттам на висока скорост.

Макиавели погледна снимката на Паламед, застанал до черното лондонско такси. Продължи надолу, докато намери регистрационния номер.

— В английската столица има повече коли и охранителни камери, отколкото във всеки друг европейски град — каза той разсеяно. — Даже и от Париж. Обаче използват същата система за надзор на трафика, както и ние тук. — Два от екраните почерняха, а после по тях започнаха да се появяват къси редове код, докато Макиавели проникваше в лондонските пътни камери. — И същия софтуер.

Италианецът изкара на екрана карта на Лондон с висока разделителна способност, намери монумента „Бъкстон“ в парка „Виктория Тауър“ до сградата на парламента, а после откри най-близкия светофар. След шестдесет секунди вече гледаше картина на живо от пътната камера. Наблюдавайки времевия код, започна да превърта назад: 2:05... 2:04... 2:03... Движението беше слабо и той ускори дигиталното видео, прескачайки назад на петминутни интервали. Чак когато времевият код стигна до 00:01, откри онова, което търсеше. Едно черно такси бе спряло на светофара, почти точно срещу монумента, и един бездомник се измъкна от парка да изтрие стъклата. Колата продължи да стои на място, въпреки че светофарът се смени от червено на зелено. После бездомникът се качи на задната седалка и таксито потегли.

— Намерих го — каза той. — Насочват се на запад към път А — 302.

— Къде отиват? — попита господарят на Макиавели. — Искам да знам къде отиват.

— Дай ми една минутка... — Като използваше нелегални кодове за достъп, Макиавели превключваше от камера на камера, проследявайки таксито по регистрационния му номер. То мина през площада на парламента, Трафалгарския площад и от „Пикадили“ излезе на път А-4. — Насочва се навън от Лондон — каза той накрая.

— В коя посока?

— На запад по М-4.

— Какво правят те? — изръмжа Древният. — Защо напускат Лондон. Ако се опитват да убедят Гилгамеш да обучи близнаците на една от стихийните магии, със сигурност биха могли да го направят в някоя безопасна къща в града, нали?

Макиавели увеличи разделителната способност на картата, търсейки някакви значими обекти по маршрута им.

— Стоунхендж — каза той изведнъж. — Обзалагам се, че отиват към Стоунхендж. Фламел се е отправил към лей-линиите в равнината Солсбъри — обяви уверено италианецът.

— Тези порти са мъртви от хилядолетия — рече Древният. — Дори да предположим, че той избере вярната порта, ще има нужда от силна аура, за да я задейства.

— А Гилгамеш няма аура — каза много тихо Макиавели. — Алхимика ще трябва да го направи сам. Но това би било лудост; в неговото отслабено състояние това усилие ще възпламени аурата му и ще го овъгли за секунди.

— Това време може да му е достатъчно, за да отвори портата и да блъсне близнаците през нея — каза Тъмният древен.

Макиавели вдигна поглед към екрана, следейки черното такси, което караше по А-4, обляно в жълтата светлина на лампите.

— Дали Никола би се пожертвал заради близнаците? — зачуди се той на глас.

— Той вярва ли — ама наистина ли вярва, — че това са истинските близнаци?

— Да. Дий също смята така, а впрочем и аз.

— Тогава не се съмнявам, че би се пожертвал, за да ги спаси.

— Има и още една възможност — каза Макиавели. — Не би ли могъл да накара близнаците да отворят портата? Знаем, че техните аури са мощни.

В другия край на линията настъпи дълга тишина. Италианецът долови призрочни откъслечи от песен като звука на далечно радио. Но песента бе спартански марш.

— Портата на Солсбъри излиза на Западния бряг на Америка, северно от Сан Франциско.

— Можех да ти го кажа — рече Макиавели.

— Ще съставим плановете си в съответствие с това — каза Древният.

— Хм, какво точно означава... — започна Макиавели, но телефонът прекъсна.

[1] Султан на Египет и Сирия от края на 13-и век. — Б.пр. ↑

[2] Първото дете, родено в Америка от английски родители. По-късно навлиза като образ в американския фолклор и митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Дясната ръка на Джош се стрелна и пръстите му се свиха около китката на Гилгамеш. Той едновременно стисна и завъртя, ножът падна от ръката на царя и се заби в гумената постелка на пода. Софи се наведе и бързо го вдигна.

— Хей — извика Паламед при внезапната суматоха. — Какво става там отзад?

— Нищо — отвърна бързо Фламел, преди Джош или Софи да се обадят. — Всичко е под контрол.

Гилгамеш се облегна в седалката, гушна наранената си китка и втренчил очи в Алхимика. После погледна към ножа в ръцете на Софи.

— Искam си го обратно.

Без да му обръща внимание, тя го подаде на брат си, а той — на Никола. Момичето трепереше от шок... а и от още нещо: от страх. Никога по-рано не беше виждала Джош да се движи така. Дори с усилените си сетива едва бе забелязала, че Гилгамеш държи в ръката си нож, а след това Джош изведнъж се раздвижи светкавично и сърчно обезоръжи мъжа, без да изрече нито дума и даже без да се надигне от седалката. Тя придърпа крака към гърдите си, обхвана ги с ръце и подпря брадичка на коленете си.

— Искаш ли да ни кажеш за какво беше всичко това? — попита тя тихо.

— Отне ми известно време — каза мрачно Гилгамеш, взирайки се във Фламел. — Но си знаех, че в теб има нещо познато.

— Той сбърчи нос. — Трябваше да разпозная гнусната ти миризма. — Подуши въздуха. — Още ли е мента, или си я сменил с нещо по-подходящо?

И двамата близнаци автоматично подушиха въздуха, но не усетиха нищо.

— Още е мента — каза меко Алхимика.

— Виждам, че се познавате — обади се Джош.

— Срещали сме се през годините — съгласи се Никола. Погледна към царя. — Пернел ти праща поздрав.

Светлината на уличните лампи се стичаше като вода по лицето на Гилгамеш, когато се обърна да погледне близнаците.

— Знаех си, че и вас съм ви срещал по-рано — тросна се той.

— Никога през живота си не сме те виждали — каза искрено Джош.

— Честно, не сме — съгласи се Софи.

По лицето на безсмъртния премина израз на объркване; после той поклати глава.

— Не, лъжете. Вие сте американци. Виждали сме се и преди. С всички ви. — Той ги посочи поред. — Вие двамата бяхте със семейство Фламел. Тогава се опитахте да ме убие.

— Не бяха тези близнаци — каза тихо Никола. — И не сме се опитвали да те убием. Опитвахме се да те спасим.

— Може пък да не искам да ме спасяват — рече свадливо Гилгамеш. Наведе глава, така че косата му падна над челото и покри очите му. После надникна изпод нея към близнаците. — Злато и сребро, а?

Двамата кимнаха.

— Легендарните близнаци?

— Така казват. — Джош се усмихна. Хвърли кос поглед към сестра си и тя му кимна; знаеше какво се готви да попита. Докато Джош говореше, тя насочи вниманието си към Алхимика, следейки за реакцията му, но лицето му представляваше безизразна маска, а минаващите светлини му придаваха мрачен и грозен вид. Брат ѝ се приведе към Гилгамеш. — Помниш ли кога се срещна с другите американски близнаци?

— Разбира се. — Царят се намръщи. — Беше едва миналия месец... — Гласът му се провлачи и заглъхна. Когато заговори пак, в гласа му имаше нотка на ужасна загуба. — Не. Не беше миналия месец, нито миналата година, нито дори миналото десетилетие. Беше... — Взорът му се зарея и той се обърна да погледне към Алхимика. — Кога беше?

И двамата близнаци се обърнаха към Фламел.

— През 1945-а — каза той кратко.

— И беше в Америка, нали? — попита Гилгамеш. — Кажи ми, че е било в Америка.

— Беше в Ню Мексико^[1].

Царят плесна с ръце.

— Поне за това бях прав. Какво стана с последната двойка? — попита той изведнъж Фламел.

Алхимика запази мълчание.

— Мисля, че ние също бихме искали да чуем отговора — каза студено Софи и очите ѝ проблеснаха в сребърно. — Знаем, че е имало и други близнаци.

— Много други близнаци — добави Джош.

— Какво се случи с тях? — настоя Софи. Някъде в дълбините на съзнанието си имаше чувството, че вече знае отговора, но искаше да чуе как Фламел го изрича на глас.

— В миналото е имало и други близнаци — призна накрая Никола. — Но те не бяха правилните.

— И всички са умрели! — каза Джош, а гласът му потрепваше от гняв. Купето се изпълни с мирис на портокали, но ароматът бе кисел и горчив.

— Не, не всички — тросна се Фламел. — Някои наистина умряха, но други живяха до дълбока старост. Включително последните двама.

— А какво стана с онези, които не оцеляха? — попита бързо Софи.

— Някои пострадаха в процеса на пробуждането.

— „Пострадаха“? — Тя се хвана за думата, решена да не му позволи да се измъкне.

Алхимика въздъхна.

— Всеки може да бъде пробуден. Но няма двама души, които да реагират по един и същи начин на процеса. Някои не са достатъчно силни, за да се справят с прилива от усещания. Някои изпадат в кома, други остават потънали в блянове и неспособни да се справят с истинския свят, или пък личностите им се раздвояват и те прекарват остатъка от живота си в лудница.

Софи се разтрепери. Направо физически ѝ прилошаваше от това, което говореше Фламел. Дори начинът, по който го съобщаваше — студено, безчувствено, — я плашеше. Сега вече разбираше, че страховете на Джош са били оправдани: Алхимика не заслужаваше доверие. Когато Никола Фламел ги бе завел при Хеката, за да бъдат пробудени, той напълно бе съзнавал ужасните последствия от един неуспех. Но въпреки това искаше да го направят.

Джош се плъзна по седалката по-близо до сестра си и я прегърна. Не можеше да продума. Знаеше, че съвсем малко му остава да удари Алхимика.

— Колко други комплекта близнаци е имало, Фламел? — попита Гилгамеш. — Ти си живял на този свят повече от шестстотин и седемдесет години. По един комплект на век ли бяха? По два? По три? Колко живота си унищожил, в опитите си да откриеш легендарните близнаци?

— Твърде много — прошепна Алхимика. Отдръпна се назад в сенките и светлината на уличните лампи обагри очите му в сернисто жълто. — Забравил съм лицето на баща си и звука на майчиния си глас, но помня името и лицето на всеки близнак и не минава дори ден, без да мисля за тях и да съжалявам за загубата им. — А после ръката, държаща ножа, посочи от сумрака към Софи и Джош. — Но всяка грешка, която съм допускал, всяко неуспешно пробуждане постепенно и неумолимо ме водеха към тези тук, истинските близнаци от легендата. И този път нямам никакви съмнения. — Гласът му се извиси, стана груб и дрезгав. — А ако са обучени в стихийните магии, ще могат да ни помогнат да се изправим срещу Тъмните древни. Ще дадат на този свят шанс за оцеляване в приближаващата битка. Така че всичката смърт и погубени животи не са били напразни. — Той се приведе напред от сенките и се втренчи в Гилгамеш. — Ще ги обучиш ли? Ще им помогнеш ли да се борят срещу Тъмните древни? Ще им предадеш ли Водната магия?

— Защо да го правя? — попита простиичко Гилгамеш.

— Можеш да ни помогнеш да спасим света.

— Спасявал съм го и преди. Никой не ми беше благодарен. А сега той се намира в по-лошо състояние от когато и да било.

Усмивката на Алхимика стана свирепа.

— Обучи ги. Дай им сила. Ще си вземем Сборника от Дий и неговите Тъмни древни и ще върнем последните две страници на местата им. Ще го дам на близнаците: знаеш, че в „Книгата на Авраам“ има магии, които могат да направят този свят отново рай.

Царят се наведе към Софи и Джош.

— А има и магии, които могат да го превърнат в пепел — каза той разсеяно. Пръстът му се раздвижи, сочейки ту единия, ту другия, докато цитираше древния стих: — И безсмъртният трябва да обучи смъртните, и двамата, които са един, трябва да станат единия, който е всички. — Гилгамеш се облегна. — Един, който да спаси света, и един, който да го унищожи. Но кой точно?

Спомените на Вещицата се блъскаха в главата на Софи и случайни образи проникваха в съзнанието ѝ.

Приливна вълна, която се носеше по тучна равнина и се стовари върху една гора, помитайки всичко пред себе си...

Редица вулкани, изригващи един след друг, които откъсваха големи парчета земя, а червено-черната лава се изливаше в морето и вдигаше облаци гореща пара...

Небесата кипяха от буреносни облаци, дъждът бе потъмнял от частици прах, снегът бе почернял от сажди...

— Нямам ясновидска дарба — сопна се Фламел. — Но едно знам със сигурност: ако близнаците не са обучени и не могат да се защитават, Тъмните древни ще ги хванат, ще ги покорят и ще използват невероятните им аури, за да отворят портите към царствата си. На Тъмните древни им липсва Последното призоваване от Сборника, но след като се сдобият със страниците, ще могат отново да завладеят света.

— Биха могли да започнат този процес дори и без страниците, ако разполагат с близнаците — каза Гилгамеш с равен и безизразен глас. — Последното призоваване служи за едновременно отваряне на вратите към всички Сенкоцарства.

— Какво ще стане с нас после? — попита Джош, нарушавайки дългото мълчание, което последва. Притисна ръка към гърдите си, за да опипа скритите под тениската му последни две страници от „Книгата на Авраам“.

— Няма да има „после“, поне не за вас и за останалите хора.

През следващите близо десет минути Паламед шофираше в пълно мълчание. След това Гилгамеш си прочисти гърлото и каза:

— Ще ви обуча на Водна магия при едно условие.

— Какво усло... — започна Джош.

— Приемаме — прекъсна го Софи. Обърна се да погледне към брат си. — Няма условия.

— Искам да ми обещаете, че когато всичко това свърши, ако сме оцелели, ще се върнете тук, при мен, с „Книгата на Авраам“ — каза царят.

Джош се канеше да попита още нещо, но Софи стисна пръстите му с всички сили.

— Ще се върнем, ако можем.

— В Сборника има една магия, още на първата страница. — Царят затвори очи и облегна глава назад. Произнасяше думите ясно и отмерено, а гласът му бе малко по-силен от шепот. — Аз стоях до рамото на Авраам и гледах как я записва. Това е словесната формула, която дава безсмъртие. Донесете ми я.

— Защо? — попита озадачено Джош. — Ти вече си безсмъртен.

Гилгамеш отвори очи и погледна към Софи, и тя изведнъж разбра защо той иска Книгата.

— Царят иска от нас да създадем обратната формула — каза тя тихо. — Исква отново да стане смъртен.

Гилгамеш се поклони.

— Искам да изживея живота си и да умра. Искам да бъда отново човек. Искам да съм нормален.

Седящата срещу него Софи Нюман кимна мълчаливо в знак на съгласие.

[1] Ню Мексико е щат в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Макар че късното следобедно слънце топлеше лицето ѝ, Пернел изведнъж почувства, че се смразява.

— Как така не си с Никола и децата? — попита тя тревожно, взирайки се в плоската метална чиния с леко обезцветена вода. Струйки от бялата ѝ аура пълзяха по повърхността на течността.

От водата се взираха тревистозелени очи, уголемени и немигащи.

— Разделихме се. — Макар че гласът на Скатах едва се чуваше, звучеше жално. — Имах един проблем — призна тя и от смущение келтският ѝ акцент се усили.

Вълшебницата седеше, опряла гръб в топлите камъни на фара на Алкатраз, и се взираше в течността пред себе си. Пое си дълбоко дъх и вдигна поглед към града отвъд залива. Сърцето ѝ се бе разтуптяло, щом осъзна, че Никола и децата са останали без защита. Когато говори с тях, бе предположила, че и Скатах е там, някъде отзад, но вниманието ѝ бе погълнато от разговора с Уилям Шекспир, а после я нападнаха байталите. Тя отново сведе поглед. Скатах беше отстъпила по-надалеч от отразяващата повърхност, която предаваше образа, и сега Пернел можеше да види по-голяма част от лицето ѝ. На челото на Скати имаше четири дълги драскотини като от нокти, а едната ѝ скула изглеждаше насинена.

— Проблем, значи. Добре ли си? — попита тя. Трудно ѝ беше да си представи какво Сянката би нарекла „проблем“.

Вампирските зъби на Скатах се оголиха в свирепа нечовешка усмивка.

— Не беше нещо, с което да не мога да се справя.

Пернел знаеше, че трябва да запази спокойствие и да фокусира аурата си. Беше се съсредоточила толкова силно върху ясновидството и поддържането на връзката със Скатах, че другите ѝ защити падаха и тя вече можеше да види трепкащото движение на призраците на Алкатраз във въздуха около себе си. Колкото повече предпазни цветни слоеве се смъкваха от аурата ѝ, толкова повече щяха призраците да се трупат около нея и да я безпокоят, и тя щеше да загуби връзка с Девата-воин.

— Скатах, кажи ми — рече тя спокойно, като се взираше настойчиво във водата, — къде са Никола и близнаците?

Яркочервената коса на Сянката изплува пред очите ѝ.

— В Лондон.

— Знам това. Говорих с него по-рано. — Пернел бе усетила съвсем слабо колебание в гласа на Девата-воин. — Но...?

— Ами, поне мислим, че са още в Лондон.

— Мислите! — Вълшебницата си пое дълбоко дъх и преглътна надигащия се гняв. Трепкаща бяла светлина пробяга по повърхността на водата и образът се накъдри и разкъса. Тя бе принудена да изчака, докато се възстанови. — Какво е станало? Кажи ми всичко, което знаеш.

— По новините съобщават за странни произшествия в града снощи...

— Снощи ли? — попита объркано Пернел. — Кое време е сега? Кой ден?

— Тук, в Париж, е вторник. Малко след два сутринта.

Пернел пресметна времевата разлика: на Западния бряг беше още понеделник, около пет следобед.

— И какви са тези странни произшествия? — продължи тя.

— „Скай Нюз“ съобщи за гръмотевична буря и пороен дъжд над малък район в Северен Лондон. „Евронюз“ и „Франс 24“ излъчиха репортаж за голям пожар в изоставено автомобилно гробище, пак в Северен Лондон.

— Това може да не означава нищо — каза Пернел, макар инстинктивно да разбра, че има някаква връзка с Никола и близнаците.

От другата страна на Атлантика Скати поклати глава.

— Кремъчни върхове на стрели, бронзови копия и арбалетни стрели са били открити из целия двор. Един от репортерите показва шепа от върховете пред камерата. Изглеждаха съвсем нови. Някакъв местен историк определи, че датират от неолита, но каза, че бронзовите копия са римски, а арбалетните стрели — средновековни. Твърдеше, че всички са автентични.

— Имало е битка — рече кратко Пернел. — Кой е участвал?

— Невъзможно е да се каже, но ти знаеш какви твари живеят в града и около него.

Пернел знаеше твърде добре. Десетки създания се бяха заселили на Британските острови, привлечени от изобилието на лей-линии и Сенкоцарства. И повечето от тях служеха на Тъмните древни.

— Намерили ли са някакви трупове в автомобилното гробище? — попита тя мрачно. Ако с Никола или близнаците се бе случило нещо, щеше да обърне града наопак, но да намери Дий. Ловецът щеше да разбере какво е да си плячка. А тя разполагаше с повече от шестстотин години магьоснически знания, които да използва.

— Гробището е било изоставено. Имало нещо като крепостен ров, пълен с петрол, който бил запален, и всичко било покрито с дебел слой сива пепел.

— Пепел ли? — Пернел се намръщи. — Имаш ли някаква представа от какво е?

— Има няколко вида същества, които се превръщат в пепел, щом бъдат убити — каза бавно Скати.

— Включително безсмъртните хора — добави Пернел.

— Не вярвам, че Никола е бил убит — рече бързо Скати.

— Нито пък аз — прошепна Вълшебницата. Щеше да разбере, ако с него се е случило нещо, щеше да го почувства.

— Защо не опиташ да се свържеш с него? — попита Скати.

— Бих могла да опитам, но ако бяга от някого...

— Мен ме откри — усмихна се Девата-воин. — Макар че доста ме стресна. — Тя бе стояла пред огледалото на банята и втриваше антисептичен крем в раните си, когато огледалото се замъгли, а после се избистри, за да разкрие Пернел Фламел. Скати едва не бръкна с пръст в окото си.

Идеята за ясновидство бе дошла на Пернел от безсмъртния човек с купата на анасази, когото по-рано бе уловила да я шпионира. Тя избра най-топлото място на острова, където белите камъни на фара бяха напечени от слънцето. Напълни плитка чиния с вода, седна и остави следобедното слънце да зареди аурата ѝ. После помоли Де Аяла да държи останалите призраци на Алкатраз далеч от нея, докато сваля защитите си. Помоли го също така да я предупреди, ако Богинята-врана се приближи. Пернел не вярваше напълно на създанието.

Осъществяването на връзка със Сянката се оказа изненадващо лесно. Пернел познаваше Скатах от векове. Можеше ясно да си представи всяка нейна черта: яркочервената коса и блестящите зелени очи, кръглото ѝ лице и луничките, обсипали правия ѝ нос. Ноктите ѝ винаги бяха начупени и изгризани. Изглеждаше като седемнадесетгодишно момиче, но всъщност беше на повече от две хиляди и петстотин години и бе най-големият майстор по бойни изкуства в света. Беше обучила повечето велики воители и герои от легендите и неведнъж бе спасявала живота на семейство Фламел. Те ѝ се бяха отплатили със същото. Макар че Сянката беше с повече от хиляда и осемстотин години по-възрастна, Пернел бе започнала да мисли за нея, ако не като за дъщеря, то поне като за племенница.

— Кажй ми какво се случи, Скати — настоя Пернел.

— Никола и децата избягаха в Лондон. Той ги водеше да се срещнат с Гилгамеш.

Пернел кимна.

— Знам. Никола ми каза. Каза също, че и двамата близнаци са били пробудени — добави тя.

— Така е — съгласи се Скати. — Момичето е обучено на две от стихийните магии, но момчето няма никакво обучение. Затова пък има Кларент.

— Кларент — промърмори Пернел. Беше гледала как съпругът ѝ вкарва древния меч в трегера над прозореца на дома им на Рю де Монморанси. Тя искаше да го унищожат, но той отказа. Изтъкна, че мечът е по-стар от десетки цивилизации и те нямат право да го разрушават; изтъкна също, че вероятно така или иначе оръжието не може да бъде повредено.

— А ти къде си? — попита Пернел.

— В Париж. — Лицето на Скатах ту идваше на фокус, ту се размътваше. — Това е много дълга история. Някои части от нея са доста отегчителни. Особено онази как бях завлечена в Сена от Дагон...

— Била си завлечена в Сена! — Това Никола не ѝ го беше казал.

Скати кимна.

— Стана точно след като ме спасиха от Нидхьог, който вилнееше по парижките улици.

Пернел я зяпна с отворена уста. Накрая каза:

— А къде бяха Никола и близнаците, докато ставаше всичко това?

— Именно те бяха тези, които преследваха Нидхьог по улиците и ме спасиха.

Вълшебницата премигна изненадано.

— Това не ми звучи като моя Никола.

— Мисля, че беше по-скоро дело на близнаците — рече Скатах. — Особено на момчето, Джош. Той ми спаси живота. Мисля, че уби дракона.

— А после ти падна в реката — каза Пернел.

— Издърпах ме — поправи я моментално Скатах. — Дагон изскочи като крокодил и ме сграбчи.

— Ти веднъж не се ли сражава с него и с един пасаж хора-риби на остров Капри?

Свирепите вампирски зъби на Скати проблеснаха отново.

— Хубав ден беше. — После усмивката ѝ изчезна. — Както и да е, оказа се, че той работел за Макиавели в Париж.

— Чух, че италианецът бил там — кимна Пернел.

— Глава е на тайните служби или нещо такова. Бях само наполовина в съзнание, когато Дагон ме завлече във водата. Но Сена беше толкова студена, че от шока се събудих напълно. Бихме се в продължение на часове, докато течението ни влачеше. Не беше най-трудната битка в живота ми, но Дагон се намираше в своята стихия и водата до голяма степен омекотяваше ударите ми.

— Виждам, че е успял да те одраска.

— Чист късмет — изсумтя Скати пренебрежително. — Изгубих го някъде около Лес Дампс и ми трябваша два дни да се върна в града.

— Сега в безопасност ли си?

— С Жана съм. — Сянката се усмихна. — И със Сен Жермен. — Усмивката ѝ се разшири. — Те са се оженили!

Тя се отдръпна назад и във водата изплува второ лице, с големи сиви очи върху дребно момчешко лице.

— Мадам Пернел.

— Жана! — Пернел се усмихна. Ако смяташе Скати за племенница, то Жана бе дъщерята, която никога не бе имала. — Значи най-после си се омъжила за Франсис?

— Е, срещаме се от векове насам. Време беше.

— Така е. Радвам се да те видя, Жана — продължи Пернел. — Искане ми се само да бе станало при по-добри обстоятелства.

— Съгласна съм — каза Жана д'Арк. — Времената сега са наистина тежки. Особено за Никола и децата.

— Те ли са близнаците от легендата? — попита Пернел, любопитна да чуе мнението на приятелката си.

— Убедена съм в това — отвърна веднага Жана д'Арк. — Аурата на момичето е по-силна и по-чиста от моята.

— Можете ли да стигнете до Лондон? — попита Вълшебницата.

Мъничкото лице във водата се размъти, когато жената на другия край на света поклати глава.

— Невъзможно. Макиавели контролира Париж и е блокирал града, твърдейки, че било въпрос за национална сигурност. Границите са затворени. Всички полети, плавателни курсове и влакове се следят внимателно и съм сигурна, че разполагат с описанието ни — поне с това на Скати. Навсякъде е пълно с полиция; спират хората по улиците и им искат документите, освен това има полицейски час в девет. Полицията разпространи неясен видеозапис от охранителна камера на Никола, близнаците, Скати и мен, заснет пред „Нотр Дам“.

Пернел поклати глава.

— Трябва ли ми да знам какво сте правили пред катедралата?

— Бихме се с гаргойлите — каза небрежно Жана.

— Знаех си, че не бива да питам. Загрижена съм за Никола и децата. Като познавам неговото чувство за ориентация, вероятно са се изгубили. А шпионите на Дий са навсякъде — добави жално Пернел. — Без съмнение са ги засекли още в мига на пристигането.

— О, не се тревожи, Франсис уреди Паламед да ги вземе. Той ще ги пази. Добър е — увери я Жана.

Пернел кимна в знак на съгласие.

— Но не колкото Сянката.

— Е, никой не е добър колкото нея — заяви Жана. — А ти къде си?

— Заседнала съм на Алкатраз. И имам проблеми — призна Пернел.

Лицето на Скати се приближи до това на приятелката ѝ.

— Какви проблеми?

— Килиите са пълни с чудовища, а морето — с nereidi. Nerey пази водата, а един сфинкс броди по коридорите. Такива проблеми.

Усмивката на Жана д'Арк стана ослепителна.

— Е, щом имаш проблеми, трябва да ти помогнем!

— Боя се, че това е невъзможно — рече Пернел.

— Нали ти беше тази, която ме учеше едно време, че думата „невъзможно“ е безсмислена?

Пернел се усмихна.

— Наистина съм го казвала. Скати, познаваш ли някой в Сан Франциско, който би могъл да ми помогне? Трябва да се махна от този остров. Трябва да стигна до Никола.

— Никой, на когото да имам доверие. Може би някой от учениците ми...

— Не — прекъсна я Пернел. — Няма да подложка на опасност никой човек. Имам предвид някакъв Древен или Потомък, предан на нашата кауза.

Скати се замисли за минутка, после бавно поклати глава.

— Никой, на когото мога да имам доверие — повтори тя. Извърна глава и се заслуша в някакъв разговор зад себе си, а когато погледна пак към Пернел, свирепата ѝ усмивка грееше. — Имаме план. Или по-скоро Франсис има план. Можеш ли да издържиш още малко? Ние идваме.

— „Ние“ ли? Кои „ние“? — попита Вълшебницата.

— Жана и аз. Идваме на Алкатраз.

— Как ще дойдете тук, щом не можете да стигнете дори до Лондон? — започна Пернел, но после водата затрепери и изведнъж безбройните призрци на Алкатраз изникнаха около нея, като вдигаха врява и зовяха за вниманието ѝ. Връзката се разпадна.

ГЛАВА 48

Доктор Джон Дий стоеше пред големия прозорец на един от най-горните етажи на кулата „Кенъри Уорф“, лондонското седалище на „Енох Ентърпрайзис“. Посрбъвайки билков чай от една димяща чаша, той гледаше как първите проблясъци на зората се появяват на източния хоризонт.

Изкъпан, с прибрана коса, облечен в шит по поръчка сив костюм, той изобщо не приличаше на мръсния скитник, появил се на охранителната будка на паркинга преди по-малко от час. Магьосника бе положил големи усилия да избегне камерите, а една простичка хипнотична магия бе приковала вниманието на пазача към черно-белите квадратчета на кръстословицата във вестника му. Дори и да искаше, мъжът не би могъл да откъсне поглед от нея. Като се криеше в сенките на празния паркинг, Дий стигна до частния асансьор и използва личния си код — 13071527, — за да се качи право горе в мансардните апартаменти.

Компанията на Дий „Енох Ентърпрайзис“ заемаше цял етаж от кулата „Кенъри Уорф“, най-високата сграда в Британия, разположена в самото сърце на лондонския финансов квартал. Магьосника имаше подобни офиси, разпръснати по целия свят, и макар че ги посещаваше рядко, поддържаше във всеки от тях луксозен частен апартамент. Във всеки офис имаше вграден висок сейф, който можеше да бъде отворен само с отпечатъка на дланта и сканиране на ретината на Дий. Сейфът съдържаше дрехи, пари в брой в подобрени валути, кредитни карти и множество паспорти с дузина различни имена. В миналото му се бе случвало да закъса без пари и дрехи и се бе заклел, че това никога няма да се повтори.

Едва когато вече стоеше под горещия душ и мръсната черна вода се стичаше от тялото му, той отдели време да обмисли възможностите пред себе си. Трябваше да признае, че са крайно ограничени.

Можеше да намери Алхимика, да го убие, да вземе липсващите страници и да плени близнаците.

Или можеше да бяга.

Би могъл да се измъкне от Британия с фалшив паспорт, да се скрие в някое спокойно затънтено кътче и да прекара остатъка от живота си в страх, без да може да използва аурата си, за да не разкрие своето местоположение, постоянно да се озърта през рамо и да чака кога ще се появи някой от господарите му и ще го пипне. В мига щом докоснеха голата му плът, магията щеше да се развали и той щеше да се състари и да умре. А може би щяха да изпълнят обещанието си: да го направят смъртен и да позволят на неговите почти петстотин години да разядат физическото му тяло... а после, в последния миг, на невероятно стара възраст, да му върнат пак безсмъртието. Дий потрепери. Това щеше да си е същинска смърт.

Излезе изпод душа, избърса с длан запотеното огледало и се втренчи в отражението си. Въобразяваше ли си, или наистина по челото и край очите му се бяха появили нови бръчици? Той бе прекарал цели векове в бягство — бягаше от опасности или преследваше Алхимика и други като него. Беше се спотайвал и крил, треперейки от страх пред своите Древни господари, и изпълняваше повелите им безпрекословно. Кондензирани капки потекоха по

огледалото, създавайки впечатлението, че Дий плаче. Но Магьосника вече не плачеше; за последен път бе пролил слъзи при смъртта на невръстния си син Никола през 1597 година.

Нямаше повече да бяга.

Изучаването на магията и чародейството бе разкрило на Магьосника, че светът е пълен с неограничени възможности, а годините, прекарани в алхимични изследвания с Фламел, му бяха показали, че нищо — дори материята — не е постоянно и неизменно. Всичко можеше да бъде манипулирано. Той бе посветил дългия си живот на това да промени света, да го подобри, като върне в него Тъмните древни. На пръв поглед тази задача бе невъзможна, всички шансове бяха против него, но през вековете той почти бе стигнал до успеха, и ето че сега Древните бяха готови да се върнат на земята.

Положението му беше отчайващо и опасно, но той можеше да оправи нещата. Ключът към собственото му оцеляване бе прост: трябваше да намери Фламел.

Дий се облече бързо, наслаждавайки се на аромата на чистите си дрехи, и си приготви чай, а после отиде да погледне града, който управляваше. Докато стоеше пред прозореца и се взираше в просналите се пред него улици, той осъзна чудовищния мащаб на задачата, която му предстоеше; нямаше никаква представа къде Алхимика е отвел децата.

Вярно, имаше слуги в Лондон — човеци и нечовеци. По улиците обикаляха Потомци и безсмъртни наемници. Всички те разполагаха с последните описания на Алхимика и децата, а той щеше да добави към списъка също така Паламед и Барда. Щеше да удвои — не, да утрои — наградата. Беше само въпрос на време някой да забележи групичката.

Само че той нямаше време.

Мобилният телефон на Дий забръмча във вътрешния му джоб, а после засвири началото на мелодията от „Досиетата Х“. Той направи физиономия; това изведнъж вече не му се струваше толкова забавно. Остави чашата с чай, извади телефона и го задържа стиснат в юмрука си, преди да погледне екрана. Беше невъзможно дългият и постоянноменящ се номер, който очакваше. Магьосника бе изненадан, че се бавиха толкова, преди да се свържат с него; може би искаха да им докладва. Пръстът му се задържа над зеления бутон за отговор, но той знаеше, че в мига щом го натисне, Древните ще узнаят местоположението му. Съмняваше се, че ще живее достатъчно дълго, за да допие чая си.

Доктор Джон Дий върна телефона в джоба си, без да отговори, и вдигна отново чашата.

Миг по-късно извади пак телефона и набра един номер по памет. Вдигнаха му още при първото позвъняване.

— Имам нужда от една услуга.

* * *

— Николо Макиавели скочи от креслото.

— Услуга ли? — възкликна той, минавайки неволно на италиански.

— Услуга — повтори Дий на същия език. — Без съмнение си чул за малкото ми затруднение.

— В момента гледам новините за пожар в Лондон — каза предпазливо Макиавели, знаейки, че всичко, което казва, може да се записва. —

Предположих, че ти имаш нещо общо.

— Фламел и останалите избягаха с една кола — продължи Дий.

— Трябва да ги хвана.

— Значи още ги преследваш? — каза Макиавели.

— До смърт — отвърна Магьосника. — Което може да е по-рано, отколкото ми се иска — добави той. — Но съм се заклел да изпълнявам своя дълг към господарите си. Ти знаеш какво е дълг, нали, Макиавели?

Италианецът кимна.

— Знам. — Отпусна се пак в креслото. — Какво искаш от мен?

— Погледна към часовника. В Париж беше 5:45 сутринта. — Имай предвид, че след няколко часа излитам за Сан Франциско.

— Искам само да направиш едно телефонно обаждане.

Макиавели си замълча. Нямаше желание да се забърква. Знаеше, че този разговор може да се окаже много опасен. Неговият господар и този на Дий бяха донякъде противници, но и двамата искаха едно и също: Тъмните древни да се върнат на земята. И Макиавели знаеше, че трябва поне привидно да подкрепя това с всички сили. След връщането на Тъмните древни щеше да започне истинската борба за власт над планетата. Естествено, той се надяваше, че ще спечелят неговият господар и поддръжниците му, но ако господарят на Дий надделееше, можеше да се окаже полезно да има Магьосника за съюзник. Макиавели се ухили и потри ръце; това интригантстване му напомняше за добрите стари времена на Борджиите.

— Като глава на френските тайни служби — продължи Дий — сигурно имаш връзка с британските си колеги.

— Разбира се. — Италианецът закима. Изведнъж бе разбрал какво ще поиска Магьосника. — Нека се свържа с тях — каза бързо. — Ще им съобщя, че терористите, които са нападнали Париж, сега са в Лондон. Сигурен съм, че британските власти ще побързат да затворят летищата и гарите.

— Трябват ни също така блокади на пътищата и пропускателни пунктове.

— Сигурно може да стане. — Макиавели се изкикоти. — Ей сега ще се обадя.

Дий се покашля леко.

— Задължен съм ти.

— Знам — ухили се италианецът.

— Нека тогава ти поискам още една последна услуга — рече Дий. — Може ли да се забавиш малко, преди да съобщиш на нашите Древни къде се намирам? Дай ми само още един ден да намеря Алхимика.

Макиавели се поколеба, после каза:

— Няма да кажа на твоя Древен, а ти знаеш, че държа на думата си.

— Знам.

— Имаш още един последен ден — започна италианецът, но Дий вече бе затворил. Макиавели се облегна и допря телефона до устните си. После се зае да набира един номер. Беше обещал на Магьосника, че няма да съобщи на неговия Древен; но собственият му господар със сигурност би искал да знае.

* * *

— В Лондон на хоризонта се появиха оранжеви и розови ивици, набраздени с пурпурно и черно. Магьосника се взираше съсредоточено в

небето, сивите му очи попиваха цветовете, поглъщаха ги жадно, докато чаят изстиваше в ръцете му. Знаеше, че ако не намери Алхимика и близнаците, това може да е последният изгрев, който ще види някога.

ГЛАВА 49

След като слънцето залезе, температурите рязко паднаха, а бризът, духащ откъм залива на Сан Франциско, бе студен и пропит с мирис на сол. От мястото си на виската над кея Пернел се вираше надолу към острова. Макар че носеше няколко ката дрехи и бе събрала всички одеяла от килиите, за да се увие с тях, пак мръзнеше. Пръстите на ръцете и краката ѝ бяха толкова вдървени, че изобщо не ги чувстваше, и бе захапала силно едно одеяло, за да не ѝ тракат зъбите.

Не смееше да използва аурата си, за да се сгрее — сфинксът се бе освободил от своята ледена гробница и кръстосваше из острова.

Пернел бе стояла пред пашкула на Ареоп-Енап, опитвайки се да види някакви следи от движение, когато усети в соления въздух характерната миризма на създанието — зловонна смес от змия, лъв и стари пера. Миг по-късно Де Аяла изникна пред нея.

— Знам — каза тя, преди призракът да успее да заговори. — Всичко готово ли е?

— Да — отвърна той кратко. — Но сме опитвали това и по-рано...

Усмивката на Пернел беше сияйна.

— Сфинксовете са могъщи и ужасяващи... но не са особено умни. — Тя уви едно одеяло по-плътно около раменете си и потрепери от студ. — Къде е той сега?

— Върви през руините на къщата на надзирателя. Сигурно там са останали следи от миризмата ти. Не искам да те обидя, мадам — добави той бързо.

— Не се обиждам. Това е една от причините, поради които избрах да остана навън тази нощ. Надявам се, че силният вятър ще отвее всякаква миризма.

— Планът е добър — съгласи се Де Аяла.

— А как изглежда той? — попита Вълшебницата. Потупа дебелия пашкул на Ареоп-Енап, после се обърна и тръгна бързо.

Призракът се усмихна щастливо.

— Недоволен.

Сфинксът вдигна грамадната си лапа и я постави бавно на земята. Трепна, щом най-необикновеното чувство — болка — се стрелна нагоре по крака му. Не го бяха ранявали от три века. Всяка рана щеше да се изцери, порязванията и натъртванията щяха да изчезнат бързо, но споменът за наранената му гордост никога нямаше да го напусне.

Той беше надвит. От един човек.

Сфинксът изпъна тънката си шия и вдиша дълбоко. Дългият му черен раздвоен език се подаде измежду човешките устни и затрепка, вкусвайки въздуха. Ето я: следа, съвсем лек намек за човек. Но тази сграда нямаше покрив и бе открита за стихииите, непрестанно брулена от морските ветрове, така че следата бе съвсем слаба. Човешката жена се бе намирала тук. Създанието отиде тихо до един прозорец. Точно тук, само че не много скоро. Раздвоеният език близна тухлите. Беше опирала на това място ръката си. Главата му се завъртя към големия отвор в стената. А после жената бе излязла

в нощта.

Красивото човешко лице на сфинкса се намръщи. Той прибра опърпаните орлови криле плътно към тялото си и се измъкна от съборената къща навън в хладната нощ.

Не можеше да усети аурата на жената. Нито пък да надуши плътта ѝ.

Въпреки това Вълшебницата трябваше да е на острова; нямаше как да избяга. Сфинксът бе видял нереидите във водата и бе усетил рибешката миризма на Морския старец да витае във въздуха. Бе забелязал Богинята-врана, кацнала на върха на фара като зловещ ветропоказател, но макар че я повика на няколко езика, включително на изчезналия език на Дану Талис, създанието не отговори. Това не обезпокои сфинкса; някои Потомци, като самия него, предпочитаха нощта, а други излизаха по светло. Богинята-врана вероятно спеше.

Въпреки огромното си тяло, той се спусна пъргаво към пристана, тракайки с нокти по камъните. И тук улови съвсем слаб дъх на човек, мирис на сол и месо.

А после я видя.

Движение, сянка, намек за дълга коса и диплеща се рокля.

С ужасяващ крясък на триумф, сфинксът се втурна след жената. Този път нямаше да му се изплъзне.

От високия си наблюдателен пост Пернел гледаше как сфинксът тича подир призрака на отдавна мъртвата жена на надзирателя.

Пред нея в нощта изплуваха съвсем слабите очертания на лицето на Де Аяла, малко повече от блещукащо раздвижване във въздуха.

— Призраците на Алкатраз са на мястото си. Ще отведат сфинкса към далечния край на острова и ще го задържат там до разсъмване. Сега почивай, мадам; поспи, ако можеш. Кой знае какво ще ни донесе утрото?

ГЛАВА 50

— Къде ни караш? — попита меко Никола. — Защо напуснахме главния път?

— Проблем — рече кратко Паламед. Наклони огледалото за задно виждане, за да погледне към задната седалка на таксито.

Единствено Алхимика не спеше. Близнаците бяха клюмнали напред, държани от коланите си, а Гилгамеш се бе свил на пода, потрепваше и мънкаше нещо на шумерски. Никола погледна в тъмнокъфявите очи на Сарацинския рицар в огледалото.

— Разбрах, че нещо не е наред, когато движението стана прекалено натоварено — продължи рицарят. — После помислих, че може да е станала катастрофа. — Колата правеше наглед произволни завои по тесни междуградски пътища и клонките на буйни зелени живи плетове шибаха страните ѝ. — Всички главни пътища са блокирани; полицията претърсва всяка кола.

— Дий — прошепна Фламел. Откопча колана си и се премести на седалката точно зад шофьора, като се обърна, за да гледа през стъклената преграда към рицаря. — Трябва да стигнем до Стоунхендж — каза той. — Това е единственият начин да напуснем страната.

— Има и други лей-портали. Мога да ви откарам до Холихед в Уелс и да хванете ферибота за Ирландия. Нюгрейндж^[1] още действа — предложи Паламед.

— Никой не знае накъде води Нюгрейндж — рече твърдо Никола. — А лей-линията в Солсбъри ще ме отведе малко на север от Сан Франциско.

Рицарят сви по един път с табела „Частна собственост“ и спря пред дървена порта от пет пръта. Остави двигателя запален, излезе от колата и отлости портата. Фламел се присъедини към него и двамата заедно я отвориха. Един изровен коловоз водеше към разнебитена дървена плевня.

— Познавам собственика — каза кратко Паламед. — Ще се скрием тук, докато нещата утихнат.

Фламел посегна и го хвана за ръката. Разнесе се внезапен аромат на карамфил и Алхимика дръпна пръстите си, когато плътта на рицаря стана твърда и метална.

— Трябва да стигнем до Стоунхендж. — Фламел посочи към пътя, по който бяха дошли. — Не може да сме на повече от няколко километра.

— Достатъчно близо сме — съгласи се Паламед. — Защо толкова бързаш, Алхимико?

— Трябва да се върна при Пернел. — Той застана пред рицаря, принуждавайки го да спре. — Погледни ме, сарацине. Какво виждаш? — Фламел вдигна ръцете си; сините вени вече личаха ясно и по плътта му бяха избили кафяви старчески петна. Той отметна глава и показа набръчканата си шия. — Аз умирам, Паламед — каза простичко Алхимика. — Не ми остава още много, а когато умра, искам да съм с моята скъпа Пернел. Някога и ти си бил влюбен. Разбираш ме.

Рицарят въздъхна и кимна.

— Хайде да влезем в плевнята и да събудим близнаците и Гилгамеш. Той се съгласи да ги обучи на Водна магия. Ако си спомни за това и го направи, после ще продължим към Стоунхендж. Сигурен съм, че ще мога да съставя маршрут с GPS-а. — Той посегна и хвана Флазел за ръката. — Помни, Никола. След като Гилгамеш започне процеса, аурите на близнаците ще лумнат и тогава всички ще разберат къде са.

[1] Праисторическа гробница близо до Дъблин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 51

В 10:20 сутринта, пет минути по-късно от определеното време, „Боинг 747“ на „Еър Франс“ излетя от летище „Шарл де Гол“ на път към Сан Франциско.

Николо Макиавели се намести в седалката и превъртя часовника си с девет часа назад, на 1:20 стандартно тихоокеанско време. После наклони облегалката, сплете пръсти върху корема си, затвори очи и се отдаде на рядкото удоволствие да бъде неоткриваем. През следващите единадесет часа и петнадесет минути никой нямаше да може да му телефонира или да му праща имейли и факсове. Каквато и критична ситуация да възникнеше, щеше да се наложи някой друг да се справя с нея. Върху устата му разцъфна усмивка: това беше като една малка ваканция, а той не си бе почивал като хората от много дълго време — всъщност от повече от два века. Последната му почивка, в Египет през 1798-а, бе развалена от нашествието на Наполеон. Усмивката на Макиавели помръкна и той поклати леко глава. Лично бе изготвил Наполеоновия план за „съюз на свободни народи“ и Наполеоновия кодекс и само ако корсиканецът бе продължил да го слуша, Франция щеше да управлява цяла Европа, Северна Африка и Близкия изток. Макиавели дори бе съставил планове за нашествие в Америка по море и през Канада.

— Нещо за пиене, господине?

Макиавели отвори очи и видя една стюардеса с отегчен вид, която му се усмихваше отвисоко. Поклати глава.

— Не, благодаря. И моля ви, не ме безпокойте повече по време на полета.

Жената кимна.

— Желаете ли да ви събудим за обяд или за вечеря?

— Не, благодаря. На специална диета съм — каза той.

— Ако ни бяхте уведомили предварително, можехме да уредим подходящо ястие...

Макиавели вдигна ръката си.

— Чувствам се прекрасно. Благодаря ви — изрече той твърдо и отмести очи от нея, давайки й знак да си върви.

— Ще кажа на другите. — Стюардесата отмина, за да провери останалите трима пътници в салона за бизнес класа. Богатият аромат на прясно сварено кафе и току-що опечен хляб изпълни въздуха и италианецът затвори очи, като се мъчеше да си припомни какъв бе вкусът на истинската храна. Един от страничните ефекти на безсмъртието беше загубата на апетит. Безсмъртните все пак трябваше да ядат, но само за да се сдобият с енергия. Повечето храни, освен ако не бяха силно подправени или отвратително сладки, им се виждаха безвкусни. Той се зачуди дали Фламел, който бе станал безсмъртен със собствени усилия, а не благодарение на някой Древен, страдеше от същия страничен ефект.

А мисълта за Никола го накара да се съсредоточи върху Пернел.

Древният на Дий беше казал съвсем ясно: „Не се опитвай да заловиш или затвориш Пернел. Не говори с нея, не се пазари с нея и не се опитвай да я убеждаваш. Убий я веднага, щом я зърнеш. Вълшебницата е безкрайно по-

опасна от Алхимика“.

Макиавели се бе упражнявал да овладее до съвършенство както словесния език, така и този на тялото. Познаваше кога хората лъжат; можеше да го прочете в очите им, да го отгатне по леките движения на стиснатите им ръце, по мърдащите пръсти и потропващите крака. Дори не бе нужно да ги вижда — след като в продължение на няколко човешки живота бе слушал императори, крале, принцове, политици и крадци, бе научил, че често истината се разкрива не от това, което хората казват, а от онова, което не казват.

Древните на Дий бяха предупредили, че Вълшебницата е безкрайно по-опасна от Алхимика. Не бяха посочили точно с какво... но бяха разкрили, че се боят от нея. „Защо ли?“ — зачуди се той. Тя беше безсмъртна жена: определено бе могъща и със сигурност бе опасна, но защо Древните се страхуваха толкова от нея?

Макиавели изви глава и се загледа през овалния прозорец. Самолетът се бе издигнал над облаците в поразително синьото небе. Италианецът остави мислите си да се зареят, припомни си владетелите, на които бе служил и които бе манипулирал през вековете. За разлика от Дий, който се бе прославил като личен съветник на кралица Елизабет и важна обществена фигура, той винаги бе действал иззад кулисите, пускаше намеци, подхвърляше предложения, позволяваше на други хора да си приписват неговите идеи. Винаги беше по-добре — по-безопасно — да си незабележим. Имаше една стара келтска поговорка, която той много харесваше: „По-добре е да живееш в неизвестност от закона“.

Винаги си бе представял, че Пернел малко прилича на него, че е доволна да стои на заден план и да оставя съпругът ѝ да си приписва всички заслуги. Всички в Европа познаваха името Никола Фламел. Някои дори знаеха за съществуването на Пернел. Италианецът кимна несъзнателно; тя беше силата зад този мъж.

От векове насам Макиавели водеше досие на семейство Фламел. Най-ранните записки бяха върху пергамент с прекрасни илюстрации; после идваше дебела ръчно изработена хартия с нарисувани с перо скици, а още по-късно — хартия с оцветени на ръка снимки. Най-новите документи бяха дигитални, с фотографии с висока разделителна способност и видеоматериали. Той беше запазил всичките си по-раншни бележки за Алхимика и жена му, но освен това те бяха сканирани и вкарани в шифрованата му база данни. Имаше обезсърчаващо малко информация за Никола и съвсем, съвсем малко за Вълшебницата. Толкова много неща за нея оставаха неизвестни. В едно френско донесение от четиринадесети век даже се предполагаше, че е била вдовица, когато се е омъжила за Никола. А когато Алхимика бе умрял, в завещанието си бе оставил всичко на племенника на Пернел, който се казваше Перие. Макиавели подозираше — макар че не разполагаше с доказателства, които да подкрепят предположението му, — че Перие може да е дете от първия ѝ брак. Перие бе получил всички документи и вещи на Алхимика... а после просто бе изчезнал от историята. Векове по-късно в Париж се появи една двойка, която твърдеше, че са потомци на семейството на Перие. Те бързо бяха арестувани от кардинал Ришельо, но той бе принуден да ги пусне, след като разбра, че не знаят нищо за прочутия си предшественик и не притежават нищо от неговите книги и бележки.

Пернел беше загадка.

Макиавели бе похарчил цяло състояние да плаща на шпиони, библиотекари, историци и изследователи да ровят около тази загадъчна жена, но дори те бяха открили изумително малко. А когато се бе изправил лице в лице срещу нея в Сицилия през 1669-а, откри, че тя има достъп до необикновени — почти стихийни — сили. Използвайки знания, трупани повече от век, той я бе нападал с комбинация от магии и алхимични заклинания от целия свят. Тя бе парирала всички, проявявайки смайващи магически умения. До вечерта той бе изтощен, а аурата му — опасно отслабнала, но Пернел изглеждаше все така свежа и спокойна. Макиавели бе убеден, че ако връх Етна не бе изригнал, за да сложи край на битката, тя щеше да го унищожи или да доведе аурата му до спонтанно възпламеняване, което да го погълне. Едва по-късно осъзна, че вероятно енергиите, освободени от двамата, бяха предизвикали изригването на вулкана.

Николо Макиавели намести върху раменете си едно меко вълнено одеяло и натисна бутона, който плавно превърна удобното му кресло в двуметрово легло. Отпуснат по гръб, той затвори очи и задиша дълбоко. През следващите няколко часа щеше да обмисли проблема с Вълшебницата, но едно нещо вече бе кристално ясно: Пернел плашеше Тъмните древни. А хората обикновено се плашеха само от онези, които могат да ги унищожат. Една последна мисъл се завъртя по периферията на съзнанието му: коя — или какво — беше Пернел Фламел?

ГЛАВА 52

Таксито мина през една дупка на пътя и друсането събуди близнаците.

— Съжалявам — извика весело Паламед през рамо.

Джош и Софи се протегнаха сковано, тъй като ръцете и вратовете ги боляха. Джош механично прокара длан през рошовата си коса, прозя се широко и погледна през прозореца, примигвайки на слънчевата светлина.

— Това ли е Стоунхендж? — попита той, взирайки се в полето от висока трева, изпъстрена с диви цветя. После реалността го върхлетя и той отговори на собствения си въпрос, повишавайки тревожно глас. — Това не е Стоунхендж. — Завъртя се в седалката, за да погледне към Алхимика, и попита: — Къде ни водиш?

— Всичко е под контрол — обади се Паламед от шофьорското място. — На главния път има полицейски постове. Просто направихме малка отбивка.

Софи натисна един бутон и стъклото се спусна с жужене. Колата се изпълни с мирис на трева. Тя кихна и когато синусите ѝ се прочистиха, осъзна, че може да различи ароматите на отделните цветя. Подаде глава през прозореца и обърна лице към слънцето и безоблачното синьо небе. Когато отвори очи, една червена пеперуда адмирал изпърха пред лицето ѝ.

— Къде сме? — попита тя Никола.

— Нямам представа — призна той тихо. — Паламед познава това място. Някъде близо до Стоунхендж.

Колата пак се разтресе и Гилгамеш се събуди бавно и шумно. Лежейки на пода, той се прозя широко и се протегна, после се изправи рязко и надзърна през прозореца, примиждавайки срещу ярката светлина.

— От доста време не съм излизал сред природата — рече той щастливо. Погледна към близнаците и се намръщи. — Здравейте.

— Здравсти — казаха едновременно Джош и Софи.

— Някой казвал ли ви е, че си приличате като близнаци? — продължи той, седнал с кръстосани крака на пода. Премигна и се намръщи пак. — Вие наистина сте близнаци — изрече бавно.

— Вие сте близнаците от легендата. Защо не ви наричат легендарните близнаци? — попита той изведнъж.

Те се спогледаха и поклатиха объркано глави.

Гилгамеш надигна глава да погледне към Алхимика и изражението му помръкна.

— Теб те познавам. Никога няма да те забравя. — Обърна се пак към близнаците. — Той се опита да ме убие, знаете ли? — После се намръщи. — Разбира се, че го знаете, вие бяхте там.

Те поклатиха глави.

— Не сме били там — каза меко Софи.

— Не сте ли? — Дрипавият цар седна пак на пода и стисна силно главата си с ръце. — Трябва да простите на един старец. Аз съм живял... дълго, твърде, твърде дълго и помня толкова много неща, а още повече забравям. Имам спомени и сънища и те се объркват и се преплитат. Толкова много мисли гъмжат в главата ми. — Той трепна, като че ли го болеше, а когато заговори, в гласа му имаше само тъга от загубата. — Понякога е трудно

да ги различавам, да разбера кое се е случило наистина и кое само съм си го въобразил. — Гилгамеш бръкна под широкото си палто и извади пачка хартии, привързани с връв.

— Записвам си някои неща — каза той бързо. — Така помня. — Запрелиства ги. Сред тях имаше страници от тефтери, откъснати корици от книги, парчета вестници, ресторантски менюта и салфетки, дебели пергаменти и дори парчета кожа и тънички листове мед и дървесна кора. Всички бяха изрязани или окъсани до горе-долу еднакъв размер и бяха покрити с миниатюрен неравен почерк. Той изгледа внимателно близнаците един след друг. — Някой ден ще напиша за вас, за да ви помня.

— Втренчи се във Фламел. — И за теб също ще напиша, Алхимико, за да не те забравям никога.

Софи внезапно примигна и картината пред нея се размъти, когато очите ѝ се насълзиха. Две идеални сребърни капки се плъзнаха по бузите ѝ.

Царят бавно коленичи пред нея, а после нежно, внимателно посегна да докосне сребърната течност с показалеца си. Сълзите се плъзнаха като живак по нокътя му. Той се съсредоточи напрегнато и разтърка капките между палеца и показалеца си. Когато вдигна глава, в очите му нямаше и помен от объркване, а върху лицето му — никакво съмнение.

— Знаеш ли от колко отдавна никой не е проливал сълза за цар Гилгамеш? — Гласът му бе силен и властен, а когато изрече името и титлата си, в него се долови съвсем лек акцент. — О, това беше преди цял живот, в онова време преди времето, във времето преди историята. — Сребърната капка се събра в дланта му и той сви ръката си в юмрук, стиснал сълзата. — Тогава имаше едно момиче, което лееше сребърни сълзи, плачеше за принца на страната, плачеше за мен и за света, който щеше да унищожи. — Той погледна към Софи, а сините му очи бяха големи и немигащи. — Момиче, защо плачеш за мен?

Неспособна да проговори, Софи поклати глава. Джош прегърна с една ръка сестра си.

— Кажи ми — настоя Гилгамеш.

Тя преглътна тежко и отново поклати глава.

— Моля те. Искам да знам.

Софи си пое дълбок треперлив дъх, а когато заговори, гласът ѝ бе малко по-силен от шепот.

— Нося в себе си спомените на Вещицата от Ендор. През цялото време се мъча да ги държа настрана и да не им обръщам внимание... а ето, че ти се опитваш да си спомниш собствения си живот, записваш мислите си, за да не забравяш. Изведнъж осъзнах какво би било да не знам нищо, да не помня нищо.

— Така е — съгласи се Гилгамеш. — Ние хората сме просто набор от спомени. — Царят се облегна на вратата и протегна крака пред себе си. Погледна към струпаните в скута му листове, после извади едно мъничко парченце молив и започна да пише.

Алхимика се приведе напред и за миг изглеждаше, че ще сложи ръка на рамото на царя. После я отдръпна и попита нежно:

— Какво запомняш сега, Гилгамеш?

Царят притисна показалеца си към листа, втривайки в него сребърните сълзи.

— Деня, в който някой прояви достатъчно съчувствие, за да пролее сълза за мен.

ГЛАВА 53

— Пътят свърши. — Паламед натисна спирачките, таксито се плъзна и спря пред плевнята. От твърдата спечена земя се вдигна облак прах и се закълби около прозорците. Гилгамеш веднага отвори вратата и излезе навън в тихото утро, обърна лице към слънцето и протегна ръце встрани. Близнаците го последваха, вадейки от джобовете си евтините слънчеви очила, които им бе купил Алхимика.

Фламел се измъкна от таксито последен и се обърна да погледне рицаря, който изобщо не бе понечил да спре двигателя или да слезе.

— Ти няма ли да останеш?

— Отивам до най-близкото село — каза Паламед. — Ще взема храна и вода и ще видя дали мога да разбера какво става. — Очите на Сарацинския рицар се плъзнаха към царя и той понижи глас. — Внимавай. Знаеш го колко бързо се променя.

Алхимика мръдна леко страничното огледало, така че да може да види в него Гилгамеш и близнаците, които разглеждаха плевнята. Постройката се намираше на сред тревисто поле. Беше стара и обрасла в плевели. Стените ѝ бяха направени от дебели черни греди и кал. Вратите бяха по-скорошни — той предположи, че са поставени някъде през деветнадесети век. Сега и двете висяха накриво, като дясната се държеше само на една кожена връзка. В долния си край бяха изгнили от времето и нагризани от животни.

— Момчето ще влезе първо — каза Паламед, надничайки над рамото на Алхимика.

Фламел кимна мълчаливо в знак на съгласие.

— За него също трябва да внимаваш — посъветва го Паламед. — Налага се да го отделиш от меча.

Никола помръдна леко огледалото. Видя как Джош извади Кларент от тубуса и се шмугна в плевнята, последван след миг от сестра си и от царя.

— Той се нуждаеше от оръжие — каза Алхимика, — нещо, с което да се защитава.

— Жалко, че е било това оръжие. Има и други мечове. Те не са толкова опасни, толкова... жадни като този.

— Ще му го взема, когато научи една от стихийните магии — каза Фламел.

Паламед изсумтя.

— Ще се опиташ, но се съмнявам, че ще успееш. — Той включи колата на скорост. — По-добре да тръгвам. Ще се върна колкото мога по-бързо.

— Тук в безопасност ли сме? — попита Фламел, като се оглеждаше. Полето бе оградено от стари изкривени дъбове; не можеше да види никакви следи от близки сгради или електропроводи.

— Има ли някаква вероятност да се появи собственикът?

— Никаква — рече ухилено Паламед. — Собственик на всичко на километри отук е Шекспир. Той притежава имоти из цяла Англия. — Рицарят почука по сателитната навигационна система, залепена на напуканото предно стъкло. — Всички са въведени тук; ето как успях да ви доведа на безопасно място.

Никола поклати глава.

— Никога не съм си представял, че Уил ще инвестира в недвижими имоти, но пък от друга страна никога не съм си го представял и като автомеханик.

Рицарят кимна.

— Той беше — и все още е — актьор. Играе много роли. Знам, че е започнал да купува имоти още през шестнадесети век, докато е пишел. Винаги е казвал, че от имоти вади повече пари, отколкото от пиесите си. Но по-добре не вярвай и на половината от това, което разправя; понякога е ужасен лъжец. — Паламед натисна леко газта и завъртя волана. Голямото черно такси зави в полукръг, а Флаemel вървеше редом с него, така че постоянно да се намира до отворения прозорец. — Плевнята не се вижда от пътя, а аз ще залостя портата след себе си. — Рицарят хвърли кос поглед към Флаemel, после посочи с брадичка към занемарената постройка. — Наистина ли си се опитал да убиеш царя при последната ви среща?

Никола поклати глава.

— Каквото и да си мислиш за мен, рицарю, аз не съм убиец. През 1945-а двамата с Пернел работехме в Аламогордо, Ню Мексико. Това без съмнение беше идеалната работа за един алхимик. Макар че бе класифицирана като най-строго секретна, Гилгамеш някак си разбра какво планираме.

— А какво планирахте? — попита объркан Паламед.

— Да взривим първата атомна бомба. Гилгамеш искаше да стои под нея, когато избухне. Беше решил, че това е единственият начин да умре наистина.

Широкото лице на Сарацинския рицар се сбръчка съчувствено.

— И какво стана с него? — попита той меко.

— Пернел накара да го затворят в лудница за негово собствено добро. Той остана там десет години, преди да решим, че е достатъчно безопасно да му позволим да избяга.

Паламед изсумтя.

— Нищо чудно, че те мрази — каза той. И преди Алхимика да успее да отговори, рицарят форсира двигателя и потегли сред облак прах.

— Нищо чудно, наистина — промърмори Никола. Изчака прашният облак да се слегне, а после се обърна и забърза към плевнята. Надяваше се, че Гилгамеш няма да си спомни всичко — особено частта със затварянето му, — преди да е обучил близнаците на третата стихийна магия. Докато се промушваше през вратата на плевнята, му хрумна една мисъл: като се има предвид откъслечната памет на царя, дали той изобщо щеше да си спомни древната Водна магия?

ГЛАВА 54

Джош вървеше предпазливо през плевнята, стиснал в ръце неподвижния и тих Кларент. Дребните кварцови кристалчета по каменното острие бяха мътни и безжизнени. Той се промъкваше на пръсти, поразен от това колко ясно усеща всичко, което го заобикаля. Макар да знаеше, че никога по-рано не е бил тук, и засега бе зърнал само малка част от вътрешността, беше абсолютно сигурен, че би могъл да се движи из това място със затворени очи.

Плевнята бе топла и задушна, въздухът бе натежал от мириса на стара слама и суха трева. Невидими животинки шумоляха в ъглите, гълъби гукаха по мертеците и Джош ясно можеше да чуе жуженето, идещо от едно голямо гнездо на оси високо в ъгъла. Поток от насекоми влизаше и излизаше от гнездото. Тук имаше складирана и изоставена земеделска техника; на Джош му се стори, че различава старомоден плуг и обемистите останки на трактор, чиито грапави гуми бяха изгнили до черни ивици. Всяко парче метал бе покрито с дебел слой кафеникавочервена ръжда. Наоколо бяха разхвърляни дървени сандъци и празни варели, а до едната стена имаше груба работна маса — просто две дъски, поставени върху бетонни блокове. В двата си края дъските бяха огънати и изкривени нагоре. Под масата бе набутана рамата на един черен велосипед, която почти не се виждаше от буйно израслата трева и коприва.

— Това място не е било използвано от години — каза Джош. Стоеше по средата на плевнята и докато говореше, се завъртя в пълен кръг. Заби Кларент в пръстения под между краката си и скръсти ръце. — Безопасно е.

Гилгамеш тръгна да обикаля из постройката, като бавно смъкваше от себе си катовете дрехи и ги пускаше на земята. Под всички палта и кожи носеше останките от нещо, което някога е било официален костюм. Раираното сако бе лекьосано от дълго носене, а панталоните в същия десен бяха с протрити колене и лъскаво седалище. Под сакото царят носеше мърлява риза без яка. Около врата му бяха омотани парцаливите останки от плетен шал.

— Харесвам такива места — обяви той.

— Аз също харесвам стари места — каза Джош, — но какво можеш да му харесваш на това?

Царят разпери широко ръце.

— Какво виждаш?

Джош направи физиономия.

— Боклуци. Ръждясал трактор, счупен плуг, старо колело.

— Аха... аз обаче виждам трактор, който някога е бил използван за оране на тези поля. Виждам плуга, който той някога е теглил. Виждам колело, грижливо прибрано на сигурно място под масата.

Джош бавно се завъртя отново, за да огледа още веднъж предметите.

— Виждам всички тези неща и се чудя за живота на човека, който толкова грижливо е прибрал ценните трактор и плуг в плевнята, за да ги предпази от лошото време, и е сложил колелото си под саморъчно изработена маса.

— Защо се чудиш? — попита Джош. — Какво значение има това?

— Защото някой трябва да помни — сопна се Гилгамеш с внезапно раздражение. — Някой трябва да помни човека, който е карал това колело и този трактор, човека, който е орал тези поля, който се е родил, живял е и е умрял, който е обичал, смял се е и е плакал, човека, който е треперил в студа и се е потил на слънцето. — Той продължи да обикаля из плевнята, докосвайки всеки предмет, докато дланите му почервеняха от ръжда. — Едва когато никои вече не помни това, човек изчезва истински. Това е истинската смърт.

— Значи теб ще те помнят вечно, Гилгамеш — рече тихо Софи. Тя седеше на един обърнат варел и наблюдаваше внимателно царя. — Епосът за Гилгамеш се печата и до днес.

Царят спря и килна глава на една страна, обмисляйки казаното.

— Предполагам, че е така. — Той се ухили и избърса ръце в панталоните си, оставяйки червени ивици върху мръсния плат.

— Четох го веднъж. Не ми хареса. Само част от него е истина, а са пропуснали най-добрите моменти.

Флаemel затвори вратата на плевнята, преграждайки пътя на слънчевата светлина.

— Би могъл да напишеш собствена версия — предложи той. — Разкажи историята си, истинската си история.

Царят се изсмя и гръмкият звук накара гълъбите да излетят от мертеците.

— А кой ще ми повярва, Алхимико? Ако напиша и половината, което знам, ще ме затворят в... — Гласът му заглъхна и очите му помрачняха.

Никола бързо пристъпи напред и направи дълбок старомоден поклон. Знаеше, че трябва да овладее ситуацията, преди Гилгамеш да си е спомнил прекалено много.

— Ваше Величество, ще спазите ли обещанието си да научите близнаците на Водна магия?

Царят кимна бавно, като продължаваше да се взира във Флаemel.

— Ще го направя.

Алхимика се изправи, но не преди близнаците да забележат победоносната усмивка върху тясното му лице.

— Софи беше обучена на Въздушна и Огнена магия. Джош няма никакво обучение, така че няма представа какво да очаква — предупреди той.

Джош пристъпи напред.

— Просто ми кажи какво да правя — каза той с копнеж, а очите му грееха от въодушевление. Ухили се на близначката си и обяви: — Ще започнем да ставаме отново истински близнаци.

Софи се усмихна.

— Това не е състезание.

— За теб може и да не е!

Гилгамеш взе един варел и го постави на земята до Софи.

— Ела да седнеш до сестра си.

— Какво искаш да правя аз? — попита Флаemel, който се бе облегал на вратата, пхнал ръце в задните джобове на джинсите си.

— Не казвай нищо и не прави нищо, освен да не ми се пречкаш — сопна се Гилгамеш. Погледна към Алхимика с пламтящи сини очи. — А когато това свърши, двамата с теб ще си поговорим малко... за десетте години, през които бях затворен. Имаме сметки за уреждане.

Никола Флаemel кимна с безизразна физиономия.

— Този процес — каза той — ще задейства ли аурите на близнаците?

Царят наклони глава и се замисли.

— Възможно е. Защо?

— Аурите им ще действат като маяк. Кой знае кого ще привлекат насам.

Гилгамеш кимна.

— Чакай да видя какво мога да направя. Има различни начини на обучение. — Царят се отпусна с кръстосани крака на пода пред близнаците и потърка енергично длани. — Е, откъде да започнем? — рече той.

Джош изведнъж осъзна, че се оставят във властта на един луд скитник, който понякога забравя дори собственото си име. Как щеше този човек да си спомни една магия отпреди векове? Какво щеше да стане, ако по средата на процеса забравеше всичко?

— Правил ли си това преди? — попита той с нарастващо безпокойство.

Царят посегна да хване дясната ръка на Софи и лявата на Джош, после ги изгледа сериозно.

— Само веднъж. И не свърши добре.

— Какво стана? — Джош се опита да издърпа ръката си от тази на безсмъртния, но Гилгамеш стискаше здраво. Плътта му беше грапава като дървесна кора.

— Той предизвика световен потоп. Сега затворете очи — нареди царят.

Софи моментално се подчини, но Джош остави своите отворени.

Взираше се в царя. Мъжът се обърна да го погледне и изведнъж ясните му, немигащи сини очи станаха огромни и Джош усети как главата му се завъртя. Имаше чувството, че пада напред... и надолу... а в същото време и се издига. Стисна здраво очи, в опит да преодолее гадното усещане, но въпреки това продължаваше да вижда огромните сини очи на царя да пламтят върху ретината му, да стават все по-големи и по-големи, а по тях започнаха да се вият бели нишки. Те му напомняха за... за... за... облаци.

Проехтя гласът на Гилгамеш: — А сега си помислете за...

ГЛАВА 55

— Вода.

Джош отвори очи.

Огромна синя планета се носеше в космоса. Бели облаци се виеха по повърхността ѝ; лед блестеше на полюсите ѝ.

А после той усети, че пада, гмурва се към планетата, полита към яркосините морета. Мощен и заповеден, гласът на Гилгамеш гърмеше и ревеше около него, издигайки се и спадайки като океански вълни.

— Говори се, че Въздушната, Огнената или дори Земната магия е най-могъща от всички. Но това не е вярно. Водната магия превъзхожда всички останали, защото водата едновременно дарява живот и носи смърт.

Онемял, неспособен да помръдне или дори да завърти глава, Джош падаше през облаци и гледаше как светът расте, появили се обширни земни масиви, макар че той не разпозна нито един от тях. Летеше високо над кипящи тревистозелени морета, устремявайки се към едно червено петънце на хоризонта, над което се трупаха тъмни и гъсти облаци.

Вулкани. Дузина от тях се простираха по протежение на назъбена брегова линия — огромни чудовища, бълващи огън и разтопени скали в атмосферата. Моретата ревяха и се пенеха около нажежените до червено скали.

— Водата може да гаси огъня. Дори лавата от разтопената сърцевина на планетата не може да устои срещу нея.

Когато лавата стигна до блъскащото море, се охлади с мощно изпускане на пара. От вълните се показва димящ черен пейзаж от втвърдена магма.

Джош отново летеше. Единственото, което чуваше, бе пулсиращият като сърце глас на царя, мощен, но и успокоителен, като разбиването на вълни в далечен бряг. Момчето се издигна високо над огнения пръстен, насочвайки се на изток, към зората. Под него се струпаха облаци; рехавите нишки се превърнаха в пухкави топки, които се сгъстиха в буци, а после нараснаха в масив от кипящи буреносни облаци.

— Без вода няма живот...

Джош полетя надолу през облаци. Около него проблясваха безшумно мълни и пороен дъжд се лееше върху буйната зелена праисторическа гора от невъзможно високи дървета и огромни папрати, покриващи земята.

Пейзажът се смени отново, образите трепкаха все по-бързо. Той се понесе над пустиня, в която огромни дюни се простираха във всички посоки. Едно-единствено цветно петънце го привлече надолу, надолу, надолу към един оазис — яркозелени дървета, струпани около блестящо езеро.

— Човечеството може да оцелее с малко храна, но не може да оцелее без вода.

Джош се издигна и се спусна към могъща река, прорязваща високи назъбени хълмове. По виещите ѝ се брегове като точици бяха нацвъкани малки поселища, озарени от огньовете, които блещукаха в полумрака. Той се устреми по реката и осъзна, че ходът на времето се ускорява. Десетилетия, а после и векове отминаваха с всеки удар на сърцето. Бури брулеха планините, разяждаха ги, размекваха ги, рушаха ги. Сламените колиби бяха сменени от

кални, а после от дървени и от каменни; след това се появиха струпвания на каменни къщи, оградени със стена; един замък се появи и рухна, за да бъде сменен от по-голямо село, а после от нисък град от дърво и камък; след това градът се разрасна, полиран мрамор и стъклени прозорци заблестяха в светлината, преди той да се превърне в съвременен метрополис от стъкло и метал.

— Човечеството винаги е строило градовете си край реките или на морския бряг.

Реката се вливаше в огромен океан. Слънцето летеше през небето толкова бързо, че почти не можеше да се види от главоломния бяг на времето.

— Водата е била негова магистрала...

Лодки се движеха по водата, първо канута, а после гребни лодки, кораби с множество платна, а накрая огромни океански лайнери и супертанкери.

— ... негова хранителница...

Флотилия от рибарски лодки издърпваше големи мрежи от океана.

— ... и негова гибел.

Океанът, необятен и кипящ, с цвят на стара синина, блъскаше по самотно крайбрежно селце. Потапяше лодки, помиташе мостове и оставяше подир себе си разруха.

— Нищо не може да устои на силата на водата...

Огромна водна стена се носеше по съвременна градска улица, заливаше домове, отнасяше коли.

Изведнъж Джош полетя нагоре и земята започна да се смалява под него, а гласът на царя отслабна до шепот, подобен на шушненето на прибой върху пясъка.

— Именно водата е донесла живота на земята. И водата едва не я е унищожила.

Джош погледна надолу към синята планета. Това бе светът, който познаваше. Видя очертанията на континентите и страните, извивката на Северна и Южна Америка, контурите на Африка. Но после внезапно осъзна, че в земните масиви има нещо нередно. Не бяха такива, каквито ги помнеше от часовете по география. Изглеждаха по-големи и не толкова ясно очертани. Мексиканският залив изглеждаше по-малък, Калифорнийският залив липсваше изцяло, а Карибско море определено беше по-малко. Джош не можеше да види в Средиземно море познатите очертания на Италия, а островите Ирландия и Британия представляваха една безформена буца.

Докато гледаше, синевата на морето започна да навлиза в сушата, заливаше я, наводняваше я...

Той падна към водата, в синьото.

Тогава Гилгамеш примигна и извърна поглед.

А после и двамата близнаци се събудиха.

ГЛАВА 56

Франсис, граф Сен Жермен, се обърна в шофьорската седалка, за да погледне през рамо към Скатах.

— Не можеш ли да го видиш?

Скатах се приведе напред между Сен Жермен и седналата до него Жана и се втренчи през предното стъкло. Точно срещу нея се намираше обезобразената фасада на катедралата „Нотр Дам“. Световноизвестните гаргойли и уроди, които бяха красили древната сграда, сега представляваха купчини натрошен камък на площада. Групи учени от цяла Франция, заобиколени от доброволци и студенти, сновяха пред катедралата и се опитваха да сглобят наново парчетата. Върху всички по-големи каменни късове имаше залепени етикетчета с номера.

— Какво търся? — попита тя.

Сен Жермен отпусна ръце върху волана на черното рено и посочи с острата си брадичка към средата на осеяния с камъни площад.

— Не виждаш ли бледия златен стълб от светлина?

Скатах присви тревистозелените си очи, завъртя глава насам-натам, докато търсеше, и накрая каза:

— Не.

Графът погледна към жена си.

— Не — каза Жана д'Арк.

— Там е — настоя Сен Жермен.

— Не се и съмнявам — рече бързо Скатах. — Просто не мога да го видя.

— Аз обаче мога — каза замислено Сен Жермен. — Истинска загадка — добави той с възхищение. — Предполагах, че всеки може да го види.

Жана се протегна и твърдите ѝ като желязо пръсти се свиха около ръката на съпруга ѝ. Стисна го силно, за да го накара да млъкне.

— Можеш да размишляваш върху това по-късно, скъпи. Сега трябва да вървим.

— О, несъмнено. — Графът отметна дългата черна коса от челото си и посочи към средата на площада. — Две лей-линии свързват Западния бряг на Америка с Париж. И двете са невероятно древни, а една от тях — тази тук — обикаля цялото земно кълбо, свързвайки всички праисторически места с мистична сила. — Той наклони огледалото за задно виждане, за да погледне към Скатах. — Ти, Никола и близнаците пристигнахте по линията, която свършва в базиликата „Сакре Къор“ в Монмартър. На теория тя не би трябвало да работи, но явно Вещицата от Ендор е достатъчно силна, за да я задейства.

— Франсис — предупреди го Жана, — нямаме време за урок по история.

— Да, да, да. Та значи другата лей-линия, която е много по-мощна, се намира тук, в нулевата точка, пред „Нотр Дам“, в центъра на града.

— Нулевата точка ли? — попита Скатах.

— Нулевата точка — повтори графът, като посочи към катедралата. — Самото сърце на Париж; това място от хилядолетия е било по-особено. Оттук

се измерват всички разстояния до и от Париж.

— Често съм се чудила защо са избрали именно това място — каза Жана. — Не е било случайно, нали?

— Едва ли. Хората са извършвали поклонения тук още преди пристигането на римляните. Това място и други като него винаги са ги привличали. Може би някъде дълбоко в своето ДНК хората помнят, че тук е имало лей-портал. В почти всеки голям град на света има нулева точка или нулев километър. И почти винаги наблизко има лей-портал. Едно време ги използвах, за да пътувам по света.

Жана погледна към съпруга си. Макар че се познаваха от векове, бяха женени отскоро и тя осъзна, че все още не знае много неща за него. Посочи към катедралата.

— А ти какво виждаш?

— Виждам златен стълб от светлина, който се издига до небето.

Жана примига на ранното следобедно слънце, но не видя нищо. С крайчеца на окото си зърна проблесък на яркочервена коса зад рамото си, когато Скатах също поклати глава.

— Тези стълбове винаги ли са златни? — попита тя.

— Невинаги. Или са златни, или са сребърни. При пътуванията си в Далечния изток видях сребърни стълбове. Мисля, че някога, преди да загубят способността си да виждат ясно, древните хора са могли да различават лей-порталите просто като погледнат към небето, за да открият най-близкия златен или сребърен лъч светлина. — Той се обърна към Скатах. — Древните могат ли да виждат лей-порталите?

Девата-воин сви рамене.

— Нямам представа — рече тя с безразличие. — Аз не мога и преди да попиташ, никога не съм чувала някой от Следващото поколение да може. — Младолуката жена намести на раменете си една черна раница, а после дръпна черната кърпа по-надолу върху челото си, за да скрие всички следи от червената си коса. Двата ѝ еднакви къси меча бяха увити в едно одеяло и привързани върху раницата. — Е, какво ще правим?

Графът погледна часовника си.

— Порталът ще се активира точно в един и четиридесет и девет по обяд, когато слънцето е в зенита си — тоест в най-високата си точка над Париж.

— Знам какво значи зенит — промърмори Ската.

— Идете право до нулевата точка и застанете там. Ще забележите върху паважа миниатюрно слънце, оградено с кръг. Кръгът е разделен на две части. Уверете се, че всяка от вас е поставила единия си крак в едната половина, а другия крак — в другата. Аз ще свърша останалото — каза Сен Жермен. — След като порталът се активира, ще мога да ви пратя през него.

— Ами полицаите? — попита Жана, докато нарамваше раница, същата като тази на Ската. Тя носеше меча си в дебел тубус, който някога съдържаше фотографски триножник.

— Ще се погрижа и за тях. — Франсис се ухили, показвайки кривите си зъби. — Останете в колата, докато видите, че полицаите говорят с мен, а после тръгвайте. И каквото и да стане, не спирайте, докато не стигнете до нулевата точка. След това чакайте.

— А после какво? — попита Ската. Мразеше да използва лей-портали. От тях винаги ѝ се гадеше.

Графът сви рамене.

— Ами ако всичко върви по план, мигновено ще се озовете на Западния бряг на Америка.

— А ако не върви по план? — попита разтревожено Скати, докато Сен Жермен излизаше от колата. — Какво ще стане тогава: къде ще се озовем?

— Кой знае? — разпери ръце Франсис. — Порталите се захранват със слънчева или лунна енергия, в зависимост от това в коя посока водят. Предполагам, винаги съществува възможност нещо да се обърка и да се озовете в центъра на слънцето или на тъмната страна на луната. Тази линия минава от изток на запад, така че е слънчева линия — добави той и се усмихна. — Всичко ще е наред. — Притегли Жана към себе си, прегърна я силно, целуна я леко по двете бузи и прошепна нещо в ухото ѝ. След това се извъртя в седалката да погледне към Девата-воин. — Пазете се. Измъкнете Пернел от острова и се свържете с мен. Аз ще дойда да ви прибера. — Графът излезе от колата, пхна ръцете си в джобовете на дългото черно кожено палто и тръгна с небрежна походка към най-близкия полицай.

Жана се обърна към приятелката си.

— Изглеждаш по онзи начин — каза тя.

— Кой начин? — попита невинно Скати, а зелените ѝ очи блестяха.

— Аз го наричам твоето бойно изражение. Видях го за първи път в деня, когато ме спаси от кладата. Нещо става с лицето ти, то придобива по-голяма... острота. — Тя посегна назад и погали с пръст бузата на Скатах. Плътта сякаш се бе втвърдила върху костите ѝ, очертавайки ясно черепа отдолу. Луничките ѝ изпъкваха върху бледата кожа като капчици кръв.

— Това е от вампирското ми наследство. — Сянката се ухили и дългите ѝ зъби проблеснаха свирепо. — Това се случва с нашия клан, когато сме развълнувани. Някои от кръвопийците не могат да контролират промяната и тя ги превръща в чудовища.

— Ти се вълнуваш, че отиваш на битка, така ли? — попита тихо Жана.

Скати кимна щастливо.

— Вълнувам се, че ще помогна на наша скъпа приятелка.

— Няма да е лесно. Тя е затворена на остров, пълен с чудовища.

— И какво от това? Ти си легендарната Жана д'Арк, а аз съм Сянката.

Какво може да ни се опре?

— Сфинксът? — предположи Жана.

— Не е чак толкова корав — рече безгрижно Скати. — И по-рано съм се била със сфинкса и ужасната му майка.

— И кой спечели? — попита Жана, като потисна една усмивка.

— А ти как мислиш? — започна Скати, после се поправи: — Е, всъщност избягах...

ГЛАВА 57

Близнаците седяха, опрели гърбове в стената на плевнята и протегнали крака напред, и гледаха как Никола и Гилгамеш спорят отвън. Алхимика стоеше неподвижен и мълчалив; царят жестикулираше бурно.

— На какъв език говорят? — попита Джош. — Звучи ми почти познато.

— На иврит — каза Софи, без да се замисли.

Джош кимна. Намести се по-удобно до стената.

— Знаеш ли, мислех си... — започна той бавно, като се мъчеше да намери думите през мъглата от умора. — Мислех си, че ще е по-... — сви рамене. — Не знам. По-зрелищно.

— Ти видя същото, което и аз — каза Софи с уморена усмивка. — Не го ли смяташ за зрелищно?

Той пак сви рамене.

— Беше интересно. Но не се чувствам по-различен. Мислех, че... не знам, мислех, че след като науча една от магиите, ще се чувствам... по-силен, може би. А как изобщо ще използваме тази Водна магия? — попита момчето, като протегна ръце пред себе си. — Ще правим нещо с аурите си и ще мислим за вода ли? Трябва ли да се упражняваме?

— Инстинктивно е. Когато му дойде времето, ще разбереш какво да правиш. — Софи посегна и свали ръцете на брат си. — Не можеш да използваш аурата си — напомни му тя, — защото ще разкрие нашето местоположение. Това е третата стихийна магия, която научавам, и си прав, че не е зрелищна, но пък и другите не бяха. Не се почувствах по-силна, по-бърза или нещо такова, когато усвоих Въздушната или Огнената магия. Но се чувствам... — Тя замълча за кратко, търсейки подходящата дума. — Различна.

— Различна ли? — Джош погледна към близначката си. — Не ми изглеждаш различна, освен когато очите ти стават сребърни. Тогава ме плашиш.

Софи кимна. Знаеше какво има предвид брат ѝ. Беше виждала как очите му се превръщат в плоски златни дискове и това бе ужасяващо. Опря отново глава в гладкото дърво и затвори очи.

— Помниш ли, когато миналата година ти сваляха гипса от ръката?

Джош изсумтя.

— Никога няма да го забравя. — Беше си счупил ръката при един лош сблъсък в ръгби мач миналото лято и бе прекарал три месеца в гипс.

— Какво каза, когато ти го магнаха?

Джош несъзнателно вдигна лявата си ръка, завъртя я в полукръг и сви пръстите си в юмрук. Гипсът беше ужасно дразнещ; с него не можеше да прави толкова много неща, включително да си завързва обувките.

— Казах, че отново се чувствам на себе си.

— Аз чувствам същото. — Софи отвори очи и погледна брат си. — С всяка магия, която научавам, се чувствам все по-цялостна. Сякаш цял живот някаква част от мен е липсвала, а сега отново ставам цяла — парче по парче.

Джош опита да се изсмее, но смехът му излезе треперлив.

— Предполагам, че когато научиш последната магия, вече няма да имаш нужда от мен.

Софи се протегна и стисна ръката на брат си.

— Не говори глупости. Ти си мой близък. Ние сме двамата, които са един.

— Единият, който е всички — довърши той.

— Чудя се какво ли значи това — прошепна Софи.

— Имам чувството, че ще разберем — независимо дали го искаме или не — каза Джош.

ГЛАВА 58

Сен Жермен беше рок звезда, известна в цяла Европа, и младият полицаи моментално го позна. Пристъпи към него, отдаде пъргаво чест и свали кожената си ръкавица, когато графът протегна ръка. Зад потъмненото стъкло на колата двете жени — Потомката и безсмъртната — гледаха как Франсис стисна ръката на мъжа, а после ловко го извъртя с гръб към пътя.

— Да вървим. — Жана леко отвори вратата на реното и се измуши навън в топлия следобеден въздух. Миг по-късно Скатах се озова до нея и внимателно затвори вратата след себе си. Една до друга, двете млади наглед жени тръгнаха към катедралата. Минаха достатъчно близо до Франсис и полицаи, за да чуят част от разговора.

— ... позор, национална трагедия. Мислех си дали да не изнеса благотворителен концерт, за да събера пари за възстановяването на катедралата...

— Аз бих отишъл — каза веднага полицаи.

— Разбира се, ще настоявам да има свободен вход за нашата смела полиция, бърза помощ и пожарникарите.

Жана и Скатах се промушиха под полицейска лента и запристъпваха между купчините камъни. Повечето бяха стрити на пясък, но някои от по-големите късове още пазеха неясните очертания на фигурите, които са били, преди близнаците да развихрят стихийната си магия. Скатах забеляза остатъци от нокти и човки, огромни рога и навити опашки. До една разядена ръка лежеше каменна топка. Скатах погледна към Жана и двете заедно се обърнаха към фасадата на катедралата. Опустошението бе невероятно: огромни парчета от сградата липсваха, бяха изстъргани или отчупени, а някои части изглеждаха сякаш са удряни с топуз.

— През целия си живот не съм виждала нещо подобно — промърмори Скатах, — а това беше направено само с две сили.

— И само един от близнаците владееше тези две сили — напомни й Жана.

— Можеш ли да си представиш какво ще стане, ако владеят всички стихийни магии?

— Ще имат силата да унищожат света или да го променят изцяло — каза Жана.

— А точно това гласи пророчеството — рече простичко Скатах.

— Хей, вие! Вие двете. Спрете, където сте!

Гласът се разнесе точно пред тях.

— Спрете. Стойте намясто. — Вторият глас дойде отзад.

— Продължавай — измърмори Скатах.

Жана се озърна през рамо и видя как младият полицаи се мъчи да се изтръгне от желязната хватка на Франсис. Графът изведнъж го пусна и той падна на земята. В опитите си да му помогне да се изправи, Франсис настъпи полите на дългото черно палто, спъна се и падна върху мъжа, затискайки го под себе си.

— Вие двете. Мястото ви не е тук. — Един учен на средна възраст с бръсната глава и рошава брада се изправи на пътя им. Досега бе лежал на

земята, сглобявайки ситните парченца от едно орлово крило. Той се приближи, размахвайки пред лицата им един пластмасов клипборд. — Тъпчете безценни исторически артефакти.

— Не знам дали бихме могли да ги увредим повече, дори и да искахме. — Без да забавя крачка, Скати измъкна клипборда от ръцете на мъжа и го скъса надве с такава лекота, като че ли беше лист хартия. Хвърли парчетата в краката му. Мъжът сведе поглед към лежащите на земята останки от клипборда си, а после се обърна и побягна с викове.

— Много фино и дискретно — обади се Жана.

— Много ефективно — каза Скати и стъпи върху нулевата точка.

Тя се намираше по средата на площада. Между паветата бе вграден кръг от плосък сив камък, разделен на четири. В центъра му имаше друг кръг от по-светъл камък, в който бе изсечено слънце. Слънцето бе с осем лъча, макар че два от тях бяха изтъркани от минаването на безброй крака и от опипване с пръсти. Върху външните камъни бяха изсечени думите Point Zero Des Routes De France^[1]. Имаше предостатъчно място, за да могат Скатах и Жана да застанат в кръга с долепени гърбове, поставили по един крак във всяка част.

— Какво ще стане... — започна Скатах.

[1] Нулева точка на пътищата във Франция (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 59

— ... Сега? — довърши Скатах.

После затвори очи, притисна едната си ръка към стомаха, а другата — към устата, и падна на колене. Усети как светът се наклони и преодоля желанието си да повърне, а след това изведнъж осъзна, че е коленичила върху мека пръст. Все така със стиснати очи, тя опипа земята и усети под пръстите си висока трева. После силни ръце я вдигнаха на крака и хладни длани обгърнаха лицето ѝ. Скатах отвори очи и видя лицето на Жана на сантиметри от своето. Изящната уста на французойката бе извита в усмивка.

— Как се чувстваш? — попита тя на френски.

— Гади ми се.

— Ще оживееш — изсмя се Жана. — Някога казвах на войниците си, че ако още чувстват болка, значи са живи.

— Обзалагам се, че са те обичали — промърмори Скатах.

— Всъщност да, всички — каза Жана.

— Е, значи не паднахме в слънцето. — Скатах се изправи и се огледа. — Успяхме — прошепна тя. — Хубаво е да се върнеш у дома.

— У дома ли? — попита Жана.

— От доста време живея на Западния бряг; Сан Франциско за мен е дом също толкова, колкото и всяко друго място. Някога ми казаха, че ще умра в пустиня, затова винаги избирам да живея по крайбрежието.

Двете жени стояха на полегатия склон на една планина. След влажния и замърсен парижки въздух хладният ветрец бе приятен, напоен с мириса на растителност, и макар че когато напуснаха Париж преди миг, там беше ранен следобед, на Западния бряг на Америка слънцето още не бе изгряло.

— Колко ли е часът? — запитва се на глас Скати.

Жана погледна часовника си и го нагласи по тукашното време.

— Пет без десет сутринта. — Тя кимна на изток, където небето започваше да избледнява към лилаво, макар че над главите им бе още черно, осеяно с неясни далечни звезди. По-надолу по склона се бе събрала гъста сиво-бяла мъгла. — Слънцето ще изгрее след около час. — Французойката се обърна да огледа планинския склон, който едва се виждаше в полумрака. — Значи това е връх Тамалпайс. Мислех, че ще е... по-голям.

— Добре дошла на връх Там — каза Скати и белите ѝ зъби проблеснаха, — едно от любимите ми места в Америка. — Тя посочи към пелената от гъста мъгла. — Намираме се на около двадесет и пет километра северно от Сан Франциско и Алкатраз. — Сянката намести раницата по-удобно на гърба си. — Можем да изтичаме...

— Да тичаме! — изсмя се Жана. — Последното, което ми каза Франсис, беше, че ти вероятно ще искаш да тичаш до града. Ще наемем кола — заяви тя твърдо.

— Наистина не е толкова далеч... — възрази Скати, а после млъкна.

Точно под тях някаква огромна фигура се движеше през мъглата и я караше да се завихря.

— Жана... — започна Сянката.

Появиха се още фигури, а после изведнъж мъглата се разтвори като съдрана завеса и разкри огромно стадо рошави мастодонти, които пасяха в подножието. После Девата-воин зърна две саблезъби котки, легнали по корем във високата трева, които наблюдаваха напрегнато стадото, а опашките им потрепваха.

Жана още гледаше към планината. Извади мобилния телефон от джоба си и натисна бутона за бързо набиране.

— Само ще кажа на Франсис, че сме пристигнали... — Вдигна телефона към ухото си, а после погледна екрана. — О, няма сигнал. Скати, колко време ще ни трябва, за да стигнем до...? — Шокираното изражение върху лицето на приятелката ѝ я накара да се обърне, за да види в какво се е загледала тя.

Отне ѝ около секунда, докато очите ѝ възприемат мащаба на мастодонтското стадо, което се движеше бавно през утринната мъгла. Смътно движение привлече вниманието ѝ и тя вдигна поглед: три гигантски кондора се рееха високо над главите им, понесени безшумно върху невидими потоци топъл въздух.

— Скатах! — прошепна ужасено Жана. — Къде сме?

— Не къде, а кога. — Лицето на Сянката стана ъгловато и грозно, а очите ѝ заблестяха зелени и безжалостни. — Лей-портали. Мразя ги! — Една от големите котки вдигна глава и се прозя, показвайки блестящите си осемнадесетсантиметрови зъби. Девата-воин се втренчи в нея и я накара да се сниши отново. — Може да сме на връх Тамалпайс, но това не е двадесет и първи век. — С широк жест тя посочи мастодонтите, тигрите и кондорите. — Знам какви са тези твари: те са мегафауна^[1]. И са от епохата на плейстоцена.

— Как... как ще се върнем... в нашето време? — прошепна Жана, явно разтревожена.

— Няма да се върнем — рече мрачно Скати. — Заседнали сме тук.

Първата мисъл на Жана беше за Вълшебницата.

— Ами Пернел? — Французойката се разплака. — Тя ни очаква. Разчита на нас.

Скати притегли Жана в обятията си и я прегърна силно.

— Може да чака дълго — рече тя мрачно. — Жана, ние сме се върнали във времето може би с милион години. Вълшебницата е сама.

— И ние също — изхлипа Жана.

— Не съвсем. — Скати се ухили. — Аз си имам теб, а ти си имаш мен.

— Какво ще правим? — попита безсмъртната французойка, като ядосано избърса сълзите си.

— Това, което сме правили винаги: ще оцеляваме.

— Ами Пернел? — попита Жана.

Но Скатах нямаше отговор на това.

[1] Термин, който обхваща най-едрите животински видове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 60

Били Хлапето хвърли поглед на черно-бялата фотография, стгушена в дланта му, запаметявайки суровата външност на Макиавели. Късата бяла коса щеше да се забележи лесно, реши той. Напъха снимката в задния джоб на джинсите си, скръсти ръце и се загледа в първите пътници, които влизаха в салона за пристигащи на международното летище на Сан Франциско.

Туристите се разпознаваха лесно; те бяха небрежно облечени в джинси или шорти и тениски, а повечето бутаха колички за багаж, отрупани с твърде много куфари с дрехи, които никога нямаше да облекат. Освен тях имаше бизнесмени в светли костюми или в спортни панталони и сака, които носеха куфарчета или малки сакове и крачеха целеустремено, като вече поглеждаха телефоните си, а блутуут слушалките в ушите им премигваха. Били обърна специално внимание на семействата: възрастни родители или баби и дядовци, посрещащи внуците си; млади мъже и жени — може би студенти, — връщащи се у дома при родителите си; двойки, които се срещаха отново. Имаше много сълзи, радостни викове, усмивки и ръкостискания. Били се зачуди какво ли е да те посрещнат така, да излезеш в салона за пристигащи на летището и да огледаш лицата, знаейки, че ще откриеш някой, който искрено се радва да те види — родител, брат или сестра, дори приятел — някой, с когото те свързва общо минало.

Той си нямаше никого. И така беше от много дълго време. Дори преди да стане безсмъртен, имаше малцина приятели и повечето от тях се бяха опитали да го убият. Никой не бе успял.

Най-после белокосият мъж от снимката влезе в салона — висок и елегантен в черния си смокинг, с черна кожена чанта за компютър през рамо. Били прехапа бузата си отвътре, за да не се усмихне: може би на някое европейско летище Макиавели щеше да мине незабелязан, но тук изпъкваше сред пъстрите небрежни облекла. Дори Били да не бе видял снимката, щеше да разбере, че това е европейският безсмъртен. Макиавели си сложи чифт прости черни слънчеви очила и огледа тълпата, и макар с нищо да не показва, че е познал някого, се обърна и тръгна към Били. Американецът се зачуди дали ще иска да си стиснат ръцете. Много безсмъртни не обичаха да докосват други хора и особено други безсмъртни. Макар че няколко пъти се бе срещал с английския магьосник, Били никога не бе виждал Дий да сваля сивите си ръкавици.

Макиавели протегна ръка.

Били се усмихна, бързо изтри длан в крачола на джинсите си и му я подаде.

— Как разбра, че съм аз? — попита той на сносен френски.

Ръкостискането на италианеца бе твърдо, а плътта му — хладна и суха.

— Обикновено просто следвам нюха си — отвърна Макиавели на същия език, а после премина на идеален английски. Вдиша дълбоко. — Аромат на лют червен пипер, ако не се лъжа.

— Точно така — съгласи се Били. Той също вдиша, опитвайки се да улови миризмата на италианеца, но усети само безбройните миризми на летището и — колкото и да е странно — лекия дъх, който всеки каубой

свързва с гърмящи змии.

— Аз, разбира се, те проверих и в интернет — добави Макиавели с крива усмивка. — Още приличаш на прочутата си фотография. Странна работа обаче; ти ме позна, в мига щом влязох през вратата. Усетих погледа ти.

— Знаех кого да търся.

Веждите на Макиавели се извиха в безмълвен въпрос. Той вдигна слънчевите очила на челото си и погледна надолу с пламтящи сиви очи. Беше поне една глава по-висок от американеца.

— Много внимавам никоя моя снимка да не се появява в интернет или в печатни издания.

— Нашите работодатели ми пратиха това. — Били измъкна снимката от задния си джоб и му я подаде. Макиавели я погледна и по устата му плъзна съвсем лека усмивка. И двамата знаеха какво означава тя. Тъмните древни го шпионираха... което вероятно означаваше, че държат под око и Били. Макиавели понечи да му върне снимката, но Хлапето поклати глава. Погледна италианеца в очите и каза:

— Тя вече изпълни задачата си. Може би ще намериш друг начин да я използваш.

Макиавели кимна леко, при което слънчевите очила паднаха обратно на дългия му нос.

— Сигурен съм в това. — И двамата знаеха, че щом италианецът се върне в Париж, ще направи всичко, което му е по силите, за да разбере кой го е снимал.

Американецът погледна към единствената чанта в ръката на Макиавели.

— Това ли е всичкият ти багаж?

— Да. Бях приготвил по-голям куфар, но после осъзнах, че няма да се задържа тук достатъчно дълго, за да използвам и една десета от дрехите, които смятах да взема. Така че оставих всичко и си взех само резервно бельо и чорапи. И лаптопа си, разбира се.

Двамата мъже представляваха странна двойка, когато се запътиха към изхода — Макиавели в своя шит по поръчка черен костюм и Били в своята избеляла дочена риза, протрити джинси и износени ботуши. Макар че летището бе претъпкано, никой не се приближаваше толкова, че да ги докосне, и тълпата несъзнателно се разтваряше пред тях.

— Значи това е просто едно бързо пътуване дотук и обратно? — попита Били.

— Надявам се да хвана още първия полет за дома — усмихна се Макиавели.

— Възхищавам се на увереността ти — каза американецът, без да влага никакви емоции в гласа си. — Но съм на мнение, че може би няма да е толкова лесно да се победи госпожа Фламел. — Излязоха на яркото следобедно слънце и той извади от джоба на ризата си чифт стари слънчеви очила.

— Всичко подготвено ли е? — попита Макиавели, докато влизаха в полумрака на паркинга.

Били извади ключовете на колата от джоба си.

— Наел съм лодка. Ще ни чака на кей 39. — Той млъкна, внезапно осъзнал, че италианецът вече не е до него. Обърна се назад, с ключовете на яркочервения тъндърбърд в ръка, и видя, че европейският безсмъртен се взира с възхищение в колата, която представляваше ярко петно от цвят и стил сред останалите обикновени коли.

— „Тъндърбърд“ кабриолет от 1959-а... не, 1960-а — поправи се Макиавели. Плъзна длан по блестящия капак и фаровете. — Великолепно.

Хлапето се ухили. Бе очаквал, че няма да хареса Николо Макиавели, но италианецът току-що се бе издигнал с едно ниво в очите му.

— Това е моята гордост и радост.

Безсмъртният обиколи колата, като се наведе да огледа колелата и ауспуха.

— Виж ти: всичко изглежда оригинално.

— Такова е — рече гордо Били. — Сменял съм ауспуха два пъти, но се погрижих резервните да са от същия модел. — Той влезе в колата и изчака, докато Макиавели си сложи колана. — Бих предположил, че ти си падаш по „Ламборгини“ или може би „Алфа Ромео“.

— „Ферари“ може би, но никога „Алфа“!

— Много коли ли имаш? — попита Били.

— Нито една. Имам служебна кола и шофьор. Аз самият не карам — каза италианецът.

— Не караш или не можеш?

— Не обичам да карам. Лош шофьор съм — призна Макиавели с крива усмивка. — Но пък, от друга страна, съм се учил на триколесна кола.

— Кога е било това? — попита Били.

— През 1885-а.

— Аз умрях през 1881-а. — Били поклати глава. — Не мога да си представя какво би било да не умея да карам — промърмори той, докато потегляха от паркинга. — То ще е все едно да не мога да яздя. — Натисна газта и колата се устреми напред, вмъквайки се в натовареното движение край летището. — Искаш ли да си вземем нещо за ядене? — попита той. — Тук има някои добри френски и италиански ресторанти...

Макиавели поклати глава.

— Не съм гладен. Освен ако ти не искаш да хапнеш.

— В последно време не ям много — призна Били.

Мобилният телефон на Макиавели изпиука.

— Извини ме. — Той извади тъничкия апарат и се втренчи в екрана. — Аха — каза доволно.

— Добри новини ли? — попита Били.

Макиавели се облегна в седалката и се ухили.

— Вчера заложих един капан; задействал се е преди няколко часа.

Били хвърли кос поглед към него, но запази мълчание.

— В мига щом разбрах, че жената на Алхимика е държана принудително в Сан Франциско, очаквах, че или той, или някои от съюзниците му ще опитат да се върнат там. Имаха две възможности: полета, с който пристигнах току-що, или лей-портала на „Нотр Дам“.

— Ще предположа, че си направил нещо на онзи лей-портал — ухили се Хлапето. — Звучи ми като нещо, което бих сторил аз.

— Лей-порталът се задейства в нулевата точка в Париж. Аз просто покрих камъните с алхимична отвара от стрити кости на мамут — кости от плейстоценската епоха — и добавих към сместа простичка магия за привличане.

Светофарът светна червено и Били спря колата. Дръпна ръчната спирачка и се завъртя в седалката, за да изгледа италианеца с нещо като възхищение.

— Значи, който е използвал лей-портала...

— ... е бил завлечен назад във времето до плейстоценската епоха.
— Кога е било това? — попита Били. — Никога не съм залягал много над ученето.

— В периода от 1,8 милиона до около 11 500 години преди нашето време — усмихна се Макиавели.

— Наистина си те бива. — Били поклати глава. — А имаш ли някаква представа кой е задействал лей-портала?

— Една охранителна камера е била насочена към мястото през последните двадесет и четири часа. — Макиавели вдигна телефона си. На него се виждаше снимка на две жени, опрели гръб една в друга, по средата на осеян с камъни площад. — Нямам представа коя е по-дребната жена — каза италианецът, — но тази отляво е Скатах.

— Сянката ли? — прошепна Били, като се приведе да погледне екрана. — Това ли е Девата-воин? — Не изглеждаше впечатлен. — Мислех, че ще е по-висока.

— Всички така мислят — рече Макиавели. — Това обикновено им е първата грешка.

Зад тъндърбърда засвириха клаксони, щом светофарът се смени, и някой подвикна.

Макиавели хвърли любопитен поглед към американския безсмъртен, чудейки се как ли ще реагира. Но Били Хлапето бе укротил прочутия си буен нрав още преди десетилетия. Той вдигна ръка и махна извинително във въздуха, после потегли.

— Е, след като Сянката е вън от играта, предполагам, че това прави задачата ни доста по-лесна.

— Значително — съгласи се Макиавели. — Таях смътни подозрения, че по някакъв начин ще се появи на Алкатраз и ще развали купона.

— Е, сега това няма да се случи — усмихна се Били, а после стана сериозен. — Под седалката си ще намериш плик. В него има разпечатка на имейл, който получих вчера следобед от „Енох Ентърпрайзис“ и с който ни се дава разрешение да отидем на Алкатраз. В момента компанията на Дий притежава острова. Вътре ще намериш също и снимка, която пристигна като приложение на един анонимен имейл тази сутрин. На мен не ми говори нищо.

Макиавели извади двата листа от плика. На бланката с логото на „Енох Ентърпрайзис“ бе напечатан дълъг и официален на вид документ, с който на приносителя се даваше разрешение да отиде на острова и да проведе „исторически изследвания“. Беше подписан от Джон Дий, доктор по философия. Вторият лист представляваше цветна снимка с висока резолюция на рисунките по стените на египетска пирамида.

— Знаеш ли какво означава? — попита Били.

Макиавели обърна листа настрани.

— Това е снимано в пирамидата на Унис, който е царувал в Египет преди повече от четири хиляди години — каза той бавно. Идеално оформеният му нокът проследи една редица от йероглифи. — Тези надписи по-рано се наричаха „Текстове от пирамидите“; днес ги наричаме „Книгата на мъртвите“. — Италианецът потупа с пръст по снимката и се изсмя тихо. — Убеден съм, че това е словесната формула за събуждането на всички същества, спящи на острова. — Той пхна листовите обратно в плика и погледна към по-младия мъж. — Да вървим на Алкатраз. Време е да убием Пернел Флаemel.

ГЛАВА 61

Доктор Джон Дий разгледа визитната картичка в ръцете си. Беше невероятно красива, сребърното мастило изпъкваше върху дебелия, ръчно изработена текстилна хартия. Той я обърна; върху картичката нямаше име, само стилизирано изображение на елен с огромни рога, оградено в двоен кръг. Дий се приведе напред и натисна бутона на интеркома.

— Пуснете господина да влезе; ще се срещна с него веднага.

Вратата на кабинета му се отвори почти моментално и се появи един нервен на вид секретар, който въведе в стаята висок мъж с остри черти на лицето.

— Г-н Хънтър^[1], сър.

— Не ме свързвайте с никого — отсече Дий. — Не искам да ме безпокоят, при каквито и да било обстоятелства.

— Да, сър. Това ли е всичко?

— Това е. Кажете на хората, че вече могат да се прибират вкъщи. — Дий бе настоял всички да останат дълго след нормалното работно време.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. Утре ще бъдете ли тук?

Погледът на Дий накара секретаря бързо да се изниже. Магьосника знаеше, че целият офис е на тръни заради неочакваната му поява. Из сградата летяха слухове, че щял да затваря лондонския клон на „Енох Ентърпрайзис“. Макар че вече бе станало десет часа вечерта, никой не се оплака, задето стои до късно.

— Седнете, г-н Хънтър. — Дий посочи към ниския стол от метал и кожа пред себе си. Той самият остана седнал зад бюрото от полиран черен мрамор, като наблюдаваше внимателно новодошлия. В него имаше нещо нередно, реши Магьосника. Чертите на лицето му бяха неправилни; очите му бяха разположени твърде високо, всяко от тях бе с различен цвят, а устата му се намираше прекалено ниско и бе твърде широка. Като че ли лицето бе създадено от някой, който дълго време не е виждал хора. Мъжът бе облечен в бледосин раиран костюм, но панталоните му бяха малко по-къси от нормалното и над черните му чорапи се мяркаше бяла плът. Затова пък ръкавите на самото свършваха под кокалчетата на дланите му. Обувките му бяха мръсни, покрити с дебел слой кал.

Хънтър се сгъна в стола — движенията му бяха недодялани и сковани, сякаш не бе съвсем сигурен какво да прави с ръцете и краката си.

Дий докосна с пръсти Екскалибур, който беше закрепен под бюрото му. Освен това знаеше и дузина аурални магии, всяка от които можеше да претовари нечия аура и да я накара да пламне. После единственият проблем щеше да е почистването на пепелта от килима. Столът вероятно щеше да се стопи.

— Как разбрахте, че съм тук? — попита внезапно Дий. — Рядко посещавам този офис. А и сега е малко късно за среща.

Високият блед мъж опита да се усмихне, но само изкриви странно устни.

— Работодателят ми знаеше, че си в града. Предполага, че ще дойдеш в този офис, тъй като оттук имаш достъп до комуникационната си мрежа. —

Мъжът говореше английски с отсечена прецизност, но гласът му бе малко писклив, което му придаваше донякъде нелепо звучене.

— Не може ли да говорите направо? — тросна се Дий. Беше уморен и времето му изтичаше. Макар че бяха минали часове, откакто блокираха пътищата и разположиха безброй полицейски постове, още нямаше следа от Флаemel и децата. Британското правителство бе подложено на натиск да премахне постове. Всички пътища, водещи към и от града, продължаваха да са блокирани и целият Лондон бе замрял.

— Късно снощи ти имаше среща с моя работодател — рече бледият мъж. — Тя бе прекъсната, преди да стигне до удовлетворителен завършек, поради обстоятелства извън твоята власт.

Магьосника стана и заобиколи бюрото. Държеше в дясната си ръка Екскалибур и леко потупваше с каменното острие по лявата си длан. Седналият мъж не реагира.

— Какво си ти? — попита с любопитство Дий. Бе стигнал до заключението, че това същество не е съвсем естествено и вероятно дори не е човек. Той се смъкна на едно коляно и се втренчи в лицето на мъжа и в различните му очи. Зелено и сиво. — Тулпа, голем, симулакрум или хомункулус?

— Аз съм мислена форма — рече фигурата и се усмихна. Устата му беше пълна с еленски зъби. — Кернунос ме създаде.

Дий се дръпна припряно назад, докато фигурата се променяше. Тялото ѝ остана същото — на висок, зле облечен мъж, — но главата се промени, стана красива и неземна и от нея изникнаха огромни рога. Устата на Рогатия бог се изви в съвсем тънка усмивка, а очите му с тесни зеници се разширяваха и свиваха.

— Заклучи вратата, докторе. Не би ти се искало някой да влезе сега.

Дий заобиколи отдалеч създаването, като държеше Екскалибур помежду им, и заклучи вратата. Стореното от Кернунос бе забележително. Използвайки въображението и силата на волята си, архонтът бе създал същество единствено от своята аура. То не беше свършено, но вършеше работа. Дий знаеше, че хората вече изобщо не се гледат един друг, и дори някой да бе забелязал, че във външността на мъжа има нещо странно, щеше само да отклони смутено поглед.

— Впечатлен съм — каза Дий. — Както разбирам, ти управляваш тази мисловна форма от разстояние?

— По-голямо, отколкото можеш да си представиш — каза Кернунос.

— Бях стигнал до извода, че не владееш никакви магии — призна Дий, като се върна зад бюрото си. Луксозната сребърна визитна картичка бавно се превръщаше в пара, струйки мръсно бял дим излизаха от нея и се стичаха към мъжа с еленската глава от другата страна на бюрото, за да се влеят в него.

— Не е магия, а архонтска технология — рече простичко Кернунос. — Макар че ти не би открил разлика между двете.

— Предполагам, че си дошъл тук с някаква цел — каза Дий, — а не просто за да демонстрираш... тази технология.

Еленът кимна и се усмихна лъчезарно.

— Знам къде са Флаemel, Гилгамеш, Паламед и близнаците.

— В същия този момент ли?

— В същия този момент — потвърди създаването. — Намират се на един час път оттук.

— Кажи ми — настоя Дий, а после добави: — Моля те.

Архонтът вдигна дясната си ръка. Дий забеляза, че на нея има един пръст в повече.

— Условието ми си остават същите, Магъоснико. Искам Флаemel, Гилгамеш и Паламед живи. И искам Кларент.

— Съгласен — рече Дий без колебание. — Всички те са твои. Само ми кажи къде са.

— Искам и Ексакалибур.

В този момент Магъосника би обещал на създанието всичко.

— Имаш го. Лично ще ти го предам в ръцете, в мига щом Флаemel умре. Колко други има с тях?

— Николко.

— Николко ли? Ами Хрътките на Гавраил?

— Хрътките и техният господар, Барда, са изчезнали. Алхимика, рицарят и царят са с близнаците.

— Как ги откри? — попита Дий. Трябваше да признае, че е впечатлен. — Аз ги търсих навсякъде.

Създанието се изправи, променяйки се отново. Рогата се прибраха в черепа му. Появиха се глава и лице, които бяха малко по-различни от предишните.

— Върнах се в металната им крепост и просто проследих миризмата им.

— Проследил си ги през целия град само по миризмата? — Дий сметна това за още по-изумително постижение от контролирането на мисловна форма. Изведнъж си представи как Рогатия бог препуска на четири крака между колите и души въздуха и се насили да прикрие усмивката си.

— Архонтска технология. Беше съвсем проста работа — рече мисловната форма. — Сега, ако дойдеш с мен, ще се постарая да уредя превоза ти...

— Тази мисловна форма е впечатляваща — каза искрено Магъосника, — но ако смяташ да вървиш сред хората, ще трябва да поработиш малко над гласа. И над облеклото.

— Това не е от голямо значение — рече създанието. — Скоро вече няма да има хора.

[1] Името се превежда на български като Ловец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 62

Пернел Фламел беше разочарована.

Докато стоеше сгушена върху вишката, където бе прекарала нощта, Вълшебницата отчаяно се надяваше, че някоя от малките платноходки, пръснати из залива, внезапно ще извие към острова и Скати и Жана ще слязат на брега.

Но с напредването на деня тя осъзна, че няма да дойдат.

Не се и съмняваше, че са опитали, и знаеше, че може да ги е спряло само нещо ужасно. Но също така я беше малко яд на себе си, защото бе хранила големи надежди.

— Идва лодка! — прошепна гласът на Де Аяла зад лявото ѝ ухо и я стресна.

— Хуан! — тросна му се тя. — Ще ме вкараш в гроба! — Примъкна се до ръба на вишката, усещайки как я залива вълна от облекчение и мънирко вина, защото се бе съмнявала в приятелките си. Лицето ѝ разцъфна в жестока усмивка; ако имаше до себе си Жана д'Арк и Скатах Сянката, нищо не би могло да ѝ се опре — дори сфинксът или Морския старец.

Заплющиха огромни черни криле и тя видя как Богинята-врана се спусна в спирала от върха на фара и се понесе леко към кея почти точно под Пернел. Вълшебницата се намръщи; какво си въобразяваше тази твар? Скатах вероятно щеше да я убие и да я хвърли на нереидите — те не подбираха много-много какво ядат.

Тъкмо се готвеше да стане и да слезе от вишката, когато лицето на Де Аяла се материализира частично пред нея. Очите на призрака бяха разширени от тревога.

— Долу. Стой долу.

Пернел се просна на пода. Чу шума на извънбордов мотор и стърженето на дърво в дърво, когато лодката се удари в кея. После един глас заговори. Мъжки глас.

— Госпожо, за мен е чест да ви открия тук.

В този глас имаше нещо ужасно познато... Пернел се промъкна до ръба на вишката и надзърна надолу. Почти точно под нея италианският безсмъртен Николо Макиавели се кланяше дълбоко на Богинята-врана. Вълшебницата позна в младежа, който слизаше от лодката, безсмъртния, когото бе хванала да я шпионира вчера.

Макиавели се изправи и показа един плик.

— Имам инструкции от нашия Древен господар. Трябва да събудим спящата армия и да убием Вълшебницата. Къде е тя?

Усмивката на Богинята-врана беше свирепа.

— Нека ви покажа.

ГЛАВА 63

Близнаците спяха и сънищата им бяха съвсем еднакви. Сънуваха дъжд и вода, високи водопади, огромни пенещи се вълни и потоп, който някога едва не беше унищожил света.

Сънищата ги караха да потрепват и да бълнуват на множество езици, а веднъж Гилгамеш чу как двамата едновременно повикаха майка си на староегипетски — език, който бе използван преди повече от пет хиляди години.

През този дълъг ден Никола Фламел на няколко пъти се бе изкушавал да събуди близнаците, но Гилгамеш и Паламед бдяха над тях. Царят бе придърпал един варел до Джош; рицарят бе приседнал на един разбит сандък до Софи. Двамата бяха надраскали в прахта мрежа от квадратчета и играеха на шашки, като използваха за пулове камъчета и семена, и рядко продумваха, освен когато отбелязваха резултата с парченца от клечки.

Когато Фламел за първи път се бе приближил към близнаците, двамата мъже вдигнаха поглед с еднакво недоверчиви изражения на лицата.

— Остави ги на мира. Те трябва да спят — каза твърдо Гилгамеш. — Водната магия е уникална. За разлика от другите магии, които са външни — заклинания, които могат да бъдат наизустени, аура, която може да бъде заредена и оформена, — силата на Водната магия идва отвътре. Ние всички сме водни създания. Това е магията, с която сме родени. Аз пробудих това знание дълбоко в клетките им, в тяхното ДНК. Сега телата им трябва да се приспособят, нагодят и възприемат онова, което току-що са научили. Да ги събудим сега, би било твърде опасно.

Фламел скръсти ръце и погледна надолу към спящите близнаци.

— И докога се очаква да седим тук и да ги чакаме?

— Цял ден и цяла нощ, ако се наложи — сопна се Гилгамеш.

— В момента Дий обръща цялата страна с главата надолу да ни търси, а моята Пернел е заседнала на един остров, пълен с чудовища. Не можем просто да... — започна ядосано Фламел.

— Можем, и още как. И ще го направим. — Паламед бавно се изправи в цял ръст, извисявайки се над Алхимика. Върху лицето му бе изписана погнуса, а белезите под очите му изглеждаха ярки на фона на тъмната кожа. — Одеве ти ми каза, че не убиваш хора.

— Така е!

— Аз пък убивам.

— Заплашваш ли ме?

— Да — каза простичко рицарят. — Нетърпението и глупостта са взели повече жертви от което и да било оръжие. Ще слушаш какво ти казва царят. Ако сега събудиш близнаците, ще ги убиеш. — Той замълча, а после добави горчиво. — Точно както уби другите преди тях. — Извъртя глава да погледне към Софи и Джош. — Някога чудил ли си се, дали не може някои от онези, които умряха, да са били легендарните близнаци и именно твоята настойчивост да е причинила смъртта им, или да им е донесла лудост?

— Не е минал и ден, без да мисля за тях — рече искрено Фламел.

Сарацинския рицар седна и се втренчи в игралното поле, начертано на земята. Премести един пул, после вдигна поглед и заговори много тихо.

— Ако се приближиш дори с още една крачка, ще те убия.

Алхимика изобщо не се съмняваше, че говори сериозно.

Фламел прекара по-голямата част от деня в таксито, като слушаше новините по радиото и прескачаше от станция на станция, търсейки нещо, което да му подсказва какво става. Вихреха се всякакви спекулации, а токшоутата и слушателските обаждания бяха пълни с най-безумни теории. Обаче истинските новини бяха малко. Предупредени от френските си колеги за голяма терористична заплаха, британските власти бяха затворили всички летища и пристанища. По главните пътни артерии имаше полицейски постове и полицията съветваше хората да не пътуват, освен ако не е крайно наложително. Никола винаги бе знаел, че Тъмните древни са могъщи и имат свои служители във всички слоеве от човешкото общество, но досега не бе виждал толкова явна демонстрация на властта им.

Когато вечерта наближи, Алхимика обикаляше из полето с висока трева около плевнята и пиеше от минералната вода, която Паламед бе купил от близкия град. Обикновено Никола беше изключително търпелив човек — по самата си същност алхимията бе дълъг и бавен процес, — но това протакане го въбесяваше. Стоунхендж се намираше на по-малко от километър и половина, а сред полуразрушения кръг от изправени камъни имаше лей-портал, водещ към връх Тамалпайс. Фламел бе наясно, че вече не разполага с нужната сила да отвори портала, но близнаците я притежаваха. Беше сигурен, че са не по-малко нетърпеливи от него да се приберат у дома. А после той можеше да се заеме със спасяването на Пернел. Щеше или да я освободи, или да загине. Но дори и да успееше да измъкне жена си от острова, започваше да мисли, че не му остава друго за вършене, освен да умре.

Алхимика спря до един от старите дъбове в края на полето, облегна се на него и впери поглед в небето през гъстия покров от листа, преди да се отпусне на твърдата суха земя. Вдигна ръцете си към светлината: бяха старчески ръце, целите покрити с вени. Фламел прокара пръсти по темето си и видя как малки косъмчета политат в слънчевите лъчи. Кокалчетата му бяха подути и схванати, а при сядане и ставане чувстваше пронизваща болка в хълбока. Старостта го догонваше. От миналия четвъртък, когато Дий влезе в книжарницата му, сигурно се бе състарил с десет години, макар да му се струваше, че са двадесет. Беше използвал толкова много от аурата си, без да я остави да се презареди, че процесът на стареене се бе ускорил. Енергията му бе спаднала до опасно ниско ниво и той съзнаваше, че ако в скоро време използва отново аурата си, съществува реална опасност спонтанно да се възпламени.

Без Сборника двамата с Пернел щяха да умрат. Устните на Алхимика се извиха в крива усмивка. „Книгата на Авраам“ се намираше у Дий и неговите господари, които едва ли щяха да я върнат. Никола протегна крака, затвори очи и обърна лице към слънцето, оставяйки топлината му да го обгърне. Щеше да умре.

Не в някой неясен момент от бъдещето, а съвсем скоро. Какво щеше да стане тогава с близнаците? На Софи ѝ оставаше да усвои още две магии, а на Джош — четири. Кой щеше да продължи обучението им? Ако преживееха сегашното опасно положение, знаеше, че ще трябва да вземе някои решения, преди смъртта да го отнесе. Дали Сен Жермен щеше да поиска да стане наставник на близнаците? — зачуди се той, макар да не бе сигурен, че може

да вярва изцяло на графа. Може би в Америка имаше някой, когото би могъл да помоли за това, някой от индианските шамани...

От смазващото изтощение, примесено с топлината и покоя на деня, сънливост обзе Алхимика. Клепачите му трепнаха и се склопиха и той заспа, облегнат на дървото.

Алхимика сънува Пернел.

Беше денят на тяхната венчавка — 18 април 1350 година — и свещеникът тъкмо ги бе обявил за съпруг и съпруга. Алхимика се разтрепери насън; това беше стар кошмар, който някога го бе преследвал всяка нощ в продължение на векове, и той знаеше какво предстои.

Никола и Пернел се извърнаха от олтара към църковната зала и видяха, че малката каменна сграда е претъпкана с хора. Когато тръгнаха по пътеката, откриха, че църквата е пълна с близнаци — момчета и момичета, тийнейджъри, млади мъже и жени — всичките с руси коси и сини очи. До един приличаха на Софи и Джош Нюман. И върху лицата им бе изписан същият израз на ужас и отвращение.

Никола се събуди със сепване. Винаги се будеше на това място.

Остана неподвижен, позволявайки на блъскащото си сърце да се успокои. С изненада видя, че нощта е паднала. Усещаше въздуха хладен и сух върху оросената си от пот кожа. Листата над него шумоляха и шепнеха, а горският аромат бе тежък и наситен...

Това не бе нормално. Нощта трябваше да мирише на дървета и трева, но откъде идваше този мирис на праисторическа гора?

Някъде вляво изпука клонка, някъде вдясно изхрущя суха шума и Алхимика осъзна, че нещо се движи през полето към плевнята.

ГЛАВА 64

— Вълшебницата е в една килия в блок „Д“ — каза Богинята-врана. — Насам. — Тя се отдръпна, пропускайки Макиавели и Били Хлапето напред. После извъртя глава и погледна през рамо нагоре към вишката. Червеното и жълтото ѝ око блестяха ярко на фона на бледата кожа. Богинята повдигна тънките си вежди и черните ѝ устни се извиха в лека усмивка, след което смъкна слънчевите очила на носа си. Придърпа наметалото от черни пера върху раменете си и закрачи след двамата безсмъртни, а токовете на ботушите ѝ тракаха върху мокрите камъни.

— Какво стана току-що? — попита объркано Де Аяла.

— Беше изплатен един дълг — каза тихо Пернел и очите ѝ проследиха създаването, докато то се скри от поглед под вишката. — Без поискване и неочаквано — добави тя с усмивка. Грабна копието, загърна едно одеяло около раменете си и се спусна по металната стълба на кея. Вдиша дълбоко; във въздуха имаше следи от змийската миризма на Макиавели, както и от тази на спътника му — на червен пипер. Вълшебницата нямаше да ги забрави.

— Трябва да почакаш да стигнат до килиите долу, преди да нападнеш — каза Де Аяла, като се материализира до нея. Сега носеше по-официалния костюм на лейтенант от испанската флота. — Хвани ги неподготвени. Аурата ти силна ли е?

— По-силна от това няма да стане, струва ми се. Защо?

— Достатъчно ли е силна да събориш тавана отгоре им?

Пернел се подпря на копието и се втренчи в разядените от морето сгради.

— Да, да. Бих могла да го направя — каза тя предпазливо. Бризът развяваше кичурчета коса около лицето ѝ. Тя ги отметна, осъзнавайки, че в тях има повече сиво, отколкото черно. — Трябва да пазя аурата си, но съм сигурна, че мога да се сетя някоя дребна магийка, която да разяде бетона и металните подпори...

Призракът потри радостно ръце.

— Разбира се, всички духове на Алкатраз ще ти помагат, мадам. Само кажи какво трябва да правим.

— Благодаря ти, Хуан. Те вече помогнаха достатъчно. — Пернел тръгна след тримата, пристъпвайки безшумно на износените си обувки. Спря се на ъгъла на една сграда и надникна иззад него. Богинята-врана и безсмъртните бяха изчезнали.

Де Аяла доплува до нея.

— Ами онзи лед, който използва срещу сфинкса? Той имаше успех; защо не запечаташ целия коридор с плътен лед.

— Това може да е малко по-сложно — призна Вълшебницата. После се обърна и решително закрачи към кея, подминавайки книжарницата. Дяволита усмивка изви ъгълчетата на устата ѝ. — Има обаче нещо, което мога да направя и което със сигурност ще ги разстрои.

— И то е? — попита жадно Де Аяла.

Пернел посочи с дървеното копие.

— Ще открадна лодката им.

Призракът изглеждаше толкова разочарован, че Вълшебницата се засмя за първи път от дни насам.

ГЛАВА 65

Ментовозелена светлина грейна през процепите в изкорубените стени на плевнята и ярки лъчи нашариха вътрешността ѝ.

На фона на светлината се очерта фигурата на архонта Кернунос, с огромни и ужасяващи рога. Сенки на вълчи глави затанцуваха по стените.

Софи се събуди с писък и около тялото ѝ в миг изникна блестяща сребърна броня. Очите на Джош се отвориха рязко и той замаяно се надигна, а лявата му ръка инстинктивно посегна към Кларент. Каменният меч зажука и засъска, когато пръстите на момчето се свиха около дръжката му, а по острието му пробягаха с прашене разноцветни сияния.

Гладката черна броня на Паламед израсна около тялото му. Той смъкна от рамото си своя грамаден шотландски меч и застана пред близнаците. Гилгамеш тихо се пресегна и издърпа закривения шамшир от пояса на рицаря.

— Къде е Алхимика? — попита Паламед.

— Надушвам мента — каза бързо Софи, вдишвайки дълбоко. Нощният въздух бе пропит с този отличителен аромат. Тя усещаше силното биене на сърцето си, но макар да знаеше какво има навън, не беше уплашена. Веднъж вече бяха победили архонта, и то преди да научат Водната магия.

— Тази светлина има същия цвят като аурата на Никола — добави Джош. — Той сигурно е отвън.

— Трябва да излезем — рече припряно Паламед. — Не бива да ни приклеят тук. — Обърна се и се хвърли към стената. Изгнилото дърво поддаде и се разлетя на трески, а рицарят изхвъркна навън в полето.

— Хайде! — извика Гилгамеш. Хвана Софи за ръката и я изблъска пред себе си през назъбения отвор. — Идвай, Джош!

Джош тъкмо се обръщаше да последва сестра си, когато вратата на плевнята бе изтръгната от пантите. Кернунос се приведе да надзърне вътре и само огромните рога му попречиха да мине през входа. Красивото лице се усмихна, а гласът му зажука и затрептя в главата на Джош.

— Ето че се срещаме пак, момче. Дошъл съм за мечата си.

— Няма да стане — каза Джош през стиснати зъби.

— Аз пък мисля, че ще стане. Този път съм дошъл подготвен. — Кернунос изтегли назад дясната си ръка и Джош видя, че Рогатия бог държи лък и стрела. Чу как тетивата избръмча и зърна стрелата, летяща към него.

Кларент се раздвижи и застана пред тялото на Джош, обърнат с плоската си част напред, точно пред сърцето му.

Стрелата с костен връх се пръсна върху каменното острие, без да причини никаква вреда, но силата на удара накара момчето да политне назад. Кернунос нададе недоволен рев. Постави на лъка нова стрела и я пусна.

Кларент се раздвижи в ръката на Джош и острието му изсвири, разсичайки стрелата надве.

Два от огромните вълци с човешки лица се промушиха покрай Рогатия бог и влязоха в плевнята. Разделиха се, за да нападнат Джош от две страни. Той заотстъпва, докато не се блъсна в стария трактор. Не можеше да продължи нататък. Стъпи здраво на земята и хвана мечата с две ръце пред себе си. Стоеше и гледаше как вълците от Дивия лов се промъкват към него, а

архонтът слага нова стрела на лъка си.

— Колко си бърз, момче? — изрева Кернунос. Извика една неразбираема дума, докато пускаше стрелата, и двата вълка скочиха с раззинати челюсти.

Гилгамеш изникна от сенките и тежката му закривена персийска сабя изсвири във въздуха. Първият вълк дори не видя безсмъртния, но в мига щом студената стомана докосна плътта му, се превърна в прах.

Вторият вълк се стрелна към Джош. Кларент се раздвижи, мушна напред и създанието се пръсна в пясъчлив облак.

— Гилгамеш! — извика Джош. — Внимавай!

Но стрелата на архонта улучи безсмъртния високо в гърдите, той се завъртя и рухна на земята. Кернунос грабна друга стрела, насочи я към царя и стреля.

Писъкът на Софи бе ужасяващ — страх, загуба и ярост, събрани в един звук. Тя се изтръгна от Сарацинския рицар и се вмъкна обратно през дупката в стената. Сребърната ѝ аура се бе втвърдила и грееше около нея, когато се втурна към падналия цар и се хвърли върху него. Стрелата на Кернунос я улучи по средата на гърба и кремъчният връх се пръсна на прах върху бронята, но силата на удара наруши концентрацията на момичето и аурата ѝ угасна със съскане, оставяйки я незащитна.

Архонтът захвърли лъка настрани; нямаше повече стрели. После се залови да кърти предната стена на плевнята с огромните си ръце, като ревеше от ярост и тъпчеше с крака.

Софи коленичи до Гилгамеш, повдигна главата му от пода и я прегърна. Джош застана между архонта и сестра си, а очите му се стрелкаха неспокойно насам-натам в очакване на нападение. Заби здраво крака в земята и тялото му автоматично зае бойна поза: отмести тежестта си леко на една страна и хвана с две ръце меча пред гърдите си. Усети, че изведнъж го обзема чувство на покой, и разбра, че това няма нищо общо с меча, който трептеше и жужеше в ръцете му. Просто знаеше, че няма избор, не му се налага да взема решения. Можеше да направи само едно: да остане и да се бие с архонта, и бе готов да умре, защитавайки сестра си.

Устните на Гилгамеш се раздвижиха и Софи наведе глава да чуе думите му.

— Вода — прошепна той и топлият му дъх помилва лицето ѝ.

— Нямам — каза тя през сълзи. Знаеше, че би трябвало да направи нещо, но не можеше да мисли, не можеше да се съсредоточи. Единственото, което виждаше, бе старецът в ръцете ѝ и стърчащата от гърдите му ужасна черна стрела. Искеше да му помогне; просто не знаеше как.

Устните на царя се извиха в болезнена усмивка.

— Не за пиене — изхъхри той. — Вода: върховното оръжие.

Преди тя да успее да отговори, архонтът изтръгна цялата предна стена на плевнята. Софи се завъртя и през зейналата дупка видя какво става навън. Никола Флаemel, с грейнала зелена аура, се биеше срещу доктор Джон Дий, който бе обвит в димящо сярно жълто. Дий размахваше голям камшик от жълтеникава енергия, докато Алхимика се опитваше да го държи на разстояние с копие от зелена светлина. Паламед бе обкръжен от останките на Дивия лов — огромните вълци се хвърляха срещу него, щракаха със зъби и протягаха нокти, заплашвайки да го затрупат, докато той сечеше с дългия си меч.

— Джош. — Софи бе спокойна. — Царят каза да използваме вода.

— Вода ли? — Брат й хвърли поглед надолу. — Но аз не знам как...

— Помниш ли какво ти казах за инстинкта? — Тя протегна дясната си ръка и близнакът й я пое със своята лява.

Кернунос довърши унищожаването на предната стена на постройката и извади от пояса си една страховита каменна тояга.

— Не можеш да защитаваш и себе си, и момичето — изсумтя той.

— Достатъчно е да защитя момичето — прошепна Джош.

Кернунос направи крачка напред... а после земята зейна пред него. Това, което преди миг беше суха твърд, се превърна в лепкаво тресавище, което погълна глезените му. Вода, гъста и кална, забълбука изпод земята. От една цепнатина бликна малък гейзер, а после голяма част от пръстения под се напука и изведнъж се превърна в кал. Архонтът се люшна напред и тоягата падна от ръката му. Още едно парче земя се превърна в рядко блато и създаването потъна до колене, а после и до хълбок. Мрачно смълчан и вперил кехлибарените си очи в близнаците, Кернунос зарови огромните си ръце в земята и опита да се повдигне.

— Грешка — прошепна Джош.

Земята около ръцете на архонта се втечни.

— Трябва ни само още малко вода — прошепна Софи.

Джош можеше да усети водата, течаща през спечената земя, долавяше силата и, докато тя си пробиваше път нагоре, тласкана от невероятно налягане, преминаваше през калта, разтрошаваше почвата, разбутваше камъните и дървесните корени пред себе си.

Архонтът зави и зарева, докато потъваше до гърдите в кал. Огромното му туловище го теглеше все по-надълбоко в земята. Ръцете на създаването удряха по лепкавата каша и във всички посоки летяха пръски. Мъчеше се да намери опора, но откриваше само кал. Един мехур се пукна зад него и на повърхността изплува камък, а после втори и трети. Изведнъж лепкавата кафяво-черна кал изригна нагоре и обля създаването, засипвайки го с парчета от корени и камъни. Около Кернунос се образува кръгла яма и архонтът бе погълнат, калта покри главата му, докато от нея останаха да стърчат само върховете на рогата.

Софи издърпа ръката си от тази на брат си и разпери пръсти, покрити със сребърен метал. Мощна струя нажежен до бяло огън заля блатистия кръг и палещата горещина за миг спече земята и я направи твърда като желязо.

— Успяхме — разсмя се Джош. — Направихме го! Мога да усетя как силата тече през мен. Водната магия — каза той с почуда.

— Джош, върви навън. Помогни им — заповяда Софи. Аурата й бе толкова изтощена, че цветът се оттичаше от лицето й.

— Ами ти?

— Направи го — сопна се тя и очите й проблеснаха в сребърно.

— Ти не си ми шеф. — Той се ухили.

— Шеф съм ти и още как. — Тя се усмихна и посегна да стисне пръстите му. — Не забравяй, че съм по-голяма.

Без да спира да се усмихва, Джош се обърна и се втурна навън. Кларент свистеше пред него, разчиствайки му път към Паламед. Някаква част от него искаше да помогне първо на Алхимика, но един вътрешен инстинкт му подсказваше, че е по-логично първо да спаси рицаря; двама воители са по-добре от един.

Гилгамеш стисна пръстите на Софи.

— Трябва вече да вървиш — каза той с дрезгав шепот. — Махай се оттук.

— Няма да те оставя. Ти си ранен.

— Ти винаги ще бъдеш с мен — рече царят, — в моите спомени. — Изведнъж сграбчи стърчащата от гърдите му стрела, издърпа я и я захвърли. — А това, ха, това ще ме забави малко, но е нужно нещо повече, за да бъде убит. Хайде, върви, върви. Твоята аура, заедно с тези на Алхимика и Магьосника сигурно са привлекли всички зли твари в графството. А вероятно и властите. — Очите му се стрелнаха за миг към зелената и жълтата светлина, бликащи от оръжията на безсмъртните. — Сигурен съм, че тази светлина се вижда от километри. — Царят стисна ръката на Софи. — Знай: ако се видим пак, може да не си спомня за теб. — Той измъкна дебелата пачка разнородни листове изпод ризата си, издърпа най-горния от тях и го пхна в ръката ѝ. — В такъв случай, дай ми това. То ще ми напомни за момичето, което проля сълза за нещастния цар. Сега върви. Трябва да стигнеш до лей-портала.

— Но аз не знам къде е — каза Софи.

— Алхимика знае... — Той се обърна да погледне към Фламел и Софи проследи взора му. В същия миг аурата на Никола изгасна и той се свлече на земята. Дий изкрещя победоносно и замахна над главата си с пращия жълт камшик.

ГЛАВА 66

С крайчеца на окото си Джош зърна как аурата на Алхимика угасна. Погледна към него и го видя да пада.

И разбра, че се намира твърде далеч, за да стигне дотам навреме.

Обърна се рязко и Кларент разсече един мърляв едноок вълк, превръщайки го в прах, а после се завъртя на пета, като че ли хвърляше диск, и метна меча към Дий. Оръжието полетя във въздуха със свистене, което приличаше на котешки крясък, а камъкът сияеше в червено-черно. Магьосника го видя в последния момент. Камшикът в ръката му се превърна в сияещ кръгъл щит. Кларент го улучи по средата и от него се разлетяха черни и жълти искри. Магьосника падна на земята, а аурата му запраща и угасна. Той не се изправи.

Един вълк с детско лице се метна към Джош, раззинал челюсти, и момчето изсъска от болка, когато ноктите одраха ръката му. Внезапно вълкът избухна в облак прах. Софи изтръска черната пепел от острието на шамшира, който ѝ бе дал Гилгамеш.

— Докарай колата, трябва да се махаме оттук.

Джош се поколеба, разкъсван между желанието да прибере Кларент и да отиде за колата. Над тях изплюсяха крила и от нощното небе се спусна двуметрово плъхоподобно създание. Ноктите му бяха протегнати към Софи. Триумфалният му съсък премина в гъргорене, когато желязното острие мушна нагоре, превръщайки го в пясък.

— Веднага, Джош! — настоя Софи, като плюеше влезлите в устата ѝ песъчинки.

Брат ѝ се завъртя и хукна към колата. Нощта се изпълни с какофония от звуци: виене, скимтене и лай. Копита загърмяха по твърдата земя. Звучите се усилваха и приближаваха.

Паламед бе оставил ключа в стартера. Джош се плъзна на шофьорската седалка, пое си дълбоко дъх и го завъртя. Колата запали от първия опит. Той стисна здраво волана и настъпи педала на газта. Два вълка изчезнаха под колелата в облаци прах. Друг скочи върху капака, но Джош извъртя рязко волана и звярът се хлъзна долу, оставяйки дълги дракотини от нокти върху метала. Момчето прегази един черен като въглен вълк, който се промъкваше към Софи, и натисна спирачките.

— Да сте викали такси?

Но Софи не се качи.

— Вземи Паламед — сопна се тя. Затича покрай колата, като си сечеше път сред вълците от Дивия лов с металното острие, докато не стигнаха до Сарацинския рицар, който бе затънал до глезените в черен прах.

— Влизай, влизай! — извика Джош.

Паламед дръпна рязко вратата и първо наблъска вътре Софи, а после сам се хвърли на задната седалка. Джош потегли със свирене на гуми. Спря до Никола, който лежеше неподвижен на земята. Софи се наведе през вратата, хвана го за раменете и се опита да го издърпа вътре, но той бе прекалено тежък. Паламед се пресегна през нея и макар да беше изтощен и загубил много сили, издърпа Алхимика вътре с една ръка.

Софи удари с длан по разделителното стъкло.

— Давай, Джош, давай!

— Трябва да прибера Кларент.

— Внимавай, зад теб! — изпищя тя.

В огледалото за задно виждане Джош забеляза, че полето е пълно с чудовища. Те изглеждаха като част от Дивия лов, само че тези вълци бяха черни, със свирепи, почти маймунски лица, и два пъти по-големи от сивите вълци. Редом с тях тичаха огромни котки с цвят на въглен и с пламтящи червени очи.

— Какви са тези? — извика Джош.

— Проявления на Дивия лов от цялата страна — рече уморено Паламед.

Джош хвърли поглед към високата трева, където знаеше, че лежи Кларент, и взе решение. Трябваше му само миг да се добере до мечата... но по този начин щеше да застраши всички. Още докато натискаше педала на газта към пода, осъзна, че старият Джош Нюман щеше да постави своите собствени нужди над другите и да отиде за оръжието. Беше се променил. Може би това имаше някаква връзка с магията, която бе усвоил, но се съмняваше. Преживяното през последните няколко дни го бе научило кое е по-важно.

Софи се подаде през прозореца, събирайки сили, които не знаеше, че притежава, и притисна палец към кръгчето на китката си. Върху земята, в права като стрела линия, лумна буен огън с ванилов аромат и двуметровите му пламъци принудиха нападащите твари да спрат.

— Какво да правя? — извика Джош. — Накъде да карам? — В светлината на фаровете се появи дървена порта. Джош не спря, само сви рамене и насочи колата право към нея, разбивайки я на парчета. Една дъска се удари в предното стъкло и проби дупка в него.

Паламед сграбчи Алхимика и не особено нежно разтърси главата му. Очите на Фламел се поотвориха леко и устните му се размърдаха, но от тях не излезе никакъв звук.

— Къде отиваме? — попита рицарят.

— Стоунхендж — измънка Фламел.

— Да, да, знам това. Къде по-точно?

— В сърцето на Хенджа — прошепна Алхимика и главата му клюмна.

Софи видя, че по дрехите му има дълги резки, където камшикът на Дий го беше засегнал. Плътта отдолу бе подута и кървяща. Софи събра останките от своята аура на върха на показалеца си и го прокара по една от по-дълбоките рани, за да я затвори и изцери.

— Къде е Гилгамеш? — попита Паламед.

— Беше ранен. Каза ми да тръгвам; накара ме да тръгвам. — Гласът на Софи се запъна. — Аз не исках.

Сарацинския рицар се усмихна благо.

— Той не може да бъде убит.

— Накъде да карам? — извика пак Джош от предната седалка.

— Просто следвай моите указания — каза Паламед, като се приведе напред. — Дай наляво. Придържай се към страничните пътища, по тях не би трябвало да има движение...

Пътят зад тях изведнъж бе озарен от синьо-бяла светлина. Блеснаха фарове и завиха сирени.

— Полиция — каза ненужно Джош.

— Продължавай — заповяда Паламед. — Не спирай, каквото и да става. — Погледна през задното стъкло към полицейските коли, после се обърна към

Софи. — Можеш ли да направиш нещо?

Момичето поклати глава.

— Не ми остана никаква сила. — Тя вдигна ръката си, която трепереше силно, а от пръстите ѝ се виеха тънки струйки дим.

— Три полицейски коли ни застигат — извика Джош от предната седалка. — Направи нещо!

— Ти направи нещо — каза Паламед. — Софи е останала без сили. Всичко е в твоите ръце, Джош.

— Аз карам — възрази момчето.

— Измисли нещо — сопна се рицарят.

— Какво да направя? — попита Джош отчаяно.

— Мисли за дъжд — прошепна Софи.

Джош продължи да натиска газта. Таксито летеше с рев по пътя, а стрелката на скоростомера клонеше към сто и петдесет. Дъжд. Добре, те бяха живели в Чикаго, Ню Йорк, Сиатъл и Сан Франциско. Знаеше всичко за дъжда. Момчето си представи вода, лееща се от небето: едри тлъсти капки дъжд, пороен дъжд, тих летен дъжд, леден зимен дъжд.

— Нищо не става — извика той.

Внезапно на пътя зад тях рухна истински порой. Изливаше се от облак, който само допреди миг го нямаше там. Най-близката полицейска кола навлезе в една локва, поднесе и се извъртя странично, а втората се блъсна в задната ѝ врата. Някаква гума се пукна с гръм. Третата кола се натресе отзад във втората и трите заедно се плъзнаха и препречиха изцяло пътя с плетеница от разкривен метал. Сирените заглъхнаха.

— Добра работа — отбеляза Паламед.

— Сега накъде?

Рицарят посочи.

— Нататък.

Джош наведе глава да погледне вляво. Стоунхендж се оказа по-малък, отколкото си го представяше, а пътят стигаше изненадващо близо до побитите камъни.

— Спри тук. Ще излезем и ще тичаме — каза Паламед.

— Къде да спра? — попита Джош, като се огледа.

— Точно тук!

Джош натисна спирачките, колата се плъзна и спря. Паламед изскочи навън, метнал безцеремонно Алхимика през рамо.

— След мен — извика рицарят. Огромният му меч разсече металната мрежа.

Джош грабна персийската сабя и подхвана с една ръка сестра си, която се мъчеше да остане в съзнание. Като я крепеше, двамата се втурнаха по тревата към кръга от изправени камъни.

— И каквото и да правите — извика Сарацинския рицар, — не се обръщайте.

Софи и Джош едновременно се обърнаха.

ГЛАВА 67

— Познаваш ли я? — попита Били Хлапето. Беше привел глава и говореше с ъгълчето на устата си. Очите му бяха втренчени в гърба на жената, която двамата следваха през лабиринта от коридори от камък и метал.

Макиавели кимна.

— Срещали сме се веднъж-дваж — рече той тихо. — Това е Богинята-врана, Потомка от Следващото поколение.

Главата на жената се завъртя като на бухал, за да изгледа двамата мъже. Очите ѝ бяха скрити зад широките огледални очила.

— И слухът ми е отличен.

Хлапето се ухили. Избърза напред и закрачи до облечената в черна кожа жена. Протегна ръка.

— Уилям Бони, госпожо. Повечето хора ме наричат просто Били.

Богинята-врана погледна ръката му, после се усмихна и дългите ѝ резци се показаха изпод черните устни.

— Не ме докосвай. Хапя.

Били не се смути.

— Аз съм безсмъртен сравнително отскоро, малко над сто двадесет и шест години, и не съм срещал много Древни или Потомци. И със сигурност никой като теб...

— Уилям — каза тихо Макиавели. — Мисля, че трябва да спреш да досаждаш на Богинята-врана.

— Аз не ѝ досаждам, просто я питам...

— Ти си безсмъртен, Уилям, а не неуязвим — усмихна се Макиавели. — Мориган е била почитана в земите на келтите като богиня на смъртта. Това би трябвало да ти подсказва нещо за природата ѝ. — Той изведнъж спря намясто. — Какво беше това?

Ръката на Били Хлапето се пхна под палтото му и се показва отново, стиснала четиридесетсантиметров ловджийски нож. Лицето му се измени, моментално стана твърдо.

— Какво?

Макиавели вдигна ръка, давайки знак на американеца да замълчи. Наклони главата си на една страна и се съсредоточи.

— Звучи като...

— ... извънбордов двигател! — Били хукна. Макиавели хвърли един бърз, изпълнен с подозрение поглед към Богинята-врана, а после се обърна и също се втурна назад по коридора.

Мигове по-късно сфинксът се появи иззад ъгъла. Зърна Богинята-врана и спря. Двете същества се поклониха учтиво едно на друго. Бяха далечни роднини.

— Стори ми се, че чух нещо — рече сфинксът.

— На тях също така им се стори. — Усмивката на Богинята-врана бе свирепа.

Никола никога не се беше учил да шофира, но преди десет години Пернел най-после се бе хванала да изкара курсовете и след шест седмици в школата взе изпита от първия път. Така и не си купиха кола, но тя не беше

забравила нищо от уроците. Бяха й нужни само няколко мига, за да разбере как се управлява малката яркожълта моторница. Завъртя ключа в стартера и натисна газта. Извънбордовият мотор разпени водата. Пернел завъртя кормилото и натисна газта още по-силно, и лодката потегли с рев от Алкатраз, оставяйки зад себе си F-образна дيريا от бяла пяна.

Лицето на Де Аяла се оформи от пръските, летящи около носа на лодката.

— Мислех, че ще се биеш.

— Битката е последен изход — извика тя през свистенето на вятъра и рева на двигателя. — Ако Скатах и Жана бяха дошли, може би щях да се изправя срещу сфинкса и двамата безсмъртни. Но не и сама.

— Ами Бога-паяк?

— Ареоп-Енап може да се погрижи за себе си — рече Пернел. — Макиавели и приятелят му по-добре да се надяват да не са на острова, когато се събуди. Стария паяк ще е гладен, а той има огромен апетит.

Един тих далечен вик я накара да се обърне. Двамата безсмъртни стояха на пристана. Италианецът бе неподвижен, а по-дребният мъж размахваше ръце и слънцето проблясваше по ножа му.

— Защо не използват магията си? — попита Де Аяла.

— Магията не е особено ефективна през течаща вода. — Пернел се ухили.

— Страхувам се, че трябва да те оставя, мадам. Налага се да се върна на острова. — Лицето на призрака започна да се разпада на капчици.

— Благодаря ти, Хуан, за всичко, което направи — рече искрено Пернел на официален испански. — Задължена съм ти.

— Ще се върнеш ли на Алкатраз?

Вълшебницата се озърна през рамо към затвора. Сега, когато знаеше, че в килиите са събрани цял куп кошмарни създания, й се стори, че островът прилича на заспал звяр.

— Да. — Някой трябваше да стори нещо с тази армия, преди да бъде разбудена. — Ще се върна. И то скоро — обеща тя.

— Ще чакам — каза Де Аяла и изчезна.

Пернел насочи моторницата към пристанището и отпусна леко газта. Доволна усмивка плъзна по лицето й. Беше свободна.

Николо Макиавели си пое дълбоко дъх и се успокои. Гневът замъгляваше преценката, а точно сега трябваше да разсъждава трезво. Бе подценил Вълшебницата и тя го накара да плати за грешката си. Това беше непростимо. Пратиха го на Алкатраз да убие Пернел, а той се провали. Нито неговият господар, нито този на Дий щяха да са доволни, макар че имаше чувството, че самият Дий няма да се разстрои особено. Английският магьосник вероятно щеше да злорадства.

Въпреки че се боеше от Вълшебницата, Макиавели наистина искаше да влезе в битка с нея. Още не й бе простил, задето го победи на връх Етна, и през вековете бе похарчил цяло състояние, събирайки магии и заклинания, които да я унищожат. Беше твърдо решен да получи своето отмъщение. А тя го измами.

Не с магия или със силата на аурата си. А с хитрост... което уж трябваше да е негова специалност.

— Спри я! — извика Били. — Направи нещо!

— Ще млъкнеш ли за момент? — сопна се Макиавели на американеца. Извади телефона си. — Трябва да докладвам, а наистина не горя от желание

да го правя. Човек никога не бива да носи лоши новини.

В този миг в другия край на залива Морския старец изригна от водата точно пред лодката. Октоподските му пипала се увиха здраво около малкия съд и го задържаха намясто. Пернел изчезна, отхвърлена от внезапното спиране.

Макиавели прибра телефона обратно в джоба си; може би в края на краищата щеше да има някои добри новини за съобщаване.

Гласът на Нерей заехтя над водата, вибрирайки по вълните.

— Знаех си, че пак ще се срещнем, Вълшебнице.

Макиавели и Били видяха как страховитият Древен се измъкна от морето и се настани на носа на лодката с гърчеши се пипала. Дървото заскърца и запука, малкото предно стъкло се пръсна на парчета, а от тежестта на създаването върху носа на съда кърмата се издигна над водата, с все още работещ извънбордов двигател.

Макиавели засенчи очи и загледа как Вълшебницата се изправя на крака. Държеше в двете си ръце дълго дървено копие. Златиста слънчева светлина проблесна по оръжието, което оставяше диря от бял дим във въздуха. Той я видя как мушна веднъж, два, три пъти към пипалата на създаването, преди да извърти копието и да замахне към гърдите на Нерей. Пръски вода полетяха нависоко, когато Морския старец отчаяно се дръпна от острието. Древния падна от носа и изчезна под вълните сред бурен взрив от мехурчета. Лодката се отпусна пак във водата, двигателят я разпени и съдът се стрелна напред. Три дълги, все още гърчеши се пипала се откъснаха от моторницата и се понесоха по вълните. Целият сблъсък бе продължил не повече от минута.

Макиавели въздъхна и извади пак телефона. В края на краищата нямаше добри новини за докладване; нима можеше този ден да стане още по-лош? Сянка падна над главата му и той погледна нагоре, за да види прелитащата огромна фигура на Богинята-врана. Тя се издигна нависоко, разперила черното си наметало като криле, а после пикира и леко кацна на кърмата на жълтата моторница.

Италианецът понечи да се усмихне. Разбира се, Богинята-врана просто щеше да издърпа Вълшебницата от лодката, а после нереидите щяха да пируват. Усмивката му помръкна, щом видя как двете жени — Потомка и безсмъртна — се прегърнаха. Когато се обърнаха да помахат към острова, лицето му бе застинало в мрачно изражение.

— Мислех, че Богинята-врана е на наша страна — рече жално Били Хлапето.

— Изглежда, в наше време на никого не можеш да имаш вяра — отбеляза Николо Макиавели и се отдалечи.

ГЛАВА 68

Дивия лов тичаше по равнината Солсбъри. Създанията, които Софи и Джош по-рано бяха зърнали само бегло, сега бяха по-близо. Някои бяха с позната външност: черни кучета и сиви вълци, огромни червенооки котки, едри мечки, глигани с извити бивни, кози, елени и коне. Но към Лова се бяха присъединили и други: човекоподобни фигури, издялани от камък; създания с дървесна кора вместо кожа, листа вместо коси и клони вместо крайници. Софи и Джош разпознаха още представители на закачулените зли духове, видяха кукубути с обръснати глави, които размахваха вериги, и рицари в мръсни и разядени от ръжда брони. Татуирани воители в кожи и римски центуриони в разкъсани доспехи куцукаха зад червенокоси дерг-ду. А сред чудовищата тичаха и съвсем нормални наглед хора, въоръжени с мечове, ножове и копия; Джош реши, че те са най-страшни от всички.

Близнаците погледнаха към Стоунхендж, който се издигаше тъмен и неясен в нощта, и разбраха, че няма да стигнат до него навреме.

— Ще спрем и ще се бием — рече задъхано Джош, анализирайки ситуацията и ограничените им възможности. — Останала ми е малко сила... Може би ще успея да призова още дъжд...

Див пронизителен вой отекна над равнината Солсбъри. Сърцето на Джош се сви, щом видя движение вдясно — още една група тичаше да им пресече пътя.

— Имаме проблем — обяви той.

— Напротив. — Паламед се ухили. — Погледни пак.

И тогава Джош позна фигурата, предвождаща групата.

— Шекспир!

Барда насочи Хрътките на Гавраил и те връхлетяха странично върху Дивия лов. Добре обучените хрътки се врязаха в разнородната армия и я накараха да спре. Железни копия и метални мечове засвяткаха в нощта и над равнината бързо се издигна пращен облак.

Уилям Шекспир, в съвременна полицейска броня и шлем с наличник, пристъпи към Паламед.

— Добра среща — поздрави той.

— Мисля, че ти казах да не чакаш след залез — рече Сарацинския рицар.

— О, всичко идва при онзи, който чака — отвърна Шекспир. — А и без това знаеш, че никога не те слушам — добави той със смутена усмивка. — Освен това, след като по пътищата няма никакво движение, предположих, че ще намерите някое място, където да се скриете до мръкване.

Паламед смъкна безчувствения алхимик на земята и започна да го пляска по бузите.

— Събуди се, Флазел. Събуди се. Трябва да знаем при кой камък да отидем.

Бледите очи на Никола се отвориха.

— Олтарния камък — прошепна дрезгаво той.

Гавраил се появи от нощта. Голата му плът бе нашарена с черни сажиди. Те бяха набити и в косата му.

— Прекалено много са и с всяка минута идват все повече — рече той запъхтяно. — Не можем да ги удържим.

Джош посочи към кръга от камъни.

— Изтегли всички към Стоунхендж. — Беше го обзело същото онова чувство на покой, което бе изпитал и по-рано. Не бяха останали никакви решения за взимане. Единственото, което трябваше да направи, бе да се бие. Щеше да брани сестра си докрай. Притисна ръка към гърдите си и усети как двете страници от Сборника прошумоляха под тениската му. Може би бе дошло времето да ги унищожи, макар че не бе съвсем сигурен как. Вероятно би могъл да ги изяде. — Всички назад — извика той. — Ще дадем последния си отпор.

ГЛАВА 69

— Това може да не е необходимо — тросна се Шекспир.

— Дивия лов и другите създания са дошли тук за теб и сестра ти, привлечени от миризмата на вашите аури и от голямата награда, която Дий е обявил за главите ви. Ние не ги интересуваме. Така че всичко, което трябва да направим, е да се извадим от вас. Паламед, Гавраил, спечелете ни малко време — заповяда Барда.

Сарацинския рицар кимна. Нащърбената му броня промени формата си около тялото му и стана гладка, черна и отразяваща. Той стисна с две ръце големия си меч и се хвърли срещу вълците и черните котки. Гавраил поведе след него оцелелите Хрътки.

Шекспир подкрепи Алхимика, а Джош вдигна Софи на крака и четиримата минаха между две високи колони от пясъчник, навлизайки в сърцето на Стоунхендж.

В мига щом Джош пристъпи в кръга, усети жуженето на древна сила. Това му напомни за чувството, което изпитваше, когато държеше Кларент — струваше му се, че някъде точно на границата на слуха му се носят гласове. Той се огледа, но в нощта му бе трудно да различи очертанията на камъните.

— Колко старо е всъщност това място? — попита Джош.

— Най-ранният градеж е може би на пет хиляди години, но може и да е по-стар — отвърна Шекспир. Изведнъж се блъсна в един камък, положен на земята. — Ето го Олтарния камък — каза той на Алхимика.

Никола Фламел се отпусна върху камъка, дишайки тежко, притиснал ръка към гърдите си.

— Ориентирайте ме — изхриптя той. — Накъде е север?

Шекспир и Джош инстинктивно погледнаха към небето, търсейки Полярната звезда.

Една огромна черна котка се метна внезапно през портите с раззината паст, протегнала лапи към Алхимика. Фламел вдигна ръце и остриите като бръснарски нокти раздраха дланта му; после полицейската палка на Шекспир изсвиства, цапардоса създанието и го свали. Котката се стовари върху големия камък и се разпиля на прах.

— Камъните, също като метала, са отровни за тях — рече бързо Барда. — Не могат да ги докосват; ето защо още не са ни връхлетели. Алхимико, ако ще правиш нещо, сега е моментът. — Той посочи. — Север е натам.

— Търсете третия идеален трилит отляво — прошепна Фламел.

— Третия какво? — попита объркано Джош.

— Трилит. Два изправени камъка и един поставен напречно върху тях — обясни Шекспир. — На гръцки думата означава „три камъка“.

— Знаех това... струва ми се — прошепна Джош. Преброи камъните. — Този — каза той решително, като посочи. — А сега какво?

— Помогнете ми — каза Никола.

Шекспир хвана Алхимика и почти го отнесе до двата огромни изправени камъка. Никола се пхна в тясната пролука между тях и постави по една длан върху всеки, протягайки се колкото може по-нагоре. После се разкрачи широко, докато не зае Х-образна поза между камъните.

В студения нощен въздух се разнесе съвсем слаб дъх на мента.

Една огромна мечка се изправи на задните си лапи и замахна с нокти към главата на Алхимика. А после бе дръпната назад от Сарацинския рицар, който я блъсна към Хрътките на Гавраил. Те се нахвърлиха отгоре ѝ с див вой. Полета прах.

Три вълка се втурнаха към Фламел. Джош пресрещна единия с шамшира, а Гавраил повали друг. Момчето замахна към третия вълк и онзи се приведе под удара, но докато избягваше острието, докосна високия камък — и се разсипа на прах.

Джош изведнъж осъзна, че по-малко от шепа Хрътки на Гавраил са останали живи и враговете вече ги изтласкват в кръга от побити камъни. Един конски скелет, язден от конник без глава, се вдигна на задните си крака и биешите му копита улучиха една от Хрътките и я запратиха върху един камък. Хрътката изчезна, оставяйки във въздуха само прашно очертание.

— Алхимико — рече предупредително Шекспир, — направи нещо.

Никола се свлече на земята.

— Не мога.

— Сигурен ли си, че това е върнатата порта? — попита Джош.

— Сигурен съм. Но не ми е останала никаква сила. — Той вдигна поглед към близнаците и за миг на Джош му се стори, че зърна нещо в очите на безсмъртния. — Софи, Джош, ще трябва вие да го направите.

— Момчето е изтощено — каза бързо Барда. — Ако го използваш, ще избухне в пламъци.

Никола посегна, хвана ръката на Джош и го издърпа напред.

— Значи трябва да го направиш ти.

— Аз ли? Но аз съм...

— Ти си единственият с достатъчно силна аура.

— Каква е алтернативата? — попита Джош. Нещо му подсказваше, че от самото начало Алхимика е планирал именно това. Фламел никога не бе имал силата да задейства портала.

— Няма такава. — Алхимика посочи към създанията, скупчени извън кръга от камъни, а после към небето. Някаква светлинка се носеше към тях. Малко зад нея идеха още две. — Полицейски хеликоптери — каза той. — Ще бъдат тук след минути.

Джош подаде на Фламел нацърбения и леко огънат шамшир.

— Какво да правя?

— Застани между двата изправени камъка с разперени ръце и крака.

Представи си как аурата ти се влива от тялото ти в камъните. Това би трябвало да е достатъчно, за да ги задействаш. И побързай — рече Шекспир. Оставаха по-малко от половин дузина Хрътки на Гавраил, а Паламед бе обкръжен от блатни хора^[1], размахващи кремъчни ножове, които се плъзгаха с писък по бронята му, сипейки искри. Вълци и котки обикаляха току извън каменния кръг.

— Нека помогна на брат си — прошепна Софи.

— Не — каза Шекспир. — Прекалено опасно е.

В мига щом Джош се пхна между камъните, аурата му започна да изпуска пара, която се вдигаше от плътта му като златен дим. Той се протегна и опря длани в гладкия варовик. Мирисът на портокали се усили.

Този аромат подлуди създанията извън кръга. Те удвоиха усилията си да стигнат до близнаците. Шекспир и Гавраил заеха позиции от двете страни на трилита, като отчаяно се мъчеха да ги държат встрани от момчето.

Джош протегна левия си крак да докосне единия изправен камък, а когато десният му крак докосна другия, гласовете, които чуваше в главата си от мига щом пристъпи в древния кръг, моментално се избистриха. Той изведнъж осъзна защо му звучаха толкова познато. Всички те бяха един глас — гласът на Кларент. Тогава Джош осъзна, че Кларент и Екскалибур са били изработени от същата вулканична скала като големите сини камъни, съставлявали някога древния кръг. Той виждаше лицата на създателите на Хенджа — както човешки, така и нечовешки, а понякога и ужасна комбинация от двете. Стоунхендж не беше на пет хиляди години; беше по-стар, много, много по-стар. Джош зърна Кернуос, сияен и прекрасен, без рогата си, облечен целия в бяло, застанал по средата на кръга и вдигнал в двете си ръце един прост и безличен меч.

Но докато колоната вляво от Джош пропукваше и пламтеше със златна светлина, дясната си оставаше тъмна.

Фламел посече един глиган, който бе проникнал в кръга. Обърна се към Софи.

— Трябва да помогнеш на брат си.

Момичето бе толкова изтощено, че едва се държеше на крака. Погледна към Алхимика, мъчейки се да оформи думите в главата си.

— Но Уил каза, че ако използвам пак аурата си, мога да се възпламеня.

— А ако порталът не се отвори, всички сме мъртви — изръмжа Фламел. Хвана рамото на Софи и я тласна към трилита. Тя се препъна на неравната земя и падна напред с протегнати ръце... и върховете на пръстите ѝ докоснаха камъка. Въздухът внезапно се изпълни с мирис на ванилия и камъкът засия. Смятна сребриста мъгла се надигна от него и после той грейна отвътре. Колоните на трилита запулсираха в златно и сребърно, а поставеният върху тях камък засия в оранжево.

Над равнината Солсбъри беше нощ, но между камъните се появи огрян от слънцето склон, покрит с тучна трева.

Джош се втренчи смаяно в тази гледка. Можеше да усети дъха на зелена растителност, да почувства върху лицето си лятната топлина и да долови съвсем слабия привкус на сол във въздуха. Завъртя глава; зад него беше нощ; пред него бе ден.

— Къде е това? — прошепна той.

— Врѣх Тамалпайс — рече тържествуващо Фламел. Дръпна Софи, за да я изправи на крака, и я повлече към отвора и светлината. В мига щом пръстите ѝ се отделиха от колоната, тя започна да помръква.

— Вървете — каза Шекспир. — Вървете сега...

— Кажи на Паламед...

— Знам. Изчезвайте оттук. Веднага.

— Каква пиеса би могъл да направиш от това! — каза Алхимика, като подхвана Джош през кръста и повлече близнаците между пламтящите камъни, излизайки върху тревистия пейзаж на другия край на света.

— Никога не ми е харесвало да пиша трагедии — прошепна Уилям Шекспир.

Златната светлина помръкна, в мига щом ръката на Джош се отдели от камъка и миризмите на портокал и ванилия изчезнаха, за да бъдат заменени от мускусния мирис на Гавраил и единствената оцеляла Хрътка.

Дивия лов и Потомците, безсмъртните и хората, участващи в нападението, моментално се стопиха в нощта, оставяйки подир себе си само прах и разровени и отъпкани до кал зелени поля. Паламед се приближи с

олюляване. Бронята му беше надраскана и нащърбена, а огромният му шотландски меч — прекършен надве. Изтощението усилваше акцента му.

— Трябва да се махаме оттук, преди да е дошла полицията.

— Знам едно място наблизко — рече Шекспир. — Идеално запазена плевня от времето на крал Едуард.

Паламед стисна рамото на Барда.

— Боя се, че не е толкова идеално запазена.

[1] Това название е дадено на първобитни хора, чиито мумифицирани останки са открити в блатата на Северна Европа, Британия и Ирландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 70

— Върх Там — каза Никола Фламел, като падна на колене, вдишвайки дълбоко топлия въздух. — Сан Франциско.

Замаян и дезориентиран, Джош също падна на четири крака и се огледа. Макар по склона още да грееше ярка слънчева светлина, в ниските части се прокрадваха виещи се струйки мъгла.

Софи прилекна до брат си. Кожата ѝ бе бяла като тебешир, а очите ѝ — дълбоко хлътнали. Русата ѝ коса бе сплътена и полепнала по черепа.

— Как се чувстваш?

— Предполагам, също толкова зле, колкото изглеждаш — отвърна той.

Софи бавно се надигна на крака и помогна на брат си да стане.

— Къде сме? — попита тя, като се огледа. Но в околността нямаше никакви познати ориентири.

— На север от Сан Франциско, струва ми се — каза Джош.

Под тях се раздвижи някаква сянка и мъглата се надигна на големи кълба. Тримата се обърнаха към фигурата, знаейки, че ако е враг, не са им останали никакви сили да се защитят. Бяха прекалено уморени, дори да бягат.

Появи се Пернел Фламел. Изглеждаше уверена и елегантна, макар че бе облечена в груба риза и панталони, върху които носеше мръсно черно палто.

— Чакам тук от цяла вечност — извика тя с широка усмивка върху лицето, докато крачеше нагоре по склона.

Когато стигна до близнаците, Вълшебницата ги прегърна и ги притисна силно.

— О, колко е хубаво да ви видя живи и здрави. Толкова се притеснявах. — Докосна ожулената буза на Софи, драскотината на челото на Джош, порязванията по ръката му. Двамата усетиха гъделичкаща топлина и пред очите на Джош ожулванията по плътта на сестра му зараснаха.

— Хубаво е, че се върнахме — каза той.

Софи кимна в знак на съгласие.

— Радвам се да те видя отново, Пери.

Никола притисна жена си в обятията си и я задържа, както им се стори, много дълго време. После се отдръпна, сложил ръце на раменете ѝ, и я огледа критично.

— Добре изглеждаш, любов моя — каза той.

— Признай, че изглеждам стара — отвърна тя. После зелените ѝ очи зашариха по лицето му, забелязвайки новите гънки и дълбоки бръчки по кожата му. Показалецът ѝ, обвит в бяла аура, се плъзна по многобройните му синини и порязвания, изцерявайки ги. — Макар и не толкова стара като теб. Ти си десет години по-млад — напомни му Пернел, — макар че днес — тя се усмихна — за първи път през всичките години, откакто сме заедно, изглеждаш по-стар от мен.

— Преживяхме няколко интересни дни — призна Фламел. — Но ти как се озова тук? Когато говорихме за последно, беше затворена на Алкатраз.

— Вече мога да твърдя, че съм една от малцината затворници, избягали от Скалата. — Тя го хвана под ръка и го поведе надолу по планинския склон през следобедната мъгла. Близнаците ги последваха на няколко крачки по-

назад. — Трябва да си много горд с мен, Никола — каза Вълшебницата. — Шофирах дотук сам-самичка.

— Винаги съм се гордял с теб. — Той направи пауза. — Но ние нямаме кола.

— Взех назаем един много хубав тъндърбърд, който открих на кея. Знаех, че собственикът му няма да го използва в близко бъдеще.

ЕПИЛОГ

Доктор Джон Дий лежеше в меката трева и гледаше нагоре към нощното небе. Видя как златно-сребърното сияние угасна и дори от това разстояние усети слаб дъх на ванилия и портокал. Полицейските хеликоптери бръмчаха във въздуха и от всички страни виеха сирени.

Значи близнаците и Флаemel се бяха измъкнали.

И бяха отнесли със себе си живота и бъдещето му. Той живееше назаем, откакто снощната му атака се провали; а сега вече си беше жив мъртвец.

Магьосника се надигна бавно и седна, хванал дясната си ръка. Беше изтърпнала от пръстите чак до рамото, където бе поела пълната сила на удара на Кларент. Струваше му се, че може да е счупена.

Кларент.

Беше видял как момчето хвърли меча... но не го бе видял да го вдига. Дий се претърколи в калта и откри, че оръжието лежи на земята до него. Нежно, почти с благоговение, той го вдигна от мръсотията и легна отново по гръб, сложил меча върху гърдите си и отпуснал две ръце върху дръжката му.

От петстотин години търсеше това оръжие. Това бе дирене, което го бе отвело през целия свят и даже в Сенкоцарствата. Той се засмя пискливо, почти истерично. А ето че накрая го бе открил кажи-речи там, откъдето започна. Едно от първите места, където бе потърсил меча, бе под Олтарния камък на Стоунхендж; по онова време беше петнадесетгодишен, а на трона седеше Хенри VIII.

Като продължаваше да лежи на земята, Дий бръкна с дясната си ръка под палтото си и извади Екскалибур. После вдигна високо двете оръжия. Мечовете се размърдаха в дланите му, дърпаха се един към друг, кръглите им дръжки се въртяха, остриетата димяха леко. Леден мраз плъзна по едната страна на тялото му; изгаряща жегата потече по другата. Аурата му лумна, заиздига се от тялото му на дълги жълти струи и той усети как болезките му изчезват, порязванията и натъртванията му се изчеряват. Магьосника поднесе двата меча един към друг, кръстосвайки остриетата.

А после те внезапно се прилепиха един за друг като намагнетизирани. Той се опита да ги раздели, но те се бяха притиснали плътно, а после изщракаха и се сляха — острие с острие, дръжка с дръжка, — образувайки един съвсем обикновен наглед меч, от който се издигаше сив дим.

Някаква фигура се размърда в мрака — старец, навлечен с десетки палта. Жълта светлина играеше по рошавата му коса и брада, а ясносините му очи бяха отнесени и далечни. Той погледна меча, съсредоточи се, концентрира се, припомняше си. Посегна с един треперещ пръст да докосне студения камък и очите му се изпълниха със сълзи.

— Двата, които са един — промърмори той, — единият, който е всички.

После Стария по дни се обърна и се затътри в нощта.

КРАЙ НА КНИГА ТРЕТА

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

СТОУНХЕНДЖ И НУЛЕВАТА ТОЧКА

Софи и Джош пристигат при праисторическия кръг от изправени камъни в равнината Солсбъри, Англия, през нощта, така че зърват само бяло тези останки от някога велик мегалитен паметник, една от най-известните археологически забележителности в света.

Стоунхендж е бил построен на три сравнително обособени етапа. Това, което е останало днес, са развалините от всички етапи. Макар че има свидетелства за човешка дейност в района на равнината Солсбъри (която по онова време е била залесена) преди около осем хиляди години, първият етап на градежа започва преди малко повече от пет хиляди години. Най-ранните строители са използвали еленски рога, камъни и дървени оръдия, за да издълбаят голям пръстен, широк метър и осемдесет и с диаметър 100 метра. Центърът му на места бил дълбок до 2 метра. Една дъга била оставена отворена и били издигнати два камъка като стълбове на порта. Единият от тези камъни още стои: Камъка на заколението.

Следващият етап започнал преди около пет хиляди години. От него не е останало нищо видимо, но съществуват археологически доказателства, че в кръга е била издигната дървена постройка. Там са открити глинени чирепи и обгорели кости и се предполага, че Стоунхендж може да е било място за погребения или жертвоприношения.

През следващите хиляда години Стоунхендж бил разширен и променен. Големите камъни, оцелели до днес, датират от този период на градежа.

Приблизителните сметки сочат, че в средата на кръга са били издигнати до осемдесет колони от син пясъчник. Те образували два полукръга, разположени един в друг. Всеки от тези огромни камъни тежал поне четири тона и бил изваден от кариера в планините Пресели в Уелс, на повече от 380 километра оттам. Самото транспортиране на огромните каменни плочи през гъсто залесения терен, през планини и реки, е представлявало необикновен подвиг и показва колко важен е бил Стоунхендж за древните хора, които са го построили. Възможно е гигантският олтарен камък, на който ляга Никола, някога да е стоял изправен. Той тежи шест тона.

Някъде по това време входът бил разширен и при изгрев — особено по време на лятното слънцестоене — дълги сенки са се протягали към центъра на кръга. А по време на зимното слънцестоене слънцето е залязвало между камъните.

Още по-късно, преди малко повече от четири хиляди години, бил издигнат кръг от тридесет камъка, чиито върхове били съединени с каменни плочи. Това бил още един необикновен подвиг. Всеки от изправените камъни тежи около двадесет и пет тона. Камъните идват от кариера, намираща се на повече от тридесет километра северно от Стоунхендж, и са били грижливо изсечени, полирани и оформени. В този кръг е имало пет трилита, наредени в полукръг, като най-малките били в краищата, а най-големият — в центъра. Най-малкият трилит бил висок шест метра.

С течение на вековете мястото било изоставено и почнало да се руши. Природата, стихииите и голямото тегло на камъните накарало някои от тях да хлътнат в земята и постепенно подредбата на кръга се развалила.

Стоунхендж е поразителен, грандиозен и загадъчен и въпреки че се изследва от векове, още не знаем за какво е бил използван. Дали е бил място за погребения, или както мнозина предполагат — място за религиозни ритуали. Сега той се свързва с друидството, религията на древните келти, и макар че келтите със сигурност са го използвали — както него, така и много от другите каменни кръгове и монументи, разпръснати из околността, — не са го построили те. Съществуват безброй митове и легенди за това място; дори го свързват с Мерлин и Артуровия цикъл.

Една от най-разтърсващите изненади, които преживяват хората при посещение на Стоунхендж, е колко близо до този древен паметник минават пътищата. А-344 — шосето, където Джош оставя колата — минава удивително близо до първоначалния пет хиляди годишен кръг.

Стоунхендж е включен в списъка на световното наследство на ЮНЕСКО.

Нулевата точка също е истинска.

Официалният център на Париж, Франция, се намира на площада пред катедралата „Нотр Дам“ и изглежда точно както е описан във „Вълшебницата“. В паважа има вграден кръг, състоящ се от четири сегмента. Върху тях са изписани думите Point Zero Des Routes De France. По средата на кръга има слънце с осем лъча.

В много градове по света има отбелязани нулева точка или нулев километър. Това са местата, от които се измерват всички разстояния в този град. Някои представляват камъни в земята, докато други са табелки или монументи.

Да стоиш върху парижкия камък точно по пладне, не е препоръчително — знаете какво се случи със Скатах и Жана!

БЛАГОДАРНОСТИ

Да благодаря на всички, би означавало да съставя списък с имена, продълг от самата книга. „Вълшебницата“ не би съществувала без помощта, подкрепата, наставленията, увещанията и разбирането на толкова много хора.

Но най-вече на:

Бевърли Хоровии, Криста Марино и Колийн Фелингам от „Делакорте прес“ и Бари Крост от ВКМ и Франк Уайман от „Литеръри груп“.

Ето и другите, които го направиха възможно:

Клодет Съдърланд и Майкъл Карол.

Тези, които го направиха по-лесно:

Патрик Кавана, Либи Давела и Сара Башевски.

Тези, които го направиха интересно:

Саймън и Уенди Уелс, Ханс и Сюзън иимер, Кели Бикслър, Кристофър Ъпдайк и Ричард Томпсън.

И разбира се:

Джули Блюет-Грант, Тами Вайсенсел, Марси Кенеди, Джефри Смит, Шон Гардел, Джейми Краковър, Роксан Рено-Кодер и Кристен Уинско-Нолан.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*.
Посетете **работното ателие**, за да научите повече.